

Thời Gian Đứng Lại Yêu Em

Contents

Thời Gian Đứng Lại Yêu Em	2
1. Chương 1: Nguyên Nhân Tan Vỡ	2
2. Chương 2: “thành Ánh Sáng”	5
3. Chương 3: Gặp Lại Ngoài Ý Muốn	7
4. Chương 4: Những Bông Hoa	10
5. Chương 5: Bị Lợi Dụng	13
6. Chương 6: Hai Cô Gái	15
7. Chương 7: Gặp Được Duyên Phận	18
8. Chương 8: Tư Vị Nụ Hôn Đầu	21
9. Chương 9: Người Cha Gian Thương	23
10. Chương 10: Gia Đình Ấm Ấp	25
11. Chương 11: Lại Gặp Lại	28
12. Chương 12: Không Đổi Số Điện Thoại	31
13. Chương 13: Người Đàn Ông Bình Thường	34
14. Chương 14: Như Thế Nào Là Bạn Tốt?	37
15. Chương 15: Cực Kỳ Lạnh Lùng	40
16. Chương 16: Không Muốn Nói Dối	43
17. Chương 17: Vợ Cũ Của Lam Tổng	47
18. Chương 18: Oan Gia Ngộ Hạp	51
19. Chương 19: Hôn Trả Nợ	53
20. Chương 20: Trở Về Ngủ	56
21. Chương 21: Nhiệm Vụ Phỏng Vấn	58
22. Chương 22: Trêu Tức Phóng Viên	61
23. Chương 23: Đừng Suy Nghĩ Nhiều	64
24. Chương 24: Đứa Nhỏ Của Cô	67
25. Chương 25: Trốn Tránh Thừa Nhận	71
26. Chương 26: Mê Hoặc Khó Kháng Cự	74
27. Chương 27: Biểu Lộ Tình Thương Của Cha	77
28. Chương 28: Em Không Về Nhà	81
29. Chương 29: Một Hồi Tỉnh Mộng	85
30. Chương 30: Sau Khi Tỉnh Mộng	88
31. Chương 31: Chú Sẽ Cai Thuốc	91
32. Chương 32: Một Nhà Ba Người	94
33. Chương 33: Cũng Cần Dễ Dành	98
34. Chương 34: Lam Tổng Phát Hỏa	101
35. Chương 35: Nam Nhân Bị Bệnh	105
36. Chương 36: Nhờ Vả Bạn	108
37. Chương 37: Chấn Ô Uê	111
38. Chương 38: Bị Cô Bán Đứng	114
39. Chương 39: Điều Là Do Bất Đắc Dĩ	118
40. Chương 40: Cướp Mất Đứa Nhỏ?	122

41. Chương 41: Đột Nhiên Tăng Ca	124
42. Chương 42: Điều Là Trả Nợ	127
43. Chương 43: Là Chiếc Bóp Da	130
44. Chương 44: Không Cần Chú	134
45. Chương 45: Kết Hôn Đi	137
46. Chương 46: Cầu Hôn Thất Bại	140
47. Chương 47: Liều Lĩnh	143
48. Chương 48: Không Còn Đứa Nhỏ	146
49. Chương 49: Đại Kết Cục...	148

Thời Gian Đúng Lại Yêu Em

Giới thiệu

Truyện Thời Gian Đúng Lại Yêu Em là một truyện ngôn tình khá lạ nhưng cũng có phần quen thuộc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-dung-lai-yeu-em>

1. Chương 1: Nguyên Nhân Tan Vỡ

Đôi giày Jimmy Choo kia là vật đáng quý mà năm năm trước, trong lần gặp mặt cuối cùng, Lam Thành lạnh lùng để lại cho cô vật duy nhất này. Năm năm, cô chưa từng có ý nghĩ sẽ dùng tới nó, bởi vì luyến tiếc, nhưng mỗi khi đến mùa, nó đều được cô trịnh trọng lấy ra, đặt ở trong tay cẩn trọng ngắm nhìn vài lần.

Có lẽ con người khi còn sống, luôn luôn có những thứ này thứ nọ là không thể tùy tiện vứt bỏ, đôi giày đó là vật mà cô yêu quý, nhưng lại làm cho cô có những kỉ niệm không vui. Nó không có lúc nào là không ở nhắc nhở cô, cô đã tự tay vứt bỏ hạnh phúc của bản thân.

Đông Hiểu Hi vĩnh viễn cũng quên không được sự hỗn loạn vào buổi tối hôm đó, cho dù nhiều năm về sau, cô vẫn đang không muốn tin tưởng chính mình cùng Lam Thành lại dễ dàng chia tay như vậy. Có lẽ có rất nhiều nguyên nhân, do con người khách quan, nhưng vào một thời điểm tất cả dồn nén cùng xúc động, mọi chuyện đã nháy mắt hình thành.

Nửa đêm ở quán bar Đế Đô, cho dù đang là đêm tịch mịch, nơi này vẫn rất nhộn nhịp đông người, âm thanh ồn ào áp đảo tinh thần, hỗn độn không chịu nổi.

Đông Hiểu Hi tiến vào trong quán bar, liền nhìn thấy Hạ Tuyết đang cười hề hề hướng cô ngoác. Cô bước nhanh đi qua, ném cái túi trong tay, trực tiếp ngồi xuống ghế sofa “Này, đôi giày này thật là muốn lấy mạng của mình, sớm biết như vậy mình đã không đi đôi giày cao như vậy để đi dạo.”

Hạ Tuyết cúi đầu xem giày của cô, vẫn là vật đáng quý của cô trong năm năm qua, liền hỏi “Hiệu Jimmy Choo này, cuối quý này sẽ nhập về mặt hàng mới, cậu không tính đổi đôi khác?” Chỉ cần nhìn thoáng qua

Đông Hiểu Hi, mọi người sẽ biết ngay cô chính là người mang tiếng danh phù kỳ thực nữ nhân con nhà giàu. Trên người cô không vận quá nhiều hàng hiệu. Nhưng thật không có biện pháp, ai bảo cô sinh ra trong nhà có gia cảnh tốt, có một ông bố lắm tiền nhiều của, vẫn là mang tiếng con gái nhà giàu.

“Vừa mới ở nhìn giá trên thị trường, sáu nghìn tệ, không bỏ được.” Đông Hiểu Hi nhắc chân lên, thực mắt hình tượng nếu đi chân trần nhưng cô vẫn đem đôi Jimmy Choo vút qua một bên, đi chân trần. Đúng lúc ngọn đèn nhiều màu chiếu lại đây, dưới ngọn đèn, kia khuôn mặt thanh tú bị tóc che khuất một bên, thế nhưng vẫn hiện lên một chút suy sụp cùng vẻ bất đắc dĩ.

“Không bỏ được? Đây cũng không phải phong cách của cậu. Làm sao vậy, gần đây chuyện ở cùng Lam Thành không tốt lắm?”

“Không có gì không tốt, vợ chồng nghèo hèn trăm sự để lo, chờ cậu khi kết hôn sẽ biết. Nếu nói tình yêu là đầy hoa tươi trong lời nói, thì hôn nhân tuyệt đối là nắm mồ chôn vùi hoa cỏ. Vô luận cậu yêu như thế nào, cảm tình lãng mạn hay là muốn thành nơi trụ cột nương tựa trong lòng nhau, không có tiền, nói chuyện gì đều là không.”

“Không phải đâu, mình xem bộ tây trang trên người Lam Thành kia ít nhất cũng hơn hai vạn tệ, nói các cậu không có tiền mình cũng không tin.”

“Cậu có biết cái gì, quần áo anh ấy là mình vụng trộm dùng hết ba tháng tiền mua, sau đó đổi nhãn hiệu, nói là hàng tồn kho bán đại hạ giá, nói không tốn kém bao nhiêu, anh ấy mới bằng lòng mặc.”

“Vì cái gì a?”

“Còn không phải sợ người khác nói anh ấy cưới mình là vì mình có ông bố nhiều tiền sao. Cậu còn không biết tính cách của anh ấy, luôn thuyết giảng, sĩ diện với bố của mình, anh ấy chính là hơn người ở điểm quá kiêu ngạo!”

Hạ Tuyết phù một tiếng bật cười, mọi người ai cũng biết bên cạnh Đông Hiểu Hi có hai nam nhân trọng yếu luôn bất hòa. Bố của cô là doanh nhân kinh doanh ngành xây dựng, kiếm lợi từ tiền thầu xây dựng. Mà Lam Thành lại là một kiến trúc sư rất có nguyên tắc. Gặp bằng hữu rầu rĩ không vui, cô chỉ có thể có chút gượng ép khuyên bảo “Nói cũng không thể nói như vậy, Lam Thành chính là lòng tự trọng quá mạnh mẽ, thiên tài không phải đều như vậy sao? Đúng rồi, hẳn thiết kế ‘Thành ánh sáng’ không phải để giành giải thưởng sao, hơn nữa không còn bao lâu, nó đã trở thành toàn kiến trúc đang được xây dựng rất được chú ý, đến lúc đó, Lam Thành nhà cậu không phải danh lợi song thu a, làm gì mà phải phàn nàn.”

“Ai, coi như hết.....” Đông Hiểu Hi nhìn móng tay mình, hơi oán giận “Thiên tài có ích lợi gì a, ‘Thành ánh sáng’ đã sớm vượt khỏi tay anh ấy, viết tên người khác đi lấy thưởng. Hiện tại thế giới này, người có tài không bằng nổi danh, có tiền không bằng có quyền.”

“Tại sao có thể như vậy a..... Khó trách.....” Hạ Tuyết cố ý vô tình dùng ánh mắt liếc liếc mắt nhìn mọi góc ngách của cô, “Tiểu Hi a, cậu uống cái gì mình mời đi, làm bạn của nhau, mình cuối cùng cảm thấy có chuyện cần xin lỗi cậu ...”

“Cậu có cái gì phải xin lỗi mình? Thời học đại học chúng ta liền cùng nhau khóc, cùng nhau cười, còn thiếu lão công không thể chia sẻ. Hiện tại tốt nghiệp, cậu lại vì mình ở lại thành phố này. Nhưng thật ra cuối cùng lại là mình, liền chính mình kết hôn trước, cũng không hảo hảo quan tâm cậu. Hôm nay hai ta liền uống vài chai bia đi, Lam Thành nói buổi tối anh ấy sẽ về sớm một chút, để cho anh ấy chờ mình đi.”

“Anh ta? Có thể về sớm được sao?” Hạ Tuyết lại cố ý dùng ánh mắt quét sang góc bên kia, Đông Hiểu Hi không khỏi cũng theo của cô ánh mắt nhìn đi qua.

Ở trong góc tối, ngay cả chút ánh sáng đều không rõ ràng, vẫn như cũ có thể nhìn đến một người đàn ông đẹp trai, anh ta có khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ u buồn, một chút lơ đãng có thể đánh động lòng phụ nữ. Anh ta cầm lấy chén rượu trên tay tựa hồ có chút thoát lực, vừa nặng trọng đặt ở trên bàn, lúc này, người phụ nữ ở bên cạnh anh ta nhẹ nhàng lấy tay vòng qua vai anh, anh ta liền tựa đầu thật mạnh trên vai nữ nhân.

Thật không nghĩ tới Lam Thành lại có bản mặt nũng nịu này? Bình thường không phải anh rất đứng đắn, không hề biết đùa giỡn sao?

Đông Hiểu Hi thoát đứng lên, đi giày vào, cô muốn sang góc bên kia nhìn tận mắt. Đến khi đến gần thêm chút nữa, cô mới nhận ra rằng, nữ nhân kia chính là Tề tỷ, hơn bốn mươi tuổi, một nữ thương gia nổi tiếng. Mà chuyện riêng của cô ở thành phố T do mấy người hay bàn tán lấy làm chủ đề, nghe nói cô ta theo chủ nghĩa độc thân, chỉ thích cùng nam nhân trẻ tuổi giao tiếp, bên người cô nam tử vô số kể không nói, đều là những người có vẻ bề ngoài dễ nhìn, thậm chí có người tuổi không bằng con trai của cô ta nếu cô ta có con.

Giờ phút này, Tề tỷ chính đem tâm tư chuyên chú đặt ở nam tử trên người, cũng không có phát hiện có người đứng gần. Cô cúi đầu, dùng mặt cọ tóc nam tử, nhẹ nhàng mà nói, “Bảo đừng uống mà, đúng là không nghe lời, thật là, chừng nào thì nghe lời khuyên của tôi, tôi cho tới bây giờ đúng là chưa thấy qua người nào quật cường như cậu, xảy ra chuyện mà mặt không biến sắc, giờ lại như vậy không phải là không vượt qua nổi chính mình sao? Không bằng buổi tối cậu đi tới chỗ tôi vậy, chờ cậu tỉnh rượu, chúng ta bàn lại.....”

Lam Thành hừ hừ, đầu vô ý thức theo bả vai của cô ta hạ xuống, cô ta vội vàng cố sức tiếp nhận anh đem ôm vào trong ngực, tay không ngừng vỗ về anh, ôn nhu nói “Muốn nôn thì nôn đi? Chị không chê mùi, chỉ cần cậu thư thái là được.”

Lam Thành như là không có nghe, dùng mặt cọ lên nơi tạo cảm giác thoải mái, muốn ngủ. Xem ra, anh ta là muốn đem nữ nhân trong lòng trở thành giường lớn của mình.

Đông Hiểu Hi híp hai mắt, ngực phập phồng không chừng. Cùng Lam Thành yêu nhau hai năm, kết hôn gần một năm, ở trong ấn tượng của cô, Lam Thành vẫn là một nam nhân kiêu ngạo thanh cao, cô lúc này chính là lần đầu tiên nhìn thấy hắn ở trước mặt nữ nhân bộ dáng suy sút, mà nữ nhân ấy lại không phải là cô. Cô cố nhẫn nhịn, thẳng đến khi tay Tề tỷ không có quy củ vói vào quần áo Lam Thành, vuốt ve, cô mới la lớn “Chị buông anh ấy ra!” Tiếng kêu của cô không làm Lam Thành bừng tỉnh, lại bị mấy bảo vệ chặn lại. Tề tỷ không chút hoang mang ngẩng đầu, giơ tay ra hiệu bảo bảo vệ lui, sau đó không nhanh không chậm cười nói “Cô chính là tiểu nữ nhân của Lam Thành?”

“Cái gì tiểu nữ nhân, tôi là vợ của anh ấy, chị buông anh ấy ra.”

Tề tỷ lại khinh miệt cười, đem Lam Thành giao ấy người bảo vệ, phân phó nói “Các người giúp vị tiểu thư này đem Lam Thành tiên sinh trở về, nhẹ tay, đừng khiến hắn khó chịu” Nói xong, cô ta lại xoay người hướng Đông Hiểu Hi nhướn mi “Tiểu bằng hữu, đừng nóng giận, cô nên học cách giữ lấy nam nhân của mình. Được rồi, tôi đem cậu trả lại cho cô, trở về đừng đánh cậu ấy a.”

Tề tỷ bóng dáng dần dần biến mất ở sảnh quán bar Đế Đô, Đông Hiểu Hi quay đầu cảm tức Lam Thành, hắn lại như trước mê man bất tỉnh.

...

Hơn 7 giờ, ánh nắng mặt trời chiếu sáng khắp phòng. Cuộc sống vốn là vậy, mặc kệ chúng ta có nguyện ý hay không nguyện ý nhận, nó cũng tổng hội đem đến những điều tốt cùng không tốt đồng thời áp đặt cho chúng ta, cho nên chúng ta có muốn từ bỏ cũng chỉ đành vô lực chịu đựng.

Đông Hiểu Hi một đêm chưa ngủ, ánh mắt nhìn mà như không nhìn vào nam nhân trần truồng trên giường. Ngày hôm qua về nhà, hắn nôn rồi tỉnh rồi ngủ, miệng nhắc đi nhắc lại “Thực xin lỗi tiểu Hi”, “không thể cho em niềm vui”. Kỳ thật hắn không hiểu nữ nhân, tuy rằng các cô hay oán giận, thích đùa đòi thời trang, mưu cầu danh lợi cùng mê luyện. Nhưng cũng có những việc nữ nhân có thể dùng toàn bộ trao đi, đó chính là tình cảm, tình cảm dành cho nam nhân mà họ yêu tưởng đến chết đi được. Và với nữ nhân, các cô yêu càng sâu, lại càng không thể chịu đựng được nam nhân phản bội mình.

Lam Thành mạnh mẽ tỉnh lại, hắn phát hiện chính mình trần truồng tắm rửa trong ánh mặt trời, bên cạnh là một ánh mắt sắc nhọn, vội vàng nắm quần áo bên người che đậy lại, ánh mắt vô tội. Nếu đổi là ngày thường, Đông Hiểu Hi có thể bỏ qua cho anh khi thấy anh có một chút điểm bất lực, nhưng vào giờ phút này, cô lại lạnh lùng nhìn anh “Không cần che, là em. Anh không nghĩ mình đang nằm trên giường nữ nhân khác chứ?”

“Nói cái gì mê sảng?” Lam Thành xoa xoa thái dương, cố gắng nhớ lại đêm qua đã phát sinh chuyện gì.

Đông Hiểu Hi lại miệt thị nhìn hắn, cúi đầu trả lời “Tôi nói anh thật ghê tởm.”

“Anh ói ra? Uống nhiều lắm, có phải hay không ép buộc em một đêm?”

“Uống nhiều như vậy, còn cọ mình trong ngực phụ nữ? Cô ta đáng tuổi mẹ của anh đấy.”

“Em có ý tứ gì?” Lam Thành cảnh giác nhìn cô.

“Ý tứ của tôi chính là nam nhân càng soái càng khó phòng. Thật không nghĩ tới, tôi đang nghĩ tới liệu anh có bao nhiêu thanh cao, nguyên lai anh chính là không nhìn thấy bố tôi có bao nhiêu tiền mà thôi. Như thế nào, Tề tỷ rất là nhiều tiền đi, người cũng rất xinh đẹp, cùng cô ta cùng một chỗ tài sắc song thu đi? Xem ra, anh lại dùng thân thể tôn nghiêm đổi lấy tiền tài, cùng với kẻ hưởng thụ Tiểu Bạch Kiểm không có gì khác nhau ...”

(Tiểu bạch kiểm: dạng công tử, hay bị cho là ăn bám phụ nữ)

Lam Thành sững sờ, ánh mắt chớp khê đầy ảm đạm nhìn xuống dưới, đáy mắt thoát ra sự bất lực.

“Chúng ta ly hôn đi.”

Lam Thành không chút do dự gật đầu. Về kiêu ngạo từ trước đến nay ở trên mặt anh dần dần trở lại, còn có thêm một chút phần nộ.

...

Ở trong pháp viện đi ra, Lam Thành đem một cái hộp ném vào trong lòng Đông Hiểu Hi, anh nói, cái này không phải dùng thân thể cùng tôn nghiêm đổi lấy, là anh vì Tề tỷ thiết kế bản vẽ, bán đi gần sáu nghìn tệ, vì cô mà mua.

Anh đi rồi, chỉ còn lại cái bóng dáng kiêu ngạo.

Cuộc hôn nhân của cô duy trì được gần một năm, rồi li hôn. Bọn họ không phải không thương, chỉ là bọn họ yêu nhau không đủ định lực. Có lẽ đây là cũng chỉ là tình yêu thường tình, khi nó nở rộ, như bông hoa rực rỡ đến lóa mắt, ngọt ngào đến bất ngờ, nhưng cũng sẽ nhanh chóng mà biến mất. Như vậy yêu một người có thể yêu được đến bao lâu, liệu có tận đến khi nhắm mắt xuôi tay? Có thể nói trên đời này, những người yêu nhau hy vọng nhất là có thể cùng nhau thực hiện từng lời hứa của trái tim. Thế nhưng, họ có thể kiên trì tới đâu?

2. Chương 2: “thành Ánh Sáng”

Thành phố T vừa mới có một trận mưa nhỏ, trong không khí còn mùi hương cỏ xanh bay thoang thoảng, mặt đường rộng lớn đã được một lớp ánh sáng mặt trời mỏng manh chiếu xuống.

Đi vào quảng trường Thế kỷ, Đông Hiểu Hi đặt hành lý xuống, giống như đỡ xuống sự mỏi mệt do năm năm lưu lạc. Cô như trút được gánh nặng hít một hơi không khí của thành phố này, một cảm giác mới mẻ cùng xa lạ dâng lên. Xem ra, thời gian năm năm xác thực thực dài lâu, thành thị đã không còn như trong trí nhớ của cô nữa, cảnh tượng đã từng quen thuộc này, tự đứng dựng lên những tòa kiến trúc xa hoa, bóng dáng ở chỗ sâu trong trí nhớ, cũng đã không còn giống như cảnh tượng trước mắt kia. Khó trách có người nói, cái không thể quay lại chính là thời gian cùng trí nhớ, nhưng là cũng có chút này nọ là sẽ không thay đổi đi?

Cô thật cẩn thận đem ánh mắt tập chung vào nơi thường xuất hiện trong giấc mơ, ‘Thành ánh sáng’.

Khắp nơi lặng lẽ, những dãy nhà san sát buồn, duy chỉ có nó xa hoa hào quang mang theo một vẻ đẹp làm người ta tuyệt vọng, kéo dài đến thiên cuối.....

Cùng tưởng tượng giống nhau, nó đẹp không gì so sánh nổi, bởi vì nó ghi lại rất nhiều về tuổi thanh xuân của bọn họ, tình yêu, sung sướng, thậm chí kỉ niệm đau xót. Giờ khắc này, Đông Hiểu Hi đột nhiên cảm thấy khổ sở, có lẽ đứng ở chỗ này hẳn là hai người mới đúng. Cô yên lặng cúi đầu muốn rời đi, đã thấy một đôi nam nữ bộ dáng tình lữ cũng giống như cô, đứng ngắm ‘Thành ánh sáng’.

Cô gái hỏi “Là ai đặt tên cho nó vậy? Hơn nữa em cũng không thấy ra nó kinh điển ở đâu, chẳng qua chỉ là thiết kế bên ngoài toàn là kính thủy tinh, so với các tòa nhà kiến trúc khác thì cao hơn một tí, có nhiều

hoạt tiết cùng hệ thống đèn thoi, thật không rõ, năm năm trước nó như thế nào từ trong mấy vạn mẫu thiết kế được chọn ra, rồi trở thành một thần thoại của chốn đô thị này.”

Nam nhân lại ngửa đầu, mang theo một vẻ ngưỡng mộ, trả lời “Ánh sáng chính là niềm hi vọng, tên này ngụ ý thâm sâu. Về phần nó kinh điển ở đâu, xem theo góc kiến trúc học, nó là tòa kiến trúc theo lối chóp nhọn duy nhất ở trong thành phố, ánh mặt trời bị thủy tinh phản chiếu lại, tựa như đem toàn bộ thế giới cắt thành mảnh nhỏ giống nhau, một loại trong trẻo nhưng lạnh lùng, thừa thốt nhưng mỹ cảm, nhưng mỗi khi màn đêm buông xuống, nó lại đem toàn bộ thành thị bao phủ trong ánh sáng hào quang ấm áp xa hoa, nhìn nó, em sẽ cảm thấy như chính mình đang sống trong một tòa thành thủy tinh ảo mộng. Xem theo góc độ nhân văn, ‘Thành ánh sáng’ là khu vực kiến trúc được xem như là tấm danh thiếp của thành phố vậy, cũng đại biểu cho sự đổi mới của đô thị. Mặt khác, kiến trúc vĩ đại nào đều có nó linh hồn cùng nội tình trong đó, mỗi một điều kinh điển cũng bắt hủ đẳng sau đều có một câu chuyện xưa, nếu em đối với ngành thiết kế có chút hiểu biết, liền nhất định biết sau bản thiết kế này ghi lại một câu chuyện tình xưa, một thời thanh xuân bất hủ.”

“Ồ, không phải là học kiến trúc thôi, như thế nào lại có cảm giác anh học cả nghệ thuật phục hưng Pháp mà nhiệm cả tính lãng mạn vậy? Xem ra kiến trúc cùng nghệ thuật là chẳng phân biệt được, vậy người thiết kế nó là ai? Anh biết được sao?”

“Học thiết kế kiến trúc, có ai lại không biết kiến trúc sư – giáo sư Lâm Khải Cang, ông ấy học ngành kiến trúc xây dựng đức cao vọng trọng, mọi người kính nể, từng làm giáo sư ở trường đại học T, đáng tiếc thời điểm anh thi vào trường, ông ấy đã rời đi ...”

“Lâm Khải Cang à? Em nghe nói qua, nguyên lai là ông ấy thiết kế”

Đông Hiểu Hi rất muốn đi qua nói cho bọn họ, ‘Thành ánh sáng’ kỳ thật cũng không phải thần thoại, nó chính là giấc mộng của một người trẻ tuổi. Cô cũng rất muốn sửa đúng bọn họ, người thiết kế chính của nó cũng không phải Lâm Khải Cang, mà là người mới tốt nghiệp đại học năm đó, một người con trai tên là Lam Thành..... Nhưng là, cô đúng là vẫn còn khắc chế ở chính mình, có ai sẽ tin lời của cô đâu, có lẽ Lam Thành nói rất đúng, nếu không tên Lâm Khải Cang, ‘Thành ánh sáng’ vĩnh viễn sẽ không tồn tại ở thành thị này, lại càng không phát ra ánh sáng chói mắt trên toàn thể giới.....

“Nhưng mà đại học T của chúng ta còn có một vị tài tử, anh ta gọi Lam Thành, nghe nói anh ta là học trò cuối cùng của Lâm Khải Cang, năm đó cũng tham gia thiết kế ‘Thành ánh sáng’. Nội bộ giới thiết kế đều biết, “Thành ánh sáng” đối với phong cách thiết kế xa hoa của Lâm Khải Cang có chút bất đồng, nó đơn giản, nhưng hiện đại, mạnh mẽ và bao hàm nhiều ý nghĩa, rất nhiều người đều nói, học trò Lam Thành của Lâm Khải Cang mới là người đã nghĩ ra ‘Thành ánh sáng’, cho nên ông ấy đối với người học trò này đặc biệt quan tâm, ở danh sách người thiết kế giỏi luôn có tên Lam Thành, Lam Thành cũng bởi vậy ở giới kiến trúc có chút danh tiếng..... Đáng tiếc ‘Thành ánh sáng’ vừa mới được đưa vào xây dựng không lâu, anh ta liền cáo biệt này ngành thiết kế”

“Lam Thành? Tên rất quen thuộc, anh ta không phải là doanh nhân trẻ tuổi giàu có, tổng tài của tập đoàn Lam Long?”

“Ừ, là anh ta, một con người đầy tài năng. Năm đó làm nghiên cứu sinh ở đại học T, anh ta có những thiết kế liên tiếp đoạt giải thưởng, là một trong những tài tử sáng giá của hiệp hội thiết kế. Chính là nghe người ta nói, anh ta bởi vì ly hôn rời khỏi ngành thiết kế – xây dựng, khi xuất ngoại vẫn là một gã tiểu tử hai bàn tay trắng, cố gắng bán những bản thiết kế kinh điển để xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng của mình. Kỳ thật, anh ta là một người vĩ đại, vô luận ở lĩnh vực gì đều đã thành công, cho nên em đừng cứ chê anh là học kiến trúc. Mà học trò của Lâm Khải cũng là thần tượng của anh, Lam Thành.”

Cô gái trên mặt lộ ra kinh ngạc “Ly hôn? Vì cái gì người có điều kiện tốt như vậy lại ly hôn? Nghe bạn em nói, anh ta rất tuấn tú, là tổng tài cao quý, tiền bạc không thiếu, có bao nhiêu nữ hài tử nằm mơ đều muốn gả cho anh ta”

“Trong đó cũng bao gồm em sao?”

“Đương nhiên không bao gồm.....” Cô gái nở nụ cười một chút, đầu hơi hơi ngả vào vai nam nhân “Em vẫn cảm thấy anh mới là ưu tú nhất, trở nên siêu việt như bọn họ chỉ là vấn đề thời gian. Em vẫn mơ có một

ngày, em chính là người hạnh phúc nhất thế giới, làm cô gái được mọi người ngưỡng mộ, làm cho bọn họ ghen tị chết đi thôi.”

Không biết như thế nào, nghe được những lời này của cô gái, Đông Hiểu Hi kim lòng không được nở nụ cười. Đúng vậy, khi ở thời kì đẹp nhất, cô cũng đối với Lam Thành nói những lời đó, cũng cùng hắn cùng nhau đi qua giai đoạn gian khổ cũng như thời gian hạnh phúc. Cô hoàn toàn nhớ rõ, ở hai trăm ngày ngày đêm đêm, Lam Thành nhất bút chuyên chú thiết kế ‘Thành ánh sáng’, tựa như xây tình yêu của bọn họ. Nhưng ‘Thành ánh sáng’ còn chưa ngạo nghễ đứng vững, tháp tình yêu của bọn họ đã âm ỉ đổ sụp xuống, nhiều năm như vậy qua đi, cô thậm chí nhớ không rõ đã cùng anh tách ra ước nguyện ban đầu, chỉ nhớ rõ chính mình từng cũng đứng ở đỉnh tháp tình yêu, lãnh hội tất cả phong cảnh.....

Rất đẹp, nhưng cũng thực yếu ớt.

Năm năm, anh có khỏe không? Có phải hay không cũng giống như cô, thường xuyên nhớ tới cô, nhớ tới khoảng thời gian tình cảm lưu luyến khó có thể vứt bỏ của bọn họ?

Đông Hiểu Hi đứng ở nơi đó ngẩn ngơ, đôi tình nhân kia rời đi lúc nào cô cũng không biết, chỉ nhớ rõ cuối cùng cô gái hỏi nam tử một câu mà ngay cả cô cũng không biết câu trả lời “Lam Thành năm đó vì cái gì cùng vợ ly hôn? Là không hề yêu nhau sao?”

Nhiều năm như vậy, Đông Hiểu Hi vẫn không chịu thừa nhận bọn họ không hề yêu nhau, có lẽ là yêu nhau không đúng thời gian mà thôi. Cô tưởng, nếu lúc trước không phải hắn rất quật cường, nếu không phải chính mình rất tuổi trẻ, bọn họ sẽ không đến nỗi đi đến chia tay vĩnh viễn

“Mẹ, chúng ta có đi đến thăm ông bà ngoại không?”

Thanh âm non nớt ở bên tai vang lên, Đông Hiểu Hi lúc này mới nhớ ra mình đã đứng ngơ ngác ở quảng trường hồi lâu, mà đám người chung quanh vui vẻ tản bộ cũng không kéo cô ra khỏi miên man suy nghĩ. Cô dần dần thu ánh mắt lại, nhìn bóng dáng nhỏ bé mấy năm nay vẫn luôn ở bên cô, lại ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái tòa nhà cao ngạo ‘Thành ánh sáng’. Có lẽ nhân sinh cảnh ngộ đó là như vậy, mặc kệ người có nguyện ý hay không, cũng không quản người hành tẩu ngàn dặm vạn dặm, rốt cục rồi đi một vòng cũng trở lại nơi ban đầu, gặp lại cảnh tượng cũ. Chính là năm năm trước, khi cô rời thành phố này ra đi cô mới hai hai tuổi, kiên cường đứng lên, cô cũng chỉ là vì đứa con nhỏ trong bụng, nhưng hôm nay bên người lại xuất hiện một đứa con trai bốn tuổi. Những năm gian nan ấy, đứa nhỏ này chính là chất xúc tác, làm cho cô nhanh chóng trưởng thành, thành thực.

3. Chương 3: Gặp Lại Ngoài Ý Muốn

“Mẹ, con không đói bụng, sao lại phải ăn?”

“Không đói bụng cũng có thể ăn.” Nhìn vẻ mặt nghi vấn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, Đông Hiểu Hi giải thích: “Nhà bà ngoại còn rất xa, chúng ta ngồi xe sẽ rất lâu, mẹ sợ con đói bụng sẽ không có sức đi xe.”

Kỳ thật, xa cách nhiều năm, cô không có dũng khí đứng trước mặt cha mẹ, giải thích vì sao năm đó bỏ đi mà không từ giả. Tuy rằng bề ngoài nhìn cô rất nhu nhược, nhưng cô chính là người có sự quật cường đáng sợ, rất tự tôn, cô không bao giờ chịu trước mặt bất luận người nào thừa nhận sự thất bại của mình, cô không sợ khi hôn nhân của mình duy trì không đến một năm, cũng chẳng sợ mọi người nói Lam Thành trước kia không yêu cô, nhưng cô cũng không nguyện ý thừa nhận chính mình đã sai lầm hay chính mình đã chọn sai.

“Mẹ, mẹ cũng ăn đi.”

“Mẹ không đói.” Đông Hiểu Hi mỉm cười, đem thức ăn con đưa tới đẩy trở lại phía con trai.

“Không đói cũng có thể ăn, mẹ đã nói vậy mà.”

“Nhưng là hiện tại mẹ không muốn ăn, con ăn đi, ngoan.”

Con trai lại ngoan ngoãn cúi đầu, cái miệng nhỏ ngoan ngoãn ăn. Từ bên ngoài cửa sổ thủy tinh rộng lớn, ánh tích dương lẳng lẳng chiếu phía trên đầu đứa nhỏ, ánh sáng nhạt có vẻ nhu hòa, cậu bé này là một đứa nhỏ rất được, cằm nhỏ nhắn, cái miệng nhỏ nhắn lúc nào cũng lú lo, khi cười lộ lên khóe miệng xinh xắn, da thịt trắng nõn, nổi bật nhất là đôi mắt, khiến nhiều người nhầm là một bé gái. Đứa nhỏ này giống mẹ khá nhiều nét, duy có ánh mắt là giống ba y chang, mí mắt đơn độc, tròng mắt đen trong suốt, ngẫu nhiên bắt gặp ánh mắt người khác, đôi mắt này sẽ lộ ra chút sợ hãi trốn tránh. Đông Hiểu Hi hiểu sao con mình lại như thế, nó lớn lên không có cha, mà mẹ lại không thể cho nó cảm giác an toàn vững chắc.

Năm đó khi cùng Lam Thành ký tên ly hôn, cô không biết mình đã mang trong người một tiểu sinh mệnh, sau lại vì tự tôn của bản thân, đành lựa chọn rời khỏi thành phố. Khi đó, lòng của cô không có ý thức được trách nhiệm cũng như hậu quả của hành động ấy, chỉ muốn liều mạng bỏ chạy. Khi đứa con trong bụng ngày một lớn, cô mới dần ý thức cuộc sống nguyên bản không đơn giản như cô nghĩ, trong lòng đột nhiên có chút sợ hãi, nhưng đã không còn lựa chọn nào khác ...

Cô không quên được khi mình sinh đứa nhỏ ở nơi tha hương, mọi người xung quanh đều nhìn cô bằng ánh mắt không đồng tình. Có lẽ vì cô không có người thân quan tâm chăm sóc, nên các y tá hộ lý phá lệ mà chiếu cố hai mẹ con cô, nhưng dù sao họ vẫn là những người xa lạ, trong lòng cô vẫn có chút khủng hoảng. Cô nhớ rõ có một lần mình khóc lớn tiếng, mãi cho đến khi một hộ sĩ mang đến một tiểu oa nhi trắng hồng tới trước mặt cô: “Mau nhìn, thật là một bé trai xinh xắn, từ lúc tôi bắt đầu công tác tới giờ, cháu là đứa trẻ xinh nhất tôi từng thấy qua.”

Thân thể nho nhỏ kia, tự nhiên khê trở mình trong vòng tay của cô, khê phát ra âm thanh mảnh mai. Đây chính là con của cô và Lam Thành? Thật không có gì để phủ nhận ...

Trong khoảnh khắc ấy, Đông Hiểu Hi rốt cục thừa nhận chính mình còn rất yêu Lam Thành, thậm chí còn cảm ơn ông trời hậu đãi cô, không làm cho cô hoàn toàn mất đi tất cả, ít nhất cũng để lại cho cô một minh chứng cho tình yêu của bọn họ. Cô đặt tên con là Đông Trạ, bởi vì con chính là kết tinh của mối tình đầu trong trẻo của cô, tựa như màu xanh trạ của biển cả kia, vĩnh viễn cũng không phai màu.

Con vừa được ba tháng tuổi, cô bắt đầu đi tìm việc, khi đó mới thấm thía cuộc sống gian nan thế nào. Cô đổi qua rất nhiều công việc, thậm chí sau khi tan tâm còn làm thêm ở một tiệm bán báo ngoài đường lớn, bởi vì cô thực muốn chiếu cố con, muốn kiếm thật nhiều tiền để cuộc sống của con mình tốt hơn. Kỳ thật cô không phải là người quá kiên cường, không hiểu sao mình có thể chống đỡ được mọi thứ, có lẽ chính con trai đã giúp ẹ nó càng ngày càng kiên cường hơn. Những lúc gian khổ, cô không ngừng nhắc nhở chính mình, Đông Hiểu Hi, người không thể ngã xuống, bởi vì con có con nhỏ đang dựa vào người. Cho nên, mặc kệ bao nhiêu gian khó, cô đều quyết tâm chống đỡ, nhưng cô vẫn không khỏi áy náy vì đã không thể khiến cuộc sống của con mình tốt hơn, thậm chí một ngôi nhà ổn định cũng không có, năm năm lưu lạc ấy, tiền thuê nhà mỗi ngày một tăng, cô dường như đã mang theo con chuyển đi khắp nơi. Nếu lần này không phải nghe công ty của bố cô có chuyện, cô nhất định giờ phút này vẫn mang theo con tha hương phiêu bạt.

“Mẹ, ông bà ngoại sẽ thích Trạ Trạ chứ?”

“Đương nhiên, Trạ Trạ ngoan như vậy, ông bà ngoại nhất định sẽ thích con.”

“Thật vui, Trạ Trạ có ông bà ngoại nha ...”

Nghe tiếng con khê reo, cô có chút chua xót trong lòng, có lẽ cuộc sống chỉ có hai người đối với đứa nhỏ mà nói, quá tịch mịch buồn tẻ. Cô nâng tay, phẩy nhẹ trên quần áo con: “Ng ngoan, khi ăn không nên nói, muốn nói cũng phải cẩn thận, đừng làm dơ quần áo.”

Hôm nay cô để cho con mặc một cái áo màu lam có chữ T màu trắng in phía trên, quần dài màu trắng cùng giày thể thao, tất cả đều mới tinh, hiệu Folli Follie. Mấy năm nay, cho dù cuộc sống khó khăn, cô cũng luôn tự mình tiết kiệm để dồn vào chăm sóc cho con được ăn mặc tinh tươm. Không phải cô ham hư vinh gì, mà là không muốn con thua kém so với bạn bè đồng trang lứa. nhưng cô biết đó là cái giá mình phải trả, dù sao cô cũng không phải là một người mẹ bình thường như những người mẹ khác, hơn nữa trong xã hội này, hai mẹ con cô vốn là những người không có gia cảnh bình thường, một khi đã khác biệt so với mọi người thì nếu không được mọi người đồng cảm thì chính là bị kỳ thị.

Cô đem mặt chuyển hướng ngoài cửa sổ, bên ngoài là ngã tư đường giữa thành phố phồn hoa, xuyên qua đám người đi lại trên đường, cô đem ánh mắt tập trung ở mấy tòa nhà cao tầng đối diện, đó là nơi đang khai trương những quán rượu cao cấp, bên ngoài xe hơi bóng loáng đậu san sát tạo thành một cảnh tượng gây chú ý và hứng thú. Thế giới đầy màu sắc rực rỡ ấy hoàn toàn xa lạ và xa xôi đối với cô.

Nhưng mặc kệ là bạn có tin hay không, cuộc đời này như một vở kịch vậy, ngay cả một giây trước buổi trình diễn, bạn cũng vĩnh viễn không thể đoán trước được điều gì.

Đột nhiên, máu trong người Đông Hiểu Hi như đông lại trước cảnh tượng đập vào mắt. Cô có nằm mơ cũng không ngờ, Lam Thành, người từng là kẻ chiếm vị trí quan trọng nhất trong sinh mệnh của cô, ngay khi tưởng như không thể cùng cô đứng trong một khung cảnh, tại giây phút này lại xuất hiện trong tầm mắt của cô ...

Đúng vậy, sau năm năm, hôm nay, cô lại nhìn thấy anh, tuy rằng cách một con phố, nhưng cô xác định mình không nhận lầm người, bởi vì trong năm năm, vô số lần cô nằm mơ thấy anh, thân ảnh của anh, hơi thở của anh cùng những phút giây ân ái, vĩnh viễn khiến cô quên mất tươi cười.

Lam Thành lúc này đang nói chuyện với những người áo mũ chỉnh tề như quan chức chính phủ cao cấp, từ cổng khách sạn đi tới hướng bãi đỗ xe. Năm năm, thần thái anh vẫn cao ngạo như vậy, anh mặc một bộ đồ tây trang cắt may hoàn mỹ nhưng đơn giản ôm lấy thân hình cao to, thẳng tắp. Anh thoảng cúi đầu, bộ dáng thư thái, dường như so với năm năm trước thông dong tự tin hơn rất nhiều, khí chất toát ra từ gương mặt anh so với tuổi tác thật khác biệt, rất lão luyện trầm ổn.

Giờ khắc này, Đông Hiểu Hi đột nhiên cảm thấy anh thật xa lạ, không giống như trước, nhưng không nói được khác điểm nào, có lẽ thời gian năm năm đủ để làm người ta thay đổi chút ít.

Kỳ thật, trước khi quyết định trở lại thành phố T, cô đã biết Lam Thành không còn làm kiến trúc sư nữa, mà đã trở thành tổng tài của tập đoàn kiến trúc, một thương nhân nổi tiếng. Cô không biết có nên công nhận anh đã thành công hay không, bởi cuối cùng anh đã buông tay giấc mộng riêng, nhưng mặc kệ như thế nào, anh đã không còn là chàng sinh viên mới ra trường, chỉ biết khiêm tốn với mọi người, vấp phải không ít khó khăn.

Cô buộc chính mình thu hồi tầm mắt, nhưng ánh mắt dường như không theo sai khiến của bản thân ...

Lam Thành cáo biệt những người đó, cùng một nữ nhân viên ngồi vào trong xe, đó là một chiếc xe màu đen sang trọng, bóng loáng, dần dần rời xa tầm mắt của cô. Cô chậm rãi quay đầu, bên tai lại văng vẳng giọng nói của năm năm trước, anh từng nói qua một câu: “Tiểu Hi, cho anh năm năm, anh sẽ khiến cho em có được cuộc sống tốt nhất.” Khi đó, cô cảm thấy thời gian năm năm thật dài, cũng không nghĩ đến thời gian cứ vậy mà lặng yên trôi qua, anh hiện tại đã có được vinh quang, chính cô là người không xứng với anh.

Đông Hiểu Hi tự nở nụ cười giễu chính mình, nghiêng đầu nhìn con trai đang cẩn thận ăn miếng khoai cuối cùng, cô cầm lấy khăn tay lau miệng cho con: “Trạm Trạm, muốn ăn nữa không, mẹ mua cho con nữa nhé!”

Con trai suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Mẹ, con no rồi, ăn nữa chỉ lãng phí tiền.”

Âm thanh non nớt khiến cô bỗng nhiên thấy đau lòng, cô ôm chầm lấy con, cọ nhẹ mặt mình lên mái tóc mềm của con ...

Kỳ thật, đứa nhỏ này có thể sống trong cảnh giàu sang, chính là cô không thể giao con cho anh ta, cho cha của con mình. Người cô bắt giắc lạnh lẽo, bất lực mà rơi lệ. Con trai ở trong lòng cô, dùng âm thanh non trẻ mà nói: “Mẹ không khóc, mẹ còn có Trạm Trạm.” Năm năm, thứ duy nhất là khiến cô tin vào mà chống đỡ khó khăn chính là vì con cần cô, mà cô cũng không thể rời con được. Những khi cảm thấy cô đơn mệt mỏi, cô cũng muốn như nữ nhân khác, tìm một nam nhân dựa vào, nhưng lại không muốn nghe con kêu nam nhân khác là ba, không biết là sợ ủy khuất chính bản thân mình hay ủy khuất cho con, nhưng dù sao có lẽ vị trí của anh là không thể thay đổi. Cô cũng luôn luôn thâm nhủ với chính mình, Đông Hiểu Hi, người không cần bất luận kẻ nào giúp, chỉ cần bồi đắp cho con thành người vĩ đại như cha của nó là tốt rồi.

Nhưng, con thỉnh thoảng lại hỏi cô: “Mẹ, vì sao các bạn khác có ba, mà con không có?”

Đối mặt với ánh mắt ủy khuất cùng khát vọng của con, cô luôn cảm thấy bất lực, chỉ biết lấy cái lý do đã nói không biết bao nhiêu lần, cứ như vậy lặp lại lời nói dối: “Ba của Trạm Trạm đang ở bên kia bờ đại

dương xa xôi, đang cố gắng phấn đấu vì gia đình chúng ta, một ngày ba thành công, nhất định sẽ quay trở về cùng mẹ và Trăm Trăm.”

Nói dối như vậy vẫn hơn, có khi ngay cả chính mình cũng tưởng đó là thật, cũng có lẽ đó cũng chính là giấc mộng trong lòng cô, mà cô vẫn là không muốn tỉnh giấc mộng này.

4. Chương 4: Những Bông Hoa

Ngồi trên xe bus đi tới khu phía Nam thành phố, màn đêm đã buông xuống, toàn bộ thành thị đắm chìm trong một mảnh ánh sáng ngọc lưu quang.

Đông Hiểu Hi tựa đầu vào cửa kính xe, gió đêm thổi tóc cô nhẹ bay, không biết như thế nào, cô muốn tĩnh tâm nhưng không hiểu sao vẫn rối loạn. Là do mùa xuân sao, cô thật không ngờ nhanh như vậy đã gặp được Lam Thành? Hiện tại, cô vẫn nhớ rõ người con trai mặc áo sơ mi trắng ở sân trường đại học, đã bước vào cuộc đời cô như thế nào, bên tới cô bây giờ vẫn vang lên khúc ca từ nhiều năm trước.....

“Tiếng cười kia làm cho ta nhớ tới những bông hoa của ta,

Sinh mệnh ta cũng như vậy mà lẳng lặng hé nở trong một góc,

Tưởng rằng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nàng, nhưng hôm nay chúng ta đã lưu lạc giữa biển người,

Các nàng ở nơi đâu các nàng đã già đi?

Chúng ta cứ vậy tự nhiên mà trưởng thành,

Những chuyện năm xưa chưa nói hết đã muốn quên lãng,

Những tâm tình theo năm tháng không còn biết thật giả,

Nơi này không còn những bông hoa tươi xưa, cỏ hoang mọc thành bụi,

Cũng may đã từng được cùng các nàng trải qua xuân thu cùng đông hạ,

Các nàng ở nơi đâu các nàng đã già đi?

Chúng ta cứ vậy tự nhiên mà trưởng thành ...”

Mùa hè năm ấy, không biết là ai đã đem khúc ca này truyền đi toàn bộ sân trường.

Đông Hiểu Hi không nhớ rõ ngày đó, buổi chiều vì cái gì cô lại đi ngang qua kí túc xá của nghiên cứu sinh ở dưới lầu, bài hát này lơ đãng phát ra từ cửa sổ tầng hai, tiếng ca rất nhẹ, từ từ xua đi cái nóng mùa hè ở sân trường, còn có tiếng đàn ghi-ta đệm, xuyên thấu vào lòng người, khiến người như hoa nở rộ, trước mắt thời tiết như mát mẻ hơn.

“Ai hát hay như vậy, không phải là Phác Thụ Bản bay tới thành phố T biểu diễn chứ?” Đông Hiểu Hi lẩm bẩm.

Bạn cùng khóa và chung phòng với cô, Hạ Tuyết từng say mê nói với cô: “Thật muốn tìm được một nam sinh có thể hát hay như Phác Thụ, hẳn là vừa đẹp trai lại quyến rũ!”

“Cậu nhanh nhanh tỉnh lại đi, hoặc là đổi giấc mộng khác đi, đại học T dễ thấy là đời thật không giống như trong truyện tranh rồi.....”

“Này, Đông Hiểu Hi, cậu lòng dạ cũng quá cao, ai chẳng biết khoa của chúng ta nữ dễ nhìn thấy như mây trên trời, cho dù cậu là hệ hoa, cũng không nên đem ánh mắt chỉ nhìn lên đỉnh, hai năm đại học thế nhưng không có một nam sinh lọt vào mắt xanh của cậu, thật không biết thần thánh phương nào có thể chiếm cứ được tâm hồn cậu, cậu rõ ràng không định lấy chồng mà.”

Đông Hiểu Hi không cho là đúng, nhướn mày nói “Mình nói thật nhá, cậu xem nam sinh trong khắp trường, người người vốn sinh ra đã kém cỏi, trước sau bất đồng, hoặc là thô tục, hoặc là giả tạo ...”

Các cô vừa dứt lời, trong kí túc xá liền có một nam sinh đi qua, người này không thô tục, cũng không giả tạo, chính là người vừa đen lại vừa gầy, đôi chân dài thực dễ dàng làm cho người ta liên tưởng một gia tộc tại Bắc Kinh cách đây sáu mươi vạn năm trước. Đông Hiểu Hi cùng Hạ Tuyết không hẹn mà cùng nhìn nhau, sau đó nhìn nam sinh kia liền không kiêng nể gì nở một nụ cười..... Có lẽ nam sinh kia cũng quen được ‘nhiệt tình để ý’ như thế này rồi, không chút nào rụt rè hướng tới lối các cô vừa đi qua ...

“Lâm Sướng, cậu sẽ không giống với những nữ sinh ở khoa chính quy này đi, nhiệt tình chạy đến dưới lầu kí túc xá của chúng mình, cũng chỉ vì lỡ đổ bởi phong thái của Lam Thành sao?”

Thì ra hẳn đang cùng một cô gái tên là Lâm Sướng nói chuyện. Đông Hiểu Hi cùng Hạ Tuyết đồng thời xoay người sang chỗ khác, một âm thanh ôn nhu phát ra “Hầu tử, cậu đã trưởng thành rồi, sao không biết thay đổi cách ăn nói một chút đi? Là bố mình bảo mình đến đây tìm Lam Thành bàn công việc ...”

Đến cô gái như Đông Hiểu Hi cũng nhận ra được, cô là trợ giảng kiến trúc của nghiên cứu sinh, cũng là một trong mười đại mỹ nữ của trường đại học T, mà cha của cô cũng là một người có danh tiếng lẫy lừng trong giới kiến trúc, hiện tại đang là viện trưởng trường đại học T.

Đây là một cô gái được ngàn vạn sủng ái.

Đông Hiểu Hi cùng Hạ Tuyết nhìn nhau, liền xoay người rời đi, vừa vặn khi đó ký túc xá lâu truyền ra tiếng ca cũng hạ xuống cuối cùng một cái âm phù, cô rõ ràng nghe được câu đối thoại cuối cùng của Hầu Tử cùng Lâm Sướng.

“Lâm Sướng, cậu có thể giúp Lam Thành giặt quần áo, có thể hay không cũng giặt giúp chúng mình ?”

“Được thôi, nếu bạn gái các người không ngại.....”

...

Từ đó về sau, Đông Hiểu Hi mê đắm cái khúc ca kia, cũng nhớ kỹ cái tên Lam Thành này, có lẽ là do cô tò mò, có thể làm cho Lâm Sướng, công chúa của trường đại học T cung cúc tận tụy thì sẽ là người có dáng vẻ như thế nào đây? Hẳn là một tài tử. Cô nhưng không có nghĩ đến, duyên phận của sinh mệnh cô tưởng chừng đã ngủ đông, sớm không đến, muộn không đến, mà lại vừa đúng lúc này .

Ngày đó, thời tiết khô nóng, cô không thể không chạy tới phòng sách báo của trường. Vừa mới đi vào phòng sách báo , cô mới biết được người chăm chỉ không chỉ có duy nhất một mình cô, không khí bên trong toàn bộ như muốn vỡ ra, so với khi xem show diễn của Châu Kiệt Luân còn náo nhiệt hơn. Xuyên thấu những đám người đông nghịt, cô phát hiện ra, chỗ ngồi đằng kia, chỉ có một nam sinh mặc áo sơ mi trắng dựa vào cửa sổ đang đọc sách, tựa như tìm được bảo vật, cô chạy vọt qua ...

“Bạn à, nhờ cậu một chút, mình muốn ngồi ở đây.” Tuy rằng cô luôn để tóc dài dịu dàng, luôn mặc áo màu trắng thể hiện hình tượng thực nữ, nhưng cá tính thì có chút “đặc biệt”, nói đi nói lại cũng là khiêm tốn không đủ, tùy hứng có thừa. Cô đem điểm thô tục duy nhất trên người ấy đổ tội cho ba, cho rằng đó là gen di truyền.

“Không nghe thấy sao? Máy tính của cậu rất vướng, làm ơn chữa chỗ một chút.” Thanh âm của cô làm kinh động đến một số người, liền càng khiến cô mất kiên nhẫn, đến khi cô nhắc lại đến lần thứ ba, nam sinh kia mới chậm chạp ngẩng đầu lên, không chút để ý nhìn cô một cái.

Cho dù nhiều năm về sau, Đông Hiểu Hi vẫn nhớ rõ bộ dáng lúc đó của Lam Thành.

Anh ngồi ngược sáng, có lẽ là vì mặc quần áo màu trắng, nên thoát nhìn sạch sẽ nho nhã lại phát ra một luồng khí mát lạnh, ngay cả ánh mắt cũng là đạm mạc, giống như mọi thứ trên thế giới đều không đáng được hấn để vào mắt. Đông Hiểu Hi ngăn người suy nghĩ, trong nháy mắt không tìm được cảm giác mơ màng, cơ hồ trong nháy mắt chìm vào suy nghĩ của bản thân. Sau đó, cô giống đã đánh mất hồn vẫn đứng nguyên ở đó, nhìn nam sinh chính tề trước mặt, trong lúc nhất thời quên chính mình đang ở nơi nào, càng quên đi mục đích đến đây ban đầu.

Không biết qua bao lâu, nam sinh vô thanh vô tức đem cặp nhấc lên, đặt ở trên bàn, cô mới cảm giác được chân đã tê rần, liền khấn cấp ngồi xuống “Cám ơn cậu, cậu tên là gì, người khoa nào? Nếu không phải toàn bộ phòng sách báo cũng chỉ còn lại này một cái chỗ ngồi, mình cũng sẽ không làm phiền cậu.” Cô dùng những lời từ trước tới nay chưa từng dùng qua, cố gắng làm ra điệu bộ cảm ơn, nam sinh kia cũng như không có nghe thấy, cũng không buồn ngẩng đầu lên.

Tên này bị điếc sao? Thật sự là một người đẹp trai khó đoán. Đông Hiểu Hi cảm thấy áy náy vì vừa rồi mình liều lĩnh quá, cô đứng là nhìn không ra khuyết tật của người này.

Ngay tại cô còn tại vì nam sinh này cảm thấy tiếc, Lâm Sướng từ phía sau đã đi tới. Cô ghé vào tới nam sinh kia thì thầm mấy câu, nam sinh hướng cô nhẹ nhàng gật gật đầu, bộ dáng hai người rất quen thuộc. Đông Hiểu Hi lúc ấy mới biết thực ra nam sinh kia không điếc, mà là chính là chính mình bị người ta ghét bỏ. Cô không khỏi nhớ tới tiếng ca hôm trước, chẳng lẽ hẳn chính là Lam Thành? Nguyên lai trên đời này thật sự có loại sinh vật dễ nhìn như vậy, nguyên lai chính mình cũng có thể mê trai đẹp giống như những nữ sinh khác ...

Anh chàng đẹp trai ấy đã là người đã có chủ, Đông Hiểu Hi đột nhiên cảm thấy có chút ghen tị, cô sống đã 21 năm, chưa bao giờ có cảm giác ê ẩm trong lòng như vậy.

Lâm Sướng rời đi, lúc đi cô còn liếc lại khe nói nói “Sau bữa cơm chiều không phải có trận đấu của khoa chính quy giữa đội bóng rổ nghiên cứu sinh với đội bóng rổ giác trực sao? Chỉ cần nam sinh cao trên 1m8 đều có thể ra sân thi đấu, chỉ có nữ sinh cùng nam sinh chưa phát dục mới ở trong phòng sách báo hưởng thụ cuộc sống thôi.”

Người bên cạnh im lặng như lúc ban đầu, Đông Hiểu Hi cũng không hi vọng Lam Thành có thể nói lại giúp mình, chính là tự an ủi bản thân mình thôi, cuối cùng nuốt lấy một ngụm oán giận.

...

Sau bữa cơm chiều, là theo lời của sinh viên của đội cổ động cho đội bóng rổ nghiên cứu sinh, Đông Hiểu Hi không thể không đi vào sân bóng rổ vì đội hữu hò hét trợ giúp. Chính là cô trong lòng có chút nặng nề, trước mắt luôn lướt qua khuôn mặt tuần tú của Lam Thành, còn có mái tóc mượt như tơ và làn da con gái trắng bóc của Lâm Sướng. Có thể nói khoa kiến trúc không thiếu tài tử, khoa báo chí không thiếu là mỹ nữ, sao ông trời lại cố tình phá lệ quyền sủng kia hai người, làm cho bọn họ tài mạo song toàn, mặc dù Đông Hiểu Hi cũng là một mỹ nữ, nhưng so với Lâm Sướng ở trước mặt, cô cảm thấy chính mình còn thua kém vài phần, về phần cô có cái gì thua kém, lại nói không rõ lắm ...

Ngay khi cô đang suy nghĩ mơ hồ, một tiếng còi nhỏ vang lên, không khí trên sân khấu bỗng nhiên sôi trào, trận đấu bóng rổ chính thức bắt đầu.

Đông Hiểu Hi sửa sang lại một chút tâm tình, nhìn về phía trận đấu, đột nhiên một phong thái anh tuấn lọt vào tầm mắt của cô. Lam Thành mặc một bộ quần áo màu trắng, một ánh sáng chói lóa đập vào mắt mặc dù họ đứng cách nhau khá xa, vẫn như cũ làm cho cô cảm thấy hô hấp khó khăn.

Lúc này Hạ Tuyết đang ngồi bên cạnh cô, nhỏ giọng nói “Cậu xem nam sinh mặc áo số 9 bên đội nghiên cứu sinh à? Hẳn chính là Lam Thành, tài tử khoa kiến trúc, học trò cưng của Lâm Khải Càng. Nghe nói nữ sinh theo đuổi hẳn, nhiều đến nỗi xếp hàng đến Trân Châu cảng, nhưng người hấp dẫn nhất vẫn là Lâm Sướng, người ta ở gần nhau, hơn nữa hai người được mọi người trong trường công nhận là một đôi hoàn mỹ.....”

Đông Hiểu Hi không nói gì, ánh mắt nhìn theo thân ảnh tuyển thủ số 9 chạy trên sân, bay vọt.

Đây là lần đầu cô xem một trận thi đấu bóng rổ, Lam Thành không phải là người chơi tốt nhất, nhưng là người gây chú ý nhất, cũng là người được cổ vũ nhiều nhất, đáng người anh rất được, cơ hồ mỗi một lần nhảy lên, mỗi một lần dẫn bóng, Đông Hiểu Hi đều đã ngừng thở, nhìn bóng bay lên theo một đường cong, sau đó vung văng rơi vào rổ, cô hòa theo tiếng hô của mọi người, hoàn toàn buông tha cho lập trường chính mình là sinh viên chưa tốt nghiệp lại cổ động cho đội bạn.

Khi hiệp một trận đấu kết thúc, cầu thủ trở lại hàng phòng nghỉ ngơi, cơ hồ phía trước tất cả nữ sinh đều cầm trong tay nước khoáng hoặc đồ uống chạy lại đưa cho họ, Đông Hiểu Hi cũng không ngoại lệ, cô đem

nước hương đội nghiên cứu sinh đưa tới, nhưng không nghĩ đến là, người nhận nước của cô lại là Lam Thành, trong nháy mắt, không khí đột nhiên im lặng, sau đó âm thanh vang lên khắp nơi. Đông Hiểu Hi gặp Lâm Sướng đang giơ tay lên cao, hơi hạ xuống một chút, liền lại mỉm cười, hào phóng đem nước thu trở về. Cô có chút hoang mang, Lam Thành lại không coi ai ra gì bình tĩnh vô cùng hướng cô cười, giơ giơ lên chai nước trong tay “Cảm tạ.”

Giờ khắc này, Đông Hiểu Hi không cảm thấy hơi thở của chính mình nữa, cô nhớ kĩ khuôn mặt mỉm cười như được khảm dưới ánh mặt trời kia, còn có Lam Thành phát hơi thở trong suốt. Cùng cô ngây ngốc như tượng còn có Hạ Tuyết, sau khi hiệp hai của trận đấu bắt đầu, Hạ Tuyết mới hồi phục tinh thần lại, từ từ nhắc tới “Mình đã nói thôi, con gái khoa báo chí chúng ta làm như thế nào lại chiến thắng con gái khoa kiến trúc.”

Sau đó Đông Hiểu Hi lại chìm trong suy nghĩ, toàn bộ cảm quan như chìm trong mộng, hồn phách không biết đã trôi đến nơi nào.

Lại là một tiếng còi nhỏ, trận đấu đã xong, đội bóng rổ nghiên cứu sinh được 189:186 thắng điểm đội bóng rổ của sinh viên chưa tốt nghiệp, quay lại với đội cổ vũ của sinh viên chưa tốt nghiệp, Đông Hiểu Hi vừa cao hứng lại cảm thấy rối tinh rối mù. Hạ Tuyết dùng lời lẽ khinh bỉ cô, nói cô giống như trong tiểu thuyết, trở thành kẻ phản đề.

Ban đêm hôm đó, Đông Hiểu Hi trốn trong chăn cả đêm, nghe đi nghe lại bài hát “những bông hoa”, làm hại bạn cùng phòng mất ngủ.

5. Chương 5: Bị Lợi Dụng

Có những chuyện tốt không vượt ra khỏi cửa, nhưng chuyện xấu thì lại truyền đi ngàn dặm.

Đông Hiểu Hi cũng không biết chuyện cô cùng Lam Thành có mối quan hệ, coi là chuyện tốt hay là chuyện xấu, nhưng cô rất cục lĩnh giấu chuyện xấu truyền bá như thế nào. Mới gần vài ngày, khắp trường nơi nơi ồn ào huyền ảo, sôi nổi truyền bá sự kiện kinh động của Lam Thành, mà Đông Hiểu Hi bỗng nhiên trở thành tiêu điểm bị chỉ trích mà bản thân cô thì chẳng hiểu tại sao. Mọi người đều nói Lam Thành lần này xem như mất có vấn đề, tự nhiên lại không để mắt đến Lâm Sướng tài mao hơn người, khí chất thanh tao, lại lựa chọn một người cơ vóc đáng chưa phát triển hết, đơn giản gây thơ Đông Hiểu Hi. Cũng có những người, không biết là ai đem ảnh chụp hai người lên diễn đàn trường T, làm một bài phân tích theo chiều hướng vật lý rất khó chịu về cô, một cô nàng Tiểu tam ...

Lúc này, Đông Hiểu Hi đang ở phòng ngủ nhìn máy tính mà phát điên “Nói nhà của mình không bằng Lâm Sướng, ba cô ấy là giáo sư, mà ba mình là kẻ mới phát, còn nói mình không có tài bằng cô ấy, không đẹp bằng cô ấy, cái đó mình cũng biết, nhưng dựa vào cái gì nói mình đáng người kém? Mình nói như thế nào cũng cao 1m6 rồi, đi giày cao gót vào đi bên cạnh Lam Thành cũng coi như đẹp đôi?”

“Ừ thì miễn cưỡng coi như vậy.” Hạ Tuyết ở trên giường, kéo dài âm sửa lại lời cô.

“Mà, mình đây đáng người cũng coi như cũng được đi ...” Đông Hiểu Hi lại đứng ở trước gương tú quần áo, thoáng ưỡn ngực khoa trương “Cái gì phát triển chưa đầy đủ, mình tốt xấu cũng có 34B”

“Người ta, Lâm Sướng là C.....”

Cô muốn khóc ròng, cái gì cũng đều có thể so với người ta, duy nhất chỉ so ra kém người ta hai tuổi lại bị nói thành đơn giản, ngây thơ. Kỳ thật mặc kệ bên ngoài ồn ào đại như thế nào, chỉ có chính cô cùng Hạ Tuyết biết, kể từ khi trận đấu bóng rổ kết thúc, cô không thấy Lam Thành xuất hiện nữa, thậm chí cô còn vụng về tạo ra một cuộc gặp mặt bất ngờ, Lam Thành lại tựa như đang giáp mặt với người xa lạ, chỉ lướt nhìn cô thoáng qua. Cô cảm thấy rất kỳ quái, vì cái gì người có nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời như anh, lại đối xử với người khác lạnh lùng như thế?

Hạ Tuyết đột nhiên có chút dăm chiêu nói “Cậu không biết là có vấn đề hay sao?”

“Cái gì?”

“Mình đã hỏi thăm qua, Lam Thành là người luôn luôn ít nói, cho nên ngoại trừ khoa kiến trúc ra, rất nhiều nữ sinh cũng không biết trong trường lại có một nam sinh dễ nhìn như anh ta. Nhưng cậu không phát hiện trận đấu bóng rổ hôm đó, hành vi anh ta quá mức cao ngạo sao? Mình nghiêm trọng hoài nghi là anh ta cùng Lâm Sướng cãi nhau, lợi dụng cậu tới làm cho bạn gái ghen.”

“Chắc chắn, không hổ là học báo chí, cậu thực thích hợp làm chó săn.” Đông Hiểu Hi hèn mọn nhìn Hạ Tuyết.

“Chó săn thì làm sao? Cậu đừng quên, cậu cũng chính là người trong đội ngũ chó săn. Nói thế cứ làm chó săn cũng phải có đạo đức nghề nghiệp, phải có tư tưởng biết phân biệt điều nên và không nên.”

“OK, cậu đừng lường gạt xã hội là được.....” Đông Hiểu Hi nói xong, liền bắt đầu thay quần áo rất nhanh để chuẩn bị ra khỏi nhà.

Tiến cô đi tới cửa, Hạ Tuyết mới phản ứng lại đây, “Cậu đi gì chứ? Trời thì nóng, hôm nay lại không có tiết.”

“Đi tìm Lam Thành, hỏi một chút anh ta dựa vào cái gì mà lại đi lợi dụng mình, xong lại đem mình quăng ở một bên mặc kệ không hỏi tới, còn muốn mình gánh vác tội danh.”

“.....”

...

Mùa hạ nóng bức, giữa buổi trưa, mặt trời cơ hồ muốn cho người ta chưa kịp đổ mồ hôi đã bị nướng thành than.

Đông Hiểu Hi vô cùng lo lắng chạy đến kí túc xá nghiên cứu sinh dưới lầu, dừng bước, cô không biết nếu trực tiếp đi vào phòng kí túc xá của Lam Thành, liệu có thể khiến cho bọn họ nói cô là loại con gái mê trai không? Tuy rằng hiện tại nữ sinh theo nam sinh không là cái gì kì lạ lắm, nhưng cô đối Lam Thành còn không có đạt tới việc si mê, chẳng qua có chút cảm thấy hứng thú thôi.

Đang định tìm một lý do hợp lý cho hành vi khác thường này của mình, một người mặc áo màu trắng, quần bò, thân hình cao lớn đang đi về phía cô, đúng là Lam Thành. Đông Hiểu Hi cảm thấy thật may mắn, vừa muốn tiến lên gọi anh ta lại, lại nghe đến phía sau có người hô “Lam Thành, cậu đứng lại, mình còn chưa nói xong.” Hóa ra là Lâm Sướng từ trên kí túc xá đuổi tới.

Lam Thành dừng bước, nhưng không có quay đầu lại.

Lâm Sướng thấy thế bước nhanh đi rồi đi qua, ngữ khí có chút vội vàng cũng rất ôn hòa “Lúc ban đầu, cậu ỉn lý do là tốt nghiệp trước, không nói chuyện tình yêu, vậy vì cái gì nhanh như vậy cậu đã thích cô gái khác? Cậu là muốn dùng cái cô gái kia cự tuyệt mình, đúng không? Kỳ thật cậu không cần phải làm như vậy, mình thích cậu, nhưng cũng không phải bắt cậu đón nhận mình, mình biết bởi vì ba mình là giáo viên của cậu, cậu sợ người khác nói lung tung, kỳ thật, mình có thể chờ cậu”

“Không phải.” Lam Thành quyết đoán xoay người, ngắt lời Lâm Sướng nói “Mình là thật sự thích cô gái kia, cho nên cậu đừng có đem tình cảm lãng phí trên người mình.” Hắn vừa nói xong, liền nhìn đến Đông Hiểu Hi ngây ngốc đứng cách đấy không xa, đang không biết phải làm sao ...

Lam Thành cười hướng cô vẫy vẫy tay “Lại đây, đến đây lúc nào thế, sao không gọi anh?”

“Tôi, tôi ...” Có thể hay không đừng đối xử với cô như đối với sủng vật nhỏ thế? Đông Hiểu Hi một bên oán thầm, lại thực không có ý định đi đến bên Lam Thành, ấp úng nửa ngày, cũng chưa nói ra được những gì cần nói.

“Đi, tiền anh đi tới công ty.” Lam Thành nói xong, đem một cánh tay khoác lên vai Đông Hiểu Hi.

Đông Hiểu Hi lập tức mở to hai mắt nhìn. Lam Thành nói một câu mà cô chưa từng nghe qua, chỉ có thể ngây ngốc mặc cho anh lôi đi ra phía cổng trường. Không biết là quá mức khẩn trương, hay là do mặt trời quá nóng, hoặc là cánh tay trên vai kia quá nặng, Đông Hiểu Hi vừa mới tắm, trên người quần áo mồ hôi nhớp nháp, đầu cũng trống rỗng.

Đi ra khỏi trường, Lam Thành mới thu hồi cánh tay, không nói được một lời muốn rời đi. Đông Hiểu Hi vội vàng lớn tiếng “Lam Thành, anh lại muốn lợi dụng tôi rồi bước đi như thế sao?”

Lam Thành nghe xong dừng lại bước, không chút để ý quay đầu, thản nhiên nhìn cô, “Cảm ơn cô.”

Thật là một anh chàng đẹp trai cao ngạo, nhưng cũng không thể cho hắn có lý do tùy tiện lợi dụng chính mình.

“Cảm ơn phải bằng hành động , tôi có điều kiện.....”

“Cô cứ nói.”

“Mỗi ngày giúp tôi chiếm vị trí ở thư viện, cứ như thế cho đến khi anh tốt nghiệp.” Kỳ thật, khi Lam Thành tốt nghiệp nghiên cứu sinh, khi ấy cô cũng tốt nghiệp, tính toán này là do cô ngẫu hứng nghĩ ra , nếu để Hạ Tuyết biết, nhất định bội phục cô sát đất.

Lam Thành có vẻ tự hỏi một lát, trả lời “Tôi không chắc mỗi ngày đều có thời gian đi thư viện, nhưng tôi cũng không để cô thiệt thòi, sẽ cố hết sức.”

“Còn có.....” Đông Hiểu Hi vừa định nói, lại bị Lam Thành dùng ánh mắt cảnh cáo cô, làm người nên có chừng mực không thể nổi lòng tham, cô liền không nói thêm gì nữa, kỳ thật, cô chỉ muốn xin số điện thoại của hắn mà thôi.

Hai người ngơ ngác đứng một hồi, có lẽ là vì mặt trời chói chang trên đầu, Đông Hiểu Hi mặt càng ngày càng hồng, Lam Thành buồn cười nhìn cô, nói “Tôi phải đi, không còn kịp thời gian rồi.”

“Tôi còn có một vấn đề muốn hỏi anh”

“Cô cứ nói.”

“Lâm Sướng tốt như vậy, vì cái gì mà anh từ chối cô ấy?” Cô biết chính mình đã gây thơ hỏi một vấn đề đặc biệt, cũng đoán rằng Lam Thành sẽ không trả lời cô.

Cũng không ngờ Lam Thành lại ngẩng đầu lên, đối với ánh mặt trời hơi hơi nheo lại ánh mắt, sau một lúc lâu trả lời “Cô ấy rất hoàn mỹ .”

Ngữ điệu của anh từ từ tiến đến lỗ tai Đông Hiểu Hi, cô lần đầu tiên biết, thì ra cô gái hoàn mỹ thường bị người ta trốn tránh. Đến khi Lam Thành ngồi trên một chiếc xe, xe dần dần rời khỏi tầm mắt của cô, cô mới xoay người đi về phía cổng trường.

“Đông Hiểu Hi, thật cao hứng khi gặp được cậu ở đây.”

Cô mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn về phía có tiếng nói, mới biết được Lâm Sướng đang đứng ở cổng trường chờ cô.

6. Chương 6: Hai Cô Gái

Ở đây đang là mùa hè, khắp trường tỏa ra mùi khô nóng, thậm chí hết thấy động tác dư thừa cùng ngôn ngữ, giống như nhau đều đã thăng hoa thành nhiệt độ làm cho người ta cảm thấy phiền toái buồn bực. Giống như lúc này, nụ cười cùng ánh mắt của Lâm Sướng đều làm cho Đông Hiểu Hi cảm thấy thất kinh, mồ hôi đầm đìa.

Cô thật cẩn thận vươn một bàn tay chỉ, chỉ chỉ ra phía sau, có chút cà lăm nói “Lam Thành, anh ta ngồi trên một chiếc xe đi rồi.”

Lâm Sướng ha ha nở nụ cười “Mình không hỏi anh ấy, mình chỉ là muốn mời cậu đi uống chút nước mát.”

“A?”

Không có nghe lầm chứ, cô ta không phải tìm đến cô để mắng mỗ sao? Tuy rằng hơi chột dạ, Đông Hiểu Hi vẫn mở to hai mắt, nhìn về mặt Lâm Sướng, tựa hồ thực hiện hoà, cũng không như cô tưởng tượng Lâm Sướng sẽ nhìn cô với một vẻ cao ngạo khí thế. Mẹ đã từng nói qua, người thường nói mạnh miệng thường không phải mà người mạnh tay, hơn nữa cô cùng cô ta lại không quen.....

“Chỉ là mời cậu đi uống chút nước mát, cũng không phải bảo cậu lên núi đao, xuống biển lửa, cứ như vậy mặc kệ sao? Huống chi bên ngoài mặt trời nóng như vậy, chờ cậu lo lắng nữa một hồi, hai ta đã bị nướng thành than rồi.”

Đông Hiểu Hi gật gật đầu, ngẫm lại cũng đúng, dù sao chính mình cũng không có làm cái chuyện gì kinh thiên động địa, sao phải sợ ai? Cô hướng Lâm Sướng nở một nụ cười, ưỡn ngực, tựa hồ như vậy lo lắng sẽ giảm bớt đi một ít.

...

Đi vào dãy hàng quán bên cạnh trường học, đây là nơi sinh viên trường T thường xuyên đến, tuy rằng diện tích nơi này không lớn, nhưng có ánh sáng nhu hòa, khung cảnh trang nhã thanh tịnh, giống như là một góc nhỏ tĩnh lặng giữa đô thị ồn ào náo nhiệt. Hơn nữa nơi này có đồ uống mát lạnh, thực thích hợp để sinh viên vào đây nghỉ ngơi.

Ngồi ở đây uống nước mát, lại có bài hát “Mười Năm” làm cho hai người nghe nhập thần, khi đó Đông Hiểu Hi đã nghĩ, một hao người yêu nhau chia tay còn có thể trở thành bạn bè sao? Có lẽ không thể, nếu từng quá yêu người kia, thì không có cách nào bình thản đối mặt với nhau.

Ngay khi cô đang suy nghĩ, lòng tĩnh lặng như con thuyền lặng lẽ trôi, Lâm Sướng dường như cũng thả lỏng cảm xúc, chậm rãi tán gẫu về Lam Thành

Hóa ra, Lam Thành đã mất cha, từ khi còn rất nhỏ cha mẹ ly dị, mà hai người đều đã lập gia đình và có mấy đứa nhỏ, anh liền thành người dư thừa. Khi lên trung học, anh tự chính mình làm công kiếm học phí, anh không phải loại công tử dựa dẫm, luôn dùng đầu óc thông minh mà phấn đấu, thành tích luôn đặc biệt. Lâm Sướng còn nói, anh quả thực là một người quật cường, cũng đặc biệt có trách nhiệm, hơn nữa luôn giữ lời hứa, nếu đã答应 chuyện gì liền nhất định sẽ làm được. Nhưng anh cũng là một người rất sợ phiền toái, cho nên không dễ dàng hứa hẹn, cũng không nhận lòng tốt của người khác đối với anh. Mà khi Lâm Sướng học trung học liền thích Lam Thành, nhưng vẫn không dám nói cho anh, sợ anh thấy có áp lực. Sau này, Lâm Sướng còn cười nói cho cô nghe một chuyện xưa, một người con trai đưa cho cô gái một chậu hoa hải đường, cô gái hỏi chàng trai, tại sao hoa hải đường không có hương thơm? Chàng trai nói, bởi vì hải đường rụng trộm thắm mền người khác, nó sợ người khác nghe thấy tâm sự của nó, liền xóa đi mùi hương.....

Kỳ thật có rất nhiều thời điểm, chúng ta tổng hội vì chính mình cho rằng vì một người rất đáng giá mà bỏ qua mình, thậm chí hèn mọn theo đuổi người ấy. Đông Hiểu Hi không khỏi một lần nữa đánh giá Lâm Sướng một chút, cái áo màu đen có đường viền hoa đồng tiền bằng bạc trang nhã bao quanh, vây lấy thân thể mảnh dẻ, quần màu cà phê trắng phất, ẩn ẩn che khuất đôi chân trắng nõn, ánh mắt của cô ấy càng làm động lòng người, tựa hồ mỗi một ánh mắt đều như mặt hồ trong suốt, nhìn quanh suy tư, liền ngay cả cô cũng ngẩn người ra ngẩn bộ dáng ấy. Có lẽ cô ấy không chỉ đẹp về bề ngoài, mà là do khí chất phát ra, tựa như một ly trà thơm, cái loại này mùi hương thoang thoảng luôn nhin không được làm người ta trở về chỗ cũ.

Thấy Đông Hiểu Hi ngơ ngẩn nhìn chính mình, Lâm Sướng có chút thẹn thùng lấy tay vén tóc ra sau, ngược ngừng nói “Kỳ thật Lam Thành cũng là vừa mới biết mình thích anh ấy, mấy ngày hôm trước, ba mình nói, chờ tốt nghiệp đưa mình cùng anh ấy đi ra nước ngoài du học, hỏi anh ấy có nguyện ý hay không ở bên mình cả đời. Mình không hề nghĩ tới Lam Thành không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, anh ấy nói muốn dựa vào năng lực của chính mình để sáng tạo ra một mảnh thiên địa Mình hiện tại cũng không biết anh ấy là thật sự không thích mình, hay là bởi vì ba mình bị lời cự tuyệt của anh ấy làm tổn thương lòng tự tôn, dù sao cả hai đều rất kiêu ngạo. Nói với cậu, ba mình nói, Lam Thành là vì thiết kế kiến trúc mà nên người, nếu không thể tái tiếp tục đào tạo sâu, thì rất đáng tiếc”

Giờ phút này, Đông Hiểu Hi không kìm lòng được nhìn phong cảnh phía ngoài cửa sổ. Đối diện là đường cái, vừa vặn là nơi Lam Thành vừa mới rời đi. Trong lòng cô hiểu được Lâm Sướng muốn nói gì, có lẽ cô ấy thật là sốt ruột vì Lam Thành, không hy vọng có người ảnh hưởng tới tiền đồ của anh. Kỳ thật Đông Hiểu

Hi đối Lam Thành cũng không có ý tưởng gì, cuộc sống làm cho người ta tìm lòng không đậu đi ái mộ ai đó nhiều lắm, nhưng không nhất định chính là tình yêu.

Hai người đi ra khỏi quán, mặt trời đã ngả bóng về Tây. Mặt trời trên cao vẫn như cũ tản ra nhiệt lượng thật cao, nhưng Đông Hiểu Hi dường như đã không còn biết không khí khô nóng như thế nào, có lẽ trong lòng được giải thoát, không hề muốn thoát ra khỏi giấc mộng thực tế này .

Lâm Sướng đột nhiên thần bí cười nói “Chúng ta vừa rồi nói những gì, cậu cũng đừng nói ra ngoài với ai, hơn nữa cũng đừng nói với Lam Thành, bằng không mọi người lại cười chúng ta ngây thơ .”

Đông Hiểu Hi gật gật đầu, nở một nụ cười tươi trong suốt “Về sau chúng ta còn cùng nhau đi uống đồ uống lạnh, mình mời cậu.....”

“Được, mình nhớ kỹ, cậu phải mời mình một chút đồ uống lạnh.”

...

Đông Hiểu Hi không thể không thừa nhận, lần rời đi này lại khiến cho tâm tình buổi chiều của cô tốt lên hẳn. Có người nói, nóng lạnh của con người còn được quyết định bởi tâm lý, cô cho rằng Lâm Sướng chính là một cái gì đó lơ đãng thoáng qua, là một người con gái khiến người ta ảm áp.

Đang vô tâm lẩm nhẩm hát bài “Những bông hoa” vừa đẩy cửa phòng ngủ ra, đột nhiên Hạ Tuyết vờn móng vuốt ra, đem cô kéo đi vào.

“Cậu sao lại không đi tìm người đưa hình ảnh cậu lên diễn đàn mà lại chạy đến trước mặt “chính thể” của người ta? Cậu có biết mọi người trong trường đang rêu rao gì về cậu không “Tiểu tam”?”

“Rêu rao gì ?” Đông Hiểu Hi bật thốt lên hỏi, theo sau để ý tới tư vị trong lời nói của bạn “Ai là Tiểu Tam, cậu nói ai là Tiểu tam a?”

“Cậu đừng có sốc, bên ngoài đều nói cậu tìm Lam Thành, còn ưỡn ngực ngẩng đầu, thật không thể nói là hợp tình hợp lý.”

“Phốc.....” Đông Hiểu Hi nhin không được lên tiếng “Mình rất cục biết Nguyễn Linh Ngọc vì cái gì tự sát, thật sự là người ta có thể phát ngôn bất cứ cái gì a..... Được rồi, theo ngày mai mình sẽ đề cao cảnh giác, phòng học, căn tin, phòng ngủ, tam điểm một đường* được chứ?”

(*tam điểm một đường: chỉ qua lại 3 nơi này, hèm cóa lén phéng chỗ khác)

“Cậu thực tính buông tha cho Lam Thành? Không phải đã nói, không bỏ qua để ỉnh bị lợi dụng như vậy sao, Tiểu tam?”

“Mình nói một lần nữa, mình không phải Tiểu tam!”

Đông Hiểu Hi đề cao âm điệu, tức giận đi đến trên giường, nằm ngay đơ xuống giường. Không biết có phải là do mệt mỏi quá độ, đột nhiên cảm thấy cả người như không có khí lực. Cô nhắm mắt lại, thậm hi vọng mọi thứ cứ từ từ mà tan biến hết như bọt khí.

...

Mấy ngày sau, Đông Hiểu Hi nói được thì làm được, không có xuất hiện ở trước mặt Lam Thành, mà cái việc đặt chỗ ở thư viện kia cô vẫn để trong lòng, ngẫu nhiên nhớ đến hình ảnh của anh, ngẫm lại khi anh ta tươi cười, trong lòng liền không hiểu có chút sung sướng, cũng có nho nhỏ tiếc nuối. Nhưng trên đời này có vài thứ chỉ mơ chứ không thể có, không phải của mình sẽ biết buông, nếu không sẽ thành mua dây buộc mình. Nói cho cùng: Tình yêu, chỉ là hạnh phúc của ta, không thể là sinh mạng của ta.

Cứ như vậy thấm thoát qua hai tháng, đảo mắt một cái kì thi cuối kì đã đến. Ăn qua cơm trưa, Đông Hiểu Hi đi vào phòng học mới phát hiện, nơi này cũng không phải là nơi ôn tập tốt, bởi vì phòng học không lớn đã đông nghịt người, liền ngay những người ngày thường lười biếng cũng đã bắt đầu chăm chỉ, mục đích chỉ có một, không bị thi rớt, có thể về nhà yên tâm thoải mái nghỉ hè.

Chính là như vậy bầu không khí trong phòng học vô cùng oi bức, Đông Hiểu Hi có chút tiến thoái lưỡng nan, nếu đi vào phòng học khác nào với lãng phí một chút thời gian vàng ngọc, nhưng còn trong phòng ngủ có một người bạn trai của bạn cùng phòng đến ở, cô cũng không muốn trở về làm bóng đèn.

Nghĩ vậy, cô quyết đoán xoay người đi đến hướng thư viện. Kỳ thật ngay khi quyết định xong, trong lòng liền không hiểu sao có chút vui sướng, mấy ngày nay, có chút ý niệm luôn khiến cô nóng lòng muốn thử, có lẽ cô chính là đang chờ đợi thời điểm này, có thể có lý do chính đáng, đi xem thử xem Lam Thành có thực hiện lời hứa không, có thể hay không thật sự có thể làm được.

7. Chương 7: Gặp Được Duyên Phận

Giống như tưởng tượng, đến cuối học kỳ, chỉ cần là nơi có thể ngồi xuống học bài đều có thể dùng hai chữ chật chội để hình dung, thư viện càng không ngoại lệ. Đông Hiểu Hi nhẹ nhàng đi vào thư viện, đôi mắt tìm kiếm một bóng hình. Không có gì bất ngờ, bên cạnh cửa sổ là một dáng người mặc áo sơ mi trắng, đang gõ bàn phím, mà chỗ ngồi bên cạnh người đó đang bỏ trống chỉ có túi xách đặt bên cạnh...

Cô cố gắng trấn tĩnh, bước nhanh qua, ho nhẹ mấy tiếng đã thấy anh ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại nhìn cô rồi đột nhiên mang túi sách đặt ở nơi khác.

Có lẽ động tác này trong mắt người khác rất đơn giản nhưng trong lòng cô lại thấy cảm động. Trong khi cô đang thất thần, một mẫu giấy đập vào trán cô rồi nhẹ nhàng rơi xuống đất. Cô cúi người nhặt lên, vừa gỡ ra đã thấy một hàng chữ nhỏ đập vào mắt “Nhân vật chính của đề tài HOT nhất trong trường cuối cùng đã xuất hiện, thì ra chỗ ngồi bên cạnh Lam Thành để trống hai tháng trời là cho cô, chuyện này thật đáng ngưỡng mộ.” Tờ giấy không kí tên nhưng cô biết là do một người quen thuộc với mình viết. Cô suy nghĩ một chút rồi đem tờ giấy đó ra viết: “Anh thật sự giữ chỗ cho tôi hai tháng, vì sao vậy? Vậy nếu tôi vĩnh viễn không đến thì sao?”

Viết xong, cô đem tờ giấy đưa cho anh, còn mình thì gỡ sách vở xem nhưng một chữ cũng không vào đầu. Một lát sau, anh đưa tờ giấy đưa lại cho cô, trên tờ giấy viết “Tôi hay không là chuyện của cô, tôi đã nói thì sẽ làm được.”

Quả nhiên, giống như Lâm Sướng đã nói anh là một người luôn giữ chữ tín. Vì thế cô lại đặt bút viết “Thì ra anh không thông mình như vẻ bề ngoài thoát nhìn.”

Lam Thành: “Vì tôi nhận lời tuân thủ với một kẻ cũng không thông minh hơn mình là bao.”

Hiểu Hi: “Vậy tôi nên cảm ơn anh thế nào đây?”

Lam Thành: “Không cần, dù sao gần đây tôi cũng không bận. Nhưng ngày mai cuối tuần tôi muốn đến công ty nên có lẽ sẽ không đến.”

Hiểu Hi: “Ngày mai tôi cũng không đến, hôm nọ trong giờ Sử tôi dùng điện thoại bị giáo sư tịch thu, ngày mai tôi phải đến văn phòng để lấy lại.”

Lam Thành: “Là Ngô Khải Đồng sao? Nhớ rõ đi đến văn phòng ông ta tốt nhất nên có bạn đi cùng, hơn nữa cuối tuần văn phòng càng vắng vẻ, dễ xảy ra nhiều chuyện.”

Hiểu Hi: “Vì sao?”

Lam Thành: “Không muốn nói nhiều.”

Tờ giấy thường xuyên được đưa qua lại giữa hai người đã được anh viết câu cuối cùng “Tôi có việc đi trước, bye!”

Cô nhìn về phía cửa sổ, bóng người mặc áo trắng ẩn hiện nơi vườn trường có vẻ tươi mát, đẹp mắt. Thật ra hai tháng nay, trong đầu óc cô đã nhiều lần xuất hiện hình bóng của anh, từng hành động, thậm chí

từng chi tiết nhỏ nhất đều được cô nhớ đến . Cô bỗng dưng nhớ đến câu chuyện xưa mà Lâm Sướng từng kể , chẳng lẽ trong lòng cô cũng đang có một loại tình cảm đang nảy nở sao?

Đột nhiên , một tia nắng mặt trời làm cô chói mắt , cô mới biết được bóng dáng kia đã đi xa khỏi tầm mắt của mình , cô lặng lẽ quay đầu , đem tờ giấy đầy chữ kẹp vào trong sách , có lẽ ngay cả chính cô cũng không biết được rằng động tác này cả mình đặc biệt cẩn thận , thành kính.

Có lẽ họ đều đã quên rằng có ai đã nói rằng “ Duyên phận là điều thật kì diệu , rất nhiều thời điểm chúng ta gặp được nó lại không biết bắt lấy nó.”

...

Giữa trưa hôm sau , ông trời dường như chẳng hề nao núng, nhiệt độ vẫn cao y như trước , đây là ngày thứ hai mươi mấy trời nắng liên tục ở thành phố này, con người không có việc đều tránh nắng ở trong nhà .

Quả thật , cho dù anh không nói qua thì cô cũng đã nghe nói nhiều về Ngô Khải Đồng . Có lẽ cả thành phố này đều biết vị giáo sư này nổi tiếng là hay cùng nữ sinh có quan hệ mập mờ , nếu gặp được cơ hội , ông sẽ không ngại hành động nhưng ông ta cũn không ép buộc đối phương , nói trắng ra cũng là dạng đàn ông không ra gì.

Cô vẫn suy nghĩ , vẫn quyết định thay một cái quần bò Levi’s màu trắng , bó sát , nhìn qua gương càng thấy rõ vóc dáng tinh tế của cô.

“Cậu không sợ bị đột tử sao, sao lại mặc quần dài?” Hạ Tuyết hỏi xong, đột nhiên nghĩ tới điều gì, lại sửa lời: “Cái áo cũng hơi mỏng, mặc thêm áo khoác đi?”

“Đề nghị này không sai, cậu cũng có khác gì đâu mà nói.” Cô nói xong bèn nhẹ nhàng bước ra , phía sau truyền đến tiếng của một bạn học khác “ Hiểu Hi, đừng quên sứ mệnh của cậu đây , kì nghỉ hè này có được hay không đều dựa cả vào cậu đây ...”

Quả thật, lần này cô đi cũng không chỉ vì lấy lại điện thoại mà còn có cả một nhiệm vụ gian khổ. Vì trong mắt mọi người Ngô Khải Đồng nổi tiếng là người gian ác đặc biệt là đối với sinh viên , môn của ông ta rất dễ trượt , cho nên rất nhiều sinh viên đối với môn học này mà phá lệ. Đêm qua , mọi người đã cung thưởng lượng , muốn cô đi tìm ông ta năn nỉ, muốn ông ta đưa ra một ít câu hỏi, khi ấy cả phòng chỉ có Hạ Tuyết là kiên quyết phản đối , tuy không nói ra nguyên nhân nhưng mọi người trong lòng đều biết rõ.

...

Đi đến trước cửa văn phòng , cô hít một hơi thật sâu , cô cũng không dám chắc rằng mình có bị phê bình nghiêm khắc hay không. Quả thật chơi trò chơi trong giờ học cũng không chỉ có mình cô , gần đây thời tiết nóng nực , hơn nữa đây lại là một môn học buồn tẻ hết sức , giáo sư giảng bài lại cực kì tẻ nhạt khiến cho rất nhiều sinh viên ngủ gục trên mặt bàn , cô cũng không rõ vì sao ông ta lại chỉ bắt mình cô.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong truyền đến giọng nói “ Mời vào.”

Cô cẩn thận đẩy cửa , quả thật bên trong phòng trống rỗng. Ông ta đang ngồi trước máy tính tìm tài liệu. Làn hơi lạnh từ điều hoà truyền đến làm cô có cảm giác lỗ chân lông dựng đứng . Kì thật ông ta cũng không đến nỗi khó coi , thậm chí còn có một chút nhã nhặn , thanh tú , nhưng xuyên qua cặp mắt kính, sự không an phận tồn tại trong đôi mắt đó mà cô có thể cảm nhận được.

Ông ta có vẻ như đã quên mất, mang theo một vẻ nghi hoặc nhìn cô “Có việc gì sao ?”

“Dạ ... Em tới để lấy lại di động.”

“Đồng Hiểu Hi sao?” Ông ta hỏi xong liền mở ngăn kéo , lấy ra cái điện thoại màu trắng đặt lên bàn “ Cầm đi, lần sau đi học thật nghiêm túc vào”

“Vâng, cảm ơn giáo sư.”

Cô chậm rãi đi qua cầm lấy điện thoại, khẩn trương đến mức quên mất rằng mình còn có một nhiệm vụ quan trọng . Cô vừa muốn xoay người rời đi thì đột nhiên bị một cánh tay ôm chặt lấy , một hơi thở nóng cháy phun ở trên đỉnh đầu cô, “Đồng Hiểu Hi , tôi vừa mới đến giảng đường đã chú ý đến em , em khiến tôi

thật sự chú ý đến , em vừa xinh đẹp , hoạt bát , đáng yêu , không có chút gì giả tạo. Tuy rằng tôi đã lớn tuổi nhưng luôn bị sự tươi trẻ của em hấp dẫn , làm cho tôi thấy mình trẻ lại...”

Quả nhiên là giáo sư văn học , phía sau còn tràn trề tình cảm.

Tuy rằng cô đã dự đoán rằng sẽ có chuyện như vậy xảy ra , nhưng cô không biết rằng khi ở trong hoàn cảnh này đầu óc mình lại trở nên trống rỗng. Cô chỉ thấy ông ta lấy tay cô ấn vào nơi cứng rắn của chính mình , tuy rằng cách một lớp vải dẹt nhưng cô vẫn cảm nhận được lửa nóng nơi đó . Trái tim của cô đập như muốn bật ra khỏi lồng ngực , trong nháy mắt cô liền trở nên thất thần rồi lập tức ra sức giãy dụa , hơn nữa trong đầu cô không ngừng nghĩ cô nên làm gì bây giờ? Ngay khi cô đang miên man suy nghĩ , một tiếng đập cửa đột ngột vang lên, ông ta lập tức buông tay , ông ta hướng về cô làm dấu im lặng . Quả thật không cần nhắc nhở cô cũng sẽ chọn im lặng , không phải là do sợ người khác biết , cũng không phải là vì ông ta mà là do chính bản thân cô đã bị dọa đến choáng váng.

Một lát sau, khi ngoài cửa im lặng như ban đầu, ông ta thở hổn hển nói “Em đi đi , đừng quên lời nói của tôi , tôi chờ câu trả lời của em.”

Cô căn bản không hề nghe được những điều ông ta nói mà bước vội ra ngoài.

Qua cái hành lang thật dài đang im lặng một cách kì quái, cô chạy thật nhanh ra ngoài, tự nhiên hai gò má cô ửng đỏ nước mắt. Tuy rằng cô đã từng xem AV, đọc qua truyện Đam mê , đã từng mở miệng ra trêu chọc đó là nghệ thuật , đương nhiên có thể thưởng thức. Thật ra, hai mươi năm cuộc sống mà cô đã trải qua đột nhiên trở nên trống rỗng, cô không thể nào nghĩ đến một nơi tưởng chừng an toàn nhất như trường đại học lại gặp chuyện như thế này, cô không thể nói rõ đây đây là sỉ nhục hay là điều gì nữa, nó giống như một bóng ma chiếm cứ toàn bộ tâm lý cô.

Cô một bên cúi đầu ngăn nước mắt rơi, một bên chậm rãi cất bước, đột nhiên đụng phải một người.

“Cô luôn liêu lĩnh như vậy sao? Chạy nhanh như thế không thấy nóng à?” Sau khi những âm thanh kia dừng lại là một giọng nói đầy kinh ngạc “Cô khóc?”

Không biết vì điều gì, tuy rằng chưa tiếp xúc qua nhiều nhưng cô vẫn nhận ra đây là giọng nói của Lam Thành. Giây phút này cô không hề suy nghĩ gì liền ôm lấy anh mà khóc, giống như một đứa bé bị bắt nạt, tìm người nhà dỗ dành, an ủi.

Anh thoáng chần chừ rồi đột nhiên vươn cánh tay đặt trên lưng cô, nhẹ nhàng hỏi “ Làm sao vậy? Ngô Khải Đồng bắt nạt cô? Ông ta đã làm gì cô?”

“Đừng nhìn, đừng nhìn về hướng cửa sổ văn phòng.” Cô vẫn khóc, ôm chặt eo của anh, tựa như thân thể này là nơi tốt nhất để cô dựa dẫm vào giờ phút này. Cô cũng biết giờ này ông ta nhất định đứng ở cửa sổ nhìn bọn họ, nếu ông ta biết bên cạnh cô đã có một người đàn ông khác thì liệu có thể buông tay?

Khóc thật lâu cô mới chậm rãi buông anh ra , “Thật xin lỗi, vừa rồi mọi chuyện xảy ra quá đột ngột nên...”

“Tôi biết, cho nên hôm qua mới nhắc nhở cô, nhưng tôi cũng biết chắc cô không nghĩ chuyện này sẽ xảy ra với bản thân mình.”

“Vừa rồi là anh đập cửa?”

Anh chỉ cười mà không trả lời, lại nhẹ nhàng hỏi cô “ Khóc đủ chưa, để tôi đưa cô đi khỏi chỗ này?”

Cô ngẩng đầu ,bây giờ cô mới biết cô và anh đang ở rất gần nhau, gần đến nỗi cô có thể cảm thấy hơi thở của anh. Mặt cô đỏ bừng , lui xuống từng bước tựa như không để ý đến nói “ Nếu để người khác thấy được , ngày mai quả thật sẽ thành chuyện nóng hổi đi.”

“Tôi đưa cô về.” Anh nói xong một mình đi trước , bước thật chậm , tựa như đang chờ cô.

“Anh về trước đi, tôi không sao, tôi muốn ra ngoài trường hít thở một chút.”

...

Cô vẫn đi dọc theo đường cái, mãi cho đến khi trời tối, đèn đường đã sáng rực rỡ , đến mức cô không biết mình đã đi bao lâu, đi bao xa. Trong đầu cô không ngừng hiện lên cảnh tượng trong văn phòng , còn xen

kẽ cả hình ảnh của anh. Được hai người đàn ông khác nhau ôm sẽ khiến ột cô gái có cảm nhận khác nhau. Khi Ngô Khải Đồng ôm cô, cô không chỉ thấy sợ hãi mà còn phần hận. Khi anh ôm cô lại khiến cô thấy thẹn thùng, khấn trương, còn có chút mừng rỡ. Cô không thể xác định tình cảm của bản thân có phải là yêu hay không. Trong giấc mơ của cô, mối tình đầu của cô hẳn là một nam sinh cầm một bó hoa hồng, đứng ở dưới KTX , sau đó cô nắm lấy tay người đó , nhận thấy xung quanh là những ánh mắt hâm mộ. Cô không hề nghĩ đến mối tình đầu của mình lại là một tình yêu đơn phương không có kết quả..

Đột nhiên âm thanh từ phía sau truyền đến “ Cô còn muốn đi bao lâu, nhưng có thể cho tôi nghỉ ngơi một chút để bổ sung năng lượng không?”

Âm thanh này không lạnh lùng như trước, mà cũng không trầm ấm như vừa rồi , nó có chút gì nghịch ngợm, lại mang chút làm nũng. Cô đột nhiên xoay người lại , ở bên dưới ánh đèn mờ nhạt, một nụ cười chân thành ấm áp như muốn hòa tan vào bóng đêm phong trần xung quanh.

Chẳng lẽ đây chính là cái mà người ta vẫn nói, luôn có những nơi giao nhau trên những con đường sao? Trong lúc này đây, cô cảm động đến muốn khóc.

8. Chương 8: Tư Vị Nụ Hôn Đầu

Lam Thành chưa từng gặp một cô gái nào có nụ cười đáng yêu đến như vậy, dù trong mắt vẫn còn đọng đầy nước mắt nhưng nụ cười ấy vẫn động lòng người. Khuôn mặt ấy, đôi mắt ấy không phải là quá xinh đẹp nhưng lại trong sáng, không nhuốm chút bụi trần. Anh cũng có chút bất ngờ, chỉ trong một buổi chiều, người con gái này lại làm cho anh muốn che chở cả đời.

“Này, sao anh vẫn đi theo tôi làm gì hả?”

Giọng nói hơi bốc đồng của Đông Hiểu Hi làm Lam Thành bình tĩnh, anh thoáng sợ hãi, lập tức thất thần nói “Này cô đang suy nghĩ gì vậy? Nói xem tôi đi sau mà cô cũng không thèm liếc tôi một cái.”

“Còn có ai sao?” Đông Hiểu Hi quay đầu lại, nhìn về phía sau tìm kiếm, mới biết được mình đang đi vào một con đường nhỏ, xung quanh cực kì im lặng. Cô không khỏi rung mình, xem ra con người lựa chọn đường đi phải để đầu óc thanh tĩnh mới có thể không lầm đường, nếu không khi đi nhầm hậu quả sẽ thực sự nghiêm trọng. Nhưng mà anh ta nói không chỉ có mình anh ta, chả nhẽ xung quanh vẫn còn có người ...

“Đừng tìm, không thấy xung quanh toàn là muỗi sao?”

“Ha...” Nhìn đến đèn đường bị một đám muỗi vây quanh, không gian vẫn tĩnh lặng, cô không khỏi mỉm cười “Thật là, tôi còn nghĩ là anh đang cùng bạn gái chứ.”

“Tôi không có bạn gái.” Lam Thành vẫn bình tĩnh như trước nhưng lại tựa như muốn nhấn mạnh điều gì.

“Lâm Sướng không phải là bạn gái anh sao? Hai người rất đẹp đôi mà...”

“Cô cũng tin vào mấy chuyện đồn thổi bát nháo của nữ sinh viên à?”

“Ồ thì ...” Đông Hiểu Hi vươn bàn tay ra, không cho là đúng “Mỗi người phụ nữ đều có một cái bát quái trong tâm hồn, một đầu óc bát quái, cộng thêm một cái miệng bát quái ...” (Bát quái: nhiều chuyện)

“Thật sao? Vậy ra “Tiểu tam” như thế mà ra à?” Lam Thành dứt tay vào túi quần , khoé miệng nhếch lên như trêu tức người khác.

“Đáng ghét , anh mới là đồ Tiểu tam!”

Có vẻ như ôm ấp sự hưởng thụ qua một lần sẽ làm cho cảm giác trở nên quen thuộc, có lẽ do nụ cười đặc biệt ôn hoà thậm chí có một chút sủng nịnh của Lam Thành mà cô chưa từng thấy qua. Cô vươn nắm tay nhỏ nhắn nhẹ trước ngực Lam Thành, bộ dạng giống hệt như đang làm nũng. Đột nhiên cô ý thức được điều gì, nắm tay dừng ở giữa không trung không hề hạ xuống. Bởi vì cô thấy đôi mắt Lam Thành đang nhìn

mình một cách kinh ngạc, cặp mắt kia sáng ngời, con người càng trở nên thắm lại, cô dường như nghe được tiếng thở của anh...

“Nhắm mắt lại.”

Lam Thành cúi đầu, giọng nói tựa như thôi miên vang lên ở bên tai cô, cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, có chút khấn trương nhưng trong tiềm thức dường như đang có gì đó chờ mong ...

Trong không gian này, hơi thở tươi mát đầy nam tính của anh tiến tới gần khiến cho cô không kịp phản ứng, nụ hôn đầu tiên đến thật bất ngờ. Cô theo bản năng nắm chặt thắt lưng của anh, hai mắt mở to không thể phản ứng ...

Anh thành thạo ôn nhu, mang theo dư vị ngọt ngào, trần trọc một lát đầu lưỡi nhẹ nhàng tách hai hàm răng của cô, thong thả dò xét tiến vào ...

Đông Hiểu Hi một lần nữa nhắm mắt lại. Đêm hè yên tĩnh, hương hoa nhẹ nhàng theo gió bay đến, hoài cổ mà tĩnh lặng. Nụ hôn đầu tiên kéo dài, tựa như hai người đều không muốn rời đi, cho tới khi cô hít thở khó khăn anh mới buông ra, nhẹ nhàng nói : “Về sau sẽ chậm rãi để em thở.”

“Em có thở.” Cô không phục nói, lại phát hiện mình đang dựa vào anh trong lòng

Anh cười hỏi cô “Em đã có bạn trai sao?”

Có chuyện như vậy sao, hôn người ta xong mới hỏi người ta như vậy.

“Có thì sao, mà không có thì sao?”

“Không có thì em làm bạn gái của anh đi.”

Cái gì, cô không nghe nhầm chứ...

Cô mở to hai mắt nhìn anh, nhìn thấy anh khẽ gật đầu, vì thế cô cười khẽ hỏi “Chúng ta ở đây xem như ai mở lời trước?”

“Em nói.”

“Không, anh nói.”

Anh bất ngờ nhắm mắt lại, như là gặp chuyện khó giải quyết, lát sau mới nói “ Anh thích chính mình chủ động.”

“Được rồi...” Cô khẽ nhăn mặt, lại nói “Thật ra em rất khó theo đuổi.”

“Vậy sao...” Anh một lần nữa dứt tay vào túi quần, xem như không có chuyện gì nhìn bốn phía “ Chuyện đó cứ quên đi, không cần để ý nữa...”

“Anh dám!” Cô liền uy hiếp anh, dường như thấy giấc mộng trước mắt sắp tan vỡ. Nhìn thấy anh nhìn mình mỉm cười, cô mới biết mình đã mắc mưu, thẹn thùng xoay người bước về phía nhà ga. Quả thật được một người con trai tốt theo đuổi thì con gái chỉ cần rụt rè, nhưng vẫn thẳng thắn.

...

Dưới bóng đèn đường chính là hai dáng người gầy nhỏ, anh cũng không vội vã đuổi theo người con gái phía trước mà vẫn duy trì một khoảng cách với cô. Anh không thể xác định đây có phải là tình yêu hay không, nhưng hai mươi năm nay, chưa hề có cô gái nào khiến anh xúc động muốn hôn, hơn nữa còn muốn quan tâm bao bọc cô cả đời, có lẽ là vì cô rất đơn thuần, không hiểu chuyện.

Khi xe đến , vì đây là chuyến xe cuối, mà cũng không phải chuyển xe ra ngoại thành nên trên xe rất vắng, chỉ có vài người ngồi bên trong.

Cô bước lên đầu xe, cô cảm giác anh ở phía sau đỡ lấy mình liền cảm thấy đỡ bưng mặ , liền chọn chỗ cho hai người ngồi rồi bình thản ngồi xuống. Anh chỉ cười mà không nói gì, lẳng lặng ngồi xuống cùng cô.

Xe từ từ khởi động, một làn gió đêm theo cửa sổ xe nhẹ nhàng thổi vào, không gian bên ngoài lung linh đèn đuốc, lúc sáng , lúc tối. Cô cảm thấy thất thần, giống như cảm giác ấm áp từ gương mặt anh, giống như

một giấc mộng, tất cả đều quá bất ngờ. Cô đem ánh mắt mình dừng lại trên khuôn mặt anh, ở cái mũi cao, cái cằm cương nghị, khuôn mặt đẹp có chút không thật, cũng có chút không tin vào chuyện này là thật. Đột nhiên anh cảm thấy có một ánh mắt chăm chú nhìn mình, liền quay sang nhìn cô cười dịu dàng, dường như muốn nói cho cô tất cả đều là sự thật, anh ở ngay nơi này với cô.

...

Mọi chuyện năm xưa thay đổi thế nào cô đều nhớ rất rõ anh cười thật dịu dàng, nhớ rõ anh chân thành che chở, bao bọc cho cô. Nhưng mỗi khi nhớ lại những kí ức tốt đẹp năm xưa lại luôn khiến cô đau đớn. Có lẽ tình yêu tựa như thời gian, có khi không biết được nó như thế nào, một khi mất đi muốn trở lại cũng không được. Mà anh chính là người cô muốn buông tay, nhưng vẫn ở trong tâm trí cô, vẫn làm cô nhưng nhớ.

“Quý khách, xe đã dừng rồi”

Đông Hiểu Hi đang suy nghĩ đột nhiên bừng tỉnh, cô vội vàng ngẩng đầu nhìn đến cô tiếp viên đứng cạnh đang nhìn Trạ Trạ thật dịu dàng “Ngủ thật ngon, đứa bé đáng yêu quá, nó được mấy tuổi rồi?”

Cô đột nhiên phát hiện con đã ngủ say, thân thể nhỏ bé tựa vào lòng cô, như là ý lại. Cô cúi đầu hôn nhẹ lên mặt con trả lời “Nó được bốn tuổi rồi.”

“Cô chờ bé tỉnh hãy xuống xe, bây giờ đã là mùa xuân nhưng buổi tối vẫn còn lạnh, chú ý đừng bị cảm.”

“Cảm ơn cô.” Cô cẩn thận đem áo khoác bao bọc con lại, cũng không hề nghĩ rằng con đã tỉnh.

Trạ Trạ mở mắt, nắm tay nhỏ bé không tình nguyện giơ lên “ Mẹ, đến nhà bà rồi sao?”

“Ừ, mình xuống xe đi con”

“Mẹ, nhà bà có vườn hoa rộng lớn sao? Con có thể ở hoa viên chơi đùa, chơi ô tô sao?”

Nghe được những câu hỏi của con làm cô không khỏi nhìn ra ngoài cửa sổ. Xa xa có thể thấy một khu nhà cũ, cho dù đã qua sửa chữa nhưng vẫn còn lưu lại những dấu vết cũ kỹ của thời gian. Năm năm trôi qua, cha mẹ cô đã già thêm năm tuổi, không biết bây giờ họ ra sao, có phải sẽ vì cô mà thường xuyên phải lo lắng. Từ khi làm mẹ, cô rốt cuộc đã hiểu được những suy nghĩ của cha mẹ, cũng hiểu được vì sao năm xưa cha lại phản đối chuyện hôn nhân của cô và Lam Thành, nhưng trải qua tất cả cô vẫn không hề hối hận, cũng vẫn luôn hi vọng rằng cha mẹ có thể tha thứ cho cho bất vô âm tín năm năm trời...

9. Chương 9: Người Cha Gian Thương

“Mẹ, vì sao nơi này và nơi chúng ta sống lại giống nhau vậy? Vì cái gì mà lại không đến xem hoa viên xinh đẹp kia?”

Đứng ở khu dân cư cũ, Trạ Trạ vẫn hỏi về một vấn đề. Đông Hiểu Hi đột nhiên phát hiện, đứa nhỏ này nhíu mày như vậy rất giống ba nó, huyết thống là thứ thật thần kì, cho dù bản thân thừa nhận hay phủ nhận nhưng huyết thống vẫn là thứ không thể lừa dối. Cô chậm rãi ngồi xuống, đem quần áo của con sửa sang lại một chút, dịu dàng nói “ Trạ Trạ, xin lỗi con, mẹ đã quên nói cho con bà ngoại đã chuyển nhà, đã không có hoa viên nữa nhưng ông bà ngoại nhất định sẽ đưa Trạ Trạ ra công viên gần đây chơi, nơi đó có rất nhiều thứ đồ chơi Trạ Trạ thích.”

“Vâng.” Trạ Trạ không tình nguyện gật đầu, trong giọng nói tràn đầy sự thất vọng.

Mấy năm nay, mỗi khi cô và Trạ Trạ chuyển nhà, Trạ Trạ dù đã thông suốt vẫn khóc vì uỷ khuất. Bởi vì không thích sống ở nơi lạ lẫm, lại không muốn cùng bạn bè ở nhà trẻ chia tay, tuổi tuy nhỏ nhưng Trạ Trạ đã không có nhiều bạn, cũng chưa từng biết cuộc sống ổn định là như thế nào, thằng bé đã từng hỏi cô “Mẹ, chúng ta đến khi nào mới không phải chuyển nhà nữa?” Đúng vậy, đến khi nào thì mới có thể dừng chân? Có lẽ khi tâm hồn thanh thản, cuộc sống của hai mẹ con cô sẽ ổn định. Vì thế, cô ôm chặt con vào lòng nói “Chờ khi mẹ mang con về quê nhà, chúng ta sẽ không phải chuyển nhà nữa. Ở thành phố

T chúng ta có nhà, còn có ông bà ngoại, nhà ông bà rất lớn, có hoa viên lớn rất đẹp, Trạm Trạm có thể ở hoa viên đi ô tô, trượt ván, còn có thể cùng ông bà trồng hoa...”

Khi đó hai mẹ con cô đã cùng ước mơ, một ngày nào đó cô sẽ bình thân trở về nơi đó, bình thân đối mặt với ba mẹ và bạn bè, còn cả những người từng chê cười cô. Nhưng có lẽ cũng không có ai biết được cuộc sống khi nào sẽ thình lình biến động. Mấy ngày trước, cô mới vô tình biết được công ty kiến trúc của ba mình đã đóng cửa. Đó là tâm huyết mười mấy năm của ba cô – Đông Vạn Lương, ban đầu chỉ là một đội nhỏ có mười mấy người sau phát triển thành công ty kiến trúc lớn có hàng trăm người. Nhưng kiến trúc là loại công việc trần ngập cám dỗ, tàn ác, có chút lợi lộc sẽ rất dễ đi sai đường. Mấy năm nay Đông Vạn Lương chỉ lo trục lợi, học cách đầu tư bất chính để kiếm lời, dần trở thành một gian thương. Khi ở thành phố T xây dựng con đường Thế Kỷ, ông nhận thầu đoạn đường này, mới làm xong chưa được trăm ngày mặt đường liền bị sụp đổ nghiêm trọng. Ông dùng tiền chạy chọt, trốn tránh trách nhiệm, vãn hồi danh dự đã mất. Nhưng ông thấy sai mà không sửa, hai năm sau ông tham gia xây dựng công trình đầu mỗ bởi vì trang bị không phù hợp, khiến hiện trường có hiện tượng sụt lún, khu vực công trình xảy ra một vụ nổ lớn, làm ột công nhân tử vong ngay tại hiện trường, một người khác bị trọng thương, vừa vặn khi ấy công trình xây dựng có vị kiến trúc sư giám sát chất lượng công trình tử vong do bệnh tim tái phát, ông liền không hề trì hoãn mang phần trách nhiệm này đẩy sang cho người đó, Đông Vạn Lương cùng Giáp Phương – giám đốc nhân sự – mới có thể trốn tránh trách nhiệm. Trải qua chuyện đó, Đông Vạn Lương càng thấy đồng tiền vạn năng, lại càng to gan hơn.

Lam Thành từng nói với Đông Hiểu Hi rằng “Ba em bớt đi chút lòng tham thì thành phố này sẽ càng yên bình.” Quả thật cho dù cô có muốn bênh vực ba mình cũng lực bất tòng tâm. Cô chỉ nhớ rằng năm đó sau khi học xong nghiên cứu sinh, được phân về viện thiết kế của thành phố, khi đó công ty của ba cô đã muốn đầu tư vào một hạng mục quan trọng. Lam Thành khi đó làm quản lý đội nhân viên thiết kế, không hề vì tình riêng mà nói tốt cho ba vợ mà ngược lại còn gần như huỷ bỏ tư cách tham gia đấu thầu của công ty ba cô. Cũng từ đó, hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cô kết thù hận, quả thật như nước với lửa.

Hiện tại công ty của ba cô đã đóng cửa, tuy không biết nguyên nhân nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy an ủi, cô sẽ không phải lo lắng ba mình sẽ làm chuyện hại nước hại dân nữa. Nhưng vài năm gần đây thấy nhưng văn phòng bắt động sản nhỏ làm ăn tốt, ba cô không chịu được yên tĩnh, bất chấp mọi hậu quả bước chân vào lĩnh vực xa lạ, muốn từ một văn phòng bắt động sản nhỏ bành trướng ra, nhưng ông không hề nghĩ được rằng người cùng hợp tác với mình cũng là một gian thương, sau khi lấy được một khoản tiền lớn ở công ty kiến trúc của ông liền bỏ đi mất dạng. Đông Hiểu Hi vẫn cho rằng đây không phải là chuyện xui xẻo, có lẽ ba cô sớm bước chân ra khỏi giới kiến trúc càng sớm khiến cho ba cô và người nhà được hưởng phúc.

Gió đầu xuân vẫn còn lạnh, hơn nữa sương đêm ẩm ướt khiến người ta thấy lạnh. Đông Hiểu Hi không khỏi rung mình vì lạnh, cổ áo khoác của chính mình khoác cho con, rồi nắm bàn tay nhỏ bé đi về phía trước. Đây là một khu dân cư cũ, đèn đường đã hỏng, cô chỉ có thể dắt Trạm Trạm đi thật chậm để tìm nhà ba mẹ, thằng bé đã có chút ủ rũ vì mệt, nhưng trong tay cô là hành lý không thể ôm con, cô chỉ có thể hát cùng con để cổ vũ con quên mệt mỏi.

Ca hát một lúc, Trạm Trạm mệt mỏi nhất định không chịu hát, cuối cùng chỉ còn lại giọng hát của cô. Không hiểu như thế nào, cô hát xong nhạc thiếu nhi lại thuận miệng hát “Các nàng ở nơi đâu các nàng đã già đi? Chúng ta cứ vậy tự nhiên mà trưởng thành...” Đột nhiên cô thấy nghẹn ngào, nhớ đến thành phố này, cô không chỉ nhớ về ba mẹ, còn nhớ về một người cô không nghĩ sẽ gặp lại, người mà cô vẫn luôn nhớ đến, Lam Thành. Nhiều năm như vậy, người đó còn nhớ đến cô? Có giống như cô còn hoài niệm về những ngày tháng tốt đẹp? Nếu có một ngày người đó nắm tay một người con gái bước vào lễ đường, cô thực sự có thể chấp nhận được sự thật này sao?

“Tiểu Hi?”

Đột nhiên một âm thanh quen thuộc cắt đứt suy nghĩ của cô. Đó là giọng nói của ba cô, người đã sinh ra cô, yêu thương, bảo vệ cô hai mươi mấy năm, cho dù cả thế giới này có phản bội cô, người đó vẫn vĩnh viễn đứng sau bảo vệ, an ủi cô.

“Ba.”

Giọng nói run run của cô phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm.

Ba con cô đồng thời dừng bước , ngăn cách hai người là bóng đêm mỏng manh. Trong lòng hai người đều có sự kích động khó kìm nén . Ngơ ngác nhìn nhau một lát, Đông Vạn Lương sải bước về phía trước, trước mắt ông là một đứa bé cùng hành lí. Ông đón lấy hành lí trong tay con gái , không nói một lời xoay người bước lên phía trước dẫn đường.

Đông Hiểu Hi ngồi xổm xuống, chìa tay ra nói với Trạ Trạ “Đến đây mẹ ôm nào .”

“Mẹ, Trạ Trạ không có mệt, Trạ Trạ có thể tự đi .”Nghe thấy vậy, bất chợt Đông Vạn Lương dừng bước. Con gái đột nhiên bỏ đi năm năm trời, bỗng dưng gọi điện cho ông nói rằng sẽ trở về. Ông biết chính là vì mình, vì công ty của mình đóng cửa khiến con gái không yên lòng mới trở về. Trong điện thoại con gái vốn chưa hề nói gì ,nhưng bây giờ lại xuất hiện một đứa bé. Ông có thể nhận thấy mấy năm nay con gái sống ra sao, nhưng đứa bé này đã vài tuổi. Ba nó là ai? Nuôi dưỡng con gái hơn hai mươi mấy năm, nhưng vẫn ông không thể nào hiểu nổi

10. Chương 10: Gia Đình Ấm Áp

Đông Hiểu Hi theo ba đi vào một căn nhà ba gian, tuy rằng hoàn cảnh thực xa lạ nhưng loại không khí gia đình này lại làm cho cô cảm thấy cực kì quen thuộc. Căn phòng vẫn gọn gàng ngăn nắp như vậy, đồ vật giá trị cũng như đơn giản đều ngay ngắn như nhau. Đường nhiên, thanh nhã là do mẹ cô thu xếp, có phần thô kệch là theo ý của ba cô.

Cô đem Trạ Trạ trong lòng buông ra, còn chưa kịp thở dốc, liền nhận được một cái ôm ấm áp: “ Nha đầu chết tiệt, cô còn trở về làm gì cơ chứ, chắc tôi chết, cô cũng không trở về.” Mẹ cô hai bàn tay dừng trên lưng con gái , giống như là đang dùng đến sức lực tích góp năm năm để ôm cô. Than thở vẫn chưa giải hết hận, lại gặt gao đem con gái ôm vào trong ngực, như sợ con gái trước mắt lại biến mất. Cứ như vậy một loạt động tác nháy mắt hoàn thành, nhưng là từng chi tiết nhỏ cũng không tránh được ánh mắt mẹ cô. Năm năm rồi con gái đã gầy hơn, hiện tại càng tiều tụy, tóc trước kia dài giờ thành tóc ngắn, ngoại trừ không có thời gian để ý có lẽ cũng muốn cắt bỏ mái tóc coi như là cắt bỏ quãng đời đã qua. Bà còn để ý con gái chỉ dùng đồ trang sức đơn giản, khó nén thương tâm cho con gái nhiều năm phiêu bạt mỗi mệt và tang thương.

Đông Hiểu một tay kéo con , dùng một tay kia ôm mẹ. Cô cảm thấy trên lưng đã mỏi nhưng cảm giác ấm áp đã lâu không có khiến trong ánh mắt của cô đỡ xuống mệt mỏi trăm trọng nhiều năm Nhiều năm bất an, bàng hoàng cùng nhưng nhớ giờ khắc này bị áy náy và thoải mái thay thế. Cô ôm mẹ vừa khóc vừa cười, thoáng làm nũng nói “Mẹ, thân thể mẹ thế này không tốt sao, sức lực những năm gần đây còn tốt lắm.”

Mẹ cô nói nằng nặt xộn, khóc nói “Tôi mấy năm nay chính là bảo toàn sức lực, chờ có cơ hội đánh chết cô, nha đầu chết tiệt kia. Cô nói đi mấy năm nay cô đi đâu ? Có cái gì uỷ khuất mà tôi cùng ba cô không thể thay cô làm chủ, lúc trước nói đi là đi, chỉ lưu lại có một bức thư, tôi và ba cô, còn có Lam Thành” Nói đến đây bà lại đem những lời nói này nuốt vào, Đông gia có lẽ kiêng kị cái tên này, “Cô có biết bao nhiêu người tìm cô, tìm sắp điên rồi Hạ Tuyết vài năm nay không biết đã đánh bao nhiêu cuộc điện thoại , cùng mẹ cô đã khóc bao nhiêu”

“ Mẹ, con không phải rất tốt đấy thôi.” Theo miệng mẹ nghe đến mấy cái tên quen thuộc , Đông Hiểu Hi lại càng phát ra thanh âm ghen ngào , vốn muốn an ủi mẹ, giờ phút này một câu cũng không nói nên lời. Chính là ngồi xuống ôm mẹ cùng khóc, nước mắt tích cóp trong năm năm không hề giữ lại mà tuôn ra. Nguyên lai, một người rơi lệ vì đau khổ, cùng người nhà ôm nhau khóc, cũng là một loại hạnh phúc.

Mẹ con hoàn toàn đắm chìm ở không khí đoàn tụ vui buồn, dường như quên rằng trong phòng không chỉ có hai người. Đột nhiên một tiếng khóc non nớt không chịu cô đơn đánh thức hai người.

“Không được đánh mẹ tôi, bà là người xấu” Trạ Trạ giống như đã bị dọa cho sợ, sống chết giữ chặt quần áo Đông Hiểu Hi lớn tiếng khóc, tiếng khóc giữa ban đêm yên tĩnh làm náo động, làm động lòng trắc

ấn của những người xung quanh. Kỳ thật đứa nhỏ này ngày thường là một đứa trẻ đặc biệt, cho dù bị ỷ khuất cũng chưa bao giờ lớn tiếng khóc, có lẽ nó chưa từng gặp qua bộ dáng ỷ khuất của mẹ mình. Đúng vậy, hôm nay mẹ nó không giống với trước đây, không phải là cho dù phát sinh bất cứ chuyện gì mẹ đều mỉm cười sao, làm cho nó ỷ lại mẹ mình ...

Đông Hiểu Hi vội vàng buông mẹ mình ra, ngồi xổm xuống đem con ôm vào trong lồng ngực, nói “Ngoan, không sợ, đây không phải người xấu, là bà ngoại. Vừa rồi bà ngoại và mẹ chỉ giỡn thôi ...”

“Không, đây không phải bà ngoại, là bà ngoại không tốt, là người xấu, làm mẹ khóc...”

Trần Thanh Hoa ngậy ngậy cả người, mấy năm nay bà nghĩ đến đủ loại tình cảnh của con gái, có tốt có xấu, lại độc nhất không nghĩ đến chính mình đã làm bà ngoại nhiều năm. Nhìn qua đứa nhỏ này mặt mày thanh tú, tuổi cũng tương xứng, lại thêm khí chất u buồn, làm bà lập tức nghĩ tới một người, quả thực là quá giống... Nhưng mà, con gái bà năm đó rốt cuộc bị cái gì ỷ khuất, mới có thể lặng lẽ rời đi, lại một mình vì hấn nuôi dưỡng một đứa trẻ tốt như vậy? Nghĩ vậy, bà ôn nhu nhìn Trạ Trạ cười nói “ Lại đây, để cho bà ngoại ôm nào ...”

“Không, đây là người xấu, là người xấu, mẹ mang con đi tìm ba đi, mẹ không phải nói chỉ cần gặp ba, ba sẽ bảo vệ chúng ta sao? Chỉ cần là ba sẽ không làm ẹ và Trạ Trạ chịu ỷ khuất ... Mẹ chúng ta rời nơi này đi...”

“Bảo bối ngoan, nơi này mới là nhà Trạ Trạ, về sau sẽ không bao giờ có người khi dễ Trạ Trạ nữa.”

Cho dù mẹ cùng bà ngoại nói thế nào, Trạ Trạ vẫn là không ngừng khóc. Đông Hiểu Hi chưa từng thấy qua con cố tình gây sự như vậy, cô tưởng có lẽ là đứa nhỏ này ngồi xe mệt mỏi, bụng đói, vừa mới đến đây lại bị vắng vẻ cùng kinh hãi, vì thế mới mượn cơ hội phát ra tính trẻ con. Nhưng tính tình này tựa hồ càng lúc càng khó chịu, Trần Thanh Hoa lấy đến những vật trong nhà có thể để cho đứa nhỏ chơi đùa, đều bị Trạ Trạ vứt trên mặt đất, nó nhận thức rằng Trần Thanh Hoa là bà ngoại không đúng, là người xấu.

Đông Hiểu Hi đột nhiên liền tái mặt nói “Con lại không lễ phép, lại khóc nữa mẹ cũng sẽ không yêu con.”

Kỳ thật cô không phải thực sự tức giận, chính là vì lo con còn nhỏ chóng bị mệt, sợ hấn khóc nháo thực sẽ sinh bệnh. Một tiếng này quả nhiên hiệu quả, Trạ Trạ ngừng khóc, cái miệng nhỏ dính đầy nước mắt thôi gào khóc, bắt đầu nhỏ giọng nức nở. Cô đau lòng ôm con ngồi xuống xô pha, dùng mặt cọ vào mái tóc mềm của con, nhẹ giọng nói “Nghe lời, không khóc, là mẹ sai lầm rồi, mẹ không nên quát Trạ Trạ, mẹ sẽ giải thích với Trạ Trạ được không?” Cô đột nhiên ý thức được, nơi này tuy là nhà mình, cô rốt cuộc đã trở về bên ba mẹ, nhưng đối với Trạ Trạ mà nói, nơi này hoàn toàn xa lạ, đứa nhỏ này đã từng không muốn chuyển chỗ nhiều, nhưng vì hoàn cảnh mà cứ phải phiêu bạt, nên sinh ra chán ghét việc đổi chỗ ở.

Trần Thanh Hoa cũng cùng đi qua, ngồi ở một bên sườn Trạ Trạ, lấy tay vuốt ve đứa bé. Nhiều năm làm giáo viên, giao tiếp nhiều nhất là với trẻ nhỏ, nhưng đứa bé này đem lại cho bà cảm giác khác với những đứa trẻ khác, thậm chí so với con gái mình cũng không giống, bà lúc đầu đau lòng vì con gái phải vất vả đột nhiên biến thành tình cảm triu mến cùng một loại khát vọng với Trạ Trạ, thậm chí bà còn có chút trách cứ con gái, vì cái gì mà không thể cho bà sớm biết sự tồn tại của Trạ Trạ, để bà không thể sớm làm một bà ngoại có trách nhiệm.

Ngay tại lúc hai người đều bỏ cuộc, Trạ Trạ đột nhiên dừng khóc, Đông Hiểu Hi cúi đầu nhìn về phía con, hướng phía sau nhìn....

“Đến sở nó, nó rất ngoan, không bắt người, cũng không cắn người...” Đó là âm thanh của ba cô.

Đông Hiểu Hi nghiêng đầu, nhìn đến con mèo nhĩ thê Scotland mà ba cô ôm, Đại Bụi. Tính tuổi, nó cũng được 10 tuổi, đó là khi cô học đại học sợ rằng ba mẹ buồn, đặc biệt mua nó tặng cho ba mẹ. Giờ phút này trên khuôn mặt ba cô tươi cười, tựa hồ mỗi một nếp nhăn đều ôn nhu, hoà ái. Nụ cười này Đông Hiểu Hi đã lâu không thấy, đại khái chính là cô nghĩ khi mình gả cho Lam Thành sẽ không còn thấy qua, nhưng là hôm nay, ba cô lại không hề giữ lại dành cho cháu ngoại yêu quý.

Đông Vạn Lương gặp Trạ Trạ đang nở nụ cười, liền đem Đại Bụi đặt lên trước, đem hai cánh tay ra nói “Đến đây, cho ông ngoại ôm một cái, ông ngoại dẫn Trạ Trạ đi xem mèo...”

Rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ, Đông Hiểu Hi thấy con nóng lòng muốn thử, muốn đi nhưng lại không dám, liền cười cổ vũ “Ngoan, đi ra ông ngoại ôm một cái...” Cô đem Trạ Trạ đưa đến cho cho ba mình, có lẽ đứa nhỏ cho tới bây giờ không bị lực cánh tay ôm quá chặt, lúc đầu có chút khấn trương, chậm rãi, bắt đầu thấy thích thú, ỷ lại.

Một lát sau Trần Thanh Hoa đem bốn con mèo nhỏ mới sinh hơn một tháng đến phòng khách, Trạ Trạ lập tức thấy hứng thú, bàn tay nhỏ bé cầm đồ ăn vặt vây quanh mấy con mèo nhỏ đối tới đối lui, mấy con mèo nhỏ hướng thẳng bé kêu “Meo meo meo meo”. Mà hai người già ánh mắt tràn ngập ý cười, vây quanh Trạ Trạ, còn không ngừng dặn thẳng bé đừng bắt mấy con mèo nhỏ...

Loại không khí hoà thuận vui vẻ này Đông Hiểu Hi từng thấy xuất hiện trong mơ vô số lần. Giờ phút này cô mới cảm nhận được mơ ước đã thành sự thật, là một loại hạnh phúc khó diễn tả, khó kìm nén, thậm chí hạnh phúc đến chảy nước mắt, cô cuối cùng đã cảm nhận được rằng hai mẹ con mình được che chở, bảo hộ. Không biết khi nào mẹ cô trở lại ngồi bên cạnh, nhỏ giọng hỏi “Lam Thành có biết đứa nhỏ tồn tại hay không?”

“Không quan hệ đến anh ta.” Đông Hiểu Hi thề thốt đáp.

“Đừng gạt mẹ, mẹ không phải đồ ngốc, đứa bé này rất giống hần.”

“Càng giống người nhà chúng ta được không...”

“Ai, đứa ngốc này...” Mẹ cô thở dài, vỗ về mái tóc ngắn hỗn độn của cô nói “Ba con hai người cùng một tính cách, ngoại trừ cứng mồm, còn có tính cách quật cường, kết quả là chính mình chịu khổ... Kỳ thật mấy năm nay Lam Thành không hề tái hôn.”

“Chẳng qua là che mắt mọi người.” Đông Hiểu Hi giống như trước không cho là đúng.

Trần Thanh Hoa trừng mắt nhìn con gái nói “Kỳ thật mấy năm nay, nó vẫn không ngừng tìm ta để hỏi thăm tin tức của con, mẹ không giám để ba con biết. Từ khi con đi, ba con đối với nó không thể tha thứ, một lòng cho rằng mọi chuyện là lỗi của nó. Con có biết sau khi con đi, ba con đến cơ quan Lam Thành làm lớn chuyện, con có biết, nơi đó ngoài đồng người tài thì toàn những kẻ hay ghen tị, khi đó lại là thời kỳ Lam Thành bộc lộ tài năng, lại vừa ra trường, không thể tự bảo vệ mình, lại vì sự kiện này ầm ĩ quá, nó liền từ chức.”

“A? Anh ấy là vì nguyên nhân này mới từ bỏ thiết kế chuyên nghiệp?”

“Cũng không hẳn là như vậy, sau đó nghe nói nó đi tu nghiệp ở nước ngoài, vẫn là thiết kế, lấy đến bằng tiến sĩ trở về thì đột nhiên thay đổi, tự mình thành lập công ty, hai năm sự nghiệp thành công, may mà có nó, khi công ty ba con gặp chuyện không may...” Trần Thanh Hoa nói tới đây ,ngoái đầu nhìn hai ông cháu, đột nhiên nói nhỏ chỉ để hai người nghe được “Ba con đột nhiên bị đả kích nhất thời không chấp nhận được, xuất huyết não phải nhập viện, cũng may trước giờ sức khoẻ ông ấy đều tốt nên ngay lúc đó cũng không nghiêm trọng. Sau này Lam thành vụng trộm đến bệnh viện tìm mẹ, cùng mẹ bàn việc công ty, nói cái dự án khai phá kia, thủ tục vốn không đầy đủ, ba con cũng là dùng cách bất chính cho vay, nếu sự việc bị làm lớn, có lẽ sẽ vì tội dút lót mà ngồi tù. Lam Thành nói nó tiếp nhận lại hạng mục, cũng đem tất cả thủ tục hoàn thiện, thu mua lại công ty của ba con, tiền lương của nhân viên nó cũng gánh vác hết. Cuối cùng nó trả lại cho hai người già chúng ta tiền, khi ấy mẹ nói thế nào cũng không được. Nó vừa mới gây dựng sự nghiệp, lại tiếp quản một cục diện rối rắm, chúng ta không thể dày mặt mà bắt nó chịu thêm gánh nặng. Nhưng sau đó nó vẫn vụng trộm để lại sổ tiết kiệm, còn điện thoại dặn mẹ đừng cho ba con biết, lão già kia quật cường nhất định sẽ không chịu nhận. Nó còn nói , “Mặc kệ con cùng Tiểu Hi như thế nào, con vẫn coi mẹ như mẹ con, chăm sóc hai người là trách nhiệm của con.”, khi nghe nó nói như vậy mẹ liền khóc, thật sự Lam Thành là người tốt, chỉ là có lúc rất cố chấp.”

Đông Hiểu Hi vẫn trầm mặc, cô tin tưởng những chuyện Lam Thành đã làm, anh vẫn là loại đàn ông có trách nhiệm, cũng là loại đàn ông rất nguyên tắc.

Trần Thanh Hoa nhìn con gái , nói thêm “Trạ Trạ là con của nó, con nhất định phải nói cho nó, nói không chừng Lam Thành vẫn không hề quên con.”

“Mẹ!” Đông Hiểu Hi quyết đoán nói “ Mẹ, mẹ tin sao? Bây giờ còn người đàn ông nào chờ đợi một người

phụ nữ đã bắt vô âm tín nhiều năm, hướng chi ly hôn là do chính con đề nghị, anh ấy có lẽ còn hận con năm ấy hiểu lầm anh ấy.”

Đúng vậy, cô vẫn luôn hối hận rằng lúc trước mình không hiểu chuyện, càng hối hận không thể làm người vợ tốt. Từ sau khi có Trạ Trạ, cô mới bắt đầu nhìn lại chính bản thân mình, yêu không phải là nói ngoài miệng, thật ra yêu là phải khoan dung, chia sẻ, tin tưởng. Nhưng để làm được như vậy vốn không hề đơn giản, dễ dàng.

11. Chương 11: Lại Gặp Lại

Suốt một đêm, Đông Hiểu Hi ngay cả mơ cũng lười, ngủ thẳng một mạch đến bình minh.

Mở mắt ra, ngoài cửa sổ ánh sáng trời đã tiến thẳng vào, sự ấm áp bao trùm lên cả những chậu hoa. Trên cửa sổ, mẹ cô trồng mấy chậu hoa nhài tỏa ra hương thơm tự nhiên, dễ chịu. Cô thích ý vận vạt thắt lưng vài cái, nhìn đồng hồ trên tường thấy đã chín rưỡi rồi. Nghĩ lại hôm qua, ba cô hứa hẹn mua rất nhiều đồ chơi cho Trạ Trạ, còn có xe ô tô nhỏ cho trẻ con, thằng nhóc liền ồn ào đòi buổi tối ngủ với ông ngoại. Đây là lần đầu tiên bốn đêm cô không ngủ cùng con, đột nhiên chợt cảm thấy, con mình đã bắt đầu từ từ lớn lên, bắt đầu chậm rãi không chỉ thuộc về một mình cô, có lẽ có một ngày cũng sẽ không còn cần đến người mẹ này nữa. Nghĩ vậy, trong lòng liền có một tia mất mát không hiểu được. Sau đó tự lắc đầu cười chính mình, có lẽ trong tiềm thức của con người, ít nhiều đều đối với người nào đó, vật nào đó mà sinh ra ý lại, thậm chí là mong muốn chiếm giữ.

Rời giường thay quần áo, đánh răng rửa mặt rồi đi vào phòng khách, thấy Trạ Trạ đang cùng cha ngồi trên thảm ngắm nghía, thưởng ngoạn món đồ chơi. Cha vừa khích lệ Trạ Trạ thông minh, vừa hỏi: “Mẹ con vì cái gì lại gọi con là Trạ Trạ (“trạ” là đứng), sao lại không gọi là Tọa Tọa (tọa” là ngồi) hay Nằm Nằm đi.”

“Ông ngoại không văn chương gì hết, mẹ nói, Trạ chính là màu xanh, trời cùng biển chính là trạ lam, Trạ Trạ chính là màu sắc khi mặt biển và bầu trời giao hòa, cảnh sắc vô cùng đẹp.”

“Nga, ra là như vậy.... Thế Đông Trạ Đông thì ý tứ là thế nào?” Ba cô xem ra thấy đứa nhỏ họ Đông thì đặc biệt vừa lòng, liền cố ý khoe ra hỏi.

Trạ Trạ lại đột nhiên trầm mặc, cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất chu chu ra, cúi đầu trả lời: “Bởi vì Trạ Trạ không có ba, cho nên mới cùng họ Đông với mẹ.” Còn nhỏ tuổi mà đứa nhỏ này đã bắt đầu tự ti, dường như cho rằng không có ba chính là sai lầm của nó, cũng là điều nó không hiểu nhất.

Giờ khắc này, Đông Hiểu Hi nhìn thấy mặt ba mình tươi cười đột nhiên cứng ngắt, trong ánh mắt vừa là phần nộ vừa là trĩu mến.....

Đột nhiên ba cô đứng lên, một tay ôm lấy cháu ngoại cứng vào ngực: “Đi, ông ngoại dẫn con đi mua đồ chơi, con muốn cái gì ông ngoại liền mua cho con cái đó, sau đó chúng ta đi dự đại tiệc.... Cái tên ba chó má kia, về sau chúng ta không thèm quan tâm đến nữa, có ông ngoại ở đây, sẽ không để con phải chịu ủy khuất.”

Trạ Trạ bị hành động bất thành linh của ông ngoại làm cho tỉnh tỉnh mơ mơ, nó không hiểu ông ngoại vì cái gì mà lại tức giận, vì thế liền hướng về phía mẹ vừa mới bước vào phòng khách mà thần thiết vẫy tay. Đông Hiểu Hi vội vàng đi ra ôm lấy con nhưng ba cô lại quật cường ôm Trạ Trạ, né tránh cô.

“Ba, ba tức giận cái gì, Trạ Trạ chỉ là cháu của Đông gia chúng ta có gì không tốt sao?”

“Đương nhiên rất tốt, ba không tức giận, ba mang cháu ngoại đi mua đồ chơi thôi.”

Trên mặt rõ ràng viết hai chữ “Tức giận”, vậy mà lão gia này vẫn thực mạnh miệng, Đông Hiểu Hi không nhận được mà bật cười, Trần Thanh Hoa hiểu rõ tính tình của chồng, cũng không có ngăn trở, nhanh chóng tìm áo khoác cho Trạ Trạ, đưa cho Đông Vạn Lương đang ôm đứa nhỏ.

Đông Hiểu Hi cũng biết mình cần không được, vội vàng đưa cho ba một ngàn đồng: “Ba, ba đừng chiều chuộng nó quá, không thể muốn cái gì là mua cái ấy được.”

Đông Vạn Lương nhìn tiền trong tay, ngừng lại một chút, sau đó phẫn nộ mà vứt xuống đất: “Người đừng có coi khinh cha người thế, lạc đà gầy còn so với lư. Ta chỉ có một đứa cháu ngoại này, không yêu thương nó thì thương ai.”

“Ông ngoại, ông nói nhầm rồi, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, không phải lư.”

Thấy Trạ Trạ còn thực sự chính mình, Đông Vạn Lương đột nhiên ôm lấy đứa nhỏ chọc cười, vừa bước ra ngoài vừa nói: “Vẫn là Trạ Trạ nhà chúng ta có học vấn, ông ngoại không có học vấn, về sau Trạ Trạ dạy ông ngoại được không?”

“Là mẹ dạy, mẹ cũng có học vấn...”

Hai ông cháu vừa cười vừa nói đi ra cửa, âm thanh sung sướng hạnh phúc còn truyền từ hành lang vào khắp phòng. Trần Thanh Hoa cười, cúi xuống nhặt tiền nhét vào túi con gái: “Ba con tính tình thế nào, con cũng không phải là không biết. Sau này, khi nào cần dùng ba mẹ sẽ nói. Đừng có làm vậy nữa, trong tay ba mẹ có tiền, lúc trước công ty đóng cửa, ba con có đưa ẹ một quyển sổ tiết kiệm, đến mấy trăm vạn kia. Ông nói, cất giữ cho tiểu Hi, sớm muộn cũng có ngày nó trở về lại dùng đến, hai chúng ta già rồi, như thế nào cũng được, nhưng không thể để con gái mình chịu khổ được.”

Đông Hiểu Hi ôm lấy mẹ, thì thào nói: “Mẹ, thực xin lỗi....”

Đây chính là người làm cha mẹ, dù ở thời điểm khó khăn nhất, người họ nghĩ cho vẫn là con gái mình, mà không phải là bản thân mình. Tình cảm như vậy mà lại bị cái gọi là tình yêu kia coi không là cái gì? Chính mình vì thứ tình yêu ngu xuẩn mà bỏ cha mẹ, bỏ đi tha hương. Có lẽ con người ta khi còn trẻ, tiêu phí nhiều thời gian cùng tình lực nhất chính là cho tình yêu, chỉ là không có bao nhiêu người có thể vì tình yêu, đánh mất bản thân mình mà vẫn vô tư.

“Nha đầu ngốc, ba mẹ cũng không muốn nghe con nói câu thực xin lỗi. Nhìn con hiện nay trở thành thế này, là đã biết con đối xử hà khắc với bản thân mình ra sao rồi. Tóc ngắn thì tóc ngắn, cũng phải làm cho nó ra hình ra dạng một chút chứ. Đi, cùng mẹ đi làm đầu, dạo phố mua sắm quần áo, làm ình trông giống phụ nữ một chút.”

“Con trông không giống phụ nữ sao?” Đông Hiểu Hi xấu hổ vuốt vuốt mái tóc ngắn của mình.

“Làm sao mà giống? Đi soi gương xem, con mới hai mươi bảy tuổi mà trông như một bà mẹ trung niên rồi.”

“.....”

Đi dạo phố, Đông Hiểu Hi chốc chốc lại nhìn gương soi kiểu tóc mới của mình, không phải là khó coi, chỉ là cảm thấy không giống với mình. Lâu nay, đã quen với mái tóc mì sợi bình thường, đã nói goodbye với thói quen xa hoa vật chất trước đây rồi. Nhớ rõ khi còn học đại học, bao nhiêu cô gái đều bắt đầu chạy theo giấc mộng vật chất, có thể là một bộ trang phục đúng mốt, nước hoa này nọ, hoặc là di động Chính cô cũng không phải là ngoại lệ, khi đó cô sợ người khác cười mình là quê mùa, nên mua sắm đồ đạc đều là đồ xa xỉ, một cái quần bò hay một cái áo đều đến mấy ngàn, sau này lại mới biết bạn bè đều gọi cô là “Ngụy phú nhị đại”.

(Nền kinh tế Trung Quốc phát triển thần tốc trong 30 năm qua đã tạo ra một tầng lớp nhà giàu mới có tài sản hàng tỉ đô la. Con của họ sinh sau thập niên 1980 được người Trung Quốc gọi là “phú nhị đại”, nghĩa là “thế hệ thứ hai giàu có, thường ỷ lại vào thân thế gia đình và có lối sống buông thả. Trong này chắc ý nói chị ấy giả dạng thành “phú nhị đại” ấy. “ngụy” là giả).

Khi đó cô tiêu tiền vô độ, chỉ cần là thích thì chưa bao giờ phân vân giá tiền thế nào, theo lời cô nói, miễn là vui vẻ thì đều đáng giá. Còn nhớ rõ lúc cô cùng Lâm Thành ở cùng một chỗ, Lâm Sướng có một lần tìm đến cô, khi ấy Lâm Sướng hỏi: “Đông Hiểu Hi, cô có thể trải qua cuộc sống bình thường như vậy cùng với Lâm Thành sao, không hư vinh, không danh lợi vật chất sao?” Cô nhớ rõ lúc ấy chính mình đã trả lời Lâm Sướng thế này: “Theo đuổi vật chất thì sao? Có người con gái nào không thích vinh hoa giàu có, chỉ là tôi không cần tiền của Lâm Thành, không cần anh ấy mua cái này cái nọ ình, thế không phải là được rồi sao?”

Sau này cô mới hiểu được một đạo lý, yêu một người không phải là cứ không cần tiền của người ta, không cần anh ta mua ình cái này cái nọ đã là tốt rồi, mà là phải hoàn toàn đứng ở góc độ của người ta mà suy nghĩ, nghĩ đến tự tôn cùng cảm nhận của người đàn ông. Khi đó, tiền lương một tháng của Lam Thành không đủ để cô mua một đôi giày hay một cái váy, vì không để cô về nhà xin tiền ba, cũng vì muốn cô vui vẻ, Lam Thành không thể không lợi dụng thời gian rảnh rỗi ra bên ngoài bán những bản vẽ thiết kế để thỏa mãn hư vinh của cô.... Có phải thời gian quá dài, tình yêu của người đàn ông cũng sẽ trở nên mệt mỏi hay không? Nhưng đạo lý này cô hiểu được thì đã có chút muộn, sau khi thủ tục ly hôn xong xuôi, khi bóng dáng Lam Thành dứt khoát dời đi, cô mới biết được có rất nhiều thứ cô cần quý trọng hơn nữa, nhưng cô lại bỏ lỡ.....

“Đồng Hiểu Hi?”

Một thanh âm xa lạ vang lên bên cạnh, cô vội vàng quay sang, nhìn thấy một người phụ nữ xấp xỉ tuổi mình đang hướng về phía cô vẫy vẫy: “Đồng Hiểu Hi, cậu thật dễ quên đấy, mình là Duyệt Duyệt, là Chúc Duyệt Duyệt đây..... Khi còn ở đại học T, chúng mình nằm đối giường nhau đó.....”

Đồng Hiểu Hi đột nhiên nhớ ra, lập tức nói: “Cậu thay đổi nhiều thật, mình không nhận ra nổi.....” Sự trẻ con của cô bạn thời đại học ngày nào dường như đã biến mất khỏi con người trước mắt này, có một vị tác giả nào đó đã nói: “Năm tháng chính là một con dao chí mạng, không phải là để ình cắt hai mí mắt, mà là dùng để cắt đi tuổi thanh xuân của mình.....”

“Đồng Hiểu Hi, cậu cũng thay đổi rồi, nghe nói cậu ra nước ngoài, trở về khi nào vậy? Thời gian trước đi họp lớp, bọn mình còn nhắc tới cậu, gần đây thế nào rồi, có tái hôn hay chưa?”

Đồng Hiểu Hi xấu hổ lắc lắc đầu. Đối với chuyện ly hôn này, cô vẫn như trước không thể quên được, có lẽ đây là một phần nhu nhược yếu đuối trong lòng cô, bất kể cố gắng thế nào vẫn đều đau, không thể cho nó qua đi.

“Cậu từ sau khi trở về có liên lạc với Lam Thành không? Anh ấy bây giờ càng ngày càng mê người nha, người ta hiện tại đã là tổng tài của một tập đoàn, ngay cả mấy bạn cùng phòng khoa kiến trúc ngày xưa, mấy đại tài tử: hầu tử, phỉ tử còn có lão nhân đều theo anh ấy....Đúng rồi, cậu còn nhớ Lâm Sướng không? Cô ấy cũng đã từ Pháp trở về rồi, hiện tại vừa là bác sĩ, lại công tác ở viện thiết kế thành phố, chủ quản quy hoạch thành thị. Cô ấy cùng Lam Thành hiện tại một người làm quan, một người làm tư, phối hợp rất ăn ý..... Ôi trời, ngưỡng quá, mình nói hơi nhiều, mình đi trước nha, hôm nào đó chúng ta tụ tập sau nhé.....”

Đồng Hiểu Hi cười cười, nhìn bóng dáng Chúc Duyệt càng ngày càng xa. Có lẽ phụ nữ với nhau, trời sinh đã ba phần là địch, chỉ là không biết từ bao giờ cô ấy bắt đầu chán ghét mình đến vậy, Đồng Hiểu Hi nhất thời không nghĩ ra, chỉ nhớ cô ấy ngày trước giống như người phát ngôn của Lâm Sướng vậy, vẫn luôn dùng ưu điểm của Lâm Sướng để cười nhạo cô.

“Tiểu Hi à, đừng để ý đến cô ta, chúng ta cứ vui vẻ chọn đi.... Xem bộ này thế nào, rất thích hợp với con.....” Vừa mới ở một bên chọn quần áo, không biết mẹ đã đi tới từ lúc nào, đem một cái váy ướm lên người Đồng Hiểu Hi nhìn ngắm ước lượng: “Đi thử đi, nếu thích mẹ sẽ mua cho....”

“Mẹ, con không cần, cũng không hợp với con, sau này cũng không có trường hợp để mặc đến.”

“Tại sao không thích hợp, thành phần tri thức không phải đều ăn mặc vậy sao? Nếu con không muốn ra ngoài làm, mẹ sẽ giúp con mở công ty, tự mẹ sẽ làm bà chủ, con gái của ta không thể kém so với người khác được.....”

“Mẹ, con không muốn mua.....” Đồng Hiểu Hi còn đang muốn từ chối, một nữ nhân viên trẻ tuổi của cửa hàng đã đi tới, nói với Trần Thanh Hoa: “Quý cô, cô thật tinh mắt nha, đây là mẫu mới nhất năm nay của CHANEL, vừa mới nhập về, chỉ có hai bộ, khác màu nhau, cô lấy bộ màu vàng nhạt này đặc biệt rất hợp với vị tiểu thư đây....”

Trần Thanh Hoa vội vàng kiêu ngạo nói với nhân viên cửa hàng: “Đây là con gái của tôi.”

“Phải không? Trông cô trẻ quá, tôi còn nghĩ hai người là chị em.....”

Mình có thật như vậy sao? Đông Hiểu Hi sờ sờ gương mặt mình, oán thầm một chút. Cuối cùng bị mẹ cô liên tục thúc bách đẩy mạnh vào phòng thay quần áo. Cô thay bộ váy CHANEL màu vàng nhạt kia vào, đứng trước gương, thật sự có chút không thể tin được người phụ nữ đoan trang tú lệ trước mắt lại chính là mình, xem ra kiểu tóc nào xứng với quần áo đó, khó trách mọi người hiện tại đều bắt đầu chú ý bao bì, không chỉ có sản phẩm, con người cũng vậy ...

Chỉ là khi cô nhìn đến giá tiền phía sau liền lui bước, mẹ lại sống chết nhất định không cho thoát, hơn nữa lại nói với cô đã trả tiền rồi, không mua cũng không được, còn nói nếu muốn thực tâm trả hiếu, hôm nay nhất định phải nghe lời bà.

Suốt một buổi sáng, Trần Thanh Hoa đem con gái mình sửa soạn từ đầu đến chân, mà dù sao Đông Hiểu Hi cũng có dáng người tốt, mặc cái gì cũng đều đẹp, cả người nhìn qua đúng là nhẹ nhàng, tú lệ, bước ra khỏi cửa bây giờ chính là một cô gái ngây thơ thanh thoát. Mẹ cô cười tươi rói, cứ theo phong cách này mua thêm hai bộ nữa mới bằng lòng bỏ qua. Sau đó, hai người lại vào khu quần áo trẻ con, Đông Hiểu Hi lập tức không hề keo kiệt, chọn tới chọn lui, mua cho Trạ Trạ mấy bộ thời trang trẻ em, đều là nhãn hiệu FolliFollie. Cô hiện tại đã không quá để ý người khác nhìn mình thế nào nữa, nhưng lại rất để ý người khác thấy Trạ Trạ của cô thế nào, để ý người khác có thích Trạ Trạ hay không.

Đạo phố xong, Trần Thanh Hoa gọi điện cho Đông Vạn Lương, mới biết hai ông cháu kia đi công viên trò chơi, nhất thời đang chơi vui còn chưa thể quay về, bà liền lôi kéo con gái đến khách sạn bên cạnh, rủ cô đi ăn đại tiệc Pháp quốc chính tông. Đông Hiểu Hi thấy mẹ đặc biệt vui vẻ, cũng không muốn làm bà tụt hứng, liền đi theo bà vào một nhà hàng Pháp tên PROVENCE CAFE.

Nhưng là lúc vừa bước vào cửa hàng ăn, một thân ảnh tuấn dật liền đập vào mắt cô. Cô không nghĩ tới mình cùng Lam Thành lại không hẹn mà gặp thế này ...

12. Chương 12: Không Đổi Số Điện Thoại

Đời người chính là một hồi gặp nhau rồi ly biệt, thế nhưng chỉ lơ đãng một chút, quay người lại đã xa cách năm năm ...

Đông Hiểu Hi thật không ngờ năm năm sau gặp lại Lam Thành, trái tim còn có thể đập có gia tốc như vậy, giống như lúc ban đầu gặp anh, vừa khấn trương còn có chút hưng phấn không hiểu được. Bên tai dường như còn vang lên thanh âm nhiều năm trước kia, cô không biết có tính là một lời hứa hẹn không: “Tiểu Hi, anh không có lòng tham, đời này anh chỉ yêu em. Có lẽ ở cùng một chỗ với anh thật có điểm ủy khuất cho em, nhưng cả đời không dài, chỉ cần em chịu ủy khuất cả đời này là đủ rồi....” Đúng vậy, cả đời không dài, vậy vì cái gì mà cô lại cảm giác năm năm dài lâu đến vậy, nay đứng tại nơi này, chỉ cảm thấy dường như đã trải qua mấy cuộc đời ...

Lúc bắt gặp ánh mắt kia, cô mới phát hiện mình rốt cục không thể tìm về tự tin trước đây, bàn tay run lên, túi giấy to nhỏ trên tay rơi xuống mặt đất. Tình huống biến hóa nhất thời này làm cho cô chân tay luống cuống, vội vàng cúi thấp thất lưng xuống nhặt, không nghĩ tới chân váy kéo lên lại lộ ra một nửa cảnh xuân.....

“Mau đứng dậy đi.....” Một bàn tay to lớn kéo cô đứng dậy, cô còn chưa kịp chặt vật đã bị thanh âm tao nhã như trước kia làm ê say. Anh vẫn có thói quen chỉnh tề sạch sẽ, một âu phục màu xám, áo sơ mi đen mở một cúc áo cổ, vừa trầm ổn lại thêm vài phần tùy ý. Khuôn mặt anh vẫn trắng trẻo sạch sẽ như vậy vừa kiên nghị lại mang theo vài phần nhu hòa, cho dù không cười thì cũng không thấy quá mức khô khan. Khoảng cách giữa anh và cô rất gần, trên người vẫn là hương vị sạch sẽ tươi mát từng quen thuộc, chính là thêm một chút hương vị thành thực, là hương vị bạc hà thảo nhiên, cũng là hương vị cô đơn, tịch mịch.....

“Lam tổng, có việc gì sao?” Là một giọng nói phụ nữ rất dễ nghe.

Đông Hiểu Hi nhìn đến cô gái trẻ tuổi vừa đến gần Lam Thành, hình như chính là cô gái cùng ngồi vào xe với Lam Thành khi cô nhìn thấy anh lần đầu tiên khi về nước. Sẽ không sai, phụ nữ nhiều khi có trí nhớ

thực kinh người, có lẽ cô sẽ không trong một thời gian ngắn mà nhớ kỹ một dãy số, hay một vài công thức đã học, nhưng chỉ cần một khuôn mặt, đã cùng người đàn ông này gặp gỡ cô đều nhớ hết thấy, cả khuôn mặt lẫn dáng người.

“Không có việc gì, tôi không cẩn thận làm rơi đồ của cô gái này.” Lam Thành cười đứng thẳng lưng, đưa túi đồ trên tay cho Đông Hiểu Hi, biết anh không phải không nhận ra cô, nhưng cô vẫn muốn coi như không có chuyện gì, trên mặt không có nhiều biểu tình lắm. Chỉ là không hiểu vô tình hay cố ý, hai tay lại chạm vào nhau, Đông Hiểu Hi giống như điện giật liền né tránh. Cô nghĩ Lam Thành vẫn là như trước đây, thích nhận hết trách nhiệm về mình, kì thật lần này là do chính cô không cẩn thận mà làm rơi trên mặt đất.

“Là Lam Thành sao, không ngờ lại gặp thế này.” Trần Thanh Hoa có lẽ cũng không nghĩ tới sẽ gặp Lam Thành, tình hình xảy ra chuyện cũng làm cho bà bất ngờ.

Lam Thành yếu ớt cười, đem ánh mắt dời khỏi mặt Đông Hiểu Hi, quay sang Trần Thanh Hoa nói: “Mẹ, đến ăn cơm sao? Có đặt chỗ trước không?”

“Không có, chúng ta vừa mới dạo phố xong, vừa quyết định vào đây.”

“Vậy mẹ để cho con.” Lam Thành nói xong thoáng nhìn qua thư kí bên cạnh. Cô gái kia lập tức hiểu ý, đi vào trong. Lam Thành liền xoay người lại cùng Trần Thanh Hoa hàn huyên, đề tài vẫn xoay quanh sức khỏe của hai ông bà, Đông Hiểu Hi liền bị xem như người trong suốt, cô bắt đầu nghĩ ngợi, Lam Thành kia kêu mẹ là do thói quen hay là do trong lòng hẳn có điều gì khác..... Suy nghĩ một hồi, cô thư kí kia đã trở lại, bên người chính là quản lí nhà hàng.

Lam Thành chỉ vào cô với mẹ, lại lễ phép nói với Trần Thanh Hoa: “Mẹ, phòng cho người đã chọn rồi, để vị này đưa mẹ tới, con muốn cùng tiểu Hi nói vài câu.”

Lúc này, quản lí nhà hàng hướng đến Trần Thanh Hoa cúi đầu một chút: “Quý bà, xin mời theo tôi. Lam tiên sinh chính là khách quý của chúng tôi, có yêu cầu gì bà cứ việc nói, chúng tôi nhất định sẽ làm theo.”

“Được, được, hai đứa cứ tán gẫu đi, mẹ đi vào trước, đi suốt đến giờ quả có chút mệt mỏi.”

Trần Thanh Hoa nhìn cũng chưa thèm nhìn con gái một cái, liền tươi cười cùng vị quản lí kia đi lên trên lầu, cùng lúc, Đông Hiểu Hi phát hiện vị thư ký kia cũng không biết từ khi nào cũng không thấy nữa. Giờ phút này, chính giữa đại sảnh chỉ còn Lam Thành đứng cùng cô.

Cô vội vàng đem ánh mắt nhìn về nơi khác, làm như không chú ý ...

Ánh mắt Lam Thành lúc này dừng trên khuôn mặt người phụ nữ trước mắt mà ngắm nhìn. Có lẽ là thế giới này quá rộng lớn, người phụ nữ này tùy tiện trốn ở một thành phố nào đó, thì dù anh có tốn hao hết thời gian, tinh lực của cả đời này cũng chưa chắc đã tìm được cô. Nhưng cái thành phố này thì có lẽ lại nhỏ bé quá, tùy tiện đi ăn một bữa cơm, liền có thể cùng cô không hẹn mà gặp.

Anh truy tìm ánh mắt đang trốn tránh của Đông Hiểu Hi, không thể chỉ trong thời gian ngắn mà đoán được cô mấy năm qua sống có tốt hay không, chỉ là cô vẫn thích mặc trang phục hàng hiệu, thích từ đầu đến chân mình đều thật tinh xảo, nhưng ánh mắt lại bất đồng với nhiều năm trước, thiếu đi một phần trẻ con cùng tự tin, lại thêm một chút bàng hoàng, điểm thêm một chút thành thực.....

Ngay tại khi cả hai người tìm mãi không ra lời nào thích hợp để nói thì có vài người đàn ông mũ áo chính tề đến gần bọn họ.

“Lam tổng, tôi nói này, tiểu tử anh chỉ luôn một mình hành động, lập tức là chuyện tốt gì cũng có. Các huynh nhìn xem, hẳn ta đi đến đâu cũng phạm phải đào hoa, mà lại hết cô này tới cô kia đều xinh đẹp cả.”

“Cái này gọi là bản tính.”

“Cái gì? Cái này gọi là diễm phúc lớn.”

“Lam tổng, cứ tán gẫu cùng tiểu bằng hữu của anh đi, bọn tôi chờ ở trong xe. Đừng quên, chút nữa, chúng ta cùng nhau uống vài chén, ai cũng đừng nghĩ chạy được ...”

Mấy người cười nói đi ra cửa. Cứ theo lời nói không chút kiêng kị gì của bọn họ, Đông Hiểu Hi thầm đoán đây hẳn là bằng hữu thân thiết của Lam Thành, nhưng chắc là bạn nhậu. Cô còn phát hiện Lam Thành

khi nghe được câu nói cuối cùng kia, trên mặt thoáng qua một tia xấu hổ, giống như thứ gì đó không thể gặp ánh sáng nay lại bị bại lộ dưới ánh mặt trời. Xem ra, đàn ông thật sự là sinh vật cô đơn, chỉ là không có ai cũng đều không tình nguyện cô đơn mà thôi.

“Trở về khi nào?” Một lát sau, Lam Thành không chút để ý hỏi cô.

“Hôm qua.” Đông Hiểu Hi cũng mau chóng trả lời, cô đột nhiên muốn rời khỏi nơi này, có lẽ là mấy lời vui đùa của mấy người kia, đã đem bảo bối hoàn mỹ nhiều năm cô trân quý dưới đáy lòng, trong khoảnh khắc, đánh thành dập nát, trong lòng giống như bị đâm vô số dao, khó chịu cùng cực.

“Có thời gian không? Chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện?”

“Không được, không phải bên ngoài còn có người khác chờ sao? Nói sau đi, em còn có chuyện.”

“Ồ, ra là vậy....” Lam Thành tự nhiên gật gù đầu, dù bị cự tuyệt nhưng cũng không có vẻ thất vọng, cũng có thể anh chỉ khách khí mà đề nghị thôi. Ngay lúc Đông Hiểu Hi sắp xoay người đi, anh lại hỏi: “Số điện thoại của em là bao nhiêu?”

“Vừa trở về, còn chưa kịp đi làm lại.”

“Ừ.” Lam Thành lại gật gù đầu tỏ vẻ cô chỉ nói vậy để lấy cớ. Sau đó anh lấy tấm danh thiếp trong ví đưa tới trước mặt Đông Hiểu Hi: “Vậy em cầm đi, chỉ cần em còn ở thành phố này, anh nhất định có biện pháp tìm được em.” Nói xong, anh có chút dăm chiêu, lại có chút tự tin dị thường, khẽ cười một chút, đi ra cửa nhà hàng ...

Đông Hiểu Hi nhìn bóng dáng thẳng tắp kia, nhẹ nhàng thở ra một tiếng, thân thể lập tức thả lỏng, có chút thoải mái. Cô cố điều chỉnh cảm xúc một chút, cúi đầu nhìn danh thiếp màu vàng trong tay, chỉ có tên anh cùng số điện thoại, trong đó có một số di động quá đỗi quen thuộc với cô. Không biết là ngẫu nhiên, hay có ý nghĩa gì, dãy số này anh đã dùng tám năm. Tám năm, bọn họ quen biết nhau đến bây giờ vừa vặn là tám năm..... Đời người có bao nhiêu lần tám năm để có thể đem thanh xuân cùng tình yêu của mình đều đặt hết lên một người đàn ông? Có lẽ vì tám năm này, còn có thể kéo dài cả đời cũng không chừng ...

...

Suốt vài ngày, Đông Hiểu Hi đều trong trạng thái bàng hoàng và bất an, mơ hồ cảm giác có lẽ phải có sự tình gì đó sẽ phát sinh, nhưng ngày qua ngày quá bình thản lại làm cô không thể nào bình thản được. Cô nghĩ có lẽ là Lam Thành làm đảo lộn hết tâm tư của cô, qua mấy ngày chắc là sẽ trôi qua thôi, về sau, anh và cô có lẽ cũng không có khả năng kết hợp trở lại, thậm chí nói không chừng cũng không có khả năng gặp lại nhau đi.

“Tiểu Hi à, có phải có tâm sự gì không? Hai ngày nay con đều rầu rĩ không vui, ngay cả Trâm Trâm cũng nói, “mẹ mất hứng””. Không biết mẹ cô từ bao giờ đã đến ngồi cạnh, vỗ nhẹ vào chân cô.

“Không có ạ, thế này không phải rất tốt sao? Con chỉ đang cân nhắc có nên gọi điện cho Hạ Tuyết hay không thôi.”

“Nên gọi từ sớm rồi, chỉ là mẹ nghĩ con vẫn không muốn đối mặt với bạn bè trước kia, nên không đề cập đến thôi. Hạ Tuyết hiện nay người chủ trì mảng tin tức sinh hoạt ở đài truyền hình, mấy năm nay, phải dựa vào chính mình đi đến bước này cũng không dễ dàng.....”

“Số điện thoại của cô ấy như thế nào ạ?”

“Chờ mẹ đi tìm.”

...

Điều làm Đông Hiểu Hi thật không ngờ là, tại cái thành phố này, vì cô mà vài năm cũng không đổi số điện thoại không chỉ có ba mẹ cô, không chỉ có người đàn ông cô từng yêu, mà còn có người bạn tốt nhất của mình. Điện thoại tút lên một tiếng, đã truyền đến giọng nói cô đã quá quen thuộc ...

Cô có chút ghen ngào, không có nói câu gì, chỉ cầm điện thoại như thế, nói một tiếng “A lô!”

Một lát sau, đối phương dường như có linh cảm, giọng nói thoáng run run, cẩn thận hỏi: “Là tiểu Hi sao? Nếu đúng, hạn cho cậu trong vòng năm giây mau lên tiếng, nếu không xem bốn cô nương ta không chút lưu tình sẽ trừng trị cậu thế nào.”

“Nhiều năm như vậy rồi, miệng lưỡi vẫn còn chanh chua như vậy.”

Phương thức chào hỏi này dường như đã nghe qua từ rất lâu, nhưng lại rất thân thiết, giống như thời gian chưa bao giờ trôi qua vậy, vẫn chậm rãi như vậy, giống như khoảnh khắc bàn tay bắt được cánh hoa nhẹ bay trong gió.

13. Chương 13: Người Đàn Ông Bình Thường

Đứng trước quán café STARBUCKS , cô đã nhìn thấy một cô gái mặc váy ngắn màu lam, tay cầm ví Dior, mái tóc dài màu đen uốn xoắn nhẹ, một cặp kính mát màu đen che đi nửa khuôn mặt nhỏ nhắn.

Cô hơi bất ngờ một chút, không phải là cô không nhận ra Hạ Tuyết, cái được gọi là bạn thân chính là cho dù xa cách bao lâu, cho dù có thay đổi như thế nào thì vẫn có thể nhận ra được đối phương. Chính là cô không thể ngờ sau năm năm đứng trước mặt mình lại là một Hạ Tuyết vô cùng xinh đẹp, tuy rằng hai ngày nay cô vẫn luôn thấy Hạ Tuyết nhưng vẫn làm cho cô cảm thấy không thể tin được, trước kia Hạ Tuyết luôn cắt tóc ngắn như con trai, luôn mồm nói là vì thu thập tin tức phải bày ra gương mặt thuần túy, thể nhưng bây giờ lại lột xác thành quá xinh đẹp. Mọi người thường nói con gái mười tám tuổi thay da đổi thịt nhưng Hạ Tuyết lại sau hai mươi hai tuổi mới thay đổi , điều này làm cho bạn thân là cô thực sự mừng rỡ.

“Đồng Hiểu Hi, mình hận cậu, mình hận cậu....” Hạ Tuyết không đợi cô mở miệng liền ôm cô một cái thật chặt “Họ Đông kia, cậu về sau đừng nghĩ có thể trở thành bạn thân của mình, một lời không nói đi biệt tích năm năm trời. Mình người yêu không có, người thân cũng không ở cái thành phố này, học xong không phải vì cậu mình cũng không ở lại nơi này. Cậu nghĩ lại xem, không nói không rằng bỏ đi , bỏ lại một đống hỗn độn bắt mọi người giải quyết...Về sau đừng bao giờ hi vọng mình sẽ lại đối tốt với cậu. Cậu có nghe mình nói không ha?” Tuy rằng miệng nói như vậy nhưng vòng tay của cô lại càng chặt , nói xong còn không để ý đến hình tượng mà oà khóc.

“Này, để ý một chút cậu là người của công chúng đấy.” Cô chớp chớp đôi mắt đã ngấn nước , lại không quên trêu chọc bạn mình.

“Cái gì mà người của công chúng , mình không cần , mình biết tự lượng sức, nếu năm đó cậu không đi thì vị trí này nhất định là của cậu.”

“Thôi đi, cậu đúng là biết làm người khác vui vẻ”

“Mình nói thật. Đúng rồi, tại sao cậu lại gầy như vậy . Bây giờ lưu hành một mình dầy ư ? Để mình ngắm cậu xem nào.” Nói xong Hạ Tuyết buông cánh tay ra , lùi ra phía sau một chút sau cầm tay nâng nhẹ khuôn mặt của cô, “Ngốc ạ, sao trên đời lại có người ngốc như cậu cơ chứ ,vì một người đàn ông thì có gì đáng cơ cư? Lại còn cắt tóc nữa chứ...”

“Có phải bộ dạng mình bây giờ rất khó coi phải không?” Cô mất tự nhiên đưa tay vuốt mái tóc ngắn. Hôm nay cô cố tình mặc bộ váy ngắn Prada màu đen kèm áo màu xám, còn cố ý dùng đồ trang sức, cô làm vậy cố tình để che dấu những ngày vất vả đã qua. Nhưng quả thật có những chuyện vốn không thể che dấu...

Hai người đi vào quán café, chọn lấy một vị trí thật yên tĩnh. Ngồi yên lặng thưởng thức âm nhạc, đôi mắt cô ngẫu nhiên nhìn ra ngoài một cách lơ đãng nhưng lại là để che dấu sự thương cảm bên trong đôi mắt. Bên tai cô là giọng nói đứt quãng đầy trách cứ cùng thương tâm của Hạ Tuyết “Đồng Hiểu Hi, cậu thật sự là người quá cứng đầu mà cố chấp? Năm đó sao cậu không nghĩ li hôn chỉ đơn giản như uống một li nước lạnh, uống xong thì cũng thôi không còn cảm giác gì nữa, sau này đâu phải là không còn cơ hội tìm đến với người khác? Vì cái gì vô thanh vô thức mà rời đi? Cậu gần như đã bức chết mẹ của cậu ...”

“Mình có thể không đi sao...” Cô nhớ rõ năm đó, khi biết mình đã có thai, cô đã đến tìm anh giải thích, khi ấy anh đã hết sức lạnh nhạt “ Năm đó, cậu không hiểu tính cách của Lam Thành thật ra là cực kì lạnh lùng, cho dù mình nghi oan cho anh ấy, mình cũng đã biết lỗi nhưng anh ấy vẫn không hề tha thứ, cũng không hề quay đầu lại liếc nhìn mình một cái, cho dù mình có nói thế nào anh ấy cũng không hề phản ứng...”

“Quả thật Lam Thành cũng có lỗi, sau khi cậu ra đi anh ta cũng hối hận, tìm cậu khắp nơi tưởng như muốn phát điên. Ban đầu mọi người đều nghĩ là cậu tuý hứng giận đối anh ta, nhưng sau đó mọi người cũng phải đối mặt với sự thật, anh ta thực sự tuyệt vọng ... Có lần anh ta ở quán bar uống rượu, còn gọi mình tới nói rằng trong làng anh ta có rất nhiều tâm sự nhưng không thể nói cùng ai cả, bọn Hầu Tử không hiểu anh ta, còn nói anh ta đã lấy nhầm vợ, cha mẹ cậu lại không tha thứ cho anh ta. Anh ta còn nói ban ngày anh ta đối mặt với hôn nhân tan vỡ, thất nghiệp, với trách cứ, đêm đến lại là cô đơn, anh ta là đàn ông nên những chuyện đó anh ta có thể chịu đựng, chỉ có điều anh ta không thể chịu được mất đi cậu, hơn nữa anh ta còn lo lắng khi không có anh ta ở bên mỗi ngày cậu sẽ không quen, còn nói cậu chỉ có thể ngủ được khi ở bên cạnh anh ta...”

“Thật là, ngay cả những cái này cũng có thể nói ra...” Cô đột nhiên ngại ngùng. Nghĩ đến khoảng thời gian hai người kết hôn, mỗi đêm anh đều dỗ cô ngủ xong mới đi làm việc. Vì thế sau khi rời xa anh cô mới bị mất ngủ, cho đến khi sinh con ra, cô mới mệt quá mà ngủ say như chết .

“Quả thật mình không nghĩ rằng anh ta bình thường lạnh nhạt mà cũng có lúc như vậy. Có lẽ là đã uống nhiều nên anh ta đã khóc, cầu xin mình đừng giấu anh ta mà hãy nói cho anh ta biết cậu đang ở đâu để anh ta có một cơ hội sửa sai. Anh ta còn nói cuộc đời anh ta có ba thứ quan trọng là nguyên tắc, lí tưởng và trách nhiệm. Nguyên tắc của anh ta không thể thay đổi nhưng lí tưởng thì anh ta có thể vì cậu mà từ bỏ , anh ta nói không phải chỉ là kiếm tiền thôi sao ? Anh ta cũng nói chỉ cần cậu trở về anh ta sẵn sàng dâng tặng cậu cả một mảnh giang sơn...”

Đồ ngốc, đó vốn không phải là thứ mà cô cần, thứ mà cô cần chính là một tình yêu hoàn hảo.

Cô hướng mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn thứ ánh sáng như màu trà phủ lên lớp kính thủy tinh mỏng, thứ ánh sáng ấy vẫn khiến cô rơi lệ như trước kia. Anh thật sự rất ngốc , nếu lúc đó anh như vậy trước mặt cô, đem những gì trong lòng ra nói hết với cô thì cô nhất định sẽ trân trọng anh, sao có thể rời bỏ anh mà đi.

“Sao vậy, đau lòng sao?” Hạ tuyết trêu đùa cô “Nếu không phải là do hấn làm mình chướng mắt thì mình thật muốn thay cậu xử lí hấn. Ôi trời, bây giờ người ta là tổng tài, bên người oanh oanh yến yến, có muốn trốn cũng không thể trốn , anh ta vẫn thường hay nói đùa, Đông Hiểu Hi quả thật rất độc ác, anh ta chưa từng gặp ai tàn nhẫn như vậy, anh ta sẽ không ngốc nghếch vì tình mà giữ mình.”

Cô khẽ cười, lúc này đột nhiên cô nghĩ rằng anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi, trên đời này cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì đàn ông đều vĩnh viễn không thể giữ mình trong sạch được.

“Cậu có nhớ Lâm Sướng không? Cô ấy vẫn kiên quyết theo đuổi Lam Thành, mà anh ta trốn tránh cô ta cũng thật khoa trương , thậm chí thường xuyên mang phụ nữ xuất hiện trước mặt cô ta nhưng cô ta vẫn đều nhẫn nhịn. Đây quả là điều mà không phải người phụ nữ nào cũng làm được. Hơn nữa về công việc , chỉ cần là liên quan đến Lam Thành thì không cần anh ta mở miệng cô ta cũng sẽ giúp anh ta xử lí. Nếu cậu không sớm trở về thì thế nào Lam Thành cũng bị cô ta chinh phục.”

“Chẳng sao, vốn chúng mình đã chẳng còn quan hệ gì nữa .” Cô cúi đầu uống một ngụm café. Tại sao café ở nơi này lại tệ đến như vậy? Tuy rằng cô vốn không hề tin rằng mình bỏ đi đã năm năm mà tình cảm anh dành cho cô vẫn còn nguyên vẹn, nhưng khi phải tiếp nhận một sự thật như vậy sao cô vẫn thấy hết sức khó khăn.

“Ngàn năm sau anh sẽ ra sao, bên cạnh anh sẽ như thế nào , chuyện cũ của anh và em cũng không hề trọn vẹn , nhưng lại rất khó quên...”

Đột nhiên một tiếng nhạc vang lên, thì ra là điện thoại của Hạ Tuyết, Hạ Tuyết nhìn cô một chút rồi nói một cách thần bí “ Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo xuất hiện . Là Lam Thành , cậu nói chuyện với anh ta đi, dọa anh ta một chút.”

Cô vội vàng xua tay, hơn nữa cũng vội vàng lắc đầu “ Đừng nói mình đang ngồi cùng cậu , đừng nói mà...”

Hạ Tuyết khinh bỉ nhìn cô rồi tiếp điện thoại, trên khuôn mặt lập tức xuất hiện nụ cười tươi như hoa “Chà, Lam tổng, hôm nay ngài có việc gì mà lại nhớ tới tiểu nữ vậy...”

“Này, làm ơn chú ý cách dùng từ, tốt xấu gì tôi cũng là người cấp trên, mà cô có thể hay không tìm từ thích hợp mà xưng hô.” Phía bên kia Lam Thành khẩn cấp sửa chữa.

Đồng Hiểu Hi đã sớm hiểu thói quen này, mỗi khi Hạ Tuyết cao hứng liền không để ý đến cách nói năng.

Hạ Tuyết lại không hề để ý, lại tiếp tục le lưỡi nói “Lam tổng, không phải anh vẫn dựa vào chính mình có tiền mà trêu hoa ghẹo nguyệt hay sao, thế sao hôm nay lại đứng đắn như vậy làm tôi thấy không quen. Nói đi tìm tôi có việc gì?” Lam Thành chủ động điện thoại cho cô thì ngoài vì Đồng Hiểu Hi ra thì vẫn cứ là Đồng Hiểu Hi.

“Vừa mới đi Hàn Quốc công tác về có mua quà cho cô, khi nào thì cô tới lấy?”

“Làm gì có chuyện như vậy, tặng quà cho đối phương còn muốn người ta tự mình đến lấy? Nói đi có việc gì nhờ đến tôi vậy?”

Lam Thành quả nhiên đã đi thẳng vào chủ đề, nói “Tiểu Hi đã trở về, cô ấy có tìm cô không?”

“Không có”

Trong văn phòng, Lam Thành một tay cầm điện thoại, một tay bấm bấm cây viết của tổng tài, ánh mắt khẽ đảo, anh khẽ miệng cười một cách nhạt nhẽo lại có chút gì đó hơi trêu tức. Ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào làm anh khẽ nheo mắt vào, điều này dường như làm nụ cười của anh có chút tà mị. Anh dám khẳng định giờ phút này Tiểu Hi đang ngồi đối diện với Hạ Tuyết, nếu không thì Hạ Tuyết nghe được tin cô trở về sẽ không thể không nói với anh.

Anh khẽ cười, ngay khi đó đầu dây bên kia lại bắt đầu thuyết giáo “Lam Thành, anh đừng cho rằng bản thân anh không hề sai lầm, đừng nghĩ cô gái nào cũng như ruồi bọ đeo bám anh. Cho dù Tiểu Hi đã trở về thì cô ấy sẽ không như những cô gái bên cạnh anh đâu.”

Anh khẽ cười anh mắt trở nên lạnh lùng, Hạ Tuyết nói đúng, Tiểu Hi quả thật khác hẳn các cô gái khác, cho tới hôm nay anh vẫn không hiểu được cô ấy muốn gì, nghĩ gì.

“Lam Thành, anh đừng nói cho tôi biết anh vẫn độc thân cho đến bây giờ là chờ Tiểu Hi. Mấy năm nay anh vẫn phong lưu như vậy, thực ra là vì không muốn vì một cây mà bỏ cả khu rừng thôi. Tôi nói cho anh biết, một cô gái cho dù mắc phải lỗi lầm lớn thế nào đi chăng nữa thì cũng có thể vãn hồi mọi chuyện. Còn một người đàn ông cho dù tốt đẹp thế nào đi chăng nữa thì chỉ cần anh ta phong lưu một chút cũng không thể tha thứ.”

“Tôi? Đừng nói lung tung?” Anh khẽ nheo mắt lại, khóe miệng khẽ cong lên. Anh không phải là không thể đùa mà là anh hiểu rõ Tiểu Hi vốn không phải là một cô gái nhu nhược, anh lại không thể ngờ Hạ Tuyết lại ăn nói lung tung.

“Kì Hiểu Lam khi nào thì thành sư phụ của anh vậy? Không ngờ nhanh như vậy đã học được bí kíp, có chết cũng không chịu thừa nhận? Lam Thành tôi dám nói trên đời này hai người hiểu cô ấy nhất là tôi và anh, thật ra muốn theo đuổi lại cô ấy thì quan trọng nhất là chân thành, còn những thứ khác chỉ là thứ yếu.”

Bị đối phương bắt ngờ ngắt máy, anh bất đắc dĩ lắc đầu. Ở cái thành phố này người dám ở trước mặt anh làm vậy chắc chỉ có Hạ Tuyết, cái gì cũng dám giảng đạo, mà anh lại không có biện pháp với cô ta. Chỉ là Tiểu Hi vì cái gì mà vừa nhìn thấy anh đã như con chuột thấy mèo, vừa hận vừa sợ? Chẳng nhẽ cô ấy còn hận anh? Chẳng nhẽ cả cuộc đời này anh không còn cơ hội để sửa sai sao?

“Lam tổng, Lam tổng?” Thư kí đi đến phía trước nhẹ nhàng gọi anh, “Lam tổng, mời anh kí ạ”

Anh định thần lại, khẽ liếc mắt ra phía ngoài cửa. Trương Khiết vội vàng giải thích “Tôi đã gõ cửa rất lâu nhưng không được, mà văn bản này có vẻ khẩn cấp nên ...”

Anh gật đầu, ánh mắt sắc bén thoáng dừng trên văn bản một chút rồi thuận thực đặt bút kí tên.

“Lam tổng, ngài kí nhầm chỗ rồi.”

Anh nhìn thoáng qua tập văn bản mới phát hiện mình đã kí tên ở ngay chính giữa văn bản hơn nữa văn bản này cũng không phải quá quan trọng, anh liền có chút bốc đồng cười nói “ ôi bảo kí thế nào thì cứ làm như vậy đi, cô có điều gì cần hỏi sao?”

Trương Khiết lắc đầu nói “Không phải là anh thường xuyên nói làm việc vào cẩn thận, một phần văn bản hay hợp đồng dù quan trọng hay không đều phải làm theo quy củ hay sao?”

Anh ngạc nhiên một chút rồi trong nháy mắt nở nụ cười rục rờ. Trong thoáng chốc Trương Khiết cảm thấy hoảng hốt, làm việc với Lam Thành đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy Lam Thành cười tươi như vậy, quả thật rất đẹp. Thật sự Lam Thành cũng không lớn hơn cô nhiều, có lẽ vì bị nhiều thứ ảnh hưởng mà nhìn anh ta có vẻ trưởng thành. Nhưng mỗi khi cùng anh ta tăng ca đến đêm, mỗi khi thấy anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ rất lâu thì cô luôn thấy một nỗi buồn hiện rõ trong đêm tối, nó khiến người khác đau lòng, một người đàn ông chưa đến 30 tuổi mà có công danh, sự nghiệp, muốn gì cũng được thì vì sao lại ở trong bóng đêm tĩnh lặng đau khổ, buồn bã.

Tuy rằng mọi người hay bàn tán đủ loại tin tức nhưng với sinh hoạt cá nhân của Lam Tổng ở công ty thì lại rất mờ mịt. Độc thân nhưng không hề không đứng đắn, ngẫu nhiên gặp dịp thì chơi đùa nhưng cũng rất ít. Từ ngày cô làm thư kí tới giờ cũng chỉ thấy có một hai lần. Nhưng kể từ hôm Lam tổng gặp cô gái tóc ngắn kia liền có chút khác thường , thường xuyên ngồi cười một mình, nhất định là anh ta đang ở trong thế giới ngọt ngào, hạnh phúc

Ngay trong lúc cô còn đang suy nghĩ thì Lam Thành đã cầm lấy áo khoác mà phóng ra ngoài cửa , để lại cho cô cái bóng .

14. Chương 14: Như Thế Nào Là Bạn Tốt?

Căn phòng nhỏ trên tầng hai nhà hàng lẩu cay Tứ Xuyên tràn ngập vị cay đặc trưng , nhưng lại là hương vị được ưa thích nhất tại đây, nhất là những chai bia trên bàn không ngừng cạn, chai rỗng xếp càng lúc càng nhiều trên bàn.

“Tiểu Hi , hôm nay cậu phải uống thật nhiều , đây là hình phạt vì tội ra đi không từ biệt mấy năm liền. Nói thật mấy năm nay mình không thể tìm được một người bạn giống như cậu , cùng mình đi ăn đồ cay Tứ Xuyên , phải nói hai chúng ta vô cùng hợp nhau ?” Hạ Tuyết nói xong bèn nâng li rượu lên uống. Cô đã uống tới bốn bình, đầu lưỡi đã có chút tê tê nhưng lại càng hưng phấn “Đi ăn cùng cậu thật thoải mái , có lần mình không thể tìm người đi ăn món cay cùng bèn sống chết lôi kéo Lam Thành đi , cậu biết sau đó thế nào không ?”

Đồng Hiểu Hi cười lắc đầu, có lẽ do lâu rồi không uống rượu, uống chưa đến một bình cô đã thấy có chút say say.

“Kết quả là anh ta ăn đến mức cầu xin cũng không nói được, ngày hôm sau mình còn phải vào viện cùng anh ta một ngày . Tiêu chảy, sốt cao, đủ loại khó chịu ... sau đó anh ta còn nói lòng dạ phụ nữ thâm sâu thế nào đều thể hiện trên người mình ... Ha ha .. Cậu phải biết rằng với đàn ông phải kiên quyết, đừng mủi lòng với họ, đàn ông tưởng chừng như dịu dàng nhưng lại rất lạnh lùng , không biết khi nào họ sẽ làm tổn thương cậu, làm cho cậu muốn khóc cũng không kịp.”

Đồng Hiểu Hi nhếch miệng cười khổ , chẳng lẽ cô chưa biết được một Lam Thành lạnh lùng, vô tình sao. Lúc hai người chia tay, quả thật khi ấy cô đã không còn nhận ra người đàn ông đã ở cạnh mình ba năm, yêu thương chăm sóc mình ba năm. Phụ nữ là vậy, thường mang câu chia tay nói ra nhưng nếu không có ngoại lực tác dụng thì rất ít khi hạ được quyết tâm. Còn đàn ông thì khác, một khi họ đã quyết định thì sẽ không cho đối phương cơ hội thay đổi. Cô đột nhiên thấy hâm mộ Hạ Tuyết, ở cái thời đại tìm không ra chân tình này, còn có thể tìm được một người đàn ông cùng cô ấy ăn đồ cay giải sầu, mà người đàn ông ấy lại mãi cảm với hạt tiêu, thậm chí còn nguy hiểm tới tính mạng.

“Tiểu Hi, chúng ta là bạn học, cùng là bạn gái với nhau, cũng là bạn tâm giao. Cho nên mình vẫn luôn thấy có lỗi với cậu, nếu không phải vì mình đưa cậu đến quán bar hôm nó thì chuyện đó sẽ không xảy ra vậy hai người sẽ rất hạnh phúc ,con của hai người chắc sẽ lớn rồi... Cho nên mình luôn muốn được cậu tha lỗi, mấy năm nay mình vẫn thay cậu quản lí Lam Thành , mình vẫn mong rằng khi nào cậu trở về sẽ đem trả lại cho cậu một Lam Thành đầy đủ, trọn vẹn , cho hai người một lần nữa hòa hợp , đây cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của mình.”

“Cậu nói vớ vẩn gì vậy, đây là số mệnh. Hiện giờ mình tin vào số mệnh...” Cô cầm ly rượu, cảm xúc có chút hỗn loạn “ Chúng ta uống rượu đi, chuyện trước kia không nhắc đến nữa . Mình không tin cuộc sống sau này còn tồi tệ như hiện nay nữa . Mình cứ coi như sống lại một phen thôi...”

“Cậu đã không còn nghĩ gì thật sao.”

“Đây không phải là vấn đề đã tồn tại trong lòng mình nhưng mọi chuyện đầu là sự thật , lại trải qua nhiều năm như vật , mình còn nằm mơ được sao?”

“Được rồi, nghe lời cậu , không nói về những chuyện không vui nữa. Đúng rồi, cậu có nhớ khoa kiến trúc khi đó ngoài Lam Thành thì còn có ba người tài nữa , đó là Hầu Tử, Phì Tử và Lão Nhân.”

Cô lại gật đầu, cô làm sao có thể quên mấy người bạn cùng phòng của Lam Thành, khi cô và anh công khai chuyện tình cảm ba người họ phản đối kịch liệt. Khi đó, bọn họ đều cho rằng cô trẻ người non dạ lại thích hư vinh nên không hợp với anh, hơn nữa vì Lâm Sướng mà ba người họ gần như cùng Lam Thành tuyệt giao.

“Cậu có nhớ lần mình và cậu đến phòng ngủ nam sinh tìm Lam Thành không, lần đầu tiên thấy biểu hiện của họ đã làm mình sợ ngây người, họ khi đó có thể dung mấy chữ này để hình dung “Kinh thiên động địa, như thể gặp phải quỷ... Khoa kiến trúc quả nhiên là cái nôi sinh người tài mà, gần giới hạn của tài tử... Haha...” Hạ Tuyết nói còn chưa dứt lời thì đã cười như nắc nẻ, chờ một lúc lâu cô mới uống tiếp rồi nói “Hiện tại ba người này đều thành đạt cả, đều là phó tổng hoặc quản lí cao cấp của tập đoàn Lam Long. Hầu tử vẫn béo như trước, chưa già mà mặt đã đầy nếp nhăn vì quá béo; Mà Phì Tử thì lại giảm béo, không còn độc thân nữa, đã có bạn gái rồi; Còn Lão Nhân thì so với vẻ bề ngoài già hơn cả mười tuổi, nói chuyện cứ như ông già, bộ dạng lúc nào cũng sốt ruột... Hắn ta bây giờ cũng không còn nóng nảy như trước, lúc nào cũng mặc âu phục, đi giày tây, rất có khí chất... Lam Thành từng nói đùa rằng, tập toàn Lam Long của bọn họ, không chỉ có chất lượng công trình, con người cũng rất có chất lượng, nếu ai để ất đi hình tượng tốt ấy, sẽ ngay lập tức bị khai trừ ...”

Hạ Tuyết đã có chút say, hoàn toàn quên mất cảm giác của cô mà bắt đầu tự quyết định “Tiểu Hi những năm cậu không ở đây mình đặc biệt cô đơn, muốn tìm người uống rượu, tâm sự đều không có. Bây giờ thật tốt là cậu đã trở lại, mình không cần phải phiền đến Lam Thành. Cậu không biết là sau khi anh ta về nước thì chỉ cần mình có tâm sự, mặc kệ anh ta bận rộn thế nào mình đều kéo anh ta đi uống rượu, Có đôi khi mình uống rất nhiều anh ta đều gọi người đến đưa mình về. Sau đó hắn đi đâu chơi bởi mình đều không biết. À nói cho cậu một bí mật thật ra Hầu Tử thích Lâm Sướng , ngay từ khi học đại học đã thích , sau này anh ta biết người Lâm Sướng thích là Lam Thành thì lại luôn tại cơ hội cho họ. Mình quả thật không hiểu vì sao, cậu nói anh ta có phải là ngốc không? Không phải nói tình yêu là ích kỷ sao? Nếu mình thích một người đàn ông, dù cho anh ta đã thích người khác, cho dù có là bạn thân của mình đi chăng nữa thì mình cũng phải giành cho bằng được.”

Cô mỉm cười, có chút tò mò “Vì sao cậu lại biết Hầu Tử thích Lâm Sướng, Lam Thành nói cho cậu?”

“Không phải, Lam Thành đối với chuyện của bạn bè rất kín miệng, cho dù có uống nhiều đi chăng nữa cũng không hé ra một lời. Cho nên có đôi khi mình vẫn tự hỏi anh ta cùng uống rượu với mình, thật sự là có quá chén hay không. Anh ta là người khó lường, đừng chỉ thấy anh ta hơn mình hai tuổi , chúng ta hợp lại cũng không phải là đối thủ của anh ta. Cho nên tốt nhất là đừng trêu vào hắn kéo chính mình bị hại mà cũng không biết. Nhưng đừng thấy mình toàn chê anh ta thôi , mà quả thật anh ta đúng là quý nhân của mình. Ban đầu mình đến đài truyền hình làm biên tập nhưng do từ tạp chí điều qua nên không có biên chế, sau này đài truyền hình lại mang mình trở về chỗ cũ. Quả thật khi ấy tình hình rất khẩn cấp, có khả năng mình sẽ phải về nhà. Sau này Lam Thành giúp đỡ mình, không chỉ có công việc biên tập mà còn làm chủ trì, hơn nữa còn giúp mình lo lắng về thủ tục nhân sự. Đây quả là chuyện vui với mình, nhưng khi hắn làm

chuyện này quả thật người không biết quý không hay, đến cả mình cũng không hay biết gì, thật là thần kì mà.”

“Đây là quyền lợi của người có tiền mà.” Đông Hiểu Hi không hiểu vì điều gì mà nụ cười của bản thân càng thêm cứng ngắc, trong lòng cảm giác không vui mà chính cô cũng không hiểu nguyên nhân nữa.

“Này cậu nói thật đi, lần này cậu trở về thấy thế nào? Lần này về có định nói lại quan hệ với Lam Thành không?”

Cô thong thả lắc đầu, tựa như tự hỏi bản thân một chút nói “Nói thật, lần này mình trở về vì công ty của cha mình xảy ra chuyện. Về chuyện Lam Thành, mình không nghĩ ngợi gì nhiều cả, mình và anh ấy giờ không còn quan hệ gì. Quên đi, không nói đến anh ấy nữa, cậu nói đi, giờ cậu cũng đã hai bảy rồi sao lại không có bạn trai?”

“Tìm bạn trai yêu đương? Coi như đã hết...” Nói đến chính mình, Hạ Tuyết không hề mỉm cười “Không phải Mao chủ tịch đã nói sao, ‘Không kết hôn vì mục đích của yêu đương đều là đùa giỡn.’ ta không nghĩ đến chuyện kết hôn, lại càng không nghĩ đùa giỡn nên mới không yêu đương với ai cả. Hiện giờ đàn ông trên đời, kể cả Lam Thành nhà cậu đều không tốt đẹp gì, mình đã không còn muốn đem tuổi xuân ra lãng phí với đàn ông...”

Vì sao trong lời nói của Hạ Tuyết đều có Lam Thành? Cô đột nhiên thấy khó hiểu “Vậy cậu định độc thân cả đời?”

“Có sao đâu, có ai bảo cuộc đời này phải kết hôn, sinh con? Độc thân cả đời có gì không tốt? Chỉ đơn giản là thành bôn cầu trong nhà cả năm cũng không bị nhắc lên thôi.”

“Phốc...” Cô không nhịn được mà phun ra một ngụm rượu, “Bỏ tay với cậu, thành bôn cầu ...”

Hạ tuyết không cười, nghiêm túc nói “Mình hiện giờ tự dựa vào bản thân cũng sống rất tốt, con người không nhất thiết cần đến người yêu, nhưng nhất định phải có tri kỷ, cậu có hiểu không hả? Cho nên hôm nay cậu đừng nghĩ có thể chuồn đi. Buổi tối phải đi cùng mình, mình đưa cậu đi chơi thâu đêm. Chúng ta không nghĩ đến đàn ông, làm cho tất cả bọn họ phải quỳ dưới chân chúng ta..”

“Không được, đêm nay mình...”

Cô vừa nói chưa dứt lời đã thấy điện thoại của Hạ Tuyết reo. Là của đài truyền hình, cô mơ hồ nghe được là chuyện công việc.

Quả thật là như vậy, vừa dập máy, Hạ Tuyết liền nhìn cô cười hời hợt “Đài truyền hình có chút chuyện, buổi tối không thể ở cùng cậu, mình xin lỗi...”

Cô lo lắng hỏi lại “Không sao, mình không sao, chủ yếu là cậu thôi, cậu uống nhiều như vậy liệu có sao không?”

“Cậu không biết đâu, lúc đi xã giao cũng phải uống mà.” Hạ tuyết nói xong liền loạng choạng đứng dậy, Đông Hiểu Hi vội đỡ lấy bạn hỏi “Cậu có sao không đó, có phải lại đi xã giao không, cậu say rồi” Cô thấy sắc mặt Hạ Tuyết đã đỏ lên, cho dù tửu lượng đã luyện nhiều trong hai năm, nhưng vừa rồi uống cũng hơi nhiều.

“Không có gì, mỗi khi ép Lam Thành uống rượu đã quen.” Hạ Tuyết cảm thấy được tay của cô đặt trên lưng cô ấy đã cứng đờ liền vội vàng giải thích “Đừng ghen mà, coi như là mình giúp cậu để ý anh ta. Mình vốn không có hứng thú với anh ta ...”

“Nhìn xem, uống say rồi lại nói mê sảng, mình và anh ấy vốn đã không còn quan hệ.”

Tạm biệt Hạ Tuyết, cô lên xe buýt trở về nhà, cô không biết bây giờ là mấy giờ, chỉ thấy ánh nắng đã nhạt dần. Một cơn gió nhẹ từ ngoài cửa sổ xe thổi tới cùng với chút cồn trong người khiến cô cảm thấy cả thân thể lẫn tâm hồn đều có cảm giác mơ hồ. Nếu nói, ba phần say bảy phần tỉnh là cảnh giới cao nhất của uống rượu thì ba phần ngu ngốc bảy phần thanh tỉnh lại là cảnh giới cao nhất của cuộc đời. Cô hiện giờ đã không biết nên đối xử thế nào với chính mình và Lam Thành sau chuyện cũ, nhưng làm sao cô có thể biết sau khi cô ra đi anh lại điên cuồng tìm cô, không biết vì nguyên nhân gì mà đến giờ anh vẫn một mình

thì đột nhiên trong lòng cô xuất hiện một loại cảm giác thỏa mãn , quả thật mấy năm nay cô đã không phí công vì anh mà giữ mình.

Chỉ là cô có một chút mơ hồ, Lâm Sướng ở trong ấn tượng của cô là loại phụ nữ dường như không có thực trên thế giới này, trong ngoài đều vô cùng cao quý, cô ấy làm sao có thể làm ra những điều này. Hơn nữa cả một buổi chiều Hạ Tuyết cũng chưa hề nói gì đến Lam Thành cùng Lâm Sướng có quan hệ thân mật gì, nhưng lại nói rất nhiều về chuyện hai người ở cùng một chỗ vui vẻ... Dựa theo những điều cô hiểu về cá tính của Hạ Tuyết thì ở cái thành phố mà cô ấy không hề có người thân cùng bạn bè thì có lẽ anh chính là người bạn thân nhất , người mà Hạ Tuyết tin tưởng nhất.

15. Chương 15: Cực Kỳ Lạnh Lùng

Khi xe vừa dừng lại trước cổng trường đại học T, Đông Hiểu Hi ma xui quỷ khiến thế nào lại xuống xe, đi theo sau vài học trò, không có mục đích đi vào trường.

Rời khỏi trường đã sáu năm , trong sáu năm ấy, kết hôn, ly hôn, sinh con, tìm công tác, công ty ba đóng cửa, cuộc đời cô đã xảy ra bao nhiêu chuyện xấu,vậy mà nơi này từng thân cây từng ngọn cỏ đều không thay đổi. Hiện tại quay đầu nhìn lại, tựa như một khối thủy tinh trong suốt, nhìn ra một bức tranh thế giới cổ tích. Nơi này từ trên xuống dưới đều mang một hương vị tươi mát, tựa như mùi hương của Lam Thành , luôn làm cho cô hoài tưởng cùng quyến luyến.

Không biết từ khi nào, có người yên lặng đi đến bên người cô, nhẹ giọng gọi “Đông Hiểu Hi.”

Thanh âm này giống như đã từng quen biết, cô ngẩng đầu nhìn qua. Người đàn ông trước mắt thoáng có chút mập ra, sau cặp kính sáng ngời vẫn là đôi mắt không thể nhìn thấu điều gì. “Ngô giáo sư?” Cô kinh ngạc nói.

“Ừ, là tôi.”

“Đã nhiều năm không gặp, thầy có khỏe không?” Đông Hiểu Hi chân thành nở nụ cười, một lần ngoài ý muốn kia cũng không lưu lại nhiều lắm trong kí ức của cô, chỉ nhớ là nhờ sự kiện kia, cô cùng Lam Thành trở thành một đôi, làm cho cô có được quãng thời gian vui vẻ hai năm cuối cùng của đại học.

Ngô Khải Đông cũng không có trả lời cô, chỉ là bình tĩnh nhìn cô một hồi, nói “Năm trước kỷ niệm ngày thành lập trường, ta đã biết chút ít về chuyện của em. Đạo này như thế nào rồi, vừa về thành phố T không lâu, đã đến thăm trường trước sao?”

“Đúng vậy, hồi tưởng lại kí ức, nhớ lại một chút thời gian tươi đẹp tuổi thanh xuân” Đông Hiểu Hi tiểu đáp.

“Nhớ lại? Thanh xuân?” Ngô Khải Đông có chút dăm chiêu, phát ra một tiếng than nhẹ, kia không phải một loại thương cảm thờ dài, mà là một loại bất đắc dĩ cùng không cam lòng khuất phục năm tháng thờ dài. Sau đó, ông nhìn phía mặt trời sắp lặn, nói “Thanh xuân, đối với ta đã từng này tuổi mà nói mới xem như nhớ lại. Đối với em chỉ có thể nói là một lần bỏ qua, hết thủy còn kịp.....” Ông nói xong, lại yên lặng hướng tới con đường nhỏ bên kia, không có quay đầu, thanh âm lại thoáng đề ột ít “Đông Hiểu Hi, con người sinh ra, không được như ý tám chín phần mười ... Hãy phấn chấn lên, đừng thua chính bản thân mình.”

...

Ánh nắng hồng buổi chiều đã bao phủ khắp sân trường, xa xa sân thể dục có một đám nam sinh chơi bóng rổ, dáng người bọn họ so với Lam Thành năm ấy đẹp hơn, nhưng không khiến cô thích thú bằng. Nhìn một hồi, liền yên lặng xoay người, quay lại con đường vừa đi qua. Bỗng nhiên, một đôi tình nhân đi lướt qua người cô, cô vội vàng quay đầu lại lưu luyến bóng dáng bọn họ, tìm lấy bóng dáng của mình năm nào. Chính là do ở thời đại này, cái loại cảm giác này rốt cuộc khiến cô không nghĩ đến, khi đã trưởng thành nhớ lại tình yêu trong quá khứ, làm cho cô không thể không thừa nhận khi cô trưởng thành mọi thứ dường như đã tiêu tan, cũng không thể không đối mặt với cảm giác phiền muộn khi không thực hiện được ước nguyện. Nghĩ vậy, cô cúi đầu đi mau vài bước. Cô biết sau khi đi ra khỏi trường, đó là thế giới ngoài kia, nơi đó

không có hương vị của bầu trời xanh và cỏ xanh, đó chính là hiện thực tàn khốc. Nhưng cuộc sống còn phải tiếp tục, con người có thể thua tuổi thanh xuân, nhưng không thể thua chính bản thân mình .

Đột nhiên cô nghĩ đến nếu một ngày nào đó không có Trâm Trâm , trong lòng không hiểu sao bắt đầu bối rối, vội vàng rút điện thoại ra, nghe được giọng nói ngọt ngào bên kia gọi cô, “ Mẹ, bao giờ mẹ về?” Đây là vĩnh viễn là giọng nói con trai yêu dấu của cô, khuôn mặt của cô lập tức xuất hiện nụ cười, “Mẹ sắp về rồi, con bắt đầu đếm đi.”

“Mẹ ơi đếm tới mấy?”

Rất nhiều, nhưng mẹ tuyệt đối không khiến con chờ đợi những năm năm.

Đông Hiểu Hi nghe điện thoại cười ngây ngô một chút, không kịp đưa nó cất vào trong túi, liền lập tức muốn bắt xe về. Trong nháy mắt, cô nhìn thấy cách đó không xa, một chiếc xe Posche thể thao màu xanh ngọc, chủ nhân của xe đang đứng bên cửa, đút hai tay vào túi quần, nhìn cô mỉm cười, ánh chiều tà khiến nụ cười của anh ta có chút hư ảnh.

Đông Hiểu Hi theo bản năng đứng chờ người ra, cô phát hiện Lam Thành mặc một chiếc áo sơ mi màu đen cùng chiếc quần màu xám tây toát lên một phong thái khác thường, cũng không kể là thời đại học, hay là anh giờ phút này, bất kể đang làm sao, anh đều có thể làm hiện lên một bức tranh phong cảnh..... Anh khiến cô gái ven đường đi qua cũng phải ngoái nhìn lại, Đông Hiểu Hi cười khẽ một chút, trải qua năm năm thời gian, rốt cục cô hiểu rõ một việc, đã biết cái gì mới chính thức là của mình, cái gì là không phải.

Cô không để ý đến Lam Thành, mà là đi bằng tốc độ nhanh nhất qua bên đường bắt xe, nhưng khi cô vừa chạm chân xuống lòng đường, một tiếng phanh chói tai làm cô sợ đến mức ngây dại. Cùng lúc đó, ở trước mặt cô xuất hiện một cái xe hơi màu đen, một người thò đầu ra hét lên giận dữ “Cô không còn muốn sống nữa hả?”

Cô sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, lại cảm giác phía sau có người đi tới.

“Không có việc gì chứ?” Lam Thành gấp gấp hỏi cô, Đông Hiểu HI lắc đầu, anh đột nhiên nheo hai mắt lại, một bàn tay dùng sức vỗ vỗ vào thân chiếc xe hơi màu đen kia “Đi ra, giải thích.”

“Lam Thành, không cần, em không sao, thực không có việc gì.” Đông Hiểu Hi cho tới bây giờ chưa thấy qua ánh mắt sắc bén của anh như thế bao giờ, không khỏi có chút lo lắng, nhưng không phải là cô lo lắng cho Lam Thành, mà là lo lắng cho cái xe kia.

Lam Thành không để ý tới lời cô, lại tiếp tục hướng tới chủ nhân của chiếc xe, hạ giọng quát “Không nghe thấy gì sao, xuống xe.”

Tên lái xe kia chần chừ một chút, đại khái là nhìn ra Lam Thành khí chất phi phàm, liền vội thu lại lời nói kiêu ngạo kia, “Tiên sinh, thực xin lỗi.”

“Xuống xe! Không phải giải thích cho tôi, nói với cô ấy ấy.” Lam Thành giận dữ nhắc nhở.

Đông Hiểu Hi thấy tên kia vội vàng xuống xe, tựa hồ như là sợ bị đánh, động tác có vẻ thật cẩn thận. Cô không khỏi có chút buồn cười, thừa dịp bọn họ không chú ý, cô vội vàng quay ra sau vẫy vẫy xe, đi mau vài bước, phía sau liền có tiếng nói của người kia “Cô đi rồi, tôi sẽ giải thích cho ai đây?”

Đông Hiểu Hi ngồi trên xe rời đi, lúc đi qua Lam Thành, cô rõ ràng nhìn thấy vẻ xấu hổ cùng bất đắc dĩ trên mặt anh. Mỗi khi Lam Thành không có biện pháp gì với cô, trên mặt thường có biểu tình như vậy, nửa như là trách cứ, nhưng lại cũng không phải là hoàn toàn, chỉ cảm thấy vẻ mặt đó bao hàm sự sùng nịnh cùng hạnh phúc. Vì không muốn để ý cười trên mặt mình bị hắt nhìn đến, cô cắn chặt môi dưới, cố gắng không chú ý đến việc xảy ra trước mắt, liền đi qua xe của người kia

Trong lòng chợt xuất hiện một tia sung sướng, càng ngày càng đậm.

Không quá một giây, một tiếng nhạc vang lên bên tay cô, thấy số điện thoại của Lam Thành, vội vàng ấn từ chối. Anh ta làm sao biết được số của cô cơ chứ? Chẳng lẽ Hạ Tuyết nhanh như vậy liền bán đứng cô sao ?

Khi cô đang nói thầm trong lòng, tiếng kêu có tin nhắn mới lại vang lên, cô vội vàng cúi đầu nhìn: “Là việc ngoài ý muốn sao? Sau bảy ngày quay lại đây, số di động dùng tên Đông Hiểu Hi đăng kí ở thành phố T

này cũng chỉ có một cái. Mặt khác anh muốn hỏi em, vì cái gì nhìn thấy anh liền chạy trốn nhanh như vậy, em sợ anh sao?”

Đông Hiểu Hi có chút dăm chiêu, quay đầu ra phía cửa sổ xe. Lúc này, lại có một cái tin nhắn mới: “Đông Hiểu Hi, trêu đùa anh như vậy, em thấy vui lắm sao? Nếu vậy quay trở lại, trở lại bên cạnh anh, anh nguyện ý để em trêu đùa cả đời”

Cô nhẹ nhàng khép ngón tay lại, nói cả đời thật dễ dàng, nhưng mà chưa đến một năm chẳng phải sẽ lại chia tay sao? Tuy nói, trải qua vài lần trưởng thành thì mới nên người được, nhưng hiện tại thì không được, cô không thể làm cho con mao hiểm cùng cô được, thằng bé còn nhỏ như vậy, cần ổn định cuộc sống.

Qua thời gian rất lâu, tin nhắn thứ ba truyền đến: “Có người bạn vừa uống say, cần anh đi một chút. Chuyện của chúng ta có lẽ em cần thời gian suy nghĩ, anh không vội mà yêu cầu em phải trả lời ngay. Nhưng những gì em đáng phải có, sau này anh sẽ giúp em bù đắp tất cả, hãy tin tưởng anh.”

Đông Hiểu Hi đọc lại tin nhắn, ma xui quỷ khiến cô gửi đi bốn chữ: “Là Hạ Tuyết sao?”

Lam Thành ngồi ở trong xe, nhìn bốn chữ này, suy nghĩ hồi lâu. Anh không thể không thừa nhận rằng phụ nữ là loài động vật nhạy cảm, chờ anh nhớ tới mà nhắn tin lại, Đông Hiểu Hi đã muốn tắt ngay điện thoại. Phản ứng như vậy là cô ấy đang ghen sao? Lam Thành thoải mái cười cười, biết ghen tức là tốt. Mấy năm nay, có lẽ có một số việc anh không giải thích rõ cho Đông Hiểu Hi, nhưng đối với Hạ Tuyết, anh có thể đánh động đến lương tâm của mình. Trước kia, Đông Hiểu Hi luôn nói với anh, Hạ Tuyết là bạn tốt nhất của cô, cô vì cô ấy mới ở lại thành phố này. Cho nên rất nhiều lần cần tin tức của cô ở chỗ Hạ Tuyết, cô có thể không để ý đến cảm nghĩ của Lam Thành, nhưng trước tiên vẫn nhờ Hạ Tuyết đi tới giúp đỡ cô.

Mà mấy năm nay, mặc dù không ở trong cuộc sống của Đông Hiểu Hi, anh cũng vẫn làm như vậy .

...

Trước cửa bãi đỗ xe của quán rượu, Hạ Tuyết ngả tẩm thâm say rượu vào lòng Lam Thành. Anh đã về nước ba năm nay, nhưng cô không bao giờ đi quá tình cảm bạn bè, không chỉ vì cô là bạn thân nhất của Đông Hiểu Hi, mà là sợ khiến anh sợ. Mặc dù ở trong lòng, cô không lúc nào không muốn chiếm cứ thân thể anh, chiếm cứ tâm hồn anh. Cô không biết bắt đầu từ khi nào cô đã yêu anh, có lẽ là rất sớm, khi anh mới chia tay Đông Hiểu Hi, cô cũng đã bắt đầu thương anh.

Hết thấy đều có khả năng, tất cả đều trở thành tâm niệm của cô từ lúc ấy, cô cũng vẫn vì giấc mộng mà nỗ lực, nhưng Đông Hiểu Hi đột nhiên đã trở lại, khiến cô rối loạn phương hướng.

“Chỉ có một mình, em uống nhiều như vậy làm gì cơ chứ?” Anh không dám đẩy người phụ nữ trong lòng mình ra ở đây, Lam Thành dần dần mất đi kiên nhẫn. Anh có thói quen nhíu mày, nhìn phía xa xa chờ đợi Hầu Tử, Phỉ Tử, lại còn cả bí thư Trương Khiết. Hôm nay không biết vì cái gì, anh đột nhiên không nghĩ rằng mình sẽ một mình tới gặp Hạ Tuyết .

“Lam Thành, em sợ.” Hạ Tuyết càng thêm ôm chặt Lam Thành, đem mặt cũng lòng tham vùi vào trong ngực anh, tựa hồ như muốn dùng nước mắt làm động lòng người đàn ông này.

“Em sợ cái gì?” Lam Thành thản nhiên hỏi, ánh mắt không buồn nhìn cô ta.

“Đông Hiểu Hi đã trở lại, em sợ anh không còn quan tâm đến em nữa”

“Em là bạn tốt của Hiểu Hi, nên cũng là bạn tốt của anh .” Lam Thành trong lời nói, một tiếng so với một tiếng lạnh.

“Chẳng lẽ ở trong mắt anh, em chỉ là bạn tốt thôi sao?” Hạ Tuyết ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn khuôn mặt chỉ cách mình trong gang tấc, như vậy lại làm cho cô cảm thấy thật tàn nhẫn, tàn nhẫn đến mức khiến cô không dám nói ra những lời từ tận đáy lòng mình..... Nhưng mà, Lam Thành lại tưởng cô muốn đẩy ra, cô không biết đã lấy đúng khí từ đâu, liền nhìn thẳng vào Lam Thành, ánh mắt hơi nheo lại.“Lam Thành, em yêu anh, em biết anh cũng yêu em có phải không, ba năm, không thể có chuyện anh đối với em một chút cảm tình cũng không có, anh cũng không phải là một con người tàn nhẫn, mà là do anh giỏi che giấu hơn người khác mà thôi, đúng không? Nhưng mà, thực ra anh muốn bù đắp cho Đông Hiểu Hi thôi đúng không,

hai người năm năm trước vốn đã cắt đứt quan hệ, hãy làm theo tâm nguyện của mình đi, đón nhận em có được không?”

“Hừ?” Lam Thành ngoài ý muốn hừ một tiếng, anh có chút không tin nổi vào lỗ tai mình.

Giờ phút này, Hạ Tuyết không có cho hắn cơ hội phản ứng, đem hế ra đôi môi mang hương vị nồng nàn của rượu hôn anh. Ngay cho dù năm mơ cô cũng muốn hôn lên đôi môi này, hôm nay rốt cục được như ý nguyện, nhưng lại mang theo một kết cục bi tráng ... Lam Thành rốt cục nhấn tâm dùng sức đẩy cô, trong nháy mắt, cô thoáng dùng lực cắn một cái thật mạnh, cô muốn nhìn thấy máu đỏ trên đôi môi ấy ...

Lam Thành lau đôi môi vừa bị cắn, trong miệng tràn hương vị của máu, có chút đau. Chính là không biết vì cái gì giờ phút này nhớ tới Đông Hiểu Hi, trái tim liền càng đau.

“Lam Thành, ba năm qua, anh vẫn chưa quên được sao?”

“Em nói đúng, Tiểu Hi đi rồi, trái tim của anh đã theo cô ấy đi rồi. Năm năm nay, nó căn bản không có ở trong cơ thể anh, anh đã sớm bị cô ấy lấy đi tất cả rồi.”

Chung quanh một mảng tĩnh lặng, Lam Thành đột nhiên đè ép áp cơn tức, hạ giọng, nói “Hôm nay anh không suy tính với em bởi vì em uống rượu, anh không muốn Tiểu Hi mất đi người bạn thân nhất. Nhưng em hãy nghe cho kỹ, về sau không phải chuyện của Đông Hiểu Hi thì đừng tới tìm anh, với anh mà nói em chỉ là bạn thân của cô ấy, không hơn. Mặt khác, ba năm nay anh quan tâm tới em, là vì Tiểu Hi cũng giống em, sinh sống ở một nơi xa lạ, anh nghĩ cô ấy sẽ phải chịu bao nhiêu khó khăn, sẽ không tự giác nhớ tới em, cũng là anh hy vọng ở nơi cô ấy sống, bên người cô ấy cũng có một người có thể vô điều kiện giúp cô ấy, bởi vì Tiểu Hi so với em rất đơn thuần, cũng so với em quá quật cường, cho nên cô ấy hẳn sẽ vô cùng khó khăn ...” Lam Thành đột nhiên có chút nói không được nữa, lấy từ trong túi gói thuốc lá, châm một điếu, che dấu một thoáng thất thổ của chính mình.

“Anh rất tốt với em, đều là vì cô ấy sao? Không có một chút, dù chỉ là một chút là vì chính em sao?”

Lam Thành kiên quyết khẳng định “Không có.”

Chỉ cần hai chữ, liền đem giấc mộng của Hạ Tuyết trong ba năm sụp đổ. Cô cũng rốt cục hiểu được Đông Hiểu Hi vì cái gì lại sợ Lam Thành, anh ta quả thật là một người đàn ông quá tuyệt tình, khiến cho cô ba năm đến một chút tích lũy tình cảm, chỉ trong nháy mắt tất cả tan thành tro bụi.

Cô còn muốn ôm lấy anh một cái, cố gắng một lần cuối cùng, đã thấy bốn người Hầu Tử hướng bên này đã đi tới.

Lam Thành lại nhìn thoáng qua Hạ Tuyết, cô mặc chiếc váy ngắn mỏng manh ở trong gió đêm khẽ run, anh nhíu mày, đem áo khoác đưa ra cho cô, rồi đi về phía xe của anh.

“Lam tổng, ngài đi đâu?”

“Để ý đến cô ấy.” Lam Thành lớn tiếng nói xong, người đã chui vào trong xe. Trong phút chốc, chiếc Porsche màu lam vòng một đường cong duyên dáng, khuất khỏi tầm mắt bọn họ

16. Chương 16: Không Muốn Nói Dối

Bất tri bất giác, Lam Thành đem xe chạy đến quảng trường Thế Kỷ, đêm mùa xuân, tòa kiến trúc hoa mỹ nổi bật trước mắt. Tuy rằng không phải mang tên của anh kiến tạo, tuy rằng khi nhắc tới “Thành ánh sáng” mọi người đầu tiên đều nghĩ tới thầy của anh là Lâm Khải Càng, nhưng dù sao, anh cũng đã thực hiện được giấc mộng đầu tiên của mình. “Thành ánh sáng”, cái tên này bao hàm cả tên của anh cùng Tiểu Hi, đây chính là bí mật rất ít người biết, có lẽ ngay cả chính Tiểu Hi cũng không biết, bởi cô luôn là một cô gái vô tâm.

Nhưng chính cô gái vô tâm ấy đã cùng anh trải qua không biết bao ngày bao đêm, khi đó, cô đôi khi quên không nấu cơm, mà anh lại bận rộn công việc. Anh cũng không có yêu cầu gì với cô, chủ yếu là do cô tự mình sắp xếp mọi việc, nhưng cô vẫn thường xuyên quên mất. Rất nhiều lần, cô không để ý, trong nhà chỉ còn sót lại duy nhất một gói mì, chỉ có thể vội vã làm bữa khuya cho anh, mong anh thông cảm. Sau đó hai người ngồi lại bên bàn cơm, cùng nhau chia sẻ dư vị hạnh phúc lúc đó. Mỗi lần nhìn anh ngay cả nước mắt cũng húp không thừa một giọt, cô lại tủm tỉm mỉm cười: “Ông xã, ăn no không?”

Khi đó, anh liền lắc đầu, sau đó rất nhanh quặc trạ cái miệng nhỏ nhắn trước mắt, tham lam hôn mút, nhắc nhở cô rằng, anh vẫn còn đang rất đói, muốn ăn cô. Bàn tay như lửa nóng cũng tham lam tiến vào trong vạt áo của cô, khiến cô đỏ bừng mặt phản kháng, “Đừng, nên đi ngủ.”

Thật sự không muốn?

Anh lại cười mang theo một vẻ tà mị, tay trên người cô càng thêm làm loạn, cho đến khi nụ hoa phấn hồng trong tay anh nở rộ, thân thể tuyết trắng bên dưới anh cũng dần dần biến thành màu hồng phấn nhợt nhạt, ở trong lòng anh khẽ run rẩy, anh mới ôn nhu âu yếm cô. Anh vẫn cho rằng, cô là người hay xấu hổ nhất trên đời này ... Thế nhưng mỗi khi kích tình qua đi, cô lại lớn mật chủ động nắm lấy nơi tư mật của anh mới bằng lòng mà say ngủ. Hơn nữa trước khi ngủ, còn bá đạo khẽ nói: “Không được nữa.”

Anh chỉ biết dở khóc dở cười, bởi vì nơi ấy bị cô nắm lấy lại tưởng đau, có khi nhấn không được khiến anh lại áp người lên cô, một lần nữa yêu cô, nhưng đa số anh đều cố gắng để cho cô bình yên đi vào giấc ngủ, không muốn vì thỏa mãn dục vọng của bản thân mà khiến cô cạn kiệt thể lực, hơn nữa chính anh cũng còn có công việc phải tiếp tục làm.

Đột nhiên, Lam Thành ý thức được sinh lý trong người có chút biến hóa, dường như có một cỗ lưu nhiệt trong lòng dần dần lan tràn, khiến anh bất giác thở gấp. Lam Thành vội vàng mở ngăn lạnh trong xe, lấy ra một lon nước lạnh uống một hơi hết gần một nửa. Anh không biết đàn ông có phải đều không có tiền đồ như vậy không, anh chưa tới 30 tuổi, đang trong thời kỳ tinh lực tràn trề, vậy mà năm năm qua hầu như cấm dục. Trên mặt anh bất tri bất giác có cảm giác lạnh lạnh, hình như là do uống nước quá gấp, anh tự cười bản thân mình lấy tay tùy ý lau đi. Thật không nghĩ tới, nhiều năm như vậy, anh vẫn không khắc chế được bản thân mình.

...

Lam Thành hưng hăng nhấn chân ga, chiếc xe Porche màu lam mang vẻ tịch mịch chạy xuyên qua thành phố, một mảng ánh sáng kì dị từ đèn đường xuất hiện, đảo qua cửa kính xe, lại nhanh chóng bị bỏ lại phía sau. Anh dần dần thả chậm tốc độ, ánh sáng trước mắt như hư ảo, như đã mất đi một điều gì đó tốt đẹp, một khắc cũng không lưu lại nghỉ chân bên người.

Còn nhớ rõ không lâu sau khi ly hôn, Tiểu Hi có tìm tới anh một lần, khóc lóc tội nghiệp với anh, mong anh tha thứ. Khi đó, nếu anh đã có thể bao dung một chút, mọi việc sẽ không xảy ra như ngày hôm nay. Có lẽ, con người một khi sai lầm làm hỏng chuyện, thì sẽ bỏ lỡ rất nhiều thứ, vốn chỉ muốn trừng phạt cô một chút, muốn để cho cô nếm trải tư vị của sự mất mát, nhưng anh lại không nghĩ đến, cô mất đi hạnh phúc, cũng đồng nghĩa hạnh phúc của anh cũng mất đi. Hiện tại, cô đứng lại trước mắt anh, nhưng lại như là hư ảo, lúc sáng lúc tối, chợt xa chợt gần, không chắc chắn có thể một lần nữa nắm bắt cô. Mỗi một biểu tình trên khuôn mặt cô, đều có thể nói cho anh biết, mấy năm qua, cô không hề có cuộc sống tốt.

Anh đã sai lầm rồi.

Bật máy nghe đĩa CD lên, anh lẳng ngồi trong xe nghe nhạc, khúc ca này đã nhiều năm rồi anh nghe mãi không chán, thậm chí anh còn dùng nó làm chuông điện thoại di động, bài hát này chính là ký ức tình cảm nồng đậm, bất đắc dĩ của anh, năm năm, tâm tình của anh cũng theo nó mà chôn dấu trong lòng, không hề muốn nói ra.

Anh nghĩ, nếu không có cô, cả đời này chỉ có thể làm bạn cùng sự tịch mịch thương cảm này.

Đột nhiên di động vang lên, cùng hòa vào lời bài nhạc bên trong xe. Anh cúi đầu, màn hình chớp lên dòng chữ “Bảo bối”. Đây là số điện thoại của Đông Hiểu Hi mà anh mới tra được, không nghĩ ngợi gì liền ngay lúc ấy lưu hai chữ buồn nôn này lên mã số điện thoại của cô.

Tay hơi run, anh nhẩn nút nghe.

“Alo, Lam Thành, là em.”

“Ừ, anh biết.”

“Có làm phiền anh không?”

“Không có. Anh cũng chỉ có một mình ...” Anh đổi lại tư thế ngồi, chính mình cũng không hiểu vì sao lại nói như vậy, giữa đêm khuya thế này, anh còn có thể ở cùng ai nữa chứ?

“À, vậy là tốt rồi, em chỉ muốn hỏi chút chuyện, Hạ Tuyết thế nào rồi? Lại say rượu sao?”

“Em yên tâm, anh đã bảo Hầu Tử đưa cô ấy về.”

“Vậy tốt rồi, không có việc gì nữa, em cúp máy.”

“Khoan đã.” Lam Thành vội vàng lên tiếng, đến khi xác nhận đối phương không có cúp máy, mới nhẹ nhàng thở ra, chậm chậm nói: “Em ... không hỏi han gì anh sao?”

“À, anh thế nào? Có khỏe không?”

“Ha.” Lam Thành nở nụ cười, thanh âm bên kia máy mềm mại có chút nhẩn nhục chịu đựng, nhưng bên trong lại ngấm nổi lên sự quật cường. Đó chính là bản tính của cô, ai cũng không sửa được, ngay cả chính cô cũng không có biện pháp. Nhưng mặc kệ cô có thật tâm hỏi thăm hay không, dù là cho có lệ cũng tốt, Lam Thành hạ giọng, “Nếu anh nói, anh không cảm thấy tốt?”

“Ha ...” Đông Hiểu Hi khẽ hắt ra thanh âm vui vẻ, cô thấy trên người Lam Thành lúc nào cũng toát ra vẻ hăng hái, sao lại không khỏe cơ chứ?

“Được, được rồi, đừng cười, là anh nói giỡn, thật ra rất tốt.” Sao cô cái gì cũng có thể am hiểu, nhưng lại không thể hiểu cho nổi lòng của anh?

“Nói dối không phải đứa bé ngoan. Anh sớm nghỉ ngơi đi, em cúp ...”

“Khoan, em nói chuyện với anh đi, một lúc thôi, anh hơi khó ngủ ...”

Thỉnh cầu này có điểm không được tự nhiên, thậm chí Đông Hiểu Hi còn nghe ra một chút ghen ngào trong đó, nhưng cô lập tức phủ định lại cảm nhận của mình. Lam Thành là dạng đàn ông thế nào cô còn không hiểu sao, trên đời này, so với những người đàn ông khác, anh còn mạnh mẽ hơn rất nhiều. Chỉ là không biết vì cái gì, cô vẫn đáp ứng lời thỉnh cầu. Đông Hiểu Hi cười nói: “Em vừa mới đọc tạp chí, có một bài điều tra rất thú vị, nói rằng 12% đàn ông không biết bạn gái mình đảm nhiệm chức vụ gì tại công ty, 10% không biết tên thân mật của bạn gái mình, 10% không biết màu tóc ban đầu của bạn gái mình ..., anh là loại thứ mấy?”

Thật là một vấn đề ngây thơ, nhưng Lam Thành vẫn thật sự suy nghĩ, phối hợp rất ăn ý mà trả lời, “Anh không có bạn gái, nhưng vợ của anh thì như con nít.”

“Ha ha.” Câu nói này so với trước đây không khác mấy, vẫn phảng phất sự sùng nịnh bên trong, lại có chút trêu chọc, Đông Hiểu Hi khẽ cười một tiếng, không tự giác lùa tay vào mớ tóc ngắn hỗn độn của mình. “Còn một vấn đề, cũng nói về đàn ông ...” Cô cố ý đem tiếng “vợ” kia làm lơ, chuyển chủ đề, “Mọi người đều nói đàn ông chính là sinh vật không thể chịu được tịch mịch quá lâu, anh có từng vượt qua nổi hai năm không “cùng” người phụ nữ nào? Nói cách khác, không có cùng phụ nữ ...” Giống như là sợ Lam Thành không nghe rõ, Đông Hiểu Hi có ý cường điệu trong lời nói.

“ ... ”

Lam Thành không có trả lời. Người trưởng thành không nhiều cũng ít đều đã từng nói dối, nhưng anh không biết vì sao khi đối mặt với Đông Hiểu Hi, thậm chí chỉ là nghe thấy thanh âm của cô, lại có chút hoảng hốt. Anh thừa nhận, mấy năm nay, bởi nhu cầu sinh lý, đã từng có lần không kiềm chế nổi, nhưng không phải bởi vì tịch mịch, chỉ xem đó như là việc trao đổi lợi ích, không quan hệ tới tình cảm.

“À, không cần phải khấn trương, chỉ là hỏi cho vui, đâu có ghi lại trong hồ sơ nhân sự đâu mà anh căng thẳng vậy. “Tôi” cúp máy đây, ngủ ngon.”

Vừa ngắt máy, nụ cười ngượng nghịu đọng lại chưa được vài giây, không kịp phản ứng, nước mắt đã tuôn tràn xuống hai má ... Cô rõ ràng đã biết đáp án, còn hỏi làm gì? Chẳng lẽ, muốn nhận một lời nói dối sao? Chẳng phải khi cô tìm anh giải thích, anh đã không muốn hôn lại cô, hơn nữa bên cạnh anh luôn có phụ nữ, anh vẫn còn có thể chỉ thuộc về một mình cô sao? Kỳ thật, phụ nữ đôi khi cũng nguyện ý lấy có nghĩ tốt cho người đàn ông của họ, muốn an ủi anh ta cũng như bản thân mình.

Ngọn lửa nhỏ trong đáy lòng phút chốc tan biến. Cô bỗng hỏi chính mình, Đông Hiểu Hi, rốt cuộc người đang nghĩ cái gì, muốn cái gì?

Bất giác, cô ôm chặt Trạ Trạ đang ngủ say, bàn tay nhỏ bé khẽ ôm lấy cô, tiếp tục say ngủ, thoang thoảng hương vị ngọt ngào quanh đứa nhỏ.

Giờ khắc này, cô có điểm hận Lam Thành.

...

Lam Thành ngăn người nhìn đi động hồi lâu. Rõ ràng, anh có thể nói dối cô, không có gì có thể đối chứng, ai có thể nói lời anh là thật hay giả? Anh tự mình là người từng trải, mấy năm nay bốn ba trong thương trường để có vị trí như ngày hôm nay, có thể nói anh đã trở nên dè dặt hơn trước kia rất nhiều, thậm chí đôi khi anh trở thành kẻ hai mặt, không thể phân biệt khi nào là giả dối, khi nào là chính mình. Nhưng tại sao, ở trước mặt Tiểu Hi, anh lại đem mình trở thành kẻ ngây thơ như thế, giống như một tiểu tử thiếu kinh nghiệm.

Anh phiền muộn lấy một điều thuốc ra, châm lửa, vốn tưởng rằng sau khi Tiểu Hi trở về anh có thể bỏ hút, nhưng mấy ngày nay lại càng hút nhiều hơn. Từ lúc gặp lại cô đến giờ, trong lòng anh ngoài vui sướng ra, còn có lo lắng, câu hỏi “Em bây giờ vẫn một mình sao?” Anh cũng không tài nào lên tiếng hỏi được.

Còn nhớ rõ đêm tân hôn của bọn họ, cô vừa mới tắm xong, mái tóc ướt sũng rũ xuống mặt anh, khuôn mặt cũng gần mặt anh trong gang tấc. Tiểu Hi ngồi trên đùi anh, lấy tay ôm lấy cổ anh, hỏi, “Ông xã, nhiều cô gái theo đuổi anh như vậy, sao anh lại lấy em?” Lúc ấy anh không hề nghĩ ngợi liền nói, “Bởi vì theo đuổi em nhanh.” Chỉ một câu nói đùa, cô cũng ghi hận với anh, “Như vậy không công bằng.” Anh hỏi tại sao? Cô lại nói, “Em cũng muốn có nhiều người ngưỡng mộ, sau đó kết giao với bọn họ, rồi mới ngẫm ra xem, em yêu nhất có phải là anh hay không?” “Không được, bên cạnh em, trong lòng em, chỉ có thể là anh.” Anh nói xong, liền bá đạo ôm cô, dùng hành động tuyên bố chủ quyền của mình với cô.

Nghĩ đến, Lam Thành nhanh chóng tắt thuốc lá, nhấn ga cho xe phóng nhanh, giống như là đang mang theo tâm tình không tưởng của bản thân mình.

Trước mắt, tất cả như sương khói.

...

Sáng sớm hôm sau, Trương Khiết gõ cửa phòng tổng tài, nhẹ nhàng đi vào.

Người đàn ông ngồi trước cửa sổ vẫn giữ nguyên tư thế cách đây hơn một giờ, ấn ký màu tím gần môi anh làm cô nhớ tới hành động điên cuồng của cô gái tên Hạ Tuyết ngày hôm qua, cả người Trương Tuyết lại cảm thấy khô nóng. Xem ra, người đàn ông này thật phiền toái. Hôm nay, anh ta thậm chí còn đến sớm hơn thư ký, chỉ vì muốn ngồi gần người như vậy sao?

“Chuyện gì?” Lam Thành chậm rãi xoay người, hơi mắt tự nhiên nhẹ chạm vào môi dưới “Hội nghị hôm nay để cho Trương tổng chủ trì, tôi hôm nay bận.”

Tổng tài có việc bận, chẳng lẽ cô là thư ký lại không biết sao? Trương Khiết gật đầu nói: “Cô Hạ Tuyết đến, nói là muốn gặp ngài.”

“Nói tôi không có ở đây.” Lam Thành đột nhiên có chút không kiên nhẫn.

“Cô ấy muốn nói chuyện với ngài, về chuyện Đông Hiểu Hi.”

Lam Thành suy nghĩ một hồi, gật đầu.

Hạ Tuyết đi vào văn phòng Lam Thành như không có việc gì, nhìn người đàn ông ngồi trên bàn xem văn kiện, cô biết hiện tại ngay cả liếc nhìn cô một cái anh ta cũng lười.

Cô đi tới gần bàn làm việc, cười hời hợt: “Anh, còn giận em sao, hôm qua em uống say quá.”

“Phụ nữ nên uống ít rượu. Tìm anh có việc gì?” Lam Thành không ngẩng đầu lên hỏi.

“Tiểu Hi buổi sáng này gọi điện thoại cho em, nói là muốn em giúp cô ấy tìm việc ...”

“Tìm việc?” Lam Thành lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Hạ Tuyết vẻ không tin tưởng.

“Cô ấy nói có vẻ gấp, nhưng yêu cầu không cao, lương khoảng ba ngàn là được, việc gì cũng được, miễn là trong khả năng của cô ấy ...”

“Cô ấy sao lại gấp như vậy?”

“Em không biết. Là do cô ấy yêu cầu, em vốn có thể giúp cô ấy, nhưng em vẫn nghĩ nên nói trước một tiếng với anh thì tốt hơn.”

Lam Thành gật đầu, đứng dậy đi về phía cửa sổ. Tiểu Hi cần tiền gấp như vậy làm gì? Nhưng nếu chỉ dựa vào ba ngàn tiền lương muốn sống tốt ở cái thành phố này cũng khó.

“Anh, anh không định cho Tiểu Hi tới công ty anh làm sao?” Hạ Tuyết thử hỏi Lam Thành.

“Cho dù anh có muốn, cô ấy cũng không đồng ý, hơn nữa, em có thể giúp anh gì chứ? Giúp anh bán thuốc bôi à?”

“Ha.” Hạ Tuyết nhớ tới điều gì, đột nhiên bật cười, “Không nói tới, cũng lâu rồi không làm như vậy ... nhưng thật ra là cô ấy tự nguyện nhờ tới em đấy chứ.” Lam Thành nghe xong lời của Hạ Tuyết cũng không muốn cười. Anh không khỏi xoay người lại nhìn kỹ Hạ Tuyết, người phụ nữ này là đang diễn kịch trước mặt anh sao? Thế nhưng lại là bạn tốt của vợ anh trước đây. Mấy năm nay, anh đề phòng mọi người, thậm chí ngay cả Lâm Sướng phẩm hạnh cao quý anh cũng không dám khinh thường, chỉ có với mình cô ta là không đề phòng gì, thế nên cô ta giờ mới nhiều loạn thế này. Một người phụ nữ như vậy, để lại bên cạnh Tiểu Hi dường như rất mạo hiểm

17. Chương 17: Vợ Cũ Của Lam Tổng

Đông Hiểu Hi trở lại căn phòng ngày xưa, đây là nơi cô cùng Lam Thành ở sau khi kết hôn, ba cô đã mua cho họ. Còn nhớ rõ lúc ấy, ba cô đã nói với Lam Thành một câu: “Cậu không thể mang theo con gái của tôi ăn ngủ ngoài đường được.” Lam Thành nghe xong liền không có cự tuyệt, nhưng anh kiên trì không cần bỏ tiền ra, dựa vào năng lực chính mình đã thiết kế và trang hoàng lại căn nhà. Cũng có thể nói, năm đó hai người bọn họ đều giống nhau, đều tự mua vật dụng trong nhà trở về, tự tay bố trí lại căn phòng, nhìn vào thực ấm áp. Cho nên, Đông Hiểu Hi cho dù cuộc sống bên ngoài có khó khăn, cô cũng tình nguyện làm cho căn phòng ở không năm năm, cũng không bán đi hoặc cho thuê.

Một lần nữa trở lại nơi này, kí ức ngày xưa lại rõ ràng như vậy. Có lẽ bố trí lại cũng không khó khăn là mấy, nhưng lại không thể quên được tình cảm cùng cuộc sống hôn nhân năm đó.

Ném qua cơn chiều, Trạ Trạ lại ở trên giường không chịu tắm rửa, Đông Hiểu Hi đi tới gõ vào đầu con, một tay cầm lấy chân của bé, miệng hung hăng mắng: “Tiểu tử thôi, mau đứng lên tắm rửa, nếu không mẹ sẽ trừng phạt con”. Cô nói xong, liền đặt tay ở trên người con, khẽ cù nhẹ, cả hai mẹ con cùng cười lăn. Náo loạn một hồi, Trạ Trạ mới ngả đầu vào lòng cô, rầu rĩ nói “Mẹ, con muốn ở với ông bà ngoại.”

“Này, mẹ nói Trạ Trạ, không nên vô cớ làm nũng là xấu lắm thôi. Mẹ biết con muốn ở với ông bà ngoại, cũng biết hoàn cảnh thay đổi, Trạ Trạ không thích ứng được, nhưng mẹ ngày mai phải đi làm, con cũng phải đi học, nhà ông bà cách nơi này quá xa nên không có phương tiện đi lại. Bất quá ông ngoại không phải đã nói sao, bọn họ sẽ nhanh chóng mua được nhà ở đây, sẽ không để cho Trạ Trạ chờ lâu đâu.”

“Mẹ không gạt con chứ? ”

“Mẹ khi nào đã lừa gạt bảo bối của mẹ, không phải sao? Nghe lời, chúng ta đi tắm rửa.”

Đêm khuya, Trạm Trạm đã ngủ say, Đông Hiểu Hi vẫn không thể đi vào giấc ngủ được. Nhìn từ cửa sổ phòng này vừa vặn có thể nhìn thấy “Thành ánh sáng” cùng ánh sáng từ những ngọn đèn trong đêm, mà năm năm trước, sơ đồ phác thảo lúc ban đầu thiết kế là dựa theo phòng này mà ra. Đây là thư phòng năm đó của Lam Thành, cô hoàn toàn nhớ rõ, khi đó bọn họ đã ở đây, buổi tối cô ngủ ở nơi này, Lam Thành dùng một tay nắm lấy tay của cô, còn tay kia thì đánh máy, anh còn sợ ánh sáng của màn hình náy tính làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô, liền đem máy tính nghiêng về phía chỗ khác, anh tự mình làm việc, cuộc sống như vậy cũng trải qua được một năm.....

Có lẽ khi ấy không biết bản thân đã trải qua cái gì, hiện tại hồi tưởng lại những kí ức đã qua, mới biết được rằng Lam Thành có bao nhiêu che chở cô, yêu thương cô. Đông Hiểu Hi cầm điện thoại đặt trên gối, nhìn thời gian đã là mười hai giờ liền lại buông xuống, chính là không tới một phút đồng hồ, cô lại cầm lấy điện thoại, rồi lại buông.....Tới tới lui lui ép buộc mấy lần, rốt cuộc, cô quyết tâm, ấn số điện thoại của Lam Thành....

“Alo....” Đối phương cơ hồ ở trạng thái buông ngủ, phát ra âm thanh mang theo vài phần khêu gợi.

Đông Hiểu Hi âm thầm nở nụ cười, nghe được đối phương lại “Alo” liên tiếp vài tiếng, cô mới ngắt điện thoại. Chủ yếu là muốn nghe tiếng nói của anh, không biết vì cái gì năm năm nay đều nhện xuống, để rồi nhìn thấy anh rồi lại tưởng niệm.

Một lát sau, một cái tin nhắn được gửi đến: “Ngủ không được sao? Nếu không chúng ta cùng nói chuyện?” Đông Hiểu Hi không có trả lời, nửa giờ trôi qua, Lam Thành lại gửi tiếp một tin: “Anh ở dưới lầu, nếu em mệt thì không cần xuống, nên ngủ đi. Anh ở trong này đợi em, ngủ ngon, bảo bối.”

Cô bước nhẹ đi đến một gian phòng khác, đứng ở phía trước cửa sổ bên này vừa vặn nhìn thấy khu hoa viên, một chiếc xe màu đen đứng ở phía đèn đường, bên trong xe không có ánh sáng, nhưng cô có thể nhìn thấy được bên trong có người đang ngồi.

Lam Thành, anh không phải là con người kiêu ngạo sao? Đông Hiểu Hi cười xấu xa một chút, lại lặng lẽ đi trở về phòng của Trạm Trạm, bình yên đi vào giấc ngủ.

Ở Thương báo Thời đại làm việc đã được một tuần, Đông Hiểu Hi dần dần quen với không gian chật chội tù túng này, thậm chí đã tự cho rằng đây là một loại hưởng thụ cuộc sống. Một ly cà phê, đơn giản làm việc, đối với người học báo chí chuyên nghiệp mà nói, hẳn xem như thuận buồm xuôi gió, chính là cô không nghĩ tới công việc này tuy đơn giản nhưng tiền lương lại đến năm ngàn tệ, xem ra Hạ Tuyết không hổ là người của đài truyền hình đứng đầu cả nước, phương pháp xác thực đúng đắn.

Cô cầm lấy ly cà phê của mình, bên trong đã không còn, lại nhìn đến thời gian cách tan tầm chỉ còn hai giờ, liền đứng dậy đi đến gian phòng dùng để pha trà. Vừa mới đi đến ngoài cửa, nghe được bên trong có mấy người đang nói chuyện phiếm với nhau.

“Chị Hồng, lúc này các người làm quảng cáo bên đó xem ra thật sung sướng nha, không nghĩ tới tập đoàn Lam Long sẽ kí hợp đồng với chúng ta trong một năm nha, hai ngàn vạn phí quảng cáo a, thương báo thời đại chúng ta lúc này không cần phải gõ cửa chào mời người ta nữa.”

“Còn không phải chủ yếu là nhờ ai kia các người mới phúc sao, nghe nói cô ta cùng Lam tổng có quan hệ mật thiết với nhau....”

“Thật vậy sao? Chính là người đứng đầu tập đoàn Lam Long – tổng tài Lam Thành ? Không phải anh ta là hàng thật giá thật, một trong năm viên kim cương vương của giới doanh nhân, chẳng phải chưa bao giờ anh ta để chuyện xấu đồn ra ngoài sao? Rất nhiều người cho rằng anh ta có vấn đề, ngay cả bộ trưởng bộ quy hoạch, người đẹp Lâm Sương cũng không vừa mắt anh ta, như thế nào đột nhiên xuất hiện một cô gái khác?”

“Cũng không rõ ràng lắm, dù sao cũng có cảm giác nữ nhân này cũng coa điểm cao tay, nếu không chúng ta sau này không sống trong tòa soạn báo này mất, cho dù là bác sĩ tốt nghiệp ở đại học B thì tiền lương

cũng không đến năm ngàn đâu. Còn nghe nói Lam tổng sẽ đến tòa soạn của chúng ta, lúc này mọi người ở ban biên tập đều sung sướng nhảy nhót cả lên.”

“Thật sự nha, nghe đồn rằng người này rất đẹp trai a..... Đúng rồi, cô chưa nói ai trong chúng ta sẽ đi nha?”

“Xem cô gấp như vậy kìa, người đàn ông như vậy chỉ có thể nhìn ngắm, trăm ngàn lần đừng tự dặt mộng cho bản thân.”

Đông Hiểu Hi nắm chặt lấy cái ly, mấy ngày qua cô vẫn thực cố gắng, tưởng rằng mọi người sẽ thấy được chính mình có năng lực để làm tốt công việc này, nhưng ở trong mắt người khác cô chỉ là kẻ nhờ vả mối quan hệ mập mờ mà thăng tiến, nói không chừng sẽ có người nói càng khó nghe hơn. Mặt khác, tuy rằng cô cần một công việc có lương cao, để cô cùng Trầm Trầm sống cuộc sống qua ngày, cô cũng không muốn để Lam Thành giúp. Nhiều năm như vậy, việc cô còn yêu anh, có lẽ về sau có thể cùng anh hợp lại, nhưng bây giờ ở vị trí trụ cột, cô không nghĩ mình lại đi nhờ vả anh, không muốn rằng bây giờ cô lại biến thành con chim nhỏ nép vào lòng anh, bởi vì loại cảm giác này cô đã trải qua đủ.....

Nghĩ vậy, cô xoay người trở lại bàn làm việc, sửa sang lại chính mình, sau đó đi đến phòng của chủ biên.

“Có chuyện gì thì lát sau để nói, tôi đang bận nhiều việc.” Tổng biên của Thương báo Thời đại – Hạng Hàn ngẩng đầu nhìn lên thấy Đông Hiểu Hi trong tay có cái gì đó, lại không chút để ý, tiếp tục cuối đầu lật xem bài viết trên bàn.

“Tôi sẽ không làm chậm trễ thời gian của anh, tôi chỉ là tới đây để nói với anh vài điều, tôi từ chức.”

Cô gái này quả thực có cá tính. Hạng Hàn ngẩng đầu hướng cô cười cười, khóe miệng hai bên có khoét thành độ sâu khi mỉm cười, rất mỉa mai: “Nói đi, vì sao lại muốn từ chức.”

“Công việc không phù hợp với tôi.”

“Vậy sao?” Hạng Hàn lấy cây bút đặt nhẹ trên bàn, thân mình nghiêng về phía sau, kéo dài ngữ âm, nói “Như thế nào lại bỏ qua thu nhập tốt như, chuẩn bị bỏ của chạy lấy người? Cho dù cô là do Lam tổng giới thiệu đến, cũng không thể nói đến là đến, nói đi là đi. Cũng như ở cả trăm tòa soạn báo khác, cô dù sao cũng phải đệ đơn trình, chờ tôi đồng ý mới có thể rời đi chứ.”

Đông Hiểu Hi sững sốt một chút, không phải nói người làm báo luôn thích dài dòng sao, không nghĩ tới Hạng tổng lại nói trực tiếp như vậy. Cô bình tĩnh nhìn anh ta, phát hiện anh cùng với thuộc loại đàn ông dễ nhìn, đều có làn da trắng nõn, thân thể thon dài, thoát nhìn có tư thế nhã nhặn, chỉ là khi nói chuyện có chút kì quái. Nhưng bọn họ lại có bản chất khác nhau, cô lại tạm thời không nghĩ ra điểm bất đồng là ở đâu.

“Nếu tôi đoán không nhầm cô là vợ cũ của Lam tổng?”

“Anh thật lợi hại, đã biết được điều này. Không hổ danh là người viết báo.” Đông Hiểu Hi trào phúng cười cười, không ngờ rằng người đàn ông này cũng thuộc kiểu người nhiều chuyện.

Hạng Hàn cũng không chịu thua nói: “Cùng hợp tác với nhau, tôi cũng phải biết vài phần về nhân sự của tờ báo của mình.”

“Tôi hiện tại không nghĩ rằng mình đến đây để nói về quan hệ của chúng tôi, tôi đến là để từ chức. Nếu anh cảm thấy tôi từ chức là không hợp quy cũ, tôi đây muốn thỉnh giáo anh, tôi vào tòa soạn này bằng cửa sau, hình như cũng không hợp quy cũ?”

Hạng Hàn gật đầu “Tôi không phủ nhận, việc cô vào được đây, quả thực là bởi vì Lam tổng kia đã bỏ ra hai ngàn vạn phí quảng cáo, nếu không tòa soạn hiện tại là giảm biên chế mới đúng.”

Đông Hiểu Hi dừng một chút, trước khi tới nơi này, cô có hỏi thăm một chút, tòa soạn báo này số lượng phát hành và danh tiếng bình thường, ở trong giới báo chí cũng có chút ảnh hưởng, độc giả cũng không thể gọi là nhiều. Lam Thành bỏ ra hai ngàn vạn phí quảng cáo, nếu đổi là đầu tư vào tòa soạn khác, hẳn sẽ có kết quả hơn, nhưng nếu cô từ chức, Lam Thành sẽ thật sự không đầu tư nữa, nhân viên trong tòa soạn còn có thể vui vẻ làm việc như vậy sao? Tuy rằng cô tới nơi này chỉ có một tuần, nhưng nếu bởi vì cô là nguyên

nhân ảnh hưởng đến tòa soạn, cô cũng cảm thấy rất băn khoăn. Nghĩ vậy, cô thành thực nói “Như vậy đi, tôi đi tìm Lam Thành để giải thích, hy vọng sẽ không bởi vì tôi từ chức, mà ảnh hưởng đến việc anh ấy cùng tòa soạn hợp tác.”

“Thật ra không cần, nếu cô cảm thấy tốt thì hãy ở lại đây đi, hợp tác cùng chúng tôi, việc đó cùng cô không liên quan đến nhau. Nhưng có một chút điều cần phải biết được, cô tới nơi này, chính là Lam tổng đã nhờ tôi cho cô cơ hội, về phần cô có năng lực để làm việc hay không, đó là việc của cô, cô sẽ không cho rằng chính mình không thể làm được?”

“.....”

Đông Hiểu Hi hơi hơi do dự một chút, đột nhiên nghe được bên ngoài có chút xôn xao. Cô liền nhận thấy khuôn mặt Hạng Hàn lạnh lùng biến sắc khó coi, vừa muốn nói gì đó, một cô gái mặc áo Dior màu đen hấp tấp xông vào.

“Hạng Hàn, từ lúc ly hôn cho tới nay anh chưa chuyển tiền vào tài khoản của tôi, bây giờ sao còn chưa đưa, anh rốt cuộc muốn như thế nào?”

Đông Hiểu Hi không kịp lảng tránh, một tiếng vang thanh thúy truyền đến tai của cô, người phụ nữ đứng trước cô, đem bàn tay không chút do dự tát vào mặt của chủ biên, lạnh lùng nói “Còn dám không nhận mình là gã đàn ông vô sỉ hay không, chờ khi tôi buông tha cho anh, anh lại ở văn phòng chính mình tư tình cùng người đàn bà khác.”

“Thực xin lỗi Hạng tổng, tôi đi ra ngoài trước.” Đông Hiểu Hi nói xong, lấy tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi phòng tổng biên, cô cũng không muốn mình trở thành vật hi sinh vô tội.

Trở lại bàn làm việc của mình, hồn còn chưa ổn định, cô liền nghe được có người bàn tán.

“Người phụ nữ này, luôn luôn gây huyên náo, cũng không biết ban đầu tính tình cô ta tốt như thế nào, nếu tôi biết vậy sẽ không lại gần cô ta đâu.”

“Cô ta là loại phụ nữ mang mệnh phá sản, chồng vất vả kiếm tiền, thế nhưng cô ta lại tiêu xài hoang phí, nghe nói hiện tại cô cũng vì tiền mà đòi ly hôn đấy!”

“Là cách cuối cùng rồi, so với những tháng năm chịu đựng thì ly hôn không là gì cả, không phải lo nghĩ nữa. Anh ấy dù sao cũng có diện mạo, học vấn không hề thấp, nên cô ta còn chưa muốn buông tha thì phải.”

Đông Hiểu Hi nhắm mắt lại, không nghĩ tới lại nghe những điều như vậy, dù sao cũng là việc nhà người ta, không quan hệ tới mình, hơn nữa nghe những chuyện như, có lẽ sẽ ảnh hưởng đối sự phán đoán của chính mình. Không biết qua bao lâu, lại có người chạy tới bàn làm việc của cô: “Chị Hiểu Hi, chị vào đây một lát.”

“Ừ.” Cô mạnh mẽ mở to mắt, nhìn hướng tới phòng tổng biên.

“Không có việc gì, cô vào nhanh đi.”

Lại đi vào phòng tổng biên, văn phòng vẫn như có chút hỗn loạn. Cô vội vàng nhặt lên mấy bài viết, đặt ở trên bàn “Hạng tổng, anh tìm tôi? Chuyện kia..... Việc vừa rồi, tôi cái gì cũng chưa thấy.”

“A.” Hạng Hàn cười khê một chút, nói “Không giống như cô nghĩ đâu, đều là chuyện quá khứ trước đây, ...”

“Tôi.... Không phải nói ý đó...” Đông Hiểu Hi đỏ mặt, dường như còn muốn miễn cưỡng giải thích thêm, liền bị Hạng Hàn ngắt lời “Chuyện gì cũng có trước có sau? Theo đạo lý mà nói bởi vì nhờ vào quan hệ của cô, mang đến nhiều lợi ích cho tòa soạn, tôi đây cũng không có ý gì khác, buổi tối mời cô ăn cơm được không?”

Đông Hiểu Hi muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy Hạng Hàn thoáng bắt lực nhìn cô, liền có chút không đành lòng. Có lẽ một người đàn ông bị phụ nữ đả động tới thì cũng cảm thấy thật mất mặt, cứ để anh ta giải thích để lấy lại chút tự tôn đi. Vì thế, Đông Hiểu Hi gật đầu “Được rồi, tôi đây chờ điện thoại của anh.”

18. Chương 18: Oan Gia Ngõ Hẹp

Nơi Hạng Hàn mời Đông Hiểu Hi ăn cơm cũng không phải khách sạn lớn xa hoa nào, cũng tránh phải cổ mà ăn những thức ăn phương Tây không quen, hai người sau khi thương lượng liền đến nhà hàng Hồ Nam. Đông Hiểu Hi lần đầu tiên phát hiện một người đàn ông có thể ăn cay đến như vậy, ăn mãi, Hạng Hàn dường như còn cảm thấy chưa đủ vị, lại hỏi phục vụ mang tới hai phần hạt tiêu, đem toàn bộ bỏ vào thức ăn của mình, sau đó nhìn Đông Hiểu Hi, khóe môi cong lên một nụ cười khiêu khích “ Có muốn cũng cho thêm hay không?”

Đông Hiểu Hi lè lè lưỡi, hỏi: “Anh hay thích cùng phụ nữ phân cao thấp như vậy sao?”

Hạng Hàn mỉm cười phong độ như trước, anh không nghĩ tới người con gái trước mặt này bị chuốc một chai bia liền có chút say, bất quá bộ dạng cô trông rất tốt, khuôn mặt ửng đỏ phá lệ cười khê, nhất là đôi mắt ngày thường sáng ngời trong suốt giờ phút này trở nên mê ly lại mang theo một tia thương cảm, làm người ta không thể không tò mò mà muốn tìm tòi nghiên cứu chuyện xưa của cô. Vì thế, anh đơn giản vừa muốn chuốc bia, vừa giải thích: “ Cô có thể uống bao nhiêu tùy ý cho dù say tôi cũng sẽ đưa cô về nhà an toàn. Đừng lo, tuy rằng tôi cũng không phải người tốt gì, nhưng trong số những người xấu, thì tôi chính là tốt nhất.....”

“Phốc” Đông Hiểu Hi bật cười: “ Cho dù là người xấu, nhưng anh là ông chủ, tôi cuối cùng cũng không thể đem cơm áo cha mẹ đã nuôi dòi về từ người xấu được.” Kỳ thật Hạng Hàn tạo cho cô ấn tượng chân thành, hơn nữa khi anh cười lộ lên, khóe miệng hai bên tạo thành nếp nhăn rất sâu trên mặt, anh ta đại khái khoảng hơn ba mươi, vẻ chín chắn thành thực này làm cho người ta thực dễ dàng mà tin nhiệm anh.

“ Đúng rồi, anh là người ở đâu mà có thể ăn cay như vậy?” Đông Hiểu Hi thuận miệng hỏi.

“Người ở đây, nhưng vợ tôi ở Trưng Khánh, cho nên ngày đó kết hôn, tôi bắt đầu chậm rãi thích ứng khẩu vị của cô ấy... Bấy năm, đều rèn luyện mà thành...” Hạng Hàn cầm lấy bia uống một ngụm, tựa như là che giấu khuôn mặt mình sau tiếng thở dài, chính là dù che giấu thế nào, dưới ánh đèn dịu nhẹ, sắc mặt anh vẫn có vẻ buồn bực không vui như cũ.

“ Vợ của anh Thực hạnh phúc nha...” Đông Hiểu Hi vô cùng hâm mộ nói. Cô đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên khi cùng Lam Thành đi ăn đồ cay, ăn được một nửa Lam Thành không chịu nổi cay, xấu hổ cầu xin tha thứ, cô không muốn làm cho anh ăn cay quá mà đau bụng, chưa ăn được bao nhiêu hai người liền đổi nhà hàng. Cứ như vậy, ngày hôm sau cô vẫn là chịu thua anh, từ đó về sau, cô cùng Lam Thành không còn cùng nhau nếm qua đồ cay nữa, trong nhà hạt tiêu cũng không xuất hiện quá một lần. Dù sao hai người cũng sống cùng nhau, lúc xung đột, cũng là người này nhân nhượng người kia một chút đi, chẳng qua, Đông Hiểu Hi cảm thấy chính mình là bị ảnh hưởng của người kia, cô cho đến bây giờ đều thấy mình khi ở cùng Lam Thành chưa bao giờ ở thế chủ động.

Có lẽ là bởi vì tác dụng của cồn, Hạng Hàn dần dần nói càng nhiều, nhắc đến vợ mình, ngữ khí cũng vô cùng thương cảm, áy náy.

“Cô ấy gả cho tôi chịu rất nhiều cực khổ, chúng tôi là bạn học cũ rồi thành người yêu, lúc ban đầu cuộc sống thực sự nghèo khổ, lúc có tiền tôi lại một lòng lao vào sự nghiệp, tuy rằng kết hôn bấy năm nhưng tôi không chăm sóc được nhiều cho cô ấy..... làm cho cô ấy rất cô đơn.....”

“ Bấy năm?” Đông Hiểu Hi lại một lần nữa đánh giá Hạng Hàn một chút, “ Anh bao nhiêu tuổi a, mà kết hôn đã bấy năm...”

“ Ba mươi lăm, thế nào, không giống sao?”

“Không phải, không phải, tôi nghĩ đến anh phải bốn mươi ấy.....” Đông Hiểu Hi bưng bình cười, trong lòng vô cùng cảm thán. Hạng Hàn này giống như Lam Thành vậy, đàn ông hẳn là càng có tuổi, lại càng có mị lực đi. Cái loại mị lực này là của người đàn ông chín chắn, thành thực cùng lịch lãm, giống như Lam Thành tuy còn trẻ, nhưng trên nhiều khía cạnh đã có thể ẩn nhẫn chịu đựng mà đảm đương.

“Tôi trông già như vậy sao? Có phải khi cười nếp nhăn trên mặt nhiều lắm không?” Hạng Hàn đột nhiên giống như đứa nhỏ, nhìn cô, giống như đang yếu đuối tìm kiếm an ủi. Xem ra khi có tuổi, đàn ông cũng như phụ nữ đều rất dễ ý nha.

Đông Hiểu Hi vội vàng lắc đầu nói: “Không phải, đàn ông khi cười mà có nếp nhăn trên mặt như vậy lại càng có mị lực hơn. Hơn nữa tôi nói anh bốn mươi cũng không phải ý nói nhìn trông già, Lam Thành không có nếp nhăn nhưng nhìn cũng vẫn già dặn chín chắn hơn so với tuổi thực, bởi vì các anh là cùng một loại đàn ông....”

“Thế nào là cùng một loại đàn ông?” Hạng Hàn không khỏi tò mò.

“Chính là đều thích làm bộ là nam tử đứng đắn....”

“A....” Hạng Hàn bật cười, “Thật không biết Lam tổng nghe cô nói câu “khích lệ” này trong lòng sẽ có cảm giác gì đây.”

“Anh ấy? Cho dù tôi nói anh ta hư hỏng, anh hẳn sẽ vô sỉ mà nói rằng, nam nhân không xấu nữ nhân không thương....” Đông Hiểu Hi tựa hồ ý thức được điều gì, vội vàng thu lại nét cười, “Kỳ thật.... Có chút thói quen đã hình thành sẽ rất khó thay đổi....”

“Đúng vậy, trên đời này, chân chính đáng sợ không phải là con người, mà là thời gian. Nó luôn thay đổi khi mọi người không nghĩ sẽ muốn thay đổi cái gì đó, lại làm cho những thứ muốn mất đi thì lại cứ tồn tại trong trí nhớ, lơ đãng một chút sẽ làm chính mình đau”

Hai người đột nhiên liền trầm mặc, nhưng một lát sau lại bắt đầu tán gẫu, nói chuyện phiếm. Đông Hiểu Hi cảm thấy ở cùng một chỗ với Hạng Hàn thật nhẹ nhàng, tựa hồ như là bằng hữu thân quen, hai người trong lúc đó không có tồn tại khúc mắc gì, có lẽ cũng không liên quan đến quan hệ tình cảm. Cảm giác của cô với Lam Thành có chút sợ, cũng có chút hận, có lẽ là quá yêu anh, sợ mình lúc ở cùng một chỗ sẽ làm không tốt khiến anh không hài lòng, cho nên nhiều lúc đều là rất cẩn thận.

Ăn xong cơm chiều đã là hơn chín rưỡi tối. Đèn đường mờ ảo, gió đêm nhu hòa còn có tâm tình men say, không khỏi làm cho Đông Hiểu Hi trong lòng có một tia thư thái sáng khoái. Cô đi theo Hạng Hàn ra đến bãi cỏ ngoài tiền sảnh, Hạng Hàn giong cái chìa khóa quơ quơ trước mặt cô, cười nói: “Tôi say, còn dám ngồi lên sao?”

Đông Hiểu Hi nhìn Hạng Hàn cười thoảng khiêu khích, người đàn ông này phá phách đúng thật là rất khó làm cho người ta cự tuyệt. Cô nghĩ nghĩ, vừa rồi khi gọi điện thoại về nhà, mẹ nói Trạ Trạ đã ngủ say, liền thoải mái cười nói: “Không có gì không dám.” Nói xong, cô mở cửa xe ngồi vào ghế phụ.

“Cô là người con gái đầu tiên dám đem sinh mệnh phó thác cho tôi, yên tâm đi, tôi sẽ không để việc ngoài ý muốn xảy ra.”

“Đem sinh mệnh phó thác cho anh? Đâu có nghiêm trọng như vậy, tôi chỉ cảm thấy anh không phải là loại đàn ông tùy tiện lấy sinh mệnh ra đùa giỡn thôi. Hơn nữa đàn ông đôi khi bản thân rất bị áp lực, ngẫu nhiên điên cuồng làm càn một chút, cũng không sao... Bất quá, tôi lên xe anh vẫn đầy đủ chân tay, anh vẫn nên đi chậm một chút đi....”

Hạng Hàn cười cười, chậm rãi khởi động xe, rất vững vàng.

Đông Hiểu Hi mở cửa kính ra, nhìn ánh trăng hòa cùng ánh đèn đường, hỏi: “Đàn ông không đáp ứng ngay lập tức yêu cầu ly hôn của vợ, có phải là tỏ vẻ anh ta thực sự yêu vợ mình, nghĩ rằng cho nhau một cơ hội để quý trọng?”

“Cũng không phải hoàn toàn là thế.” Hạng Hàn lạnh lẽo nhìn phía trước, trên mặt cũng không có nhiều biểu tình: “Có người bởi vì thực yêu, cho nên không thể chịu được vợ mình không tin tưởng chính mình, càng không chịu được nàng đem hai chữ ly hôn dán ở bên miệng. Có người đã không còn yêu, chính là vẫn còn có lưu luyến, muốn mọi chuyện trôi qua chậm hơn một chút....”

Trầm mặc một hồi, Hạng Hàn đột nhiên nói: “Cô cùng Lam tổng tách ra khi ấy anh ta bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi tư”

“Hai người tảo hôn a....” Hạng Hàn thoảng thu lại nét cười, nghiêm mặt nói: “Nếu anh ta từng ấy tuổi, có lẽ kết quả sẽ không giống nhau. Kỳ thật hai người ai cũng đều không có sai, là sai thời điểm, là thời gian sai lầm thôi.”

“....”

Xe đến gần dưới nhà Đông Hiểu Hi, rất xa theo ánh đèn đường liền nhìn thấy phía trước có một chiếc Lamborghini màu đen, một người thân hình cao lớn thoáng tựa vào cửa xe, điều thuốc lá trong tay không ngừng đặt ở bên môi, lập lòe lúc tối lúc sáng

Hạng Hàn nhìn thoáng qua Đông Hiểu Hi khuôn mặt trở nên có chút khấn trương, liền giảm tốc độ xe chậm lại. Kì thật anh cũng là người không thích phiền toái, cho nên khi không lựa chọn ăn tối ở khách sạn, là muốn tận lực tránh cho Lam Thành có khả năng sẽ đến. Sự tình có lẽ thật có chút trùng hợp, cũng có lẽ chính là vận mệnh, có trốn thế nào cũng không xong.

Xe chậm rãi dừng lại cách chiếc Lamborghini kia vài mét, Đông Hiểu Hi cùng Hạng Hàn xuống xe, hai người nhìn một người kia vẫn tiếp tục tựa bên cửa xe, tư thế không hề thay đổi. Bọn họ nhìn Lam Thành tắt đầu mẩu thuốc lá, từng bước từng bước đi tới, đến gần, Lam Thành dừng bước, bộ dạng đầy sùng nịnh hướng đến Đông Hiểu Hi mà vẫy vẫy tay, mà đối với Hạng Hàn đang tồn tại kia, anh dường như hoàn toàn không nhìn tới.

Đông Hiểu Hi nhìn thoáng qua Hạng Hàn, chính cô cũng không rõ mình sợ Lam Thành phải khó xử với Hạng Hàn, hay vẫn là sợ Lam Thành thương tâm, liền không chút do dự, tiêu sái mà bước qua. Có lẽ là sợ cả hai điều Đợi cô đi đến gần, Lam Thành ôm nhẹ lưng cô một chút, thấp giọng nói: “Sao lại về muộn như vậy, lại còn uống rượu? Có biết anh lo thế nào không? Về sau không được như vậy, biết không?”

Lam Thành đặc biệt ôn nhu mang theo hương vị bạc hà thản nhiên làm cho Đông Hiểu Hi say mê, cô nâng tay lên ôm eo Lam Thành tựa vào anh, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm: “ Lam tổng, cô ấy đã là người trưởng thành rồi, anh không nên coi cô ấy giống như tiểu hài tử mà quản thúc...”

19. Chương 19: Hôn Trả Nợ

Hạng Hàn vừa nói dứt lời, Đông Hiểu Hi cảm thấy trên lưng mình đột nhiên căng thẳng, thân thể không tự chủ được liền tiến vào lòng Lam Thành. Một cỗ hơi thở vừa xa lạ vừa quen thuộc phảng phất xung quanh, khiến cô tham luyến đem mặt vùi vào lồng ngực rộng lớn kia, lồng cổ cũng rộn ràng theo tiếng tim đập mạnh mẽ của anh. Nếu không phải còn có Hạng Hàn phía sau, cô nghĩ rằng mình sẽ trầm luân trong đó mất.

Tách ra một chút, ngẩng đầu lên, cô chỉ nhìn thấy Lam Thành vân đạm phong khinh* nhìn Hạng Hàn, không mặn không nhạt mà nói: “ A, tôi cứ tưởng là ai, thì ra là tổng biên tập Hạng tự mình đưa tiểu Hi trở về, chỉ là..... Anh không biết rằng say rượu lái xe có thể chết người sao?” Anh nói xong một câu cuối cùng kia, ánh mắt hơi nheo lại, nhìn Hạng Hàn không chớp, dường như đứng cách vài mét cũng có thể cảm thấy được hơi thở nguy hiểm quanh đây.

(* vân đạm phong khinh: nhẹ nhàng thanh thản)

Hạng Hàn nhẹ nhàng cười, cũng không nói gì, chỉ là cứ không coi ai ra gì mà nhìn Đông Hiểu Hi, dường như đang dùng ánh mắt truyền đi thông điệp gì.

Lam Thành nhíu nhíu mày, thấy như thể bảo bối của mình bị người khác nhìn trộm, trong lòng đột nhiên có cảm giác bất an. Anh nâng tay lên vuốt tóc Đông Hiểu Hi, gần từng tiếng: “Tôi không muốn có bất kì chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra với cô ấy, cho dù là chỉ bị giật mình, kinh sợ cũng không được. Chuyện hôm nay tôi có thể không truy cứu, nhưng nếu tổng biên Hạng cũng là người quân tử, hiểu được nên tôn trọng lời nói của người khác, thì xin chú ý hành vi của mình một chút. Anh cũng là người đã có vợ, nên làm gì, không nên làm gì, tôi nghĩ anh hẳn là hiểu rất rõ.” Anh nói nhẹ nhàng nhưng lại mang theo một cỗ ghen tuông nồng đậm, có lẽ Đông Hiểu Hi không phát hiện được điều đó, nhưng Hạng Hàn thì lại cảm giác được Lam Thành luôn luôn cao ngạo kia cũng lại có lúc rối loạn. Cho nên anh dường như có chút vui vẻ khi thấy người khác gặp nạn, càng cười đến không kiêng nể gì: “Lam tổng, anh lo lắng quá nhiều rồi, tôi say rượu lái xe thì cũng do cảnh sát định đoạt, còn tiểu Hi có tự nguyện ngồi xe tôi hay không, đó cũng là tự do của

cô ấy, chuyện này hình như không quan hệ đến anh thì phải. Mà nếu tôi nhớ không lầm, khi anh đem tiểu Hi ủy thác cho tôi, cũng chỉ nói là bằng hữu của anh thôi không phải sao?”

“.....”

Lam Thành biểu tình rõ ràng là đang kiềm chế, lúc trước bởi vì không muốn đem chuyện riêng tư của mình tiết lộ quá nhiều cho giới tin tức, cho nên mới thuận miệng nói vậy, cũng không nghĩ đến Hạng Hàn giả bộ không để ý mà giờ phút này đem ra để đối phó với anh lại trước mặt Hiểu Hi. Bởi vậy có thể thấy được, Hạng Hàn này hoặc là loại người không quân tử, hoặc chính là đối với Đông Hiểu Hi có ý đồ gì khác. Đang lúc anh còn chưa biết nói gì để chống đỡ, Đông Hiểu Hi liền không chút để ý mà đẩy anh ra, nhẹ nhàng nói: “Lam tổng, ngài đã quá đề cao tôi rồi, chúng ta dường như ngay cả bằng hữu cũng không phải”

Lam Thành không nói gì nữa, chỉ là ánh mắt trong chớp lát liền trở nên ảm đạm, có lẽ anh đã chuẩn bị tinh thần rất nhiều, nhưng không nghĩ đến Đông Hiểu Hi lại giúp đỡ người ngoài đặt anh vào hoàn cảnh xấu hổ như này. Có người nói, đàn ông càng trầm mặc có lẽ phần nhiều đều là tâm tình bất lực, đàn ông càng kiêu ngạo bao nhiêu, thì nội tâm lại càng yếu ớt bấy nhiêu. Nhưng giờ phút này, Đông Hiểu Hi thấy được, người đàn ông này chính là rất tự chủ, rất trầm ổn. Cô chậm rãi đi đến bên cạnh Hạng Hàn, có chút bốc đồng hỏi: “Anh có sợ bị cảnh sát kiểm tra không?”

“Sao cơ?” Hạng Hàn nhướn nhướn mi, cất lực phối hợp với cô.

“Đang nghĩ muốn cùng anh đi hóng gió, nhưng lại sợ giống như Lam tổng đây cảnh báo, sẽ có người kiểm tra nồng độ rượu.”

Hạng Hàn đột nhiên khoa trương nở nụ cười, nói: “Không phải cô nói tôi là nhà văn sao, nếu gặp cảnh sát, chẳng phải là tú tài gặp binh* đấy thôi? Có điều con người tôi, trời sinh không sợ phải cùng giao tiếp nhất, chính là cảnh sát, ngoài ra còn có chính là kẻ có tiền.” Nói xong, anh liếc liếc mắt nhìn Lam Thành một cái, rồi mở cửa xe ra, nghiêng mình làm động tác mời với Đông Hiểu Hi: “Xin mời lên xe, có thể cùng quý cô xinh đẹp thế này vân đạm phong khinh mà đi hóng gió ban đêm thật là vinh hạnh của Hạng mỗ đây.”

(*Tú tài gặp binh: ý nói người học chữ nho nhà gặp phải kẻ thô thiển không học thức nhà binh)

“Anh đúng là miệng lưỡi.” Đông Hiểu Hi cười cợt nói một câu, vừa muốn bước lên xe, liền bị Lam Thành nhanh nhẹn bước đến ngăn lại.

“Tiểu Hi, chúng ta cần nói chuyện.” Lam Thành nói xong, không thềm để ý việc Đông Hiểu Hi giẫy dụa, bá đạo nửa ôm nửa kéo cô ra chỗ cách Hạng Hàn một đoạn khá xa thì dừng lại.

Đông Hiểu Hi đẩy cánh tay đang dây dưa của anh ra, quật cường xoay mặt sang một bên: “Chúng ta còn có chuyện gì để nói với nhau chứ? Năm năm trước, không phải anh đã nói với tôi, chúng ta không còn quan hệ gì nữa sao?”

Lam Thành không trả lời cô, chỉ là bình tĩnh nhìn cô mà hỏi: “Vì cái gì mà cố chấp như vậy?”

“Tôi thấy vui vẻ.”

“Vui vẻ? Tra tấn anh như vậy em thấy vui vẻ?”

“Đúng vậy, tôi chính là thích nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của anh, chính là không muốn để anh cả vú lấp miệng em, muốn nhìn thấy bộ dáng anh bị phụ nữ làm cho phát điên...”

Đông Hiểu Hi còn chưa nói hết câu, đã phát hiện thấy khuôn mặt Lam Thành chậm rãi hướng lại gần cô, một loại dự cảm bất an khiến cô run lên, còn chưa kịp phản ứng gì, đã nghe được một câu nghiêng răng nghiêng lợi: “Em là người phụ nữ nhẫn tâm, tra tấn anh năm năm còn chưa đủ.....” Chớp mắt, hai phiến môi nóng rực mang theo hương yên thảo áp lên môi cô, trần trọc ma sát một hồi, cắn mút, bao nhiêu dồn nén dường như tập trung hết cả tại nụ hôn hung hăng này, như muốn đòi lại năm năm thời gian đã qua

Không một chút thương hương tiếc ngọc.

Đông Hiểu Hi thật không thể ngờ, người đàn ông tác phong vốn trang trọng, đứng đắn như Lam Thành lại có thể ở trước mặt người khác mà hôn cô, vừa muốn lùi lại, eo liền bị cánh tay Lam Thành gắt gao siết chặt, một tay anh cố định gáy cô, làm cô không thể không thừa nhận, nụ hôn này quả thật có ý trả thù cùng xâm

lược. Nếu nói, Đông Hiểu Hi hoàn toàn bị làm ụ mị đến không thể phản kháng thì thật không có khả năng, bởi vì cảm giác nóng bỏng này đối với cô đã từng rất quen thuộc, có điều, chính cô cũng không thể ngờ, đã nhiều năm như vậy rồi, chính mình còn kìm lòng không đậu mà không muốn rời xa nó, thậm chí cả cơ thể ngủ say năm năm cũng như đang rục rịch phản ứng.....

Dần dần, nụ hôn của Lam Thành càng lúc càng ôn nhu, như muốn đem tất cả nhớ nhung oán hận đều truyền hết vào nụ hôn, như muốn nói hết những tháng năm dài lâu chờ đợi, mòn mỏi, thậm chí còn mang theo một tia hối hận cùng cầu xin. Đông Hiểu Hi cũng không kìm chế được mà ôm chặt lấy thắt lưng anh, nhẹ nhàng hôn lại..... Nhớ lại lúc ban đầu quen nhau, nụ hôn đầu tiên, hồi ức đẹp đẽ tựa như một đoạn phim ngắn, toàn bộ từ đầu đến cuối từ từ hiện ra trong đầu nàng. Thế nhưng toàn bộ kí ức cũng không phải tất cả đều là tốt đẹp, cô hoàn toàn không quên được lần gặp mặt cuối cùng kia, thời khắc Lam Thành đã lãnh khốc đến cực điểm, vì muốn tìm lại từ anh những thương tiếc cùng yêu thương, cô không ngại buông hết rứt rề con gái, cứ vậy mà cuồng nhiệt thậm chí mang theo chút hèn mọn mà hôn lên đôi môi lạnh giá ấy. Nụ hôn kia, dường như có đến mười phần chân thành tha thiết cùng hoảng loạn, nhưng đến cuối cùng, Lam Thành vẫn thủy chung mím chặt đôi môi, ánh mắt không mang một tia ấm áp thản nhiên nhìn xuống, làm cô xấu hổ vô cùng.....

Bất tri bất giác, Đông Hiểu Hi rơi lệ.

Lam Thành cảm giác được vị mặn lứt qua đôi môi, liền nhẹ nhàng đem môi mình chuyển đến bên tai cô, thì thào nói: “Thực xin lỗi, là anh không tốt, là anh không ra gì, lãng phí mất năm năm dài. Nếu em cảm thấy năm năm này đối với anh là tra tấn vẫn chưa đủ, anh tình nguyện để em tiếp tục tra tấn, chỉ là đừng rời xa anh, cho dù em không muốn yêu anh nữa cùng đừng rời đi, được không?”

Người đàn ông cao ngạo này đang cúi đầu ư?

Đông Hiểu Hi nhẹ nhàng đẩy anh ra, làm như không có chuyện gì nở nụ cười: “Lam tổng, anh thiếu nợ tôi nụ hôn đến năm năm, hôm nay coi như đã hoàn thành. Về sau, chuyện của tôi không phiền anh lao tâm đến....” Cô nói xong, hướng về phía Hạng Hàn bước đi, thấy anh đã ngồi vào trong xe nhưng vẫn chưa rời khỏi.

Lam Thành cũng bước theo cô, hỏi: “Em thích anh ta?”

“Chưa nói tới thích, chẳng qua là vợ anh ấy đã đưa ra đề nghị ly hôn từ rất lâu rồi, thậm chí nháo loạn đến tòa soạn báo, anh ấy vẫn là nhịn. Bởi vì anh ấy không muốn làm cho cả hai cùng hối tiếc, anh ấy là người đối với hôn nhân rất có trách nhiệm, người đàn ông như thế, sẽ luôn làm động lòng phụ nữ.”

“A, động tâm?” Lam Thành cười khổ một chút, “Anh không tin em động lòng với anh ta, nói cho anh biết đi, phải làm thế nào mới được em tha thứ?”

“Không cần nói đến tha thứ gì cả, mọi thứ đều đã trôi qua rồi.” Đông Hiểu Hi khe khẽ thở dài trong lòng, nhưng lại cười nói như không có việc gì: “Tốt lắm, những gì anh nợ tôi, vừa rồi đều đã hoàn trả. Tôi nợ anh, trước mắt đều không có, cứ như vậy đi.....” Cô nói xong, hướng về phía xe Hạng Hàn đi đến.....

Phía sau không có tiếng bước chân theo nữa, chỉ có bóng dáng của chính mình in trên mặt đường. Cô không biết lần này là làm tổn thương Lam Thành, hay vẫn là tổn thương chính mình.

Xe chạy trên đường lớn, Hạng Hàn lái xe thật chậm, chỉ là ánh sáng trên đường chợt trở lên long lanh trong mắt Đông Hiểu Hi, mông lung không rõ. Có lẽ là do nước mắt đi, cô nhanh chóng lau đi nhưng không tránh được ánh mắt Hạng Hàn.

“Khi dễ một người đàn ông cao ngạo, tự phụ như vậy cảm giác rất tốt sao?” Hạng Hàn cố ý không nhìn cô, nhưng khóe miệng lại mang theo ý cười tà ác.

“Rất không tốt.” Đông Hiểu Hi trừng mắt liếc anh một cái rồi lại xoay mặt hướng ra ngoài cửa sổ xe. Đây không phải chính là điều mình muốn sao, vì cái gì mà nhìn thấy Lam Thành thảm bại, lại đau lòng đến thế? Nói đi nói lại, vẫn là lòng của phụ nữ không đủ cứng rắn, hoặc là, cô đối với người đàn ông này vẫn là không thể quên được.

Đột nhiên di động vang lên tiếng chuông tin nhắn, Đông Hiểu Hi nhanh chóng mở ra xem, là Lam Thành viết: “Về nhà đi, anh đã đi khỏi rồi. Anh hiểu con người em thế nào, nhưng là nhìn thấy em ngồi xe anh ta rời đi, trong lòng vẫn không tránh khỏi miên man suy nghĩ. Đáp ứng với anh, mặc kệ là vì ai, vì cái gì, đều phải chú ý an toàn của bản thân, đừng tự đi trêu chọc thêm phiền phức. Hạng Hàn dù sao cũng là người đã có gia đình.”

“Không còn sớm nữa, tôi đưa cô trở về.” Hạng Hàn dường như rất hiểu tâm tư Đông Hiểu Hi, không chờ cô trả lời, xe đã quay đầu chuyển hướng. Cả hai trầm mặc một lúc, anh mới chậm rãi nói: “Thực xin lỗi, tối hôm nay tôi có chút thất thố, kì thật tôi cũng không muốn tham gia vào chuyện của cô với Lam tổng..... Tôi là người rất sợ phiền toái.....”

“Tôi hiểu, chúng ta xem như là hỗ trợ lẫn nhau đi.” Đông Hiểu Hi cười, đánh gãy lời nói của anh, còn tiếp thêm: “Mặc kệ như thế nào, anh đã giúp tôi một buổi tối thực khoái trá. Hy vọng Lam Thành khi hợp tác sẽ không làm khó anh.”

Hạng Hàn nở nụ cười thoải mái: “Mặc kệ sau này cô rời đi hay ở lại, Lam tổng vẫn sẽ dựa theo hợp đồng mà thực hiện.”

“Vậy là tốt rồi.”

Đông Hiểu Hi thở dài, lại nghe thấy Hạng Hàn lẩm bẩm: “Có điều, phần hợp đồng kia đối với tòa soạn cũng không thêm được ưu thế phỏng vấn gì hết.”

20. Chương 20: Trở Về Ngủ

Đông Hiểu Hi trở lại nhà mình, Lam Thành quả nhiên đã đi rồi, ánh đèn đường mờ nhạt chiếu vào chỗ anh đứng vừa nãy, rơi lại đây mẩu thuốc lá.

Tên hỗn đản này, thật không bảo vệ môi trường.

Nhỏ giọng nói thầm, trong lòng không biết tại sao lại đau nhức. Cô biết trên đời này, ngoại trừ cha cô, sẽ không bao giờ có người đàn ông nào giống như Lam Thành nhân nhượng cô như thế nữa, chính là vô luận anh ấy tốt hay xấu, cô đều không có biện pháp xóa đi trong trí nhớ.

Mở cửa dưới tầng lầu, mới bước được một bước chân, cô vẫn là có chút không cam lòng, quay đầu nhìn lại, nếu như giờ phút này Lam Thành có thể đứng dưới ánh đèn đường kia, tựa như cái đêm nhiều năm trước, nụ hôn đầu tiên ấy... liệu cô có còn bị nụ cười như đóa hoa nở kia làm cho cảm động hay không?

Quên đi, cô buồn cười lắc lắc đầu, không cần hao tốn tinh lực suy nghĩ chuyện này nhiều như vậy, đây chính là cái gọi là trưởng thành phải đối mặt với sự thật, có lẽ Lam Thành đối với cô còn dây dưa, cũng chỉ theo như lời Hạng Hàn nói, chỉ là còn có lưu luyến, chưa dứt bỏ được. Tin tưởng trải qua tối này, anh ta sẽ phục hồi lại cái bộ dạng nhiệt tình của mình kia, bởi vì tự tôn cùng kiêu ngạo mới là điều trọng yếu nhất đối với anh, không bỏ đi được.

Bước vào phòng mình, dưới ánh đèn nhu hòa, căn phòng vẫn như cũ ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lẽo, có lẽ bởi vì Trạ Trạ tới nhà bố mẹ cô rồi. Xem ra, một người ở một mình ban đêm thật sự có chút tịch mịch, nhàm chán. Tắm rửa xong, cô mở tủ quần áo ra, đột nhiên muốn sửa sang lại chính mình một chút, ngắm nghía ngày mai đi làm nên mặc như thế nào đây. Chỉ là, bất tri bất giác lại chạm đến cái hộp đã trân quý nhiều năm, thật cẩn thận đem hộp mở ra, lấy ra đôi giày Jimmy Choo màu vàng, nhẹ nhàng đi vào chân, bước đi vài bước tạo ra tiếng vang thanh thúy, nó vẫn giống như trước đây, vẫn còn cao quý, xinh đẹp.

Đột nhiên có tin nhắn đến, cô vội mở di động, là tin nhắn của Hạng Hàn: “Tôi tỉnh rượu, chợt thấy tất cả hành vi tối nay đối với cô thật có lỗi, tôi còn là ông chủ của cô, cũng chỉ có thể là ông chủ của cô thôi, ngày mai gặp lại ở tòa soạn sau.”

Đông Hiểu Hi lắc lắc đầu cười, thật không hiểu anh ta vì cái gì mà cố ý cường điệu nhắc lại chuyện này, cho dù cô có ngốc nghếch, cũng sẽ không mơ mơ màng màng gì với một người đàn ông vừa mới thất tình, vừa mới tan vỡ hôn nhân đâu. Có điều, nếu đổi lại là Lam Thành, anh nhất định sẽ không quấy rầy cô vào lúc này. Nghĩ vậy, cô cứ theo bản năng, bước về phía cửa sổ, trước mắt lại là một cảnh tượng làm cho cô sợ ngây người, mà cũng thật cảm động. Cô không nghĩ đến, chiếc Lamborghini màu đen kia lại lặng lẽ quay lại, im lặng đứng dưới ánh đèn đường. Cô muốn tắt đèn phòng ngủ đi cũng không kịp nữa rồi, Lam Thành nhìn thấy cô trên cửa sổ trên lầu hai, liền vậy vậy, sai đó hai bàn tay chắp vào nhau thành hình chữ thập, đem mặt gối lên đó, hướng đến cô làm một tư thế chúc ngủ ngon.

Một người đàn ông cao lớn, như thế nào lại đột nhiên trở nên giống đứa nhỏ đáng yêu thế kia. Đông Hiểu Hi cười cười, cầm lấy di động, nhấn vài chữ: “Trở về ngủ, ngoan.” Đang muốn nhấn phím gửi đi, nghĩ nghĩ thế nào lại đem chữ “ngoan” kia xóa đi....

Chiếc Lamborghini nhấp nháy đèn vài cái, dường như là muốn nói với cô ngủ ngon, sau đó dần dần khuất khỏi tầm mắt cô.

Một đêm này, không có Trầm Trầm bên người, nhưng cô vẫn ngủ rất yên ổn, không hề có cảm giác cô đơn, tịch mịch.

.....

“Chị Hiểu Hi, đôi giày này của chị thật xinh đẹp, là JimmyChoo sao?” Cô gái tên Tiểu Mĩ, ngồi bên ô vuông cách vách trong văn phòng, nhìn giày của cô khen không dứt lời.

“Đây là mẫu mua từ năm năm trước.” Cô cười trả lời.

“Thật không tưởng nổi, mẫu ra từ năm năm trước chị đã có thể mua được rồi, thật quá lợi hại. Hiện tại vừa lúc đang thịnh hành phong cách cũ này...”

“Là một bằng hữu tặng, cất giữ đã năm năm, hôm nay mới nhớ mang ra để đi.”

“Đôi giày đẹp như vậy mà lại bị chị cất đi nhiều năm như vậy? Thật quá thần tượng Chị Hiểu Hi, em phát hiện ra là, chị tùy ý mặc quần áo đều có thể trông rất phong cách nha...”

“Được rồi, em không cần phải nói ngọt nữa, nói đi, có phải có chuyện gì cần chị không?”

“Hắc...” Tiểu Mĩ hơi ngượng ngùng cười cười, đột nhiên giọng nói dè dặt xuống, thần bí nói: “Chị Hiểu Hi, em nghe người ta nói chị cùng Lam tổng rất thân quen phải không?”

“Lam tổng nào cơ? Em là đang nói đến tổng tài Lam Thành của tập đoàn Lam Long?” Đông Hiểu Hi biết rõ còn cố ý hỏi, sau đó lại theo bản năng nhìn nhìn đôi giày của mình, giọng điệu có chút tránh né: “Chính là có chút hiểu biết... sao vậy?”

“Là như vậy... Lam tổng không phải đã đồng ý chịu phỏng vấn của tòa soạn chúng ta hay sao, nhưng là Hạng tổng biên trước sau đã phái đi năm vị mỹ nữ của tổ biên tập, đều bị Lam tổng của Lam Long lấy cớ mà bảo trở về. Ngày hôm qua, em cũng đã đến, nhưng ngay cả thư kí của anh ta cũng chưa được nhìn thấy..... Chị có thể giúp em nói một tiếng với Lam tổng hay không, thật vất vả mới có cơ hội có thể viết về một đại nhân vật như thế, thật không muốn bỏ qua....Ồi chào...”

Đông Hiểu Hi nghe xong, sắc mặt rất khó xử nói: “Tiểu Mĩ, thật ngượng quá, chị thật sự không giúp được em....Thật ra chị với anh ta cũng không quen...”

“Không có gì, chị Hiểu Hi, chị đừng khó xử, em cũng chỉ thuận tiện hỏi một chút thôi. Kỳ thật em cũng không tin lời nói của mọi người, nếu chị thật sự là người phụ nữ của Lam tổng, lẽ nào lại đến tòa soạn báo của chúng ta chứ, sản nghiệp của tập đoàn Lam Long lớn như vậy, còn không nuôi nổi một phụ nữ sao...”

Đông Hiểu Hi cười cười, cũng không nói gì.

“Chị Hiểu Hi, chị nói xem Lam tổng kia có phải là biến thái hay không, cũng không phải là phỏng vấn tìm vợ, làm gì mà đối với phóng viên đến phỏng vấn khủng hoảng như vậy chứ? Theo như mọi người nói, đối với phóng viên các tòa soạn khác, Lam tổng vẫn rất khách khí, duy nhất đối với tòa soạn chúng ta, ngay

cả nhân viên tiếp tân ở đó cũng không nhìn chúng ta một cách thân thiện. Có phải chúng ta đắc tội gì với Lam tổng không đây?”

“Có lẽ cũng không phải anh ta khủng hoảng, chắc là thật sự bề bộn nhiều việc cũng nên....” Đông Hiểu Hi lơ đãng giải thích cho Lam Thành: “Không phải nghe nói chính phủ đang đấu thầu mấy khu đất sao, hiện tại mảng bất động sản là đang ở thời điểm rất nóng đi.”

“Ngày hôm qua vừa chấm dứt, tập đoàn Lam Long mới trúng thầu khu đất hoàng kim kia, nghe nói trước buổi bán đấu giá đều đã lan truyền thông tin, khu đất này chắc chắn về tay tập đoàn Lam Long, chị biết vì sao không?” Tiểu Mĩ thấy Đông Hiểu Hi lắc lắc đầu, lại thần thần bí bí nói tiếp: “Bộ trưởng Lâm của bộ quy hoạch thành phố, là bạn học của Lam tổng, nghe nói cô ấy thời trung học đã thích Lam tổng, điên cuồng theo đuổi nhiều năm, cây vạn tuế cũng nên nở hoa rồi”

“Việc đó và việc đấu thầu kia có gì quan hệ? Lần này không phải là công khai bán đấu giá sao?”

“Chị Hiểu Hi, chị khờ thật hay giả ngốc vậy, trong cuộc có nhiều vấn đề, không phải chúng ta đều hiểu hết được.”

“.....”

Đông Hiểu Hi vừa muốn nói câu gì, QQ của Hạng Hàn lại nhấp nháy không ngừng: Tiểu Hi, đến văn phòng của tôi.

“Tổng biên gọi, chị đi một chút.”

Đông Hiểu Hi hướng Tiểu Mĩ cười có lỗi, Tiểu Mĩ thì lại làm mặt quỷ với cô, dự đoán trước nói: “Xong rồi, chị Hiểu Hi, xem ra hôm nay đến phiên chị đến tập đoàn Lam Long bị người ta sập cửa vào mặt rồi.”

21. Chương 21: Nhiệm Vụ Phỏng Vấn

Đông Hiểu Hi đẩy cánh cửa phòng tổng biên tập, nhìn thấy Hạng Hàn đang ngồi nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Ánh nắng chậm rãi chiếu từ trên đỉnh đầu anh ta xuống làm cả người đều như đắm chìm trong ánh nắng. Cô lần đầu tiên thấy Hạng Hàn ăn mặc trẻ trung như vậy, thoát nhìn như trẻ lại cả chục tuổi, sôi nổi hết như ánh mặt trời. Nhưng người đàn ông này và mặt trời lại có sự khác biệt, Hạng Hàn có ánh mắt ôn hòa, lại thêm sự từng trải làm anh ta trở nên sâu sắc và hờ hững.

Cô chậm rãi bước đến, nhẹ nhàng gọi “ Hạng tổng, anh có việc muốn tìm tôi?”

Hạng Hàn xoay người, cầm văn kiện nhẹ nhàng thả trên mặt bàn, “Cô xem cái này trước đi.” Dứt lời nhìn về phía xa ngoài cửa sổ, tựa như đang suy nghĩ gì đó.

Cô nhìn anh ta một chút rồi mở tập văn kiện trên bàn ra, thì ra đây là bản hợp đồng của tập đoàn Lam Long và Thời Đại Thương Báo, cô quyết định đóng nó lại, “Hạng tổng, anh cho tôi xem thứ này quả là không thích hợp.”

“Nhìn kĩ đi, toàn soạn của chúng ta không có chuyện bí mật gì đáng nói. Tôi biết cô không nhìn ra những gì bản hợp đồng này muốn đề cập đến...” Anh ta vẫn như trước không quay đầu lại.

Cô có chút nghi ngờ, một lần nữa gỡ bản hợp đồng ra đọc kỹ.

Dựa trên những điều khoản này, những điều khoản hợp tác của tập đoàn lớn cùng tòa soạn nhỏ có vẻ đơn giản, cô nghiên cứu nửa ngày vẫn chưa nhận ra điểm không ổn, chỉ là cô nhận thấy chữ kí của Lam Thành khác với trước kia, nghệ thuật mười phần chuyển thành tin cậy, ngắn gọn, còn có sự mạnh mẽ khiến người ta tin rằng tồn tại sự bức bách. Điều này làm cô không khỏi so sánh Lam Thành trước đây và hiện tại. Nếu nói trước đây anh như cơn gió, đơn giản như ánh mặt trời thì Lam Thành hiện tại là một cái hồ nước sâu thẳm, khiến người ta không thể cảm nhận được.

“Cô xem điều khoản phụ đi”

Lời nói của anh ta kéo cô ra khỏi những suy nghĩ đó, cô quay lại đọc những điều khoản phụ một cách cường điệu, là Lam Thành đồng ý cho tờ báo một lần phỏng vấn. Như thể Lam Thành là một nhà tư sản, khinh thường việc lộ mặt trên báo chí, nhưng đối với Thời đại thương báo mà nói lại ưu ái, đây lại là một vinh dự lớn, không thể nghi ngờ đây là một nhân vật tạo sự chú ý nhất là tòa soạn từng được hợp tác ...

Trong lúc cô thấy khó hiểu, anh ta quay người lại, thản nhiên mở miệng “Cô có phải thấy Lam thành là người tốt, luôn ưu đãi chúng ta? Không chỉ có chi phí quảng cáo lớn, còn cho chúng ta điều cầu còn không được...” Anh ta nói xong đột nhiên nhếch miệng cười lạnh, lại nói “Nhưng mà trên sẽ không tùy tiện điều binh xuống dưới... Cô nhìn lại điều khoản cuối cùng mục một đi ...”

“Phí quảng cáo trả theo 3 quý, phí viết bài phỏng vấn trả sau khi đăng bài một tuần ... Chuyện này là có ý ...” Đông Hiểu Hi đọc lại.

“A..” Hạng Hàn cười một tiếng, đánh gãy lời nói của cô “ Ý là Lam Thành hiện đang bận rộn, không có ý định nhận lời phỏng vấn. Cho nên khoảng thời gian này không hẹn gặp được..”

“Đây không phải là lừa đảo sao?” Cô đột nhiên cao giọng, trong giọng nói có chút oán hận. Ánh mắt của cô có chút lạnh lùng, yêu cầu này của Lam Thanh đối với cô mà nói thật hơi quá đáng. Bởi vì cô yêu Lam Thành nên cô luôn hi vọng đây là một người đàn ông quang minh lỗi lạc, chính nhân quân tử. Nghĩ như vậy anh ta nói nhỏ, dùng ánh mắt ôn hòa nhìn cô gái trước mắt “ Thế nào? Có lo lắng cho tôi sao?”

“Không... Không phải, tôi không nghĩ rằng Lam Thành lại như vậy.. Thật ra anh ta vốn không phải là người như vậy...”

“Xem ra cô tin tưởng anh ta.” Hạng Hàn hướng mắt lên, đáy mắt treo một tia cảm xúc không rõ, cười nhạt “ Quả thật, trước khi kí hợp đồng, Lam tổng đã tốt bụng nhắc nhở tôi đây là một cái bẫy, theo hay không là tùy tôi ...”

“Vậy sao anh còn theo?” Cô đột nhiên cảm thấy sự tình vốn không hề đơn giản như vậy, nếu nói Lam Thành là cáo già thì Hạng Hàn tuyệt đối không phải dê con mà là hồ ly.

Anh ta không ngại ánh mắt nghi ngờ của cô, thoải mái cười, “ Nếu cô mười năm chưa ăn qua một bát cơm no, mà trước mặt cô lại xuất hiện một cái bánh bao, cô có bắt chấp tất cả để đạt được không?”

“Tôi sẽ không.” cô không do dự trả lời.

“A, bởi vì cô là phụ nữ.” Anh ta vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười, lại nói “Ăn không đủ no chỉ là cái cớ, quả thật trên đời này có bao nhiêu người có thể chống lại những cám dỗ dù biết rõ sẽ ngã vào vực sâu vạn kiếp bất phục. Lam tổng luôn là người tài giỏi, tôi nhận thua..” Tuy vậy nhưng dựa vào nụ cười của anh ta, không khó đoán rằng anh ta mới là người thắng.

Cô bắt đầu lơ đãng vì lo lắng cho Lam Thành “Anh nói Lam Thành là người thông minh, sao anh ta có thể mạo hiểm để công chúng khiển trách mình lừa gạt toàn soạn? Cái đó khác nào tự mình rước lấy rắc rối? Uy tín đối với một tập đoàn mà nói, là điều quan trọng, sao anh ta lại không hiểu ...”

“Vì cô..”

“....”

“Xem ra Lam Thành hiểu cô còn hơn chính bản thân cô nữa.” Hạng Hàn xoay đầu nhìn cô, nhận thấy cô hoàn toàn bình thường “Anh ta biết cô là dạng phụ nữ như thế nào, cho nên anh ta cố ý làm cho tòa soạn gặp phiền toái, như vậy cô đối với tòa soạn không thể rời đi, chỉ có thể tiếp nhận giúp anh ta, còn phải đảm bảo công tác...”

“Mà Hạng tổng cũng đạt được không ít lợi ích. Nếu nói Lam Thành là kẻ tinh quái thì anh cũng là yêu tinh, các người đã tính toán cả rồi, hai ngàn vạn là mang tôi ra bán...” Tuy rằng rất mạnh miệng nhưng cô hiểu được, trận này Lam Thành không phải là người thắng, ngược lại anh còn đem điểm yếu của mình lộ cho Hạng Hàn thấy, cô chính là điểm yếu của anh.

Im lặng hồi lâu, Hạng Hàn mới không chút để ý nói “ Cô không phải là xem thường tôi chứ, cho rằng tôi lợi dụng cô vì lợi ích tòa soạn.”

“Không có gì.” Cô thoải mái cười “ Ở trong suy nghĩ của tôi, đàn ông có hai dạng. Thứ nhất là lợi dụng đàn bà, thứ hai là bị đàn bà lợi dụng..”

“Ha ha, tôi biết trong lòng cô tôi là dạng đàn ông tồi tệ, chuyên lợi dụng phụ nữ, vậy Lam Thành thuộc loại nào?”

“Anh ta không thuộc loại nào cả..” Cô dứt khoát khẳng định rồi đột nhiên dứt khoát hỏi “Hạng tổng, không phải anh muốn tôi đi phỏng vấn Lam Thành sao?”

“Tôi chỉ là muốn cùng cô thảo luận , nếu cô không muốn...”

“Thôi được, dù sao đây cũng là bốn phần của tôi. Cùng lắm, anh có thể phái người đi cùng với tôi, tôi không nghĩ mọi người đoán ra tôi cùng anh ta có quan hệ.”

“Được”

Nhìn bóng dáng Đông Hiểu Hi, nụ cười trên khuôn mặt Hạng Hàn tắt dần. Lúc đầu anh không hiểu một người đàn ông như Lam Thành , đối với một người phụ nữ quật cường, thậm chí có chút phong tình không thể quên , thậm chí không tiếc gì để giúp cô ấy. Cho đến khi anh nhìn thấy Hiểu Hi ngồi trên xe anh lén lau nước mắt, trong lòng anh khi ấy có sự rung động, lúc đó anh mới hiểu được, đàn ông có thể bỏ qua nhiều người phụ nữ có cá tính cùng dung mạo, nhưng có bao nhiêu đàn ông có thể bỏ qua một cô gái trong sáng, đây quả thật là một sự hấp dẫn cực mạnh.

Tập đoàn Lam Long nằm ở khu vực chính ở một khu thương mại , ba mươi ba tầng, nó không phải là tòa nhà cao nhất, vẻ bề ngoài cũng bình thường, nhưng lại là tòa nhà trung tâm có địa thế hùng vĩ tạo khí thế rất lớn. Theo truyền thuyết, đây coi như tòa nhà thương mại vững chắc nhất thành phố T về mặt kiến trúc cũng như tài chính.

Đông Hiểu Hi cùng biên tập viên nhiều tuổi nhất của tòa soạn, Trương tỷ đang xuống taxi. Thật ra nói nhiều tuổi nhất nhưng cũng chỉ ngoài ba mươi tuổi, lúc gặp mặt, hai người đều rất tự nhiên nói cười, có người nói cả hai người là hai thể sát mễ hòa hợp cùng nhau. Tờ báo của cô có nhiều phóng viên xinh đẹp, có tài, sắc bén , ôn nhu nhưng ở Lam Long tập đoàn đều thất bại. Ngoại trừ Trương tỷ xem ra có chút kinh nghiệm hơi, nhìn cũng không ra ưu thế của hai người lúc này. Đương nhiên, cũng có người đoán mò thân thế của Đông Hiểu Hi, nhưng dù sao tin đồn cũng chỉ là tin đồn, người phụ nữ của Lam Thành cho dù không xinh đẹp cũng phải chói mắt, còn cô Đông Hiểu Hi này ngoại trừ vài nét thanh thuần, còn lại trông hoàn toàn bình thường ...

Đi vào cửa lớn là đại sảnh , đây là một sảnh lớn lát đá cẩm thạch, cùng cột đá khắc hoa rất đẹp, cô có chút không thích ứng được , thoáng dừng lại , liền có người ngăn cản bước chân của cô và Trương tỷ.

“Xin lỗi, phiền hai vị xuất trình giấy tờ.”

Nói chuyện với họ là một nhân viên lễ tân. Trương tỷ có chút bất mãn, đi trước họ là một người đàn ông không hề bị chặn lại “ Các cô sao không hỏi giấy chứng nhận của anh ta?”

“Vì đó là phó tổng của chúng tôi.” Nhân viên lễ tân trước mặt hai người mỉm cười.

“Các cô ở đây cũng không phải là tập đoàn quan trọng của quốc gia, tôi chưa nghe qua chuyện cơ quan nào chặn người đến hỏi giấy chứng nhận, các cô không sợ ảnh hưởng đến hiệu suất công tác sao?”

“Xin lỗi, nhưng đây là thời kì đặc biệt, có rất nhiều phóng viên đến , làm ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của Lam tổng, mong hai vị hợp tác.” Quả thật vì thành công mua được hai khu đất lớn, cổ phiếu của tập đoàn Lam Long mấy ngày nay tăng vọt vì thế có rất nhiều tập đoàn truyền thông đến phỏng vấn.

Trương Tỷ theo bản năng mang ra thẻ phóng viên, cũng không ngờ cô lại đem giấy chứng nhân ra cho lễ tân, “Chúng tôi là phóng viên Thời Đại Thương Báo , chúng tôi có hẹn phỏng vấn với Lam tổng, phiền cô cho chúng tôi vào để cùng thư kí xác định thời gian phỏng vấn. Chúng tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc của Lam tổng.”

“Vậy cô có thể gọi điện thoại cho thư kí Trương, không có lời của bên trên, tôi không thể tùy tiện cho các cô vào.”

“.....”

Cô làm sao có số điện thoại của thư kí Trương, lần này phỏng vấn cũng là tùy tiện, nếu trước đó có hẹn chắc chắn cũng bị từ chối, mà cô lại không muốn gọi điện cho Lam Thành. Đang do dự, đột nhiên sau lưng cô truyền đến một giọng nói trầm ấm “ Có chuyện gì vậy?”

“Lam tổng, hai vị này là phóng viên tờ Thời Đại Thương Báo, nói là đến để phỏng vấn.”

Theo giọng của lễ tân, cô cùng Trương tỷ không hẹn mà cùng quay đầu lại, phía sau một thân hình thon dài che khuất ánh sáng của hai người.

Lam Thành mặc một bộ đồ tây màu xám, áo sơ mi đen không đổi, cà vạt màu xám. Anh đứng ngược sáng, trên làn da giống như bị ánh sáng chiếu qua, trắng nõn. Anh không cười, vẫn như cũ âm trầm. Có thể không chút khoa trương mà nói, trước mặt người này quả thật không còn thấy nét đẹp của mọi thứ.

Trương tỷ cầm tay cô run run nói” Em à, chị muốn ngắt quá”

“Đừng không có tiền đồ như vậy, cho dù chết cũng phải hoàn thành bài phỏng vấn” Đông Hiểu Hi cố bình tĩnh nhưng lòng bàn tay vẫn đầy mồ hôi đã tiết lộ cảm xúc của cô.

“Cô đi làm việc đi, để tôi xử lý chuyện này.” Lam Thành thản nhiên nói với cô lễ tân, nghiêng đầu thoáng nhìn Đông Hiểu Hi, khóe miệng hơi mỉm cười, sau đó máy móc nói “ Hai người đi theo tôi.” Nói xong, anh cố ý bước nhanh về phía trước, không chút lo lắng hai cô gái đi phía sau đi giày cao gót có bất tiện.

Cô kéo tay Trương tỷ cùng đi qua, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Lam Thành như vậy, nói vậy hôm nay có thể là quan hệ xã giao đi.

Rảo bước đến thang máy chuyên dụng, anh tùy ý bấm lên tầng 33, cô không biết có phải anh cố ý hay không mà lại vô tình để tay ở chỗ hai người có thể cọ góc tay áo. Cô cúi đầu, ngừng thở, nhìn chằm chằm cái chìa khóa xe trong tay anh, tim lại không ngừng đập theo những con số đang biến hóa sinh động.

“Lam tổng, ít nhiều đã gặp được ngài, bằng không chúng tôi lại phải quay về.” Rốt cuộc với kinh nghiệm của mình, Trương tỷ không thể không mở lời để hòa tan không khí ngại ngùng trong thang máy.

Anh cười nói “ Tôi đi họp trở về, đem xe dừng trước cửa, nếu dừng ở bãi đậu xe thì chúng ta sẽ không gặp nhau ở đại sảnh.”

“Đúng vậy, chúng tôi thật may mắn.”

“Phải nói là tôi may mắn.” Anh cười ánh mắt nhìn thoáng về phía Đông Hiểu Hi mà không có ý dời đi. Người phụ nữ của anh hôm nay mặc một cái áo trắng, cổ áo để lộ ra một mảng da thịt trắng nõn, phía dưới là một cái váy bó màu vàng nhạt, mắt cá chân trắng nõn, tinh tế vừa nhìn đã hiểu ngay.

Nhưng mà, chỉ khác là anh vẫn sợ đôi giày cũ màu vàng kia.

22. Chương 22: Trêu Tức Phóng Viên

Lam tổng quả nhiên bề bộn nhiều việc, thang máy vừa lên đến tầng 33, anh vừa bước chân ra khỏi thang máy, trong nháy mắt đã bị người ta chặn lại, nói là trong phòng khách đang có khách hàng rất quan trọng.

Người ngăn Lam Thành lại chính là phó tổng tập đoàn Lam Long, bạn đại học của anh – Hầu Tử. Đông Hiểu Hi thấy Hầu Tử một bên cùng Lam Thành bàn chuyện, một bên đem ánh mắt đảo qua trên người cô, trong nháy mắt kia cô cúi đầu xuống, trong lòng bất ổn, còn không biết nên đối mặt với vị bạn học này của anh như thế nào. Cũng may Hầu Tử hình như không nhận ra cô, trên mặt thủy chung không có điểm nào bất ngờ, sợ hãi.

Lam Thành phải rời đi một chút, Đông Hiểu Hi và Trương tỷ được thư kí Trương Khiết mời đến văn phòng tổng tài.

Người ta đều nói ở thành phố T tắc đất tắc vàng, vậy mà căn phòng này lại quá mức rộng rãi, còn có chút xa xỉ. Đông Hiểu Hi cẩn thận đánh giá nó, toàn bộ căn phòng lấy hai màu đen trắng làm chủ đạo, không bày trí gì nhiều, ngoài một bàn làm việc, móc quần áo cùng giá sách, còn có một bộ sofa rất lớn. Nhưng xa hoa nhất căn phòng này có lẽ là hai phiến tường bằng thủy tinh sáng ngời kia, một mặt có thể quan sát thành phố T phồn hoa, mặt khác có thể bao quát hết căn phòng của thư kí bên ngoài. Mỗi ngày đều đối mặt với mỹ nữ, sau lưng thì là phong cảnh đẹp, khó trách người đàn ông này thoát nhìn xem ra sống rất dễ chịu, thoải mái. Cô khẽ mỉm cười lại đem ánh mắt tập trung vào một chậu hoa nhài trước cửa sổ, chậu hoa màu đen trắng. Hoa nhài chính trực là hoa quý, cánh hoa trắng noãn nở rộ, từ rất xa đã có thể ngửi thấy hương thơm dễ chịu lan tỏa.

Đáy lòng Đông Hiểu Hi đột nhiên cảm thấy đau đớn khác thường, cô biết bài trí chậu hoa này ở đây vốn không phải phong cách của Lam Thành, xem ra người đàn ông này vẫn luôn được người ta chiếu cố từ những việc rất nhỏ.

Một lúc sau, thư kí đem nước bưng ra, đặt một ly cà phê trước mặt Trương tỷ, còn cô thì là một cốc trà mật chanh.

Nữ thư kí cười ngọt ngào, giải thích: “Đây là do Lam tổng dặn dò.”

“Vị Lam tổng tài này quả là chu đáo nha.” Đợi thư kí rời khỏi, Trương tỷ không kiêng nể gì mà nhìn khắp bốn phía, khẩu khí rất rõ ràng: “Chị làm phóng viên đã mười năm rồi, nhân vật lớn nhỏ gì đều đã gặp qua, nhưng còn chưa bao giờ có loại cảm giác hít thở không thông thế này. Khó trách cứ nhắc đến việc phỏng vấn tổng tài tập đoàn Lam Long, là các đồng chí nữ biên tập của chúng ta đều hít thở không thông, có khi phát thưởng cuối năm cũng không thấy các cô ấy tích cực như vậy. Xem ra khuôn mặt dễ nhìn tuyệt đối là tạo hiệu ứng rất mạnh nha.”

Đông Hiểu Hi lại hừ lạnh một tiếng, nghe lời nói này liền cười nhạt: “Đó là đối với mấy cô gái mới đôi mươi mà thôi, luôn đem dáng vẻ dễ nhìn hoàn mỹ hóa lên, thật ra các cô ấy nào đâu biết rằng, cho dù là soái ca đi nữa, về nhà không phải đều tắt đèn lung tung sao.... Ai có thể khẳng định vị Lam tổng này khi vừa ngủ dậy đầu tóc lại không rối bù, không có gỉ mắt đây? Nói không chừng anh ta cũng vài ngày không tắm rửa, không thay nội y ấy....” Đông Hiểu Hi cố ý bôi đen hình tượng cho hả giận, nói rất hăng say nhưng vẫn không quên uống một ngụm trà người ta đã chu đáo chuẩn bị.

Cho mãi đến khi Trương tỷ dùng sức bóp chân cô một cái, nhìn ra cửa mỉm cười nói: “Lam tổng.... Anh đã tiếp khách xong rồi? Thật nhanh chóng....”

Đông Hiểu Hi giật mình ngẩng đầu, nhìn ánh mắt tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) của Lam Thành, một ngụm trà kia thiếu chút nữa thì phun ra.

Cô không biết hôm nay còn ai bị kịch hơn mình không, sau lưng nói xấu người ta đã đành, lại còn trên địa bàn của người ta nữa. Người nào đó nghe xong, còn tao nhã cười với cô ý muốn nghe giải thích. Đông Hiểu Hi càng nghĩ càng cảm tức, tự biết mình đuối lý, nên chỉ có thể cúi đầu tự nhận thức mình đã gặp hạn mà thôi.

Lam Thành lại không cho là đúng, nhìn người phụ nữ nhỏ bé trước mắt đang đỏ mặt, ý cười càng thêm thâm sâu, ngữ khí còn vô cùng thành thật nói: “Thật không nghĩ đến phóng viên Đông đây lại chuyên nghiệp như vậy, tôi cũng coi như mở rộng tầm mắt, thì ra phỏng vấn cũng cần cung cấp tư liệu riêng tư như vậy a, không bằng như vậy đi.....” Anh nói xong, chân dài tiêu sái đi đến trước bàn làm việc, ngồi xuống ghế da, vẫn như trước nở nụ cười đến điên đảo chúng sinh nói: “Phóng viên Đông, vì để đảm bảo bài phỏng vấn lần này có thể sinh động, thú vị hơn, chuẩn xác không có nhầm lẫn, không lệch lạc sự thật, chỉ bằng từ hôm nay trở đi, cô 24/24 giờ đều phỏng vấn ở bên người tôi, cô thấy như thế nào? Xem xem Lam Thành tôi có phải hay không về nhà cũng tùy tiện tắt đèn lung tung, không tắm rửa, không đổi nội y, hơn nữa lúc vừa ngủ dậy đầu tóc có rối bù.... Hoặc là tìm hiểu thêm một chút xem Lam Thành này, hẳn ta có phải có phương diện nào thiếu hụt hay không. Tôi cũng không ngại đăng tải lên một chút....” Lam Thành ngôn ngữ tà ác, cười đến vài phần nham nhảm.

Tên này tuyệt đối là nhân cách phân liệt.

Đông Hiểu Hi oán hận trừng mắt liếc một cái, mặt đỏ không nói lên lời. Trương tỷ trong lòng cũng không khỏi phát ra âm thanh cảm thán, nhà tư bản quả nhiên là biến thái, ngoài việc lấy bóc lột làm thú vui, thì ra còn công khai trêu đùa nữ phóng viên. Nhưng là, dù có là phóng viên có kinh nghiệm đi nữa, giờ phút này đối với đề nghị phỏng vấn 24 giờ bên người của Lam tổng, cũng không biết nên ứng biến thế nào. Đang lúc hai người đành cầm tách trà lên uống che giấu sự xấu hổ thì Lam Thành nhận một cuộc điện thoại, khi nhắc tới Hạng tổng, liền đứng dậy bước nhanh ra ngoài.

Không bao lâu sau, điện thoại của Trương tỷ cũng đổ chuông, là Hạng Hàn gọi đến, nói tòa soạn báo bắt ngờ có nhiệm vụ phỏng vấn quan trọng cần cô lập tức trở về, bên tập đoàn Lam Long này chỉ để lại một mình Đông Hiểu Hi là được. Trương tỷ cúp máy, có chút lo lắng nhìn Đông Hiểu Hi: “Hiểu Hi, tổng biên gọi chị, xem ra nơi này chỉ có thể giao cho em. Chị xem ra Lam tổng này cũng là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, mà bên trong thì thói rửa trôi..... Em phải cẩn thận đó.”

Đông Hiểu Hi cũng không dám dễ dàng mở miệng như lúc này, chỉ sợ người kia lại nghe thấy, đành phải cấp Trương tỷ một ánh mắt an ủi. Kỳ thật trong lòng cô hiểu rất rõ, Lam Thành chỉ biết ở trước mặt người khác mà bắt nạt cô, còn khi chỉ có hai người bọn họ ở cùng nhau, anh đều ngoan thật sự.

Trương tỷ đi rồi, Lam Thành mới trở lại văn phòng, vô thanh vô tức (không tiếng động, không hơi thở) đứng trước mặt Đông Hiểu Hi. Nếu muốn nhìn biểu tình của anh, Đông Hiểu Hi chỉ có thể ngẩng đầu lên, còn nếu nhìn thẳng, thì chính là vị trí tuyệt đối không nên nhìn, hướng chỉ khoảng cách hai người còn gần đến thế.....

Đáng chết!

Đông Hiểu Hi không thể giải thích nổi vì cái gì mà giờ phút này mình lại mặt đỏ tai hồng, có lẽ chính vì tư tưởng của cô không trong sáng. Trong lòng rửa thầm một câu, vội vàng xoay mặt nhìn ra phía ngoài cửa sổ.....

“Vì sao không nhìn anh? Có phải cảm thấy Lam Thành hiện tại rất bại hoại hay không, sợ phải một mình ở cùng anh?” Lam Thành nhìn không chớp người phụ nữ nhỏ bé trước mắt, đáng yêu, quật cường lại ngượng ngùng, tất cả cảm xúc dường như luân phiên thoáng qua trên mặt cô, anh không biết chính mình đã khắc chế thế nào để không xúc động mà ôm chặt lấy cô. Anh hiểu mình không nên làm cô hoảng sợ mà hỏng việc, năm năm đều đã đợi được, cần gì phải nóng lòng nhất thời.

Đông Hiểu Hi cảm nhận trong lời nói của Lam Thành có một phần che chở, cũng nhận ra anh có điểm giống như trước kia, không hề kiêng kị mà làm nũng với cô. Chỉ là cô không thể nào cho anh đáp an, chỉ có thể thản nhiên lắng sang chuyện khác: “Hoa nhài là ai chăm sóc vậy? Rất tốt, rất cẩn thận.”

“Trương Khiết. Cô ấy nói căn phòng này ánh sáng tốt, nên để lại đây.” Lam Thành giải thích có chút cố ý.

“Phải không? Tập đoàn Lam Long lớn như vậy, cũng chỉ có một gian phòng này ánh sáng tốt....?”

Lam Thành không biết nên nói tiếp thế nào, trầm mặc một lát. Đột nhiên cúi mình xuống, một luồng hơi thở ấm áp dễ chịu nhẹ nhàng phả vào bên tai Đông Hiểu Hi. Anh từ từ nói: “Đừng ghen, không đáng giá. Lam Thành vĩnh viễn là của em, lòng của hắn ta cho đến bây giờ đều không thay đổi....”

Đông Hiểu Hi như ngừng thở, không dám lộn xộn, nhìn chậu hoa nhài kia vẫn sâu kín ở góc phòng tỏa ra hương thơm.

Đột nhiên, cánh cửa mở ra, truyền đến thanh âm kinh ngạc của một người đàn ông: “Chà, tình huống gì đây nhỉ?”

23. Chương 23: Đứng Suy Nghĩ Nhiều

Người bước vào không phải ai khác, chính là phó tổng tài tập đoàn Lam Long, Trương Nghị, hay còn gọi là Hầu Tử.

Hầu Tử cũng không nhìn đến hai người đang ngồi trên ghế sofa, mà đi thẳng đến bàn công tác của Lam Thành, “Sao, Lam tổng lại có thể ở văn phòng có nhã hứng như vậy sao?” Nói xong, anh ta đem văn kiện đặt trên bàn, hướng mặt nhìn về phía cửa thủy tinh chói nắng, dường như đang chờ đợi Lam Thành cho anh ta một lời giải thích.

Lam Thành chậm rãi đứng dậy, lơ đãng lấy tay phất một chút trên quần áo, vẻ mặt vẫn rất vân đạm phong khinh. Anh thong thả đi vài bước đến trước bàn công tác, cầm lấy văn kiện, lật lật xem qua, mặt không chút thay đổi nói: “Lần sau nên gõ cửa trước khi vào.”

“Xem ra về sau phải gõ cửa thôi.” Hầu Tử thở dài, ngữ khí có chút ám chỉ, “Khi nào đi họp, hỏi bộ trưởng Lâm dùm tôi, nói là tôi rất nhớ cô ấy, khi nào thì có thể cùng mọi người tụ họp.” Nói xong, anh ta thần nhiên liếc mắt nhìn Đông Hiểu Hi, sau đó lập tức đi ra ngoài.

Thì ra không phải Hầu Tử không nhận ra cô, mà là không hoan nghênh sự trở lại của Đông Hiểu Hi.

Văn phòng lại chìm trong vắng lặng, Đông Hiểu Hi ngơ ngác nhìn chậu hoa nhài trên cửa sổ, năm năm trước khi cô cùng Lam Thành kết hôn, quanh cô ai cũng phản đối, ngay cả Hạ Tuyết cũng tỏ vẻ nghi ngờ. Nhưng cô vẫn có dũng khí đối mặt với tình yêu, cô thua, chính là thua chính bản thân mình. Hiện tại, điều cô cần bận tâm là Trầm Trầm, là người ba đã gặp thất bại của cô, còn phải bận tâm đến bạn bè bên cạnh Lam Thành, đó là những người cùng anh kề vai chiến đấu, cùng chung hoạn nạn, thậm chí vì anh mà từ bỏ lý tưởng.

Lam Thành nhìn thoáng người phụ nữ nhỏ, biết cô đang nghĩ gì giờ phút này. Anh nhợt nhạt cười, đưa tay để văn kiện lại trên bàn. Kỳ thật anh đã biết ý tứ của Hầu Tử khi nói những lời vừa rồi, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh, cho dù chân mày theo thói quen hay nhăn lại, cũng cố gắng hòa hoãn trong lòng. Anh không muốn để cho Đông Hiểu Hi nhìn ra anh có chút do dự, thật ra cũng không phải là do dự, bởi đối với anh, chuyện của anh và Đông Hiểu Hi trong tương lai, anh cho rằng không có con đường thứ hai. Chỉ là anh không thể mở lòng hơn với Lâm Sướng được.

Cùng học với nhau tại khoa kiến trúc, cùng là nghiên cứu sinh, tuy rằng bọn họ không học cùng thầy, nhưng anh em của anh vẫn coi Lâm Sướng như em gái, che chở cho cô, mỗi lần tu tập cùng ăn uống, nếu thiếu cô em gái này, sẽ có cảm giác thiếu thốn gì đó. Nhưng, thời điểm Lam Thành kết hôn, anh đã hoàn toàn làm tổn thương cô gái đó, cô ấy không thể không một mình tới Pháp du học, vô cùng đau xót. Tưởng rằng sau khi mọi chuyện trôi qua, khi Lam Thành từ Mỹ trở về gây dựng sự nghiệp, cô ấy lại từ Pháp trở về muốn giúp anh. Khi đó, Lâm Sướng đã thần nhiên hơn trước, đối với Lam Thành cũng đã sớm hết hi vọng, cô giúp anh chỉ vì muốn thay ba mình chuộc lỗi.

Kỳ thật năm đó, “Thành ánh sáng” lấy tên Lâm Khải Cang là người thiết kế chỉ là bắt chước. Lúc ấy, ban giám khảo của cuộc thi là hai vị lãnh đạo có chút thiên vị, chỉ ưu ái đến tác phẩm của người thuộc phe phái của mình, ai giữ ý người này. Nếu “Thành ánh sáng” chỉ là tác phẩm của một kẻ vô danh tiểu tốt, vận mệnh của nó hẳn sẽ chìm nơi đáy bể, ngay cả tư cách tham gia dự thi cũng không có. Sau đó, một trong hai vị giám khảo tìm đến Lâm Khải Cang và Lam Thành thương lượng, nói là thương lượng nhưng thật ra là ra mệnh lệnh thỏa hiệp, “Thành ánh sáng” chỉ có thể đề tên của Lâm Khải Cang để dự thi. Bí mật này cũng chỉ có ba người biết. Vị giám khảo kia nay đã rời khỏi thành phố T, Lâm Khải Cang cũng vì vậy mà từ bỏ chức vụ viện trưởng của mình, rời khỏi học viện T, mang theo vài học trò của mình. Lam Thành vốn là học trò mà ông ưu ái nhất, nên ông không thể tha thứ cho chính mình khi làm như vậy với anh. Nhưng đối với Lam Thành mà nói, “một ngày làm thầy, cả đời là thầy”, anh cùng với Lâm Khải Cang cảm tình như cha con, thậm chí cổ phần của tập đoàn Lam Long, Lam Thành nắm trong tay 60% thì đã hết 40% là của Lâm Khải Cang, nhưng tất cả trên danh nghĩa đều là của anh. Điều này, Lâm Sướng cũng không hề biết bí mật này. Lam Thành nhận số tiền ấy, một là do muốn thầy của anh bớt đi cảm giác tội lỗi, hai là anh muốn bán mạng kiếm tiền, muốn vì Lâm Sướng mà bù đắp lại những gì anh nợ cô, nhưng anh biết có một số việc có tiền cũng không thể làm gì, chỉ là anh không thể không thừa nhận mình có chút ích kỷ.

Đối với Lâm Sướng, anh luôn là người ích kỷ như vậy.

“Lam tổng, sắp tới giờ rồi.” Thư ký Trương Khiết đi vào, phá vỡ không khí trầm tĩnh trong phòng.

Lam Thành nhìn xuống đồng hồ, đứng dậy sửa sang lại quần áo, đi ra ngoài, một bên nói với Đông Hiểu Hi, “Đi, em đưa em về nhà.”

...

Lam Thành lái xe vững vàng, tốc độ của xe có chút nhanh. Đông Hiểu Hi biết anh đang có việc gấp, vội vàng nói: “Em có thể tự mình về, có thể còn phải quay lại tòa soạn nữa ...”

“Anh và Hạng tổng có nói chuyện qua, sau khi tổng hợp tư liệu về anh em sẽ quay lại tòa soạn. Buổi sáng cuối tuần, em cứ tới văn phòng anh vào lúc mười giờ là được. Không đến mức anh vì em mà bỏ bê công việc.” Lam Thành nói xong, nhìn cô cười lớn, sau đó còn chân thành nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, mọi chuyện cứ giao cho anh xử lý, biết chưa?” Lời nói của anh rất nhẹ, tựa như mảnh lông mao nhẹ nhàng trôi qua lòng Đông Hiểu Hi, cô cảm giác mình có chút say ...

Cô biết ý của Lam Thành, muốn cô đừng để ý tới lời nói của Hầu Tử. Kỳ thật. Ngay thời điểm anh cười với cô, lòng cô đã thoải mái trở lại rồi, Lam Thành luôn có loại ma lực này, khiến cho phụ nữ bên cạnh anh luôn nguyện ý tin tưởng anh, thậm chí y lại vào anh. Cô không tự giác nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của Lam Thành, có cảm giác sạch sẽ, làn da trắng để chịu nổi sự gọi cảm, khiến cô có chút thất thần ...

“Anh cũng muốn tranh thủ thời gian, em nên học lái xe đi.”

“Sao cơ?” Đông Hiểu Hi khó hiểu nhìn anh.

Lam Thành cũng không quay đầu, tiếp tục nói: “Em đi làm tới tòa soạn khoảng cách cũng không gần, mỗi ngày đều mất gần một giờ đi lại, có phương tiện riêng thì tốt hơn.”

Điều này cũng đúng, Đông Hiểu Hi tưởng rằng mình sẽ không vượt qua nổi tình cảnh khó khăn này, mỗi ngày đều đưa đón Trạm Trạm nên rất mệt mỏi, hơn nữa mỗi buổi sáng sớm, phải đánh thức con dậy khi còn rất sớm khiến cô rất không đành lòng. Nhưng với tiền lương và cách chi tiêu của cô hiện giờ, muốn mua xe chắc không thể.

“Sẽ nghĩ thêm, trước hết em phải làm tốt công tác của mình, chuyện khác nói sau.”

“Em không nhất thiết phải tự mình thu thập tư liệu, anh sẽ tìm người viết giúp em.” Lam Thành nói xong, nhìn ngoài lại phía sau, cười nói với Trương Khiết ngồi ở phía sau: “Cô hành văn cũng không tệ đúng không?”

Trương Khiết đối với lời của Lâm tổng lập tức hiểu rõ, cười trả lời: “Nếu là chuyện của Lam tổng, cho dù hành văn không tốt cũng phải thử xem.”

“Sao có thể được.” Đông Hiểu Hi vội vàng ngăn lại.

“Sao lại không được, cái này gọi là an bài thời gian hợp lý.” Lam Thành không cho là đúng.

“Sao có thể hợp lý, nếu anh xây nhà, em chỉ có thể tham gia vào như hạt cát trộn trong vữa, anh cảm thấy hợp lý sao?”

“Đương nhiên, đó là bê tông, nhà sẽ càng rắn chắc.”

“Thật là.”

Đông Hiểu Hi cùng Lam Thành cùng nhau mỉm cười. Nụ cười này tựa như cơn mưa mùa xuân, nhất thời hóa giải sự lạnh lẽo nhiều năm qua. Cô đem khuôn mặt hơi phỉếm hồng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thành phố quen thuộc ngoài kia làm cho người ta có cảm giác đã trở về nhà, loại cảm giác an tâm này không thể dùng lời mà miêu tả được.

Xe đến gần nhà trẻ Ánh mặt trời, Đông Hiểu Hi vội vàng kêu Lam Thành dừng xe.

Lam Thành do dự, đem xe dừng lại bên lề đường, nghiêng người thoái dây an toàn cho cô, hỏi: “Sao lại xuống xe, còn cách nhà khá xa mà.”

“Em, em đi mua đồ ăn.”

“Nhà không gần chợ sao?”

Lam Thành nói vừa hết, Đông Hiểu Hi cũng đã xuống xe, cô nghĩ nếu cứ cùng anh tiếp xúc gần gũi như vậy, tiếp tục ngủ thấy hơi thở dễ chịu mà mùi hương từ thân thể anh, chính cô sẽ lại để lạc mất mình.

Lam Thành nhìn người phụ nữ lo lắng bồn chồn trước mắt, nhợt nhạt nở nụ cười, chiếc xe màu đen trở lại công việc, quay tay lái liền xông ra đường. Đứng tại chỗ, Đông Hiểu Hi có chút lo lắng, tên hỗn đản này nhìn tư thái nhả nhặn, thế nhưng lái xe lại không vẩn minh tí nào.

...

“Mẹ, hôm nay sao lại đón Trạ Trạ sớm vậy?”

“Không được sao?”

“Được ạ, mẹ là tốt nhất.”

Nắm bàn tay nhỏ bé của con, Đông Hiểu Hi vô cùng thoải mái. Cô một bên nghe Trạ Trạ lú lo mấy câu tiếng Anh đơn giản vừa mới học được, vừa nghĩ tới hình ảnh Lam Thành ôn nhu cười, cũng nắm tay con trai bước đi, hai cha con thân thiết đi bên cạnh nhau, anh cũng nhẹ nhàng mà sữa cho con những khẩu ngữ phát âm sai/

“I see. ”

“I quit!”

“Let go!”

“Me too.”

“My god.”

“No way.”

“Bảo bối, sao lại thích học tiếng Anh như vậy?”

“Bởi vì khi lớn lên, con muốn tới nước Mỹ tìm ba.”

“ ... ”

Đông Hiểu Hi gay gắt nắm chặt tay con, muốn nói điều gì đó. Đột nhiên, một chiếc xe thể thao của Pháp phóng qua sát bên người cô. Đông Hiểu Hi theo bản năng ôm chặt con, tim đập liên hồi. Mà chiếc xe kia đi qua một quãng, đột nhiên thả chậm tốc độ, chậm rãi lui lại, dừng ở bên cạnh cô.

Một lát sau, cửa xe mở ra, bên trong là một người phụ nữ còn khá trẻ, bên cạnh còn có một cậu bé, so với Trạ Trạ hình như lớn hơn một chút.

Đông Hiểu Hi cảm thấy người phụ nữ này có chút quen mắt, hình như là đã gặp ở đâu nhưng nhất thời không nghĩ ra. Đang do dự thì cô nhìn Đông Hiểu Hi khoa trương cười, ngữ khí có phần khinh thường: “Chà, Đông phóng viên, thật không nghĩ cô đã có đứa con lớn như vậy? Sao, tự mình đến đón con à? Hạng Hàn sao lại không biết săn sóc thể này, anh ấy đối với con của mình luôn quan tâm chăm sóc, so với tôi là mẹ còn tốt hơn nhiều ... Nhưng dù sao, anh ta có thể giúp cô có tiền cho con đi học ở nhà trẻ đắt tiền, cũng coi như là có ơn phải không?” Người phụ nữ kia lấy tay xoa xoa đầu Trạ Trạ, hừ lạnh cười nói: “Chà, nhóc con này nhìn thật là nghịch ngợm lại quái lạ, sẽ không phải là cái loại tạp chủng chứ ...”

Đông Hiểu Hi gạt bàn tay kia khỏi đầu con, đem con ôm vào trong ngực. Cô đột nhiên nhớ tới người phụ nữ trong văn phòng tổng biên đánh Hạng Hàn một bạt tai. Quả nhiên đúng như lời đồn đại, sau khi cô ta rời khỏi Hạng Hàn liền trở nên có tiền của, nhưng sao cô ta có thể thản nhiên để con mình gọi người khác là cha? Đông Hiểu Hi không thể hiểu nổi.

Chiếc xe thể thao lướt đi như gió, bỏ lại hai mẹ con cô trên đường, Đông Hiểu Hi buông cánh tay gắt gao ôm con ra, nhìn đám bụi dần tiêu tan trước mắt, cảm thấy mờ mịt.

“Mẹ, cô ấy nói cái gì tạp chủng ...”

Đông Hiểu Hi không có trả lời con, con lại hỏi lại cô lần nữa, cô đột nhiên vì ức chế mà không thể phần nộ, la con: “Về sau không được học những lời nói không đứng đắn đó.”

24. Chương 24: Đứa Nhỏ Của Cô

Lam Thành bước chân trầm ổn đi vào hội trường, mọi ánh mắt không hẹn mà cùng hướng về phía anh. Trong đó có cả thị trưởng, bí thư thị ủy cùng các lãnh đạo trọng yếu đều ở đây, còn lại là giám đốc các xí nghiệp của tập đoàn Lam Long. Anh cúi nhìn đồng hồ, thời gian vừa vặn không hơn không kém, khuôn mặt anh đỏ bừng cộng thêm hơi thở có chút gấp gáp nhưng bước chân vẫn vững vàng tiêu sái đi đến chỗ hai chiếc ghế còn để trống ngồi xuống. Mà thư kí Trương Khiết đằng sau anh cũng không có chút áp lực nào, dấu sao cũng đã đến nơi, có chuyện gì thì cũng đã có vị đại soái ca đi trước kia rồi. Là vì thang máy bị chiếm dụng, để kịp thời gian, cô cùng Lam tổng đã leo cầu thang bộ hết mười hai tầng, quả thực khiến cô có chút ăn không tiêu.

Lâm Sướng thấy Lam Thành ngồi xuống, thái dương lấm tấm mồ hôi, liền thuận tay đưa cho anh chiếc khăn tay, nhẹ nhàng cười: “Nên rèn luyện.”

“Ừ, thời gian gấp gáp.” Lam Thành điều hòa hơi thở, nắm lấy chiếc khăn trong tay.

Lâm Sướng cười cười cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là yên lặng cảm nhận hơi thở nam tính mê người ẩn ẩn bay đến.

Ngay lập tức, hội nghị liền bắt đầu.

Trưởng phòng Trần đứng lên đọc báo cáo, cả hội trường im lặng liên tục được không bao lâu, đối với mấy vị lãnh đạo của Lam Long ngồi bên dưới đây mà nói, bàn việc trên bàn ăn, chén đối chén thì càng thực tế hơn nhiều, mà mấy điều lệnh hạn chế này nọ kia cũng không cần bọn họ quan tâm, đều có nhân viên công ty đi nghiên cứu rồi, trên có chính sách, dưới tất có đối sách. Vì thế, lần sống nhẩn tin, gọi điện liên lục tục mà bắt đầu.

Lâm Sướng nhìn Lam Thành đang ngồi im lặng, biết là tâm tư anh hoàn toàn không ở trong phòng họp này, bởi vì có đánh chết cô cũng sẽ không tin, đang trong cuộc họp như vậy mà anh có thể lơ đãng mỉm cười. Cô biết anh đã hoàn toàn ở trong một thế giới khác, thế giới có người phụ nữ tên Đông Hiểu Hi kia. Cô cũng không khỏi cảm thán, người đàn ông này từ khi gây dựng sự nghiệp đến nay có rất nhiều thay đổi, không phải vấn đề gì cũng cố chấp kiên trì như thế. Anh học được thỏa hiệp, học được mừng giận không biến sắc, học được ngàn chén không say, nhưng vẫn có vài điều là còn kiên quyết không đổi, chẳng hạn như lúc ấy đặc biệt đỏ mặt lơ đãng, hay như bao năm nay vẫn cùng cô duy trì khoảng cách, hoặc là vẫn yêu người nào đó mãi không thay đổi. Có điều cô cũng không ép buộc anh điều gì, chỉ im lặng chấp nhận quan hệ không xa không gần với anh, chấp nhận trả giá với cuộc sống luôn bị tôn trọng quá mức này. Cô vẫn là phụ nữ, luôn đem đời thật cùng ảo mộng đan xen với nhau, thế nhưng đoạn tình duyên này cô cũng không hèn mọn mà đi đòi lấy.

Cuộc họp kéo dài suốt ba tiếng cuối cùng cũng đã xong, mọi người tốp năm tốp ba, vừa cười vừa nói rời khỏi hội trường. Lâm Sướng thấy Lam Thành còn chưa rời đi, mà đang đứng ở gần cửa trò chuyện vui vẻ với phó thị trưởng Bùi. Đây là vị phó thị trưởng trẻ tuổi đầy hứa hẹn vừa mới được đề bạt lên, tuổi tác so với Lam Thành có lớn hơn một chút, anh ta thấy Lâm Sướng đi tới, liền tươi cười: “Lâm bộ trưởng, tôi cùng Thành tử vừa mới nhắc đến cô, có một buổi tiệc nho nhỏ, không biết có được hân hạnh đón tiếp cô không đây?”

Lâm Sướng nhìn nhìn sang Lam Thành, anh đang tựa vào bàn thanh thoi nhìn cô cười nói: “Cùng đi đi.”

“Không được, đàn ông các anh tụ họp, em thấy áp lực, bất tiện lắm. Chúc các anh đi vui vẻ, em đi trước.” Lâm Sướng nói xong liền quay đầu rời phòng họp không hề ngoảnh lại. Cô không thích thái độ khoanh tay

đứng nhìn này của anh, cho dù Đông Hiểu Hi đã trở lại, anh cũng không nên thấy cô bị người khác mời mọc, sẵn đón mà cứ thản nhiên vui vẻ như vậy.

Đi vào bãi đỗ xe, Lâm Sướng vừa mới đi đến bên chiếc Audi màu xám của mình, lại ngoài ý muốn bị Lam Thành gọi lại.

“Làm sao thế? Mất hứng?” Lam Thành hai tay đút túi quần, cười đến ôn hòa lại thêm vài phần vô tội.

Lâm Sướng nhìn nhìn phía sau anh, chỉ thấy bóng dáng Trương Khiết, liền nhẹ nhàng tươi cười trả lời: “Không có. Em đã hứa với ba sẽ về nhà ăn cơm chiều, cho nên vội đi mua vài thứ thôi. Sao lại có một mình anh, không phải sẽ đi ăn sao?”

“Anh có chút chuyện đi trước bàn bạc, tối mới đi. Đúng rồi, thầy dạo này có khỏe không, qua khoảng thời gian bận rộn này, anh sẽ đến thăm ông.”

“Vẫn tốt, chỉ là gần đây nhiễm thói quen uống rượu giải sầu.”

“Như vậy sao được, phải cố gắng khuyên nhủ thầy, không được thì để anh gọi điện thoại cho ông.”

Thấy Lam Thành có chút sốt ruột, Lâm Sướng cảm thấy rất vui mừng. Cha cô thật càng ngày càng giống Lão ngoan đồng (như Chu Bá Thông, già rồi mà tính tình như trẻ con), ngoại trừ Lam Thành khuyên bảo, lời nói của người khác đều như gió thoảng bên tai, ngay cả con gái ruột như cô cũng không ngoại lệ.

“Bằng không như vậy đi, anh sẽ cho người cùng thầy ra ngoài du lịch giải sầu, hoặc là khuyên thầy thu nhận thêm vài học trò, dù sao người ham công việc như thầy mà ở nhà suốt thì đúng là buồn chán nhiều lắm...”

Nhìn bộ dạng của Lam Thành lúc này, Lâm Sướng không nhịn được mà bật cười. Người đàn ông này có đôi khi đúng là rất dài dòng, nhưng bộ dạng lễ mễ đông dài này của anh lại thật sự rất đáng yêu.

“Được rồi, em đã biết, anh đi nhanh đi, giải quyết công chuyện quan trọng hơn, đừng trì hoãn nữa.”

Lam Thành nhìn đồng hồ rồi cũng gật gật đầu, xoay người lên xe. Có lẽ là thói quen, anh xưa nay ở trước mặt Lâm Sướng vốn không có khái niệm ưu tiên phụ nữ.

Thật ra Lâm Sướng cũng thực hưởng thụ thái độ thoải mái tùy tiện này, nhìn chiếc xe màu đen kia rời khỏi tầm mắt, cô mới thu hồi nét cười, một mình lên xe rồi đi.

Đông Hiểu Hi vốn đang ở trong bếp nấu cơm, để ý thấy Trạ Trạ ở ngoài phòng bấm hai tay vào khung cửa, thấp thò ló ra nửa đầu chăm chú nhìn mình. Ánh mắt đen láy chớp động, vừa thấy cô nhìn đến lại vội vàng rút đầu trở về, cô thấy vậy không khỏi vừa muốn cười, lại nhịn không được mà đau lòng. Hôm nay sau khi nàng phát giận la con, Trạ Trạ vẫn chu chu cái miệng nhỏ nhắn ra mà cũng không dám khóc. Thằng nhỏ vốn có làm sai cái gì đâu? Nghĩ vậy, cô vội vàng cười: “Trạ Trạ, con có việc gì sao?”

“Dạ.” Tiểu tử kia ngoan ngoãn gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Mẹ, điện thoại của mẹ đổ chuông.”

“Ngao, mau mang lại đây ẹ.”

Nhận điện thoại từ tay con, cô nhìn xem thì thấy tên Hạng Hàn, chợt có chút do dự. Trực giác nói cho cô biết nên cách xa người đàn ông này một chút, nếu không tương lai có lẽ sẽ phiền toái không ngừng. Vì thế cô nhận điện thoại, ôn hòa mà nói: “Tổng biên, có việc gì sao? Để ngày mai đến tòa soạn trực tiếp nói vậy.”

Chỉ nghe thấy đối phương cười khê một tiếng, dường như đã sớm đoán trước cô sẽ trả lời có lệ như vậy: “Không có chuyện gì, chỉ là muốn nói với cô một chút về chuyện bài sưu tầm về Lam tổng thôi. Trong khoảng thời gian này, cô cứ yên tâm ở bên tập đoàn Lam Long đi, tận lực viết bản thảo cho anh ta vừa lòng là được.”

“Tôi hiểu, còn chuyện gì khác sao, Hạng tổng.”

“Đúng rồi...” Đối phương dường như có chút do dự, hỏi cô: “Hôm nay có phải vợ cũ của tôi đã tìm cô gây phiền toái gì không?”

“Không có, chỉ là tình cờ mà gặp thôi.” Đông Hiểu Hi cười lạnh một tiếng, cô đang nghĩ, người đàn ông này gọi điện cho cô chẳng qua là vì muốn thay vợ cũ giải thích mà thôi. Thật ra cũng không cần thiết, tâm tính của người phụ nữ kia, lần trước ở văn phòng Hạng Hàn cô đã sớm lĩnh giáo rồi.

“Ồ, thực là không có chuyện gì thì tốt.” Đang lúc Hạng Hàn muốn ngắt điện thoại, trong nháy mắt, anh lại không nhịn được mà thấp giọng nói: “Tiểu Hi, thực xin lỗi.”

Đông Hiểu Hi quyết đoán ngắt điện thoại. Đời này cô ghét nhất chính là ba chữ “thực xin lỗi”. Lúc trước, Lam Thành cũng là nói ba chữ này mà tuyệt tình rời bỏ cô, đối với đàn ông mà nói, ba chữ thực xin lỗi này quả là dễ dàng xuất ra, nhưng lại không ai chân chính hiểu rõ nó gây cho phụ nữ cảm giác tàn khốc, tuyệt vọng đến thế nào. Có lẽ hiện tại cô muốn mắng nhất, cũng nên mắng mỗ nhất chính là Lam Thành mới đúng. Nghĩ vậy, Đông Hiểu Hi xoay người ra ban công, không chút do dự gọi điện thoại cho Lam Thành.....

Vài giây sau điện thoại đã kết nối được, bên kia truyền đến giọng nói ôn hòa, mừng rỡ: “Tiểu Hi? Làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì.” Không hiểu thế nào, vừa nghe giọng nói kia, Đông Hiểu Hi một câu cũng mắng không ra, vừa mới rồi còn không thể ức chế được cảm xúc phẫn hận, vậy mà giờ phút này lại không hề phản kích. Cô chậm chậm nói tiếp: “Vừa rồi, tổng biên Hạng gọi điện cho em, nói về chuyện phỏng vấn sưu tầm, em muốn xác định một chút, ngày mai có thật sự phải đến chỗ anh báo danh không?”

“Không đúng, tiểu Hi, em nhất định có chuyện gì đó muốn nói với anh, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Là Lam Thành quá nhanh nhạy hay là vì anh vẫn luôn thấu hiểu cô? Hốc mắt Đông Hiểu Hi lập tức nóng rực, nhịn không được mà nói: “Lam Thành, anh đang ở đâu?”

“Chờ anh, anh lập tức qua đó....”

Lam Thành buông điện thoại, không kịp mặc áo khoác đã đi ra cửa, vội vội vàng vàng va vào Trương Khiết đang đi vào phòng, xấp văn kiện còn chờ anh xem xét rơi đầy trên mặt đất. Lam Thành nhanh nhẹn bắt lấy cổ tay Trương Khiết mới giữ được cô không ngã xuống, cũng không kịp giúp cô nhặt mấy thứ kia, vội vàng bỏ lại một câu: “Đặt ở trên bàn làm việc, tôi trở về sẽ xem sau.”

“Lam tổng, lái xe hiện không ở đây, anh uống rượu lái xe rất nguy hiểm.”

Văn phòng đã im lặng rồi, Trương Khiết nhìn theo hướng bóng người kia vừa biến mất mà ngẩn cả người.

.....

Ban đêm, trên đường phố dòng xe cộ vẫn lưu chuyển không ngừng. Lại một cái đèn đỏ, Lam Thành nóng vội đập mạnh tay lái, còi xe chọt vang lên inh ỏi. Anh đành dừng xe cùng dòng người chờ đợi, trong lòng đầy bất an, nghĩ đến cô gái nhỏ bé kia vừa mới trong điện thoại hỏi mình: “Lam Thành, anh đang ở đâu?” Giọng nói ấy, ngữ khí ấy đều khiến tâm can anh nóng chảy. Nhiều năm như vậy, có phải cô đã từng hỏi anh vô số lần hay không? Nhưng là năm năm nay, anh lại bất lực, đến một lần cũng không nghe được, một lần cũng chưa từng xuất hiện trước mặt cô mà an ủi, giúp đỡ cô.

Anh thật không biết là nên hận chính mình hay là nên hận cô ngốc nghếch.

Thật vất vả mới chạy được đến khu chung cư quen thuộc kia, Lam Thành lấy điện thoại ra gọi cô.

“Anh đi lên hay là em xuống đây?”

“Chờ em.”

Lam Thành nhìn cửa khu nhà, nghĩ đoạn hội thoại này quả là đơn giản không thể đơn giản hơn được nữa. Một lát sau, cửa mở ra, Đông Hiểu Hi bước thẳng đến chỗ chiếc xe.

Đợi cô đi đến gần, anh đột nhiên nhào mình sang mở cửa xe, vội kéo cô vào.....

“Ồi” Đông Hiểu Hi mới kêu lên một tiếng, miệng đã bị hai phiến môi kia ép lên.

Không biết qua bao lâu, trời đất đảo lộn, hô hấp nóng rực bao phủ khắp khuôn mặt cô, không cho cô cơ hội từ chối. Có lẽ chính bản thân cô cũng vô lực giãy dụa, phản kháng, chỉ có thể mặc ôi anh gần bó lưu luyến không rời, mặc cho đầu ngón tay anh thâm nhập vào trong vật áo.

Vòng ôm của anh có chút nóng lên, một luồng khí nóng chọt tràn vào ngực cô, tia đau đớn cùng khoái cảm kia dần khuếch tán khắp thân thể. Anh uống rượu, hương thơm nơi cổ họng cũng khiến cô lâng lâng, say mê.....

Giờ phút này, Lam Thành bất chấp tư thế người phụ nữ trong lòng mình có khó chịu hay không, lực đạo càng lúc càng gia tăng, nụ hôn cũng càng thêm mạnh mẽ, tựa như muốn ôm cô cùng ngã vào thâm cốc.....

Rốt cục anh cũng ôm được cô, đợi chờ cũng đã năm năm rồi.....

Một lát sau, Lam Thành rốt cục buông tha đôi môi cô, nụ hôn trượt dọc xuống chiếc cổ trắng xinh, dọc theo xương quai xanh xâm nhập, miệng thì thào nói: “Lam Thành không bao giờ kiêu ngạo nữa, hẳn đã biết mình sai rồi.....” Nói xong, anh lại kéo đầu cô tựa lên vai mình, bàn tay to lớn ôm lấy thân hình nhỏ bé yếu ớt của cô.

Đông Hiểu Hi chôn mặt trên vai anh, vô lực lặp lại ba chữ: “Em hận anh, em hận anh.....”

“Cứ hận đi, nhưng hãy để anh ở bên cạnh em, tùy ý em tra tấn thể nào cũng được.”

Nước mắt cô dần dần làm ướt đầm vạt áo sơ mi của anh. Thân thể anh vốn dĩ toát mồ hôi, nhưng vẫn là hương vị tươi mát vốn có, cô hít vào một hơi thật sâu cảm thấy như thế nào cũng không đủ. Đột nhiên bỗng nhớ tới cái gì, cô vội vàng trách cứ: “Anh uống rượu, đã vậy buổi tối còn lái xe?”

“Về sau sẽ không, em mất hứng chuyện gì anh tuyệt đối sẽ không làm.” Lam Thành nói xong, lại chồm lên hôn cô, trong nháy mắt ấy, anh bỗng thấy một bàn tay nhỏ bé bối rối chụp lên cửa kính xe, cho dù là ban đêm, cũng có thể nhìn thấy cặp mắt đen lầy lóe sáng kia.

Lam Thành bỗng sững sờ bất động, mơ hồ cảm thấy trong lòng hiện lên một dự cảm rất xấu.

Lúc này, Đông Hiểu Hi cũng kì lạ nhìn theo ánh mắt anh, nhìn ra phía ngoài cửa xe....

“Trạm Trạm?” Cô bật thốt lên kêu.

Đúng lúc cô muốn mở cửa xe thì Lam Thành vội vàng ngăn lại, chính mình mở cửa bước xuống, từng bước từng bước đi đến trước mặt Trạm Trạm.

Thằng nhỏ mặc bộ áo ngủ mềm mại màu lam, chân đi đôi giày nhỏ, anh nghe rõ ràng đứa nhỏ bối rối gọi mẹ.

Suy nghĩ rối loạn.

Anh nhắm mắt trấn tĩnh, vươn tay ôm thằng bé cách cửa xe một chút, nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ, chú sẽ giúp con mở cửa xe.”

Đông Hiểu Hi cũng không kịp nhìn Lam Thành, từ trên xe nhảy xuống liền lao đến ôm lấy Trạm Trạm, ôn nhu hỏi: “Làm sao lại chạy loạn xuống đây vậy? Không phải là nói rất tốt, Trạm Trạm tự mình ngồi xem hoạt hình một chút, mẹ đi một lát sẽ trở về sao?”

“Mẹ, con sợ.” Hai bàn tay nhỏ bé của Trạm Trạm gắt gao ôm lấy cổ Đông Hiểu Hi, cúi đầu phát ra tiếng khóc.

Thằng nhóc bị sợ hãi.

Lam Thành không biết nên làm thế nào cho đúng nữa, anh lần đầu tiên đối mặt với chuyện gì mà thúc thủ vô sách (bó tay không có biện pháp) thế này. Muốn an ủi hai mẹ con cô, vì thế anh ngây ngốc nâng tay lên vuốt ve đầu thằng bé, lại bị thằng nhóc né tránh.

Bàn tay lại chậm rãi thu về.

Đông Hiểu Hi nhìn anh một cái, ôn nhu nói: “Anh đi về trước đi, mọi thứ đợi đến mai rồi nói sau.”

Lam Thành gật gật đầu, nhìn hai mẹ con cô biết mất sau cánh cửa, thân thể từ từ tựa vào cửa xe.

Anh cho đến bây giờ cũng chưa từng có cảm giác vô lực đến thế.

25. Chương 25: Trốn Tránh Thừa Nhận

Cuối cùng Hầu Tử đã nhận được điện thoại của Lam Thành sau khi anh ta mất tích hai ngày từ đêm đó.

Anh vội vàng đi đến đồn cảnh sát, gặp Lam tổng đại nhân đứng bên cửa sổ ngoài hành lang hút thuốc. Bụi bặm cùng sương khói trong đêm bao phủ lên thân thể này không khỏi khiến người ta cảm thấy áp lực. Đây vẫn là chủ tịch tập đoàn Lam Long, tổng tài đương nhiệm Lam Thành sao? Anh không khỏi cẩn thận nghiên cứu, phát hiện ra Lam Thành vẫn mặc bộ đồ hai ngày trước, chỉ là không biết hai ngày qua anh ta đã đi đâu, trên quần áo có rất nhiều nếp nhăn, ngay cả tư thái thường ngày luôn tỏa sáng cũng nhiễm chút vẻ phong trần

Bộ dạng suy sụp này quả thật khiến phụ nữ đau lòng.

Hầu Tử nghĩ một lát, rồi cười một cách xấu xa, dùng cánh tay đẩy Lam Thành: “Sao vậy, người anh em bị ai bắt cóc? Tôi đây mang tiền đến để chuộc cậu về.” Nói xong anh tiến gần khuôn mặt Lam Thành ngửi, nói “Cũng không có mùi rượu, tôi tưởng cậu say rượu làm loạn, phải nhờ tới luật sư.”

Lam Thành thản nhiên liếc mắt nhìn anh, vẫn im lặng như trước.

“Cậu nói một câu xem nào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cả công ty từ trên xuống dưới điên cuồng tìm cậu, cậu từ trước tới giờ vốn không phải là người vô trách nhiệm.”

Anh cao giọng như vậy cũng không thể khiến Lam Thành mở miệng. Cánh cửa phòng trực ban đột nhiên mở ra, theo sau là một người mặc đồng phục “Cao giọng cái gì, đã nửa đêm rồi, các người tinh lực tràn trề không có chỗ để giải tỏa sao mà lại đến cơ quan chính phủ làm loạn.” Tên cảnh sát vừa nói vừa nhìn anh từ trên xuống dưới “Một đám không ra gì, nếu muốn nói thì vào trong nói ...”

“Mẹ kiếp, không phải anh muốn nói gì thì nói đâu nhé.” Anh có chút nóng nảy, vừa muốn bộc lộ liền kiềm chế lại. Anh quay lại thoáng nhìn Lam Thành, rồi đi theo tên cảnh sát kia, vừa đi anh vừa nghĩ Lam Thành ở nơi này nên già cầm điếu là được.

Tên cảnh sát kia đưa cho anh một ly nước, nói “Anh ngồi xuống đi, có một số việc muốn bàn bạc với anh.” Nói xong anh ta hất cằm về phía phòng bên cạnh nói “Chủ xe kia ở cách vách, là một chiếc X5, bị móp phần đuôi xe.”

“Xe là chuyện nhỏ, người đó thế nào...”

Anh kinh ngạc một chút, muốn đứng dậy nhìn Lam Thành liền bị ngăn lại “Anh ta không việc gì, chỉ là cánh tay phải bị gãy phải bó bột.”

“Vâng, vậy là tốt rồi, tốt rồi.” Anh sau một hồi sợ hãi mới phát hiện mình có chút không tốt, mắt tự nhiên cười.

“Trên đường cao tốc, bị tông vào đuôi xe, người của các anh hoàn toàn chịu trách nhiệm ... Nhưng mà ...” Tay cảnh sát nhìn người kia, lại nói “Chủ xe X5 là người say rượu mà lái xe ... Cho nên trách nhiệm sự cố phải chờ tới ngày mai mới có thể hoàn tất thủ tục, đi đến kết luận cuối cùng ... Bằng lái xe và xem tạm thời bị chúng tôi giữ ...”

“Chuyện kia không có vấn đề gì, chỉ cần anh cho tôi đem người đi là được.”

“Người đương nhiên là anh phải mang đi rồi, nếu lưu lại chúng tôi còn phải cung cấp lương thực. Trước hết ghi lại anh ta làm việc ở đâu, anh ta sau khi đến đây không hề mở miệng, nếu không có cuộc điện thoại đó tôi còn tưởng anh ta bị cầm điếu.”

“Tập đoàn Lam Long ...” Anh nói một nửa, phát hiện mình lỡ lời liền im lặng.

Cảnh sát dừng lại một chút, hạ bút lần nữa “Tập đoàn Lam Long?”

Biết sao? Anh nhếch miệng, làm như mọi người sống ở trên đời này đều không biết ai ở dưới mí mắt của mình, còn dám nói là không biết? Có lẽ là nhận ra đây là xe của Lam tổng thì phải.

Cảnh sát cũng không để ý đến biểu hiện của anh, quay lại mục đích của bản thân nói “Thật là đại nhân vật, ngay cả người lái xe cũng có tố chất, nói không hề quá. Dù sao khi trở về các người cũng nên giáo dục lại anh ta, nếu không người thân trong nhà Lam tổng giao cho người lái xe như vậy, không đảm bảo an toàn.”

“Nói như vậy khi trở về chúng tôi sẽ nghiêm túc phê bình.”

“Vậy anh làm gì?”

“Tôi?” Anh nhắm mắt nói “Tôi là nhân viên tập đoàn Lam Long..”

Đông xả tây xả, kí nhận xong, anh đứng dậy chuẩn bị đem Lam Thành đi, khi anh vừa đi ra khỏi phòng trực ban mới nghe tay cảnh sát lạng người nhìn tên người trên giấy phép lái xe.

“Lam Thành... Tập đoàn Lam Long... Ôi trời, không đúng mà...”

Anh bật cười, Lam Thành ơ là Lam Thành , quá nửa đêm còn kéo cảnh sát từ trong mộng tỉnh dậy điên theo cậu, cậu cũng thật vô nhân đạo.

...

Ngọn đèn trong quán bar thật mờ ảo, anh nhìn thấy Lam Thành uống hết ly này đến ly khác, tình trạng này giống hết năm năm trước, khi cậu ta biết Đông Hiểu Hi mất tích. Anh thở dài, chính bản thân cũng uống cạn một ly rượu nói “ Tôi biết cậu không muốn mọi người thấy mình suy sụp nên mới biến mất. Cho dù cậu không nói tôi cũng biết chuyện này có liên quan đến Đông Hiểu Hi. Cô ấy mỗi ngày đều đến, ngồi chờ đến tan tầm mới đi.”

“Cô ấy ... cô ấy có nói gì không?” Lam Thành cuối cùng cũng chịu mở miệng, phát ra câu nói đầu tiên của ngày hôm nay.

“Cô ấy không nói gì cả. Chính tôi còn có chút không hiểu, Lâm Sướng thua kém cô ấy ở điểm nào?” Anh bắt gặp ánh mắt ảm đạm của Lam Thành, lại cúi đầu xuống uống rượu, vội vàng nói tiếp , “Thôi, không nói đến Lâm Sướng nữa, mấy năm nay cậu làm cây ngô đồng không phải vì muốn gọi phượng hoàng trở về sao? Năm năm cô ấy mất tích cậu vẫn chờ đợi, vậy bây giờ người ta đã đứng trước mặt cậu rồi thì còn chuyện gì mà không thể giải quyết?”

Ánh mắt Lam Thành rớt cuộc cùng hiện lên một tia thần thái, có lẽ vì những tâm tư rối rắm của anh đều bị Hưu Tử nói toạc ra. Nếu tình yêu vẫn còn sâu nặng như vậy, còn phải do dự vì điều gì? Anh không tin Tiểu Hi không còn yêu anh, nhưng anh vẫn hỏi chính mình, anh yêu cô, hay là yêu sự thuần khiết của cô? Hoặc là hưởng thụ tình cảm của cô với anh? Cỡ lẽ không người đàn ông nào có thể chịu được người phụ nữ mà mình yêu thương có một chút tì vết, huống chi cô còn có một đứa con lớn như vậy với người khác. Rồi xa anh năm năm, cô ấy đã sống thế nào? Anh không thể tưởng tượng những gian khổ, những lo lắng mà cô đã phải trải qua, nhưng cô vẫn lạnh lùng , kiêu ngạo như vậy, vậy trong lúc cô cô độc sao lại không thể đi tìm một chỗ dựa, anh dựa vào cái gì mà có thể tự tin về bản thân mình? Dựa vào cái gì mà yêu cầu một cô gái yếu ớt tự mình vượt qua tất cả khó khăn đó?

“Cậu nghĩ gì thế, nói ra đi?” Hưu Tử có chút vội vàng, rốt cuộc không nhịn được nói “Lâm Sướng vì cậu mà tổn thương, Đông Hiểu Hi cũng vì cậu mà tổn thương, rồi cậu cũng làm chính mình tổn thương, rốt cuộc cậu...”

“Tôi không muốn làm tổn thương ai cả, nếu muốn tổn thương...”

Anh còn chưa dứt lời Hưu Tử đã chen vào “Cậu dựa vào cái gì mà làm người khác tổn thương? Lâm Sướng rốt cuộc nợ cậu cái gì?”

“Không nợ gì cả, dựa vào hiểu biết của tôi về cô ấy. Cậu đừng tưởng Lâm Sướng không suy nghĩ về cuộc sống của chính mình, lại càng không cảm nhận được tôi và cô ấy vốn không thể.” Anh nói xong ngẩng đầu lên, dựa người vào sofa nói “Mai nói tiếp, tôi say rồi.”

“”

...

Lam Thành biến mất đã bốn ngày, Đông Hiểu Hi không đến tập đoàn Lam Long báo danh. Năm năm trước, sự lạnh lùng của Lam Thành cô đã trải qua nên hiện giờ cô cũng không hề cảm thấy tổn thương. Xem ra năm năm qua, giữa cô và anh đã không còn sự tín nhiệm, có thể tin tưởng lẫn nhau như trước đã không thể. Quả là kì lạ, thế giới này tồn tại nhiều loại cảm dỗ, không có cảm giác an toàn tuyệt đối, lúc trước hai người chia tay vì cô không tin anh, cho nên hiện tại có lẽ anh đã không còn ủy khuất. Cũng may cô còn chưa nói cho anh biết Trạm Trạm là con của anh, cô không cho phép một ông bố có cảm giác không an toàn xuất hiện trong cuộc sống của con trai mình ...

Trở lại toàn soạn, việc đầu tiên cô làm chính là đi vào văn phòng của Hạng Hàn, thông báo cho anh ta biết chuyện phỏng vấn đã thất bại.

Hạng Hàn đang tiếp điện thoại, thấy cô bèn chỉ vào ghế sofa, tiếp tục cười với đầu bên kia, ở anh ta còn tản ra một tín hiệu nguy hiểm “ Lam tổng, chúng ta hợp tác thất bại nhưng vẫn còn lại tình nghĩa chứ. Tôi đương nhiên sẽ không đi tố cáo ngài, ngài đã kí hợp đồng cẩn thận, cho dù đây là một cạm bẫy tôi cũng cam tâm tình nguyện mà. Chỉ là tôi muốn đòi lại sự công bằng cho đại chúng, tòa soạn chúng tôi liên tục hai kì đăng quảng cáo về tập đoàn Lam Long, tòa soạn tuy không thu về được gì, nhưng cũng không có gì để nói. Người không biết còn tưởng Lam tổng buôn bán gian lận, thật là khó coi.”

Đối phương cũng không hề bị anh ta uy hiếp, thản nhiên cười “ Nếu nói như vậy, chính là mấy kì quảng cáo, anh nói hai ngàn vạn, nếu nói tập đoàn chúng tôi lừa đảo thì không bằng nói các người giậu đổ bìm leo, lợi dụng người phụ nữ của tôi để làm chuyện xấu với tập đoàn.”

“Vậy ngài muốn thế nào?” Hạng Hàn dần thu lại nụ cười.

“Giữ nguyên toàn bộ kế hoạch, tôi không thích mọi chuyện bị thay đổi. Tập đoàn Lam Long cũng không trả thiếu hai ngàn vạn.”

Có lẽ Hạng Hàn cố ý, lúc anh ta nói điện thoại, âm thanh vẫn truyền ra ngoài, cô nghe rõ hai người đối thoại. Cô không thể không phủ nhận, trong thương trường, đàn ông vốn không phải loại người tốt đẹp gì, mà cũng là do cô không muốn Lam Thành biết về đứa nhỏ, vì vậy người đàn ông này, cô có chút không nắm chắc được tâm tình của anh ta.

Hạng Hàn dập máy, nhìn cô nói “Lam Tổng thật khó hầu hạ, rất nhiều phóng viên đều nói như vậy, cô có thể chọn đi hoặc không đi.”

“Tôi từ chức.” Cô không nhìn Hạng Hàn liền đi ra ngoài, cô không nghĩ muốn trở lại, cũng không muốn lại ở trong tay của Lam Thành, để mặc anh ta đẩy qua đẩy lại.

Đi khỏi phòng Tổng biên tập, cô bất chấp tất cả sửa sang này nọ, đối với chuyện giáo dục con cái cô không hề qua loa, cái gọi là nhà trẻ quý tộc là cô tiết kiệm một chút, phụ nữ nhất định phải có tôn nghiêm, phải không để cho đàn ông lấy đi của mình thứ gì cả.

Đột nhiên điện thoại trên bàn reo, truyền đến bên tai cô là giọng nói của Lam Thành: “Anh biết gọi di động em sẽ không bắt máy, nên anh gọi số này.”

Giọng nói ra lệnh làm cô muốn phát điên, nhưng cô bình tĩnh lại rất nhanh, lạnh lùng trả lời “Có việc gì, nói nhanh đi, em đang bận.”

“Anh chỉ muốn nhắc nhở em một chút, hôm nay em đến muộn nửa tiếng, anh thấy em đang bỏ bê công việc.”

“Lam tổng, anh tìm nhân người để bắt nạt rồi.”

“Bắt nạt em, lúc nào vậy?”

“Anh mơ à.” Cô tức giận ngắt điện thoại, rất nhiều ánh mắt đang thăm dò nhìn cô. Nhưng hiện giờ cô không để ý được nhiều. Nếu cô nhớ không nhầm, một đêm không lâu, người đàn ông này còn ôm cô nói, anh ta không hề kiêu ngạo nữa, không bao giờ làm chuyện cô không thích ... Xem ra người đàn ông này chỉ biết nói xuống, không thể thực hiện được. Nếu cô còn tin tưởng anh ta, không phải là đã thua sao, thua thật thảm hại ...

Một lát sau, điện thoại lại vang, Đông Hiểu Hi bình tĩnh lại tâm tình, cầm lấy ống nghe nói “Lam tổng, tôi đã muốn từ chức, có liên quan chuyện công tác mong ngài tìm Hạng tổng nói đi.”

Người bên kia điện thoại dừng một chút, mới chậm rãi nói: “Chúng ta đừng giận nhau nữa, cũng đâu còn là trẻ con nữa. Em tới đây đi, anh sẽ cho người tiếp em, có gì chúng ta gặp mặt nhau nói chuyện, không có nhiều cái năm năm cho chúng ta lãng phí ...”

Có lẽ câu nói cuối cùng khiến lòng Đông Hiểu Hi nhói đau, cô trầm mặc, tiếp tục nghe Lam Thành nói: “Hai ngày qua anh cũng không tốt đẹp gì, trong lòng rất rối rắm. Chuyện lớn như vậy nói anh không để ý tới, em sẽ không tin, anh chỉ là muốn yên tĩnh để tự mình ngẫm lại, nhưng anh không hề muốn trốn tránh, mà là nghĩ thế nào để tiếp nhận ... Anh hiện tại có thể gặp em không?”

Nghe âm thanh đàn ông khàn khàn, mệt mỏi, làm cho cô cảm thấy đau lòng.

Một lúc sau, cô mới nói “Em tự mình đi.”

26. Chương 26: Mê Hoặc Khó Kháng Cự

Đông Hiểu Hi đến tập đoàn Lam Long thì đã là một rưỡi chiều. Bởi vì biết cô là khách quý của tầng 33, cho nên một đường đi lên không có ai ngăn trở, chỉ là ánh mắt mọi người từ đầu tới cuối đều vô cùng tò mò, nghi ngờ. Mọi người đều đoán không biết Lam tổng biến mất mấy ngày nay có liên quan đến người phụ nữ này không, xem ra mị lực của đàn ông luôn luôn đi cùng chuyện xấu, hơn nữa nam nhân vật chính lại là tổng tài của công ty này. Có điều trong mắt mọi người nữ nhân vật chính trong chủ đề bất quá của họ cũng có điểm tạm được, hoặc có thể nói là thanh tú có thừa, nhưng kinh diễm thì không đủ.

Đông Hiểu Hi cũng bởi vì liên tục bị mọi người để ý tới, đã thành thói quen, cho nên không kiêu ngạo không siểm nịnh mà tiêu sái bước vào thang máy. Thật ra, Lam Thành sớm đã nói cho cô biết mật mã thang máy chuyên dụng của tổng tài, ngoại trừ lần trước đi cùng anh, Đông Hiểu Hi không một mình sử dụng lại lần nào. Cô hiểu cái gì gọi là đặc quyền, thật ra chính là tạo thêm ọi người càng nhiều chủ đề bất quá mà thôi.

Nhìn từng con số biến đổi, cô hồi tưởng lại buổi tối hôm đó Lam Thành ôm Trạ Trạ. Luôn tự tin kiêu ngạo như anh, mà tại thời khắc ấy cũng có vẻ ngốc nghếch, thất thố, mà vẻ mặt Trạ Trạ cũng là khuôn hoảng.... Có phải mình tàn nhẫn quá hay không? Làm cho phụ tử thân sinh bọn họ lại gặp nhau trong cảnh ngộ ấy. Thật ra, giữa người với người, khoảng cách xa nhất, không phải là giữa sự sống và cái chết, cũng không phải là người này đứng trước mặt người kia nhưng lại không nói được là mình yêu người ta, mà có lẽ chính là huyết thống tình thân nhưng lại không có cách nào nhận thức được....

Đang lúc còn miên man suy nghĩ, ding một tiếng, thang máy đã lên đến tầng cao nhất. Đây là tầng im ắng nhất trong cả tòa nhà, chỉ có hai người là Lam Thành và Trương Khiết. Bước vào khu vực văn phòng tổng tài, Đông Hiểu Hi liền bị Trương Khiết có vẻ đã chờ đợi lâu ngày, mời ngay vào văn phòng tổng tài.

Văn phòng hôm nay so với mấy ngày trước có vẻ ảm đạm hơn, cánh cửa trên phiến tường thủy tinh xanh nhạt khép hờ, ngẫu nhiên mang theo gió nhẹ lùa vào. Đông Hiểu Hi nhìn thoáng qua chỗ sofa, có tấm thảm màu bạc cùng gối đầu đặt trên đó, mà người đàn ông kia thì đang cúi đầu bận rộn ngồi ở bàn làm việc. Anh bây giờ trông đã khác so với ngày xưa, sườn mặt che dấu ủ rũ cùng mỗi mặt, chỉ là thần thái vẫn luôn tuấn lãng cũng không hề có vẻ tiêu tụy.

Lam Thành thấy cô tiến vào thì hơi ngắc đầu, áo sơ mi xanh ngọc mở rộng mấy cúc ngực, lộ ra khuôn ngực trắng nõn, rắn chắc. Cô vội vàng đem ánh mắt nhìn đi nơi khác, nhưng là loại cố ý lảng tránh này cũng không thoát khỏi ánh mắt của người đàn ông kia. Một tiếng cười khê, Lam Thành buông văn kiện trong tay, lại liếc nhìn đồng hồ, đem thân mình dựa vào ghế da, nhìn thẳng cô.

Đông Hiểu Hi xin lỗi nói: “Tòa soạn báo nhất thời có bản thảo quan trọng cần làm, nên ăn cơm trưa xong mới có thể đến được.”

“Hạng Hàn bên đó thường hay tốt bụng mời cơm thế ư?” Ngón tay thon dài của anh vô tình miết trên thân bút, giọng nói rõ ràng mang theo ghen tuông.

“Tốt bụng không quan trọng, được mời cơm ăn còn tốt hơn là không.”

“Vậy tập đoàn Lam Long còn trống một vị trí trưởng phòng, em có hứng thú không?”

“Không có.”

“A.” Bị từ chối Lam Thành dường như cũng không giận, chỉ là khề hừ một tiếng, lại nói: “Nhà trẻ Ánh mặt trời tiêu tốn cũng không ít tiền đi? Em tin tưởng trước mắt còn có thể kiên trì thêm sao?”

“Anh điều tra tôi?” Đông Hiểu Hi nhìn Lam Thành giận dữ

Lam Thành cũng không trả lời, cúi đầu tiếp tục phê duyệt giấy tờ. Thật ra hai ngày nay anh vẫn ở gần nhà trẻ, vụng trộm ngắm nhìn hai mẹ con cô. Bé trai non nớt ngượng nghịu nói tiếng Anh, người phụ nữ thì tươi cười thương yêu nựng nịu, tất thấy đều làm anh đau lòng, lưu luyến vô cùng. Trong hai ngày ngắn ngủi, anh đã vài lần nghe được thằng nhỏ nói muốn sang nước Mỹ tìm ba, không biết vì sao khi nghe những lời này trong lòng anh liền đau nhức. Bảo bối đáng yêu như vậy cùng cô vợ nhỏ của anh, rốt cục là bị người đàn ông nào nhẫn tâm vứt bỏ? Anh không thể nào hiểu được.

Còn nhớ rõ buổi tối hôm đó, khi anh lần đầu tiên ôm lấy đứa nhỏ, là dùng hai tay ôm lấy eo nó, làm cho hai bàn chân trắng nõn của thằng bé hơi cách mặt đất, anh lúc ấy cũng không biết mình nên đem đứa nhỏ ôm vào trong lòng hay là nên như thế nào, nên đành cứ ngậy ngốc như vậy. Thân thể thằng nhỏ thật mềm mại nhưng cũng rất nhẹ, một cổ hương thơm dịu nhẹ mùi sữa phả vào mũi anh, một tia kháng cự quật cường kia của thằng nhỏ lại cũng không hề khác biệt với Đông Hiểu Hi. Nhưng vẫn làm cho anh không tự giác mà muốn âu yếm, lại có chút sợ hãi. Sở dĩ lại sợ hãi, có lẽ bởi vì nhìn thấy Đông Hiểu Hi từ trên xe nhảy xuống, liêu lĩnh đoạt lấy thằng bé từ trong tay anh, cái loại khấn trương đau lòng này khiến anh hiểu được, đứa nhỏ này đã chiếm toàn bộ tâm tình của cô, ít nhất một khoảnh khắc kia, trong lòng cô hoàn toàn không có vị trí cho anh. Chẳng lẽ, người phụ nữ này đã từng yêu cha của đứa bé sao? Trong lòng anh vẫn là đầy nghi vấn.....

Không biết qua bao lâu, Lam Thành đột nhiên hỏi: “Em từ chức nhưng bị Hạng Hàn giữ lại?” Thấy cô không trả lời, có vẻ tìm tòi nghiên cứu nhìn anh, anh lại cúi đầu tiếp tục không để ý nói: “Anh ta sẽ không để em đi đâu, sứ mệnh của em còn chưa hoàn thành.”

“Anh không cần nghĩ người khác cũng giống anh.” Đông Hiểu Hi ngữ khí có chút miệt thị, có lẽ lời này cũng không phải từ đáy lòng cô, chỉ là cô không muốn thừa nhận bản thân mình bị người ta lợi dụng mà thôi.

“Anh thì như thế nào?”

“Không thế nào cả, chỉ là hy vọng anh đừng nghĩ chỉ bằng hai vạ của mình có thể mua đứt tự do của tôi.”

“Ồ vậy hai vạ cộng thêm một Lam Thành thì thế nào?”

Không biết từ khi nào, Lam Thành đã đi đến bên người cô, lời nói kia nhấn mạnh, kéo dài ngữ điệu ôn nhu, làm cho người ta khó có thể kháng cự được. Hơi thở nhẹ nhàng ôn nhu phả phát trên mặt cô, Lam Thành cũng không có hôn xuống, chỉ là đôi môi mơn man bên tai cô, dịu dàng nói: “Anh sẽ không hỏi năm năm này rốt cục em đã xảy ra chuyện gì, cũng không hỏi hết thấy về cha của đứa nhỏ. Anh thích thằng bé, hãy cho anh một cơ hội, anh nhất định làm hai người hạnh phúc.”

“Em, còn không có nghĩ sẽ tốt đẹp như vậy.....” Nếu nói, đối mặt với người đàn ông kiêu ngạo trước kia, thì cô còn có thể dùng sự quật cường của mình để tự vệ, nhưng là đối mặt với ôn nhu của anh bây giờ, Đông Hiểu Hi lại vô lực chống đỡ. Giờ phút này, cô tựa đầu vào hóm vai anh, hơi thở riêng biệt lại mê người này lại khiến cô đau lòng, cũng càng thêm mờ mịt. Cô sợ hãi người đàn ông này liệu có một ngày đột nhiên lại nói hối hận, lại nói không tốt, lại muốn rời xa. Khi đó cô cùng Trạ Trạ nên làm cái gì bây giờ?

Lam Thành nhẹ nhàng ôm lấy cô ngồi xuống ghế dựa, đem cô đặt trên đùi mình, một tay choàng lấy thắt lưng cô thoáng dùng lực: “Đây vĩnh viễn là vấn đề hóc búa.” Nói xong, anh luồn tay vào sau gáy cô, ghì lại mà hôn. Mà tay kia cầm lấy điều khiển trên mặt bàn, chậm rãi hạ rèm che đi hai phiến tường thủy tinh, ngăn cản với căn phòng thư kí bên ngoài....

Giờ phút này, chỉ còn tia sáng truyền qua khe hở màn che tiến vào trong phòng.

Đông Hiểu Hi nhắm mắt lại, cảm thụ hơi thở ngày càng hỗn loạn của người đàn ông này. Ở trong ấn tượng của cô, Lam Thành không phải là người không dễ dàng khống chế được bản thân, cho dù tên đã lên dây

cũng có thể làm cho thu phóng tự nhiên được, cho nên thời gian hai năm học đại học, dù đã có lúc gần gũi thân cận, nhưng họ vẫn giữ đêm xuân đáng giá ngàn vàng đó đến tận ngày tân hôn. Giờ phút này, cô lại cảm thấy người đàn ông này so với trước khi kết hôn thật bất đồng, từ vòng ôm mạnh mẽ, đến hạ thân đã cứng rắn lên, khiến cô cảm nhận được dự vọng mãnh liệt của anh. Anh sợ dĩ không muốn khống chế nữa, phải chăng là đã hạ quyết tâm tiếp nhận cô cùng đứa nhỏ mà anh nghĩ rằng không có huyết thống với mình kia sao? Anh muốn có trách nhiệm với cô và Trạ Trạ sao? Ngay cả khi vẫn còn chưa biết chân tướng mọi việc....

Người đàn ông này liệu cô có thể lại tin nhiệm, ý lại một lần nữa?

Ngay tại khi ý chí Đông Hiểu Hi dần dần trầm luân mê đắm thì Lam Thành đột nhiên buông lỏng vòng ôm ấm áp, nhẹ giọng nói: “Đã đến giờ rồi!”

Đến giờ gì cơ? Đông Hiểu Hi hoàn toàn mờ mịt, đã bị anh nhẹ nhàng nâng dậy, giúp cô sửa sang lại vạt áo đã bị mở rộng. Cô không khỏi có chút xấu hổ, vội quay người đi né tránh tay anh. Lam Thành cũng không miễn cưỡng, vừa đứng dậy sửa sang lại quần áo của chính mình, vừa cầm điều khiển trên bàn điều chỉnh kéo hết rèm che lên....

Ánh sáng chói mắt tiến thẳng vào căn phòng, căn phòng vẫn còn chưa tan hết hơi thở triền miên giờ đây bại lộ dưới ánh mặt trời. Trên mặt Đông Hiểu Hi có một tia ngỡ ngàng trách cứ, nhưng cũng không tiện phát tác, chỉ nhìn tấm thảm trên sofa, lảng tránh hỏi anh: “Anh vừa mới ngủ ở đây à?”

“Ừ, trước khi em đến có nằm một chút. Anh đã hai ngày một đêm không được chợp mắt chút nào rồi.”

Nghe ngữ khí Lam Thành làm nũng với mình, cô trong lòng hơi căng thẳng, bèn trêu tức cười nhạo anh một tiếng: “A, cứ nghĩ làm tổng tài vẫn thực nhàn rồi chứ. Hình ảnh trên báo chí không phải mỗi ngày đều ở nhà hàng ăn cơm tiếp khách, giải trí, nói giỡn, trêu hoa ghẹo nguyệt.....hay sao?”

“Đối với sự tiến công chiếm đóng của em anh sẽ dùng không có ý kiến gì đâu.”

Đông Hiểu Hi nghe xong lại đỏ mặt lên, ôn nhu hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

“Em không nói thì anh cũng quên mất.” Nói xong, anh nhắc điện thoại trên bàn nói với thư kí: “Cuộc hẹn buổi tối hãy hủy đi, có gì tôi sẽ thông báo lại sau.”

Trương Khiết cũng không hỏi nhiều, chỉ lễ phép trả lời: “Vâng, tôi đã biết, thưa Lam tổng. Cuộc họp nhân viên cấp ọ người đã đến đông đủ, hiện tại đang chờ ở phòng họp.”

Lam Thành buông điện thoại trong tay, sắp xếp lại một chút mấy văn kiện trên bàn, lại nói: “Bây giờ anh có cuộc họp, em đi cùng anh.”

Đông Hiểu Hi hơi sững sốt, khó trách vừa rồi anh nói là đã đến giờ, thì ra là cuộc họp này. Xem ra, anh vẫn giống như trước kia, thu phóng tự nhiên, vẫn là một Lam Thành tự chủ như vậy.

.....

Cái gọi là cuộc họp nhân viên cấp cao, kì thật chỉ có Lam Thành cùng vài người thân tín, cũng chính là huynh đệ cùng phòng thời đại học của anh, ngoài ra còn có thêm hai quản lí cao cấp nữa của tập đoàn Lam Long mà Đông Hiểu Hi không rõ. Có thể thấy được ở tập đoàn Lam Long này, Lam tổng đây vẫn là lấy thú tính thôi, cái gọi là ban giám đốc chính là bài trí một cách hình thức, cũng không tham gia vào quyết sách của công ty, cũng có thể thấy mấy vị nhiều năm lẫn lộn thương trường, đã sớm trở nên giả dối vô cùng này, đối với vị tổng tài trẻ tuổi của mình quả nhiên tín nhiệm.

Thấy Đông Hiểu Hi tiến vào, Phì Tử cùng Lão Nhân đều vuốt cằm hơi hơi cười, chỉ có Hầu Tử bộ mặt trong trẻo lạnh lùng làm bộ như không thấy. Lúc này đây, cô dường như hiểu ra Lam Thành vì sao mang cô tham gia buổi họp này. Đây chắc chắn là một buổi thảo luận chiến lược tương đối tuyệt mật, ngoại trừ là những người anh vô cùng tín nhiệm sẽ không được tham gia, huống chi Đông Hiểu Hi xuất hiện ở tập đoàn Lam Long vốn với thân phận phóng viên. Xem ra Lam Thành chính là nóng lòng muốn cùng mọi người tuyên cáo chứng minh điều gì đó.....

Cuộc họp vẫn thảo luận xoay quanh mấy hạng mục đầu tư buồn tẻ, Lam Thành cũng không phát biểu ý kiến gì nhiều, đa phần là ngồi lắng nghe, ngẫm nghĩ, chỉ có Trương Khiết ngồi bên cạnh anh không ngừng

ghi chép vào máy tính, anh cũng sẽ ngẫu nhiên dùng ngón tay thon dài chỉ điểm một chút, Trương Khiết sẽ sửa chữa ngay. Đông Hiểu Hi nhìn bọn họ ăn ý phối hợp, nghĩ lại bản thân mình cùng anh cho dù là cuộc sống, hay tình yêu đều không thể đạt đến mức độ ăn ý đến vậy, rốt cục là vì cái gì mà tạo thành như thế? Chẳng lẽ bọn họ yêu nhau còn chưa đủ thâm sâu?

Đột nhiên, cô nghe thấy tên Lâm Sướng, mới biết bọn họ đã chuyển hướng đề tài thảo luận rồi.

Hầu Tử nói: “Khu đất mới trúng thầu kia là do chính phủ nghiêm khắc quy hoạch phạm vi, chỉ có thể dùng cho cư dân kiến thiết lâu dài. Nói cách khác, dù là về kết cấu bên ngoài hay sử dụng, cũng đều không trong phạm vi khống chế của chúng ta. Thành Tử, tớ hiểu được cậu thiết kế “tiểu khu Thành ánh sáng” là có dụng ý của mình, cũng muốn cùng quảng trường kiến trúc phối hợp với nhau, nhưng chỉ sợ phương án thiết kế của cậu sẽ không được thông qua, cậu phải hiểu không thể xem toàn bộ dân cư thành phố T đều sống cuộc sống thượng lưu như vậy được. Đây chính là khu chung cư bình thường, không phải biệt thự, chúng ta lo lắng nhất chính là sức mua của người dân, trước mắt bọn họ không có khả năng hưởng thụ nơi sang quý, lãng mạn như vậy....”

Lam Thành không nói gì, chỉ quét ánh mắt về phía Lão Nhân. Lão Nhân hiểu ý liền không chậm không nhanh mà nói: “Tập đoàn Lam Long vốn dĩ vẫn tạo ra sản phẩm một cách có ý thức, trong đó không chỉ có chất lượng, mà còn có thiết kế độc đáo, hiện tại tiêu chuẩn cuộc sống của dân cư không ngừng tăng cao, càng nhiều người hi vọng vật chất và tinh thần có thể cùng tồn tại, tập đoàn Lam Long cũng chính là theo sách lược như vậy mà chiến thắng trên thương trường, cho nên chỉ thay đổi một chút phương án thiết kế của Thành Tử hẳn là không đủ, về phần chính phủ bên kia, Lâm bộ trưởng vẫn luôn bật đèn xanh đối với tập đoàn Lam Long, nên việc này cũng sẽ không trở thành chướng ngại.” Lão Nhân nói xong, cố ý lảng tránh Hầu Tử đang trợn mắt nhìn mình, lại tiếp: “Chỉ là, việc giải tỏa bây giờ mới là vấn đề lớn, trước mắt danh sách ghi lại cũng đã có hơn mười hộ không chịu cưỡng chế, hơn nữa hơn mười hộ này chiếm đa số là người cao tuổi.... Thành Tử, cậu nghĩ thật sự cần dùng thủ đoạn cắt điện, cắt nước để cưỡng chế sao?”

Đông Hiểu Hi không biết mình mắc cảm vì là phóng viên, hay vẫn là vì đối với Lam Thành vẫn luôn yêu cầu tiêu chuẩn rất cao, cô không khỏi ngừng thở, chờ mong quyết sách của Lam Thành.

Anh bất động thanh sắc nói: “Trước mắt để chính phủ ra mặt giải quyết, xem bọn họ đưa ra điều kiện gì. Nếu không được, vậy nên làm cái gì thì cứ làm cái đó.”

Đông Hiểu Hi rùng mình trong lòng, chỉ mong người đàn ông này sẽ không trở nên quá vô tình.

Đồng thời, Lam Thành cũng không thay đổi nét mặt nhìn thoáng qua cô, lại nói: “Mặt khác, phương án kiến tạo sân gôn và nơi vui chơi giải trí là trọng điểm trước mắt, chúng ta hiện tại quan trọng nhất là tốc độ. Nếu không còn ý kiến gì, vậy tan họp tại đây.” Lam Thành nói xong liền đứng dậy, xoay sang nói với Trương Khiết: “Buổi tối, hẹn với bộ trưởng Lâm.”

Ngay khi Lam Thành chuẩn bị rời hội trường, đột nhiên bị Hầu Tử gọi lại.

“Lam Thành, cậu không phải rất ích kỷ hay sao? Lâm Sướng không phải nhà đầu nhà các người để sai bảo.”

27. Chương 27: Biểu Lộ Tình Thương Của Cha

Trên đường trở về gặp phải thời điểm kẹt xe, dòng xe nối đuôi nhau thật dài uốn lượn trên đường, liếc mắt cũng không thấy điểm cuối.

Có người đẹp bên cạnh, Lam Thành cũng không vội vã, có lẽ là do ông trời muốn thành toàn cho anh được ở bên cạnh người phụ nữ của mình thêm lâu. Nhưng mà dọc theo đường đi, người phụ nữ này luôn bảo trì sự trầm mặc, làm cho anh có chút lo lắng. Thừa dịp kẹt xe, anh nhào lại gần, mặt gần sát cằm cô, cười nói: “Đang tự hỏi cái gì? Đừng nên lãng phí trí tuệ suy nghĩ cái gì biết không? Tất cả nên thuận theo tự nhiên.”

Đông Hiểu Hi trừng mắt liếc anh một cái, tránh qua một bên trốn tránh hơi thở của anh.

Lam Thành cười, ngồi ngay ngắn lại “Đừng để ý lời nói của Hầu Tử, cậu ta không nhằm vào em ...”

“Ừ, em biết.” Đông Hiểu Hi khẽ thở dài “Thái độ của Hầu Tử đối với em, em có thể hiểu, giống như Lâm Sướng là cô gái tốt như vậy, rất đáng giá cho đàn ông các anh yêu.”

Dường như nghe ra lời nói thử cô, Lam Thành nghiêm túc nói: “Anh hiểu Lâm Sướng, cô ấy sẽ không miễn cưỡng mong muốn phần tình cảm không có tình yêu đáp lại, lại càng không chấp nhận một người đàn ông không hề yêu cô ấy. Anh với cô ấy qua lại là do công tác, nếu như có một chút tình cảm khi giao tiếp, thì cũng chỉ là tình cảm bạn học, anh em ... Nhưng nếu anh cố ý né tránh cô ấy, mới là làm tổn thương đối với cô ấy. Em hiểu ý của anh không?”

Đông Hiểu Hi gật đầu, cô biết nếu Lam Thành có thể thản nhiên mà nói ra như vậy, nhất định rất đáng tin cậy. Nhưng mà ... Cô đỏ mặt nhỏ giọng hỏi “Anh thật sự một mình ăn cơm cùng cô ấy?”

Lam Thành không có trả lời, chỉ nhìn cô một lúc rồi cười khanh khách. Tiếng cười của anh tràn ngập tiếc thương cùng sủng nịnh, làm cho cô có chút thẹn thùng.

“Có gì buồn cười.” Cô không tự giác được mân mê miệng, quay mặt đi chỗ khác, không muốn nhìn Lam Thành.

“Cùng đi được không?” Lam Thành vuốt tóc cô, ra vẻ thương lượng hỏi.

“Không đi, ảnh hưởng đến buổi ăn cơm của hai người. Vả lại em phải đến đón Trạm Trạm ...”

Lam Thành không có kiên trì. Kỳ thật anh cũng biết bữa tối hôm nay tuy rằng chỉ có anh và Lâm Sướng, nhưng trường hợp này mang theo Tiểu Hi quả thật có chút thất lễ. Trầm mặc một lát, Lam Thành đột nhiên nhớ tới cái gì, anh nghiêng người qua ghế trước, lôi ra một gói đồ ăn vặt, đặt trên đùi Đông Hiểu Hi “Đói bụng không? Ăn cái này?”

“Gì đây?” Đông Hiểu Hi mở gói đồ, bên trong đều là đồ ăn cho con nít, rất nhiều loại, toàn là loại đồ ăn rất quen mắt.

“Mỗi ngày đều mua cho Trạm Trạm một ít, đây là phần ít nhất. Còn có một ít ở xe khác, nhưng mà đang bị cảnh sát giữ lại, chưa lấy về?”

“Bị giam xe?”

“Không có việc gì.” Lam Thành nói xong lấy ra từ trong túi một lọ nước hoa quả, mở nắp rồi đưa cho Đông Hiểu Hi “Uống trước đi, đây chính là tiện tay làm giúp, bằng không em gặp anh khi nào mới chịu mua đồ ăn cho con nít?”

Đông Hiểu Hi thật ra cũng có chút khác nước, mặc kệ là tiện tay hay có chủ ý, chờ khi Lam Thành biết Trạm Trạm là con của anh, cô cũng sẽ không dễ dàng như vậy buông tha cho anh. Mấy năm nay cô vì con mà phải chịu không ít gian khổ, dù sao cũng nên trừng phạt anh một chút cho hả giận. Nghĩ xong, cô uống hai hớp, vừa muốn đưa trả cho anh, Lam Thành lại cúi đầu uống một ngụm từ cái chai trên tay cô, vẻ ái muội của cử chỉ đó không khỏi làm cho người ta đỏ mặt.

“Này, chú ý thân phận, Lam tổng.” Nói như vậy, nhưng rồi cuộc sợ anh bị nước trái cây dây ra, Đông Hiểu Hi phải cẩn thận nghiêng chai, tay kia nâng cằm của anh, giống như khi cô cho Trạm Trạm uống nước.

Sau khi thỏa mãn, Lam Thành ngẩng đầu tiếp nhận cái chai trong tay cô, một bên đóng nắp, một bên nói: “Anh không sao cả, chỉ duy nhất muốn mau chóng khôi phục lại thân phận làm chồng.”

“Anh cứ mơ đi.” Đông Hiểu Hi hung hăng nói, sau đó đem mặt nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe, che giấu chút ý cười trên gương mặt.

Lúc này, ánh mặt trời đã chậm rãi thối lui, trên trời đang nhuộm dần một mảng phấn hồng, giống như một bức tranh giàu ý thơ. Nhưng cuộc sống không phải lúc nào cũng toàn vẹn như bức tranh đẹp đẽ kia, cô khẽ thở dài, phía trước, những chiếc xe bắt đầu chuyển động, tạo khoảng cách với xe của hai người. Lam Thành cũng không có ý định dời xe đi, chỉ lẳng lặng nhướn mày nhìn cô, trong ánh mắt có vài phần kiên định, cũng có vài phần cầu xin như trẻ nhỏ.

“Mau lái xe.”

Lam Thành vẫn không nhúc nhích, tiếng còi hồi thúc của các xe phía sau vang lên không dứt, cực kỳ chói tai.

“Nhanh lên, em cũng không muốn cãi nhau với người ta đâu.”

Đông Hiểu Hi thúc giục anh, Lam Thành hơi mím môi, nhỏ giọng nói “Xin anh đi.”

“....” Đông Hiểu Hi nhìn anh vẻ xem thường, có chút bất đắc dĩ “Ừ thì, xin anh, ngoan.”

Quả thực là người tự hưởng thụ, Lam Thành thỏa mãn cười, chậm rãi khởi động xe.

Đông Hiểu Hi nhẹ nhàng thở ra. Bộ dáng vừa rồi của Lam Thành thật giống với bộ dạng tùy hứng của Trạ Trạ, cô cảm thấy đời này mình đã nhận định ra một điều của hai cha con nhà này, cả hai một lớn một nhỏ, đều dễ dàng giận dỗi nhưng cũng thật dễ dàng thỏa mãn. Nếu cả đời này cùng được hưởng trọn tình yêu của cả hai, hẳn là rất hạnh phúc với cô chẳng?

Thời gian ở trên xe kéo dài thêm một quãng, Lam Thành ấn nút bật CD, ca khúc “Bởi vì tình yêu” của Trần Dịch Tấn chậm rãi vang lên bên tai hai người. Nhân sinh không có bao nhiêu năm năm thời gian có thể lãng phí tùy ý, thanh xuân đã qua, cũng may bọn họ vẫn còn yêu ...

Ngay lúc trong xe, vì kẹt đường mà tạm dừng, Đông Hiểu Hi hơi tựa đầu trên vai người đàn ông bên cạnh. Đây là lần đầu tiên trong khoảng thời gian gần đây, cô chủ động tiếp xúc với thân thể đàn ông. Trong lòng Lam Thành ấm áp, đột nhiên cảm giác năm năm chờ đợi ngay tại một khắc này đều biến thành đáng giá...

Xe cuối cùng cũng dừng trước cửa nhà trẻ Ánh mặt trời, Lam Thành cởi dây thắt an toàn cho Đông Hiểu Hi, nói: “Anh cùng em đi đón Trạ Trạ.” Không hiểu tại sao, Lam Thành vốn là tập đoàn lớn nhất nhì 50 xí nghiệp lớn nhất trong nước, anh cũng từng tham gia rất nhiều buổi lễ, tiếp xúc với các vị lãnh đạo quốc gia cũng không cảm thấy lo lắng, nhưng vào lúc này, chỉ vì sắp đi gặp một đứa trẻ mới 4 tuổi, tim anh không hiểu sao lại đập mạnh, không nói nên lời, không biết là vì khẩn trương hay hưng phấn.

Đông Hiểu Hi lại cười cười “Nơi này đón trẻ nhỏ phải chính là phụ huynh, anh nên chờ trong xe đi.”

“Bữa nào đó em cũng để anh đi theo em gặp nhà trường, anh không có dụ con em đâu mà lo.” Lam Thành nói xong xuống xe, đi đến bên hông xe mở cửa cho Đông Hiểu Hi.

“Không cần phải vậy, em chỉ là cẩn thận thôi.”

Lam Thành nhướn mày, trong chớp mắt, nhìn thân ảnh của cô biến mất phía trước cửa nhà trẻ. Anh cười cười, dựa vào cửa xem chằm chằm thuốc, nghĩ đến nụ cười ngọt ngào của cô, đó là một loại khoái hoạt không thể che dấu, dường như đó là biểu tình của hầu hết bà mẹ khi sắp gặp lại con của mình. Chỉ là khi nhìn thấy trước cổng một hàng xe hơi xa hoa nối tiếp nhau, tưởng tượng hai mẹ con cô đơn độc khổ sở, nụ cười trên mặt anh tắt dần, thuốc trên tay trở thành vật bị trút giận, bị anh gắt gao ném xuống dẫm nát dưới chân.

Để có thể trao cho họ hạnh phúc, anh phải không quản bất kì trách nhiệm gì. Anh thâm nghĩ.

Không biết qua bao lâu, chợt có thanh âm vang lên bên tai “Trạ Trạ, ô tô của ba cậu thật oách.”

Theo thanh âm, Lam Thành ngẩng đầu. Một cậu bé xinh xắn đón lấy ánh tịch dương đang đứng trước mặt anh. Ánh mắt bởi vì bị ánh sáng chiếu mà hơi nheo lại, làn da trắng gần như trong suốt, lại có chút phiếm hồng nhàn nhạt. Lam Thành trong lúc nhất thời thất thần, quên hẳn phải đi qua mở cửa cho hai mẹ con.

Có lẽ vì lần đầu tiên được bạn bè khích lệ, Trạ Trạ then thùng ngẩng cái đầu nhỏ nhìn mẹ, lại nhìn đến người đàn ông làm nó sợ buổi tối hôm đó. Người này thật cao lớn, nếu ba của mình cũng cao lớn như chú ấy thì thật tốt.

“Trạ Trạ, chào bạn con đi.”

Nghe lời mẹ, Trạ Trạ ngoan ngoãn nhìn cậu bạn vừa mới nói chuyện vẫy vẫy tay, sau đó để ẹ mở cửa xe, đem mình ngồi vào trong chiếc xe sang trọng. Ánh mắt thẳng bé vì tò mò dường như có chút không an

phận, tay nhỏ bé cũng bắt đầu sờ chỗ này, chỗ nọ, sau đó bắt đầu nhìn chăm chăm vào tay lái điều khiển xe của người lạ mặt kia.

“Thích không? Nếu thích chú đưa con đi mua xe, để mẹ con lấy xe chở con đi nhà trẻ được không?” Lam Thành ông nhu vuốt đầu Trạ Trạ, mỉm cười. Đây là lần đầu tiên anh vuốt ve tóc trẻ nhỏ, thật mềm, cảm giác yêu thích không muốn buông tay.

Trạ Trạ lại thẹn thùng cười, chỉ vào chiếc xe X5 phía trước, âm thanh non nớt lên tiếng “Xe kia có vẻ đẹp, chúng ta kiếm tiền để mẹ mua nó.”

Lam Thành cười khê “Vây à? Ủ thì mua nó, con hôn chú một cái, chú sẽ giúp con mua xe?” Nói xong, anh đưa mặt tới gần thẳng nhóc, mùi hương trẻ nhỏ thoảng tới khiến anh cảm thấy vô cùng hưởng thụ. Nhưng thật không ngờ Trạ Trạ lại kiêu ngạo, hếch cái khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói “Không!”

Lam Thành ngây ngẩn cả người, Đông Hiểu Hi lại đắc ý cười thành tiếng “Thế nào? Con của em không phải dễ dàng bị dụ phải không?”

“Thằng nhỏ toàn bị em dạy hư, giống y như em ương ngạnh. Nhưng mà nói thật, em nên mua xe đi, như vậy mỗi ngày có thể để cho Trạ Trạ ngủ thêm một lúc.” Lam Thành biết thằng nhóc là bị Đông Hiểu Hi uy hiếp, chỉ có thể dùng lý do này thuyết phục cô nhận ý tốt của mình, mặt khác mấy ngày nay anh sáng nào cũng đến nhà trẻ, nhìn cô dẫn con vợ vãi tới trường vào buổi sáng, trong lòng rất đau xót. Có lẽ chút khổ sở ấy so với người lớn như anh không là gì, nhưng mà đứa nhỏ thì có tội tình gì, lại còn rất nhỏ ... Nghĩ vậy, anh lấy trong cái túi đồ ăn vặt ra một gói bánh để vào trong tay Trạ Trạ, nhưng thằng nhỏ lại lập tức trả về, cười cười khoanh tay lại chính tề nói “Mẹ nói không nên ăn đồ ăn vặt nhiều.”

“Không có việc gì, hiện tại là do chú định đoạt.”

Trạ Trạ nhìn mẹ, tới khi Đông Hiểu Hi gật đầu, mới nhận gói bánh của Lam Thành “Cảm ơn chú.”

Lam Thành không nói gì, chỉ vỗ vỗ đầu thằng bé, chậm rãi khởi động xe.

Dọc theo đường đi, Lam Thành không ngừng nói chuyện vui đùa cùng thằng nhỏ, có lẽ là không để ý, tay Trạ Trạ dính đầy đồ ăn vặt lúc thì sờ vào quần áo, lúc lại sờ lên mặt anh, làm dính chút dầu mỡ, nhưng Lam Thành dường như lại rất hưởng thụ việc này, còn ngẫu nhiên nghiêng đầu, khẽ cắn tay thằng nhỏ, làm Trạ Trạ vui cười không thôi.

Xe dừng lại một quãng trước cổng công viên gần nhà, đứa nhỏ muốn chạy xuống xe chơi, Đông Hiểu Hi liền nói Lam Thành dừng xe lại. Cô cùng Trạ Trạ xuống xe, nhìn thấy Lam Thành mang theo túi đồ ăn vặt muốn đi xuống theo, cô vội khuyên nhủ “Anh không phải có hẹn sao? Mau đi đi, không nên đến muộn.”

“Cái gì mà hẹn, là nói chuyện công việc.” Lam Thành vội vàng sửa lại cho đúng, kéo tay cô, nhẹ giọng nói “Anh thấy em thật ngọt.”

“Dù sao cũng phải đi, mau đi đi, nghe lời.” Đông Hiểu Hi ôn nhu hỏi anh, cô cảm thấy người đàn ông này càng ngày càng dây dưa, tâm của cô bắt giắc lại mềm trở lại.

“Buổi tối gọi điện thoại cho anh?” Lam Thành nói xong nhấc túi đồ ăn vặt đặt dưới chân Đông Hiểu Hi.

Đông Hiểu Hi gật đầu, lại không quên dặn anh “Nếu uống rượu, cũng đừng tự lái xe về, nghe không?”

“Ừ.” Lam Thành gật đầu với cô, lại nhìn Trạ Trạ vẫn tay “Gặp lại con sau nhé, ngày mai chú tới đưa con đi nhà trẻ được không?”

Nhìn bàn tay nhỏ của Trạ Trạ đặt ở trước ngực, như đang gãi gãi, xem như là đang tạm biệt anh. Lam Thành nở nụ cười thật tươi trên mặt. Nụ cười này làm cho Đông Hiểu Hi mê muội, người đàn ông đẹp như vậy rất nhiều phụ nữ thích, nghĩ tới một hồi nữa anh ở cùng Lâm Sướng một chỗ, lòng liền có chút bối rối. Mối quan hệ giữa bọn họ từ giờ trở đi, cần có thêm sự tín nhiệm.

Chiếc xem Lamborghini màu đen dần dần khuất xa tầm mắt, cô mới quay đầu, phát hiện Trạ Trạ đang ở giữa công viên chơi đùa. Cô vừa muốn dặn con vài câu, phía sau lại có một thanh âm quen thuộc gọi lại.

“Đồng Hiểu Hi, tôi muốn cùng cô nói chuyện về Lam Thành và Lâm Sướng.”

28. Chương 28: Em Không Về Nhà

Đồng Hiểu Hi quay đầu lại, thấy Hầu tử đứng cách đó không xa, liền thản nhiên cười nói: “Như thế nào mà phó tổng Trương cũng lấn chiếm sang công việc của chúng tôi thế này? Tôi cứ nghĩ theo dõi vốn là việc của phóng viên chúng tôi chứ, không ngờ rằng anh làm còn tốt hơn.”

Hầu tử giương giương mi mắt lên: “Quả là nhìn không ra, tiểu nha đầu này cũng học được cách cần người.”

“Tôi nhiều nhất cũng chỉ có thể xem như là đang phòng vệ mà thôi.”

“.....”

Cô nhóc thời còn đại học, giờ đây xem ra đã thành con nhím ẩn mình rồi, bề ngoài thoạt nhìn thì nhẩn nhục chịu đựng, nhưng thật ra nhu nhược của cô là bao bọc ngoài thanh kiếm. Khó trách ngay cả Lam Thành cũng bại trận.... Hầu tử nghĩ ngợi, xấu hổ nở nụ cười, lại nghe đối phương tiếp tục: “Phó tổng Trương, anh là tối nhắc nhở tôi chỉ nên làm tốt bổn phận của phóng viên, không nên vượt quá giới hạn mấu chốt phải không?” Đồng Hiểu Hi nói xong lại mỉm cười: “Thật ra, tôi trở lại thành phố T cũng không phải vì Lam Thành, tôi cũng không nghĩ đến vì công việc mà lại bị cuốn vào cuộc sống của anh ấy..... Tôi thừa nhận việc nhận nhiệm vụ phóng vấn lần này quả là có tư tâm. Tư tâm này cũng không phải vì Hạng Hàn hay toàn soạn, mà là vì Lam Thành. Anh ấy thân là tổng tài tập đoàn Lam Long, lại là một trong những thương nhân bất động sản số một thành phố này, không nên làm ra một bản hiệp ước mà thoạt nhìn thì như bố thí nhưng thực tế thì lại là kiểm chế người khác như vậy. Tuy rằng lực ảnh hưởng của thương báo Thời Đại còn chưa đủ lớn, nhưng dù thế nào cũng là trong giới tin tức, là nơi nên kiểm chế lên tiếng vẫn hơn. Nếu chuyện này công bố ra ngoài, thể diện của Lam Thành cùng tập đoàn Lam Long còn đâu nữa? Nếu là vì tôi gây lên, thì sẽ từ tôi mà giải quyết đi..... Nhưng phó tổng Trương cũng không cần khẩn trương như thế, nếu quả thật anh ấy cùng Lâm Sướng có tâm, là thực lòng với nhau thì tôi cũng sẽ không ngu xuẩn đặt mình trong tình trạng xấu hổ như vậy đâu.....”

Ngôn từ thản nhiên của Đồng Hiểu Hi làm Hầu tử có chút cảm giác ngoài ý muốn, anh không thể không một lần nữa xem kỹ lại người phụ nữ trước mặt mình, ánh mắt cô là thản nhiên, là kiên định đến như vậy. Đây không phải là ánh mắt mà một người không thật lòng có thể biểu lộ ra được, vì thế anh hỏi: “Thành tử biết cô làm vậy là vì cậu ta sao?”

“Không biết.....” Đồng Hiểu Hi lại khẽ lắc đầu: “Nếu chỉ bởi vì cảm động mà nhớ lại chuyện xưa, hay vì cảm động mà thay đổi điều gì đó thì thật không có ý nghĩa..... Hơn nữa, tôi cũng không nghĩ sẽ giống như năm năm trước, đặt mình ở vị trí bị lựa chọn như thế..... Nếu phần tình cảm này, hai người không thể ở vị trí ngang nhau, thì không cần là hơn.”

“Cô không hiểu là hai người lúc ấy cũng không thể là ngang hàng hay sao. Ngay từ lúc đầu hai người ở bên nhau, tôi đã cho rằng chuyện tình cảm này, mặt ngoài là Lam Thành chiếm ưu thế, nhưng thật ra chân chính hèn mọn cũng là cậu ấy. Bởi vì tôi nhìn thấy được một kẻ tự chất hơn người, vốn kiêu ngạo tự phụ trong giới tài tử kiến trúc như cậu ta, lại không ngại nhiều lần hèn mọn bán giá rẻ các tác phẩm thiết kế, cũng chỉ vì để thỏa mãn lòng hư vinh của người phụ nữ của mình, đây chính là cái cậu ta gọi là mang lại hạnh phúc cho cô ta? Nhưng vị tiểu thư nhà giàu kia sau khi vũ nhục cách làm của cậu ấy, không tin nhiệm tình yêu của cậu ấy, lại bỏ đi biệt tích, cậu ta đổi lại được gì? Là năm năm đau khổ? Tôi chỉ là muốn hỏi cô, đây là TMD (một tiếng chữ bậy, đại loại như mẹ nó, con bà nó,...) cái loại tình yêu gì vậy? Lam Thành rốt cục cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, vậy mà năm năm nay, cậu ta chỉ có thể dùng công việc bề bộn làm cho chính mình mệt mỏi, gây tê bản thân, tạm thời đem mình giải thoát khỏi đoạn tình cảm kia..... Cậu ta cũng là người bình thường không phải sao? Mấy anh em chúng tôi ai cũng chưa kết hôn, cho dù tìm được bạn gái cũng không dám đưa tới trước mặt cậu ấy, sợ sẽ kích thích tâm tình của cậu ta..... Cô đừng tưởng rằng hôm nay tôi tới đây là vì Lâm Sướng mà nói chuyện, tôi chỉ là đau lòng cho người anh em của mình thôi. Tôi chẳng qua chỉ muốn nhắc nhở cô, nếu không muốn cùng Lam Thành hợp lại một lần

nữa thì hay để cho cậu ấy một con đường sống, đừng có luôn lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt cậu ấy nữa.... Cô nói cô cái gì mà như gần như xa chứ? Đùa với cậu ấy vui lắm sao? Có lẽ cô không biết, Thành tử hai ngày trước bị thương ở chân.....”

“Tai nạn giao thông sao?”

Thấy Đông Hiểu Hi bật thốt lên hỏi, Hầu tử bình tĩnh nhìn nàng vài giây rồi lên tiếng: “Tôi biết cậu ấy sẽ không nói cho cô, chỉ là..... Cái hai người gọi là tình yêu chính là đau đớn vô cùng đều chỉ mình cậu ta chịu đựng sao? Là như vậy sao?”

Ngay khi hai người không hẹn mà cùng trầm mặc, đột nhiên một thân ảnh nhỏ nhắn chạy về phía bọn họ.....

“Mẹ, mẹ, con muốn uống nước.”

Phút chốc hai chân Đông Hiểu Hi bị hai bàn tay nhỏ nhắn đen bần ôm lấy, cô không khỏi cúi đầu xuống, thấy trán Trạ Trạ đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đang ngẩng lên nhìn cô..... Đông Hiểu Hi cười cười lấy khăn ướt từ trong túi xách ra, không nhanh không chậm mà lau tay cho Trạ Trạ, sau đó lại lấy chai nước từ túi to dưới chân, mở nắp đưa cho thằng nhỏ, ôn nhu nói: “Uống chậm một chút.”

Hành động không coi ai ra gì này làm Hầu tử sợ ngây người: “Con cô?” Anh thoáng phát ra thanh âm run run hỏi.

Đông Hiểu Hi gật gật đầu, lại nói với Trạ Trạ: “Trạ Trạ, mau chào chú đi.”

Thằng nhỏ thực thẹn thùng, đối mặt với người xa lạ hoàn toàn không có cái loại khí phách thông dong như ba nó, nhưng là ánh mắt tự tin cùng kiêu ngạo lại giống Lam Thành trước đây như đúc..... Hầu tử lầm bầm lầu bầu, cúi đầu hỏi: “Lam Thành có biết không?”

Đông Hiểu Hi cũng không trả lời, chỉ cúi đầu nói với Trạ Trạ: “Mau đi chơi đi, để mẹ với chú nói chuyện, cẩn thận đừng để ngã” Nhìn bóng dáng con càng lúc càng xa, cô mới xoay người lại thản nhiên cười nói: “Lam Thành nghĩ là con của người khác.....”

“Tôi thấy hẳn ta đúng là khôn khéo nhằm chỗ rồi, thực ra chỉ là một tên ngốc.....”

Đông Hiểu Hi lại cười một chút: “Hãy giúp tôi một chuyện, anh đừng nói cho anh ấy biết được không? Tôi muốn sẽ tự mình tìm cơ hội nói cho anh ấy.”

Hầu tử tự hỏi một lát rồi gật gật đầu: “Chuyện của hai người tôi mặc kệ.” Nói xong liền quay người đi về phía xe của mình, thậm chí quên cả nói lời từ biệt. Xem ra tình huống bất thành linh vừa rồi làm anh nhất thời khó có thể tiêu hóa được. Làm người ngoài cuộc, anh vẫn tự nhận là mình hiểu rõ chuyện tình cảm này, nhưng giờ phút này anh đột nhiên ý thức được người ngoài vĩnh viễn đều không có biện pháp nhìn thấu thế giới tình cảm của người khác, một chút trả giá trước mắt người khác có thể nhìn thấy, nhưng cũng có những cái người ta nhìn không đến được. Anh không nghĩ tới thiên kim tiểu thư nhà giàu không hiểu chuyện trước kia lại một mình yên lặng trả giá bằng năm năm đau khổ, cũng không cầu hỏi báo, mà anh, lại còn một người vì Lam Thành kêu oan. Anh thậm chí bắt đầu hối hận chính mình từ trước đến nay đã đối với nha đầu kia luôn thành kiến, lạnh nhạt.

Cho đến khi đi tới bãi cỏ phía xa mới phục hồi lại tinh thần, quay đầu hướng Đông Hiểu Hi cười mà hô to: “Cô còn nhiều cơ hội để tra tấn cậu ta, đó là cậu ta xứng đáng nhận được.... Có điều về sau tra tấn đủ rồi thì hãy cho cậu ấy một cơ hội đi.....”

“.....”

Thật sự còn cần phải tra tấn sao, như Lam Thành nói, bọn họ có bao nhiêu lần năm năm để lãng phí?

Bóng chiều buông xuống, Đông Hiểu Hi đứng xuất thần đã lâu, cho đến khi Trạ Trạ kéo góc áo cô, nhỏ giọng nói: “Mẹ, con đói.” cô mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần.

“Mẹ, vì cái gì hôm nay có nhiều chú như vậy?”

Đông Hiểu Hi không trả lời, chỉ cười cười ngồi xổm xuống sửa sang lại quần áo cho con. Sau đó đùa vui hỏi: “Vậy con thích chú nào?”

“Thích chú Lam.” Trạ Trạ không cần nghĩ ngợi mà trả lời.

“Vì cái gì?”

“Bởi vì chú ấy cười, còn chú vừa nãy thì không.”

Đông Hiểu Hi không khỏi cũng cười, có lẽ thằng nhỏ yêu mến cũng không phải vì nguyên nhân cụ thể gì, mà chính là linh tính giữa cha và con. Cô ôm lấy Trạ Trạ, giọng nói có chút thương lượng: “Trạ Trạ, hôm nay đến nhà ông bà ngoại ăn cơm có được không, buổi tối mẹ có chút việc.”

“Vậy ngày mai làm sao Trạ Trạ đi nhà trẻ bây giờ?”

“Mẹ cho con nghỉ một hôm, có được không?”

“Nhưng là.....” Trạ Trạ lắc lắc đầu, cực kì không tình nguyện mà nhỏ giọng nói: “Nhưng mà chú Lam đã nói sẽ đến nhà trẻ đón Trạ Trạ.....”

“À, là như vậy a.....” Đông Hiểu Hi lại tự hỏi một lúc, rồi nói: “Mẹ sẽ nói chú ấy ngày mai đến nhà ông bà ngoại đón con, được không?”

Rốt cuộc cũng chỉ là đứa nhỏ mới bốn tuổi, nghe vậy lập tức thỏa mãn tươi cười. Đông Hiểu Hi thì lại bắt đầu lo lắng, Lam Thành hứa hẹn với thằng nhỏ liệu có thực hiện hay không?

.....

Lam Thành lái xe đến phòng đặt trước trong nhà hàng thì đã muộn mất một tiếng.

Lâm Sướng đang ngồi gần cửa sổ, bưng tách trà ngăn người, thậm chí ngay cả trà đã uống hết từ lâu cũng chẳng để ý. Nghe tiếng đẩy cửa, cô vội vàng quay người lại mỉm cười, sắc mặt biến hóa cực nhanh mà chỉ có chính cô mới phát hiện được.

“Anh đến muộn, trên đường kẹt xe.” Giải thích lí do đơn giản xong, Lam Thành nhận lấy menu trên tay phục vụ, thuận thực gọi vài món rồi vừa cởi áo vest vừa dặn dò phục vụ nhanh mang đồ ăn lên.

Lâm Sướng vẫn duy trì nụ cười nhìn anh, đến khi phục vụ rời đi cô mới nói: “Nào có ai mời khách như vậy, không hỏi một chút xem khách muốn ăn cái gì đã tự mình chủ trương.”

“Nếu đổi là em chủ trương, chỉ sợ trên bàn ăn toàn bộ đều là đồ anh thích ăn.”

Lâm Sướng cười nhạo một tiếng: “Hai chúng ta có phải rất hiểu nhau hay không? Anh nói xem, hai người như vậy có phải là nếu lấy nhau thì quả là không có ý nghĩa không?”

“Nhìn không ra, đến em cũng là người thích theo đuổi kích tình.” Lam Thành trêu đùa Lâm Sướng, cầm tách trà lên uống một ngụm lại còn rất thành thật mà nói: “Cái gọi là kích tình căn bản không phải là dựa vào nguyên tắc hay quy củ gì đó, như là chuyện kết hôn thì cũng không phải là nhất thiết lựa chọn người thật sự hiểu biết mình. Có điều trăm ngàn lần đừng có chọn người như anh, vừa buồn tẻ vô vị, vừa không hiểu cuộc sống lại không hiểu chuyện tình cảm.....”

“Không tự tin như vậy a? Thế thì anh quán quýt lấy Đông Hiểu Hi không phải là đem người ta đẩy vào hố lửa sao?”

“.....” Lam Thành hơi trầm mặc, sau đó lại xấu hổ cười: “Cái đó không giống nhau, người phụ nữ ngốc nghếch như cô ấy, ngoại trừ anh ra còn ai có thể làm cô ấy hạnh phúc?”

“Ha, em còn nghĩ là anh không tự tin, thì ra là không tin người khác.”

Hai người cùng cười cười, phòng ăn chợt an tĩnh trở lại. Mãi đến khi đồ ăn được mang lên, Lam Thành rót đồ uống cho Lâm Sướng mới thử dò ý: “ Buổi chiều lúc thị trưởng Bùi gọi điện thoại đến có hỏi anh, ngày mai đi đánh gôn liệu có thể may mắn gặp được em không.....”

“Anh nói như thế nào?” Lâm Sướng cũng thần nhiên thoáng nhìn Lam Thành.

“Anh còn không hiểu em sao, đương nhiên là thay em từ chối rồi..... Nhưng mà”

“Không ...không có nhưng nhị gì.” Lâm Sướng ngắt lời Lam Thành, lập tức chuyển đề tài: “Xem như là anh đã hiểu em, giúp em từ chối rồi. Hôm nay Lão nhân đem bản thiết kế của anh gửi đến hòm thư cho em.... Nếu em đoán không sai “Tiểu khu Thành ánh sáng” là tác phẩm anh muốn chuẩn bị cho Đông Hiểu Hi.”

“Thiết kế liệu có thể thông qua không?”

“Không thể.” Lâm Sướng quyết đoán trả lời, lại khẽ thở dài một tiếng, có chút kiên nhẫn nói: “Nói thật, rất phi thực tế. Xem ra hoặc là anh không tính đến thu hồi lại vốn, hoặc chính là bóc lột dân chúng, lấy chuyện tư làm chuyện công.”

“Sau đó thì sao?” Lam Thành không phủ nhận, cũng không trả lời, chỉ thản nhiên châm thuốc, chờ nghe câu tiếp theo.

“Đó là khu quy hoạch trọng điểm, mọi người lại biết em cùng ban lãnh đạo tập đoàn Lam Long vốn là bạn học tốt, cho nên thiết kế thái quá này em cũng không thể lên tiếng. Nếu anh tin tưởng em, em sẽ giúp anh sửa chữa lại sơ đồ phác thảo, không lệch lạc so với thiết kế tâm huyết của anh quá nhiều mà vẫn dựa theo đúng dự thảo quy hoạch.... Chuyện này để Lão nhân cùng Hầu tử tìm em bàn bạc.....”

“Thế anh thì làm cái gì?”

“Anh vẫn là nên tận lực mà buông tay việc công tác ít lâu, làm việc mà anh nên làm đi. Mấy người bọn em thương lượng chuyện này là được rồi, để anh thoải mái thời gian, làm ừa xuân thứ hai này của anh viên mãn chút đi.”

Lam Thành không nói gì nữa, người con gái trước mắt một lần nữa lại khiến anh nhăm nháp cái cảm giác đã phụ lòng người ta. Nếu đã như vậy thì đành phụ lòng đến cùng mà thôi.

Ăn xong cơm chiều thì màn đêm cũng đã dần buông xuống, trên bãi cỏ trước đại sảnh, hai người đứng tạm biệt nhau. Lâm Sướng đột nhiên có một tia nuối tiếc, tuy rằng cô đối với Lam Thành đã không còn ảo tưởng nhưng vẫn muốn hưởng thụ cảm giác làm một người bạn của anh, chỉ là về sau e rằng cơ hội ngày càng ít, thậm chí có lẽ đây sẽ là một lần cuối cùng.

Lam Thành vẫn như trước đây, dặn dò cô lái xe cẩn thận, về đến nhà thì thông báo cho anh. Có lẽ anh không nhận thấy được cô đột nhiên sầu não, hoặc có lẽ chính là cố tình không để ý đến. Ở thời điểm mà đã không còn có thể cho đối phương hi vọng gì, anh sẽ đều lạnh lùng hờ hững.

Đang trên đường về nhà, Lam Thành đột nhiên nhớ đến văn kiện quan trọng còn chưa xem qua, liền quay đầu xe về công ty. Xe vừa chạy vào cổng, từ rất xa anh đã nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đang ngồi trên bậc thềm, hai tay vòng ôm lấy chân, đầu gục xuống gối, bộ dạng cô đơn đáng thương này phút chốc làm tim anh nhói đau. Sau khi dừng xe, khóa cửa lại, anh liền bước đến trước mặt người phụ nữ kia.....

Lúc này Đông Hiểu Hi cũng hơi ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên một tia kinh hãi, lại cực kì ủy khuất: “Lam Thành, em đang nghĩ về anh.....”

“Tại sao lại không điện thoại cho anh?” Lam Thành nhanh chóng kéo cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô, lại hỏi tiếp: “Nếu nhờ anh không trở lại đây, em phải đợi đến bao giờ hả?”

“Em sợ gọi điện sẽ quấy rầy anh, lại không biết địa chỉ nhà anh, cho nên đành xem vận khí mình thế nào....”

Lam Thành nghe xong liền không hề nghĩ ngợi, đem chìa khóa nhà đặt vào tay cô: “Đã ăn cơm rồi sao?”

“Còn chưa.”

“Đi, anh đưa em đi ăn trước đã.”

“Em không ăn cơm, em muốn uống rượu.”

Nghe câu trả lời này, Lam Thành sửng sốt một giây, trong lòng mơ hồ có một tia lo lắng, lúng túng.

.....

Một nhà hàng cơm Tây.

Lam Thành nhìn Đông Hiểu Hi uống hết một chai vang đỏ cũng không có can ngăn, chỉ là tâm trạng có chút chút hờn giận. Thật ra cô uống rượu bộ dạng rất đáng yêu, khuôn mặt đỏ hồng, còn ngây ngô ngốc nghếch cười, còn thản nhiên sờ khuôn mặt anh, nói bên tai anh toàn là hồ ngôn loạn ngữ. Nhưng là lại khiến anh nhớ đến đêm hôm đó, cô đi cùng Hạng Hàn cũng uống khá nhiều rượu. Nếu là đi uống rượu, anh hi vọng người đàn ông bên người cô vĩnh viễn chỉ là anh thôi, anh chính là không muốn bộ dạng thất thố của cô bị người khác nhìn trộm đi. Nói trắng ra là, đàn ông như anh đây, ở phương diện này, thì trình độ keo kiệt so với phụ nữ còn sâu sắc hơn.

Thật vất vả đem người phụ nữ say rượu này đặt vào trong xe, vừa mới ngồi xuống ghế lái, đột nhiên bị cô vươn tay ôm lấy cổ: “Lam Thành, anh đoán xem hiện tại em muốn làm cái gì?”

“Muốn làm cái gì?”

Lời còn chưa dứt, Lam Thành liền cảm thấy cô dùng sức siết chặt cánh tay, hơi thở ngọt ngào mang theo mùi rượu thơm nồng phả đến: “Hôn anh, chính là muốn hôn anh.....”

Nụ hôn mạnh mẽ bất ngờ ập đến, Lam Thành trong lúc nhất thời không biết phản ứng thế nào, để mặc đôi môi bị cô tùy ý xâm phạm, mặc cho cô nảy sinh ý định ác độc mà cắn mút, không hề ôn nhu dịu dàng. Anh đột nhiên nghĩ đến câu thiêu thân lao đầu vào lửa. Tuy rằng vẫn luôn yêu cô, nhưng có lẽ cho đến hôm nay anh mới ý thức được, tình yêu này có bao nhiêu mãnh liệt, thậm chí mang theo một phần tan xương nát thịt cùng bi tráng. Đây không phải chỉ có mình anh cảm thụ, anh cũng mãnh liệt cảm nhận được người phụ nữ này cũng như vậy.....

Không biết qua bao lâu, Đông Hiểu Hi đột nhiên ngừng lại, trừng đôi mắt đen láy lên, khuôn mặt vẫn dán sát vào mặt anh mà hỏi: “Đã từng bị người phụ nữ nào khác hôn qua như vậy?” Thấy Lam Thành lắc lắc đầu, cô mới tươi cười mà buồn lòng cánh tay, lại nhẹ nhàng nhắm mắt, đem môi mình ôn nhu áp lên....

“Đừng náo loạn, đây là cửa nhà hàng.....”

Lam Thành thoáng dùng sức đẩy hai tay cô ra, nào biết người phụ nữ này lại không thuận theo, không buông tha mà đem đôi môi hôn dần xuống cổ, cách lớp vải mỏng manh lại hôn một đường xuống xương quai xanh.... Hơi thở ấm áp lơ đãng liền khiến cho dục vọng nguyên thủy chôn sâu trong cơ thể anh đột nhiên bị châm lên. Anh thở hổn hển, cố gỡ hai tay cô đang đặt trên dây lưng của mình ra: “Nghe lời, đi về trước....”

“Em không về nhà.”

“Về nhà anh.”

“Cũng không.”

Lam Thành nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Đã biết, nhưng em buông ra trước đã, nghe lời.....”

Một khắc khi cô buông tay ra, xe chậm rãi khởi động, hướng đến khách sạn 5 sao gần đó.

29. Chương 29: Một Hồi Tỉnh Mộng

Xe dừng ở trước cửa khách sạn Lam Duyệt. Đây là khách sạn trực thuộc tập đoàn Lam Long, chủ yếu dùng để chiêu đãi khách quý cùng một số lãnh đạo thành phố. Mà cuộc sống của Lam Thành cũng chủ yếu diễn ra ở đây, tầng cao nhất là căn phòng ở xa hoa của anh, trong lời nói tự an ủi của mình, nơi này càng giống nhà hơn so với căn nhà trọ kia, ít nhất nó có thể giúp anh có thể ngủ được.

Xuống xe, sớm thấy có người bảo vệ, anh trực tiếp ném chìa khóa cho anh ta rồi bước nhanh đến cửa bên kia, để ý người đang chuyển choáng vì say rượu, người phụ nữ này dọc đường đi đã chiếm hết tiện nghi của anh.

“Lam Thành, anh ... mang em đi đâu?”

“Địa ngục, em có sợ không?” Anh vẫn thản nhiên đùa cợt trong khi quần áo đã không còn chỉnh tề.

“Năm năm trước anh đã nhốt em vào địa ngục, anh thấy bây giờ em còn có gì phải sợ sao?” Cơn gió nhẹ nhàng thổi qua làm Đông Hiểu Hi có chút tỉnh táo, cô đem ánh mắt mơ màng nhìn ba mươi tám tầng lầu trước mắt, nhìn cánh cửa xoay bằng thủy tinh xa hoa, nhìn sảnh đường sáng trưng... Về hoa lệ này dường như cắt màn đêm thăm thẳm ra thành ngàn mảnh nhỏ, thật sự khiến người ta lạc vào một thế giới khác... Nhưng năm năm qua cô mang theo một đứa trẻ, chịu đựng mọi khó khăn còn anh lại sống trong mơ màng, lấy đêm làm ngày sao? Buổi tối hôm nay có phải là cô đã nhầm lẫn không? Có lẽ người đàn ông này không cô đơn như cô vẫn tưởng tượng, có lẽ những lời Hầu Tử nói không nhất định là đúng.

“Thật xin lỗi.” Anh ôm cô vào trong lòng, dùng âm thanh thật nhỏ nói.

“Anh nói câu xin lỗi làm gì? Anh đã mang người phụ nữ khác tới nơi này?” Không biết thế nào lại khơi lên sự phẫn nộ của cô, tức giận lại khơi lại men say trong người cô, cô bắt đầu xé rách áo sơ mi vốn đã hỗn độn của anh, ánh mắt trừng lên đầy phẫn nộ như con sư tử mẹ “Anh là sắc lang, anh bại hoại, anh xấu xa, anh là đồ mặt người dạ thú...”

Anh chỉ cười mà không giận, cánh tay đem cô ôm chặt, cố định vào trong lồng ngực “ Phóng viên của anh, em còn từ gì xấu xa nữa có thể dùng với anh không?” Dứt lời anh đưa miệng đến bên vành tai cô nói “ Bảo bối, trong thời gian ngắn nhất anh sẽ khiến em tin tưởng anh.”

Cô quả nhiên không còn nao loạn, ngay lập tức bị anh đưa vào đại sảnh.

Nhân viên công tác ở đại sảnh dường như không hề nhận ra Lam Tổng, mà chính giờ phút này tất cả bọn họ đều thất thần. Cái gọi là lũ quét, sóng thần, động đất, thậm chí là núi lửa phun trào, thế giới này có thể thay đổi thật nhanh, khiến cho con người không ứng phó kịp. Nhưng cho dù phát sinh chuyện gì, trong trí nhớ của họ, chỉ có Lam tổng là sinh vật duy nhất không thay đổi. Từng có người nói đùa, trên đời này chỉ có Lam tổng được ông trời ưu ái cho khí chất nam nhân, thật sự khiến cho người ta ghen tị giận dữ. Thế nhưng, hôm nay thái độ của Lam tổng lại hết sức khác thường, cao hứng mang theo phụ nữ, điệu bộ không nhanh không chậm tiêu sái đi vào...

Bọn họ không dám nhìn. Lại càng không dám gật đầu lễ phép như mỗi khi Lam tổng lui đến, ánh mắt không nghe lời lại chú ý vào quần áo không chỉnh tề trên người Lam tổng. Đầu chỉ không chỉnh tề, hai vạt áo sơ mi của anh chỉ còn một nút thắt, ngay cả thắt lưng cũng ẩn hiện, mái tóc thoảng hỗn độn, ánh mắt ôn hòa vô cùng... Lúc này họ mới lĩnh giáo được một người đàn ông vốn quy củ đột nhiên trở nên lộn xộn cũng là một loại gợi cảm, làm cho người ta chỉ coi trọng liếc mắt một lần liền bắt đầu mê man bất định.

Đột nhiên có một âm thanh cực kỳ nhỏ nhắc nhở “Còn phải làm việc, các người nên làm việc mình nên làm.”

Nói chuyện là quản lý đại sảnh. Cô muốn tránh tình trạng như vậy, lại đột nhiên bị Lam tổng gọi lại, lấy tay chỉ hướng thang máy ý bảo cô hỗ trợ. Không khó nhìn ra, trong lòng anh ta là một cô gái nhỏ bé dịu dàng, tuy nhiên muốn giữ vững cô vẫn cần một thể lực tốt ... Quản lý đại sảnh lễ phép gật đầu, dẫn trước về hướng thang máy.

“Đi đến tầng mấy vậy? Vì sao lại cao như vậy, tầng một không tốt sao? Em thấy không khỏe...” Thang máy từ từ đi lên Đông Hiểu Hi cảm thấy không khỏe, chỉ có thể đem mình chôn vào trong lòng Lam Thành.

Anh vòng tay quanh người cô, nhẹ nhàng nói “Chịu một chút, sắp đi ra .”

Quản lý vẫn thủy chung nhìn về phía trước, cô cho rằng công việc tối nay vô cùng gian khổ. Tuy rằng cô không nghĩ như vậy nhưng bốn phía thang máy đều là kính vẫn khiến cô thu hết vào đáy mắt hình ảnh phía sau. Cô phát hiện Lam tổng đối với cô gái cực kỳ ôn nhu, trước mặt người khác cũng không che dấu quan hệ thân mật của hai người, đây chính là cái gọi là che chở cũng không ái muội. Những người phụ nữ xuất hiện bên cạnh Lam tổng chỉ đếm trên đầu ngón tay, cũng chưa hề làm anh ta hạ mình đến thế, điều này thật sự làm người khác không thể tưởng tượng. Người gốc cũng có thể nhận ra quan hệ của họ không phải là một ngày hai ngày, cũng không phải đơn giản chỉ là người qua đường ...

Thật vất vả mới đến tầng ba mươi tám, tầng này chỉ có vài gian phòng xa hoa, tất cả đều cách nhau khá xa, cũng có cây cối xanh tốt ở cách xa nhau, mà mỗi lối đi đều cách xa nhau, cho dù đi ra đi vào cũng không hề không làm cho nhau xấu hổ.

Đến trước cửa, quản lý thuần thục mở cửa phòng, ở giây phút đứng trước cửa, cô như được tái sinh. Quang

cánh bên trong cô không dám tưởng tượng, như thế nào cô không dám xem, không dám nghe, lại càng không dám nói ra ngoài ...

Giờ phút này, Đông Hiểu Hi đẩy Lam Thành vào cửa, hai thân hình dính sát vào nhau, thân nhiệt của anh càng lúc càng cao. Lam Thành không dám cử động, anh biết tư thế này của hai người đang châm lên lửa nóng, nhưng anh phải biết rõ cô đang say hay đang tỉnh. Cái gọi là lập sự tin tưởng cũng bao gồm không thừa dịp cô gặp nguy...

Đông Hiểu Hi nhìn dáng vẻ của anh, đột nhiên vui vẻ “Sao cả buổi tối bộ dáng của anh như người hiền lành gặp phải gái gọi vậy? Là sợ sao?”

“Anh biết em uống nhiều, nhưng còn chưa say.” Lam Thành lại ước chừng tìm tòi nghiên cứu cô vài giây, đột nhiên cao giọng “Đông hiểu Hi, nói cho anh biết em muốn làm gì?”

“Câu dẫn ...” Đông Hiểu Hi nheo mắt lại. Ai nói cô không say, có lẽ nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh ở gần khiến cô không thể không mê say. Cô có thể cảm giác được rõ ràng hô hấp của anh ngày càng dồn dập, có lẽ trong giây lát sẽ bạo phát, cô càng muốn nhìn thấy bộ dạng thua cuộc của anh “Anh thích từ này sao?”

“Không thích.” Anh kiên quyết lắc đầu “Nếu em chỉ muốn đùa giỡn anh, lúc tỉnh táo cũng có thể làm vậy, em không cần uống say.”

“Chẳng lẽ anh đều không khống chế được thời điểm sao?” Cô nói xong liền xâm nhập vào trong áo anh nhẹ nhàng xoa nắn cơ ngực, chỉ là vuốt ve nhẹ nhàng cô đã cảm giác được anh run lên không khống chế được. Cô cười, tay tiếp tục di chuyển trên cơ thể nóng bỏng của anh, hôn lên phía trước khuôn mặt anh, hàm hồ nói “Em không biết anh có giống trước kia không, em đang nghĩ xem anh có chỗ nào thay đổi.”

Ngữ điệu cực kỳ quyến rũ, động tác cực kỳ mới lạ. Lam Thành cười ôm lấy cô, miệng không hề rời khỏi cánh môi của cô ...

Một cái chớp mắt, tất cả sụp đổ.

Đông Hiểu Hi ngã vào giường lớn, đồng thời một thân hình nóng rực cũng đồng thời ngã lên người cô. Cô không thể kìm lòng ôm chặt anh, ngưỡng ngừng nói “Lam Thành, em nghĩ em muốn anh.” Giờ phút này, thân thể người đàn ông so với vài năm trước càng thêm thành thực, cũng càng thêm quyến rũ. Tay cô từ từ di chuyển từ vòm ngực nóng bỏng đến bụng anh, nơi đó sớm vì hưng phấn mà pháp phồng không có quy luật ... Thoáng chần chừ một chút cô loại bỏ thất lưng vướng víu linh hoạt loạt bỏ chướng ngại vật, cầm nắm thứ lửa nóng quen thuộc.

Anh thở gấp một tiếng, mất đi khả năng khống chế, thân mình cương trực liền ghé vào trong lòng cô.

Cử chỉ này trong mắt Đông Hiểu Hi có thể hiểu rõ đó gọi là thua cuộc, cô lại càng ở trên cơ thể anh làm loạn.

Hành động của cô kích động bản năng của Lam Thành “Đồ ngốc, đừng động.” Anh khống chế một chút, đem tay cô cố định phía trên đầu. Tư thế này đem khuôn ngực hoàn hảo của cô hiện ra trước mắt anh. Có lẽ sinh con làm nguyên nhân khiến cô tuy gầy yếu nhưng đầy đặn hơn so với năm năm trước nhiều, Lam Thành trầm thấp gầm nhẹ một tiếng, liền tham lam đem mặt vùi xuống, truyền đến chóp mũi anh không chỉ có mùi rượu mà còn có hương thơm sau khi tắm rửa. Thì ra, cô gái này trước khi tìm anh đã chuẩn bị đầy đủ.

Lam Thành ngẩng đầu nhìn cô chăm chú, cô không thể hiểu được những gì đang hiện lên trong đôi mắt anh. Hô hấp của hai người ngày càng dồn dập. Trong một cái chớp mắt, anh hơi khép mắt, ngậm lấy cánh môi người trước mắt.

Cô không để ý đến vẻ mặt của anh, tiến đến cùng anh hôn ngày càng sâu. Đầu lưỡi tham lam xâm nhập khi nông khi sâu, cơ thể vận vẹo cùng với sự ma sát của quần áo trên chọc từng tế bào mẫn cảm trong cơ thể cô.

“Lam Thành...” Cô không thể kiềm chế phát ra tiếng rên rỉ, hai chân kẹp chặt phần eo anh rồi lại buông ra ... Lập đi lập lại một động tác đơn giản.

Lúc này Lam Thành không thể khống chế, cũng không hề muốn khống chế. Anh một bên hôn cô, một bên dùng tay cởi bỏ cúc áo trước ngực của cô, hung hãn tháo bỏ dây thắt lưng ... Gò tuyết trắng đầy đà như hoa hồng nở rộ trước mặt anh, trong nháy mắt có một lại cảm giác đánh sâu vào trong lòng anh. Anh cúi đầu ngậm lấy nụ hoa xinh đẹp kia, liền khiến cô run rẩy không ngừng

Rốt cuộc, hai thân hình nóng bỏng không còn thỏa mãn khi chỉ dây dưa qua lớp quần áo, cho dù tiếp tục giao triền cũng không thể tiến vào thế giới của nhau. Anh cởi bỏ quần áo của cô một cách nhẹ nhàng, cô thở gấp như muốn nói với anh trí nhớ nguyên thủy trong cơ thể đã trở lại, cô đã vì anh mà ướt át, nở rộ...

Anh chậm rãi tiến vào thế giới của cô, trong một giây khắc đầu tiên, anh không dám tùy tiện cử động, chỉ bất động trong lòng cô. Cô cũng không dám tùy tiện lộn xộn, chỉ nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve đầu anh nói “Đồ ngốc, năm năm rồi anh còn chờ cái gì? Vì cái gì mà không đi tìm một người phụ nữ yêu thương anh, chăm sóc cho anh?” Lam Thành không nói lời nào, cúi đầu hôn cô để giảm bớt những điều bản thân anh không khống chế được, hôn đến khi cô không thể phát ra một câu nói đầy đủ, hôn đến khi cô phát ra những âm thanh mà anh muốn nghe... Sau đó anh mới chậm rãi luật động ...

Anh không phải là loại đàn ông chỉ suy nghĩ bằng nửa người dưới, anh càng muốn dụng tâm dùng thân thể của mình để khiến cô biến hóa. Vậy cô có khiến cho anh thất vọng không? Không hề, anh kinh hãi phát hiện ra người phụ nữ này vẫn giống như năm năm trước, vô luận cả thân thể và tâm hồn cô đều yêu anh, nhẹ nhàng, cẩn thận che chở anh, mỗi khi anh yếu đuối cô đều hiểu được để bao dung, an ủi anh, sự an ủi này cũng chỉ có anh mới hiểu ... Giờ phút này anh rốt cuộc đã tìm được đáp án vì sao anh đau khổ chờ đợi năm năm, bởi vì ngoại trừ cô, không ai có thể cho anh sự che chở này.

Bọn họ không nghĩ tới xa nhau năm năm, thế nhưng lần đầu tiên sau khi gặp lại này sẽ bên nhau cho tới cùng. Anh không giống như một đứa trẻ tham ăn, đòi hỏi một lần rồi lại một lần, nhưng thật ra là cô chủ động muốn anh. Mang cô đi tắm rửa xong, khi chính anh đi tắm rửa mới nhớ quay trở lại giường. Thân thể lạnh lẽo vừa được làm nóng từ phía sau ôm lấy cô, tay anh lơ đãng chạm đến nước mắt đang chảy ràn rụa của cô ...

“Làm sao vậy? Có phải em đã hối hận, hay là anh không đủ dịu dàng làm em bị đau?”

Cô lắc đầu, “Không phải, em chỉ thấy như đang nằm mơ.”

“Vậy hãy mơ cả đời đi, anh sẽ không làm cho em tỉnh.” Anh ôn nhu nói.

30. Chương 30: Sau Khi Tỉnh Mộng

Nghe lời nói ôn nhu kia, Đông Hiểu Hi không biết mình đã an tâm ngủ mất thế nào.

Đêm khuya tĩnh lại, trong phòng không có ánh sáng, cô chỉ có thể dựa vào ánh trăng cùng ánh đèn thành thị rực rỡ ngoài kia mà nhìn thấy một thân ảnh thon dài đứng trước cửa sổ, anh nghiêng người tựa vào cửa sổ, mơ hồ có thể thấy chiếc cằm tinh tế, chóp mũi cao thẳng. Gió nhẹ từng đợt thổi vào căn phòng, sợi tóc anh cũng nhẹ phất phơ theo gió mang theo khói thuốc lan đi

Anh đang hút thuốc? Là có tâm sự sao? Tại sao đáng vẻ kia lại có cảm giác thất bại đến thế, hay là vì cái gì khác? Đông Hiểu Hi đột nhiên có loại cảm giác bất an sâu sắc, loại bất an này có phải hay không vì đêm nay bản thân đã quá chủ động, cái này gọi là phụ nữ không đủ rụt rè, quả thực mất mặt. Nhớ rõ khi còn ở trên xe, Lam Thành hỏi cô Trạ Trạ đâu? Lúc ấy cô đã trả lời là ở chỗ ba mẹ, nhưng không quá vài phút sau, Lam Thành lại hỏi một lần nữa. Có lẽ anh cũng không phải là thực sự lo lắng cho Trạ Trạ mà là vô hình chung nhắc nhở cô, có thật là tỉnh táo không, đã quên hết tất cả mọi thứ phát sinh trong năm năm kia sao, bao gồm cả ba ruột của Trạ Trạ? Đông Hiểu Hi biết, thời điểm anh yêu cô, anh có thể như thế nào cũng được, có thể cái gì cũng không so đo, nhưng duy chỉ một điều, anh rất để ý mình có phải là duy nhất trong lòng cô không? Hơn nữa anh vốn cũng không thích phụ nữ quá chủ động, anh có thể nào cho rằng cô quá mức tùy tiện hay không? Dù sao hai người bọn họ bây giờ cũng là tình trạng đã li hôn.....

Nghĩ vậy, thân thể cô đột nhiên cứng lên, có chút hoảng sợ. Cho đến khi Lam Thành đi toilet trở lại giường, cô vẫn nhắm chặt hai mắt không nhúc nhích. Đột nhiên phía trên đầu phẳng phất hơi thở dịu nhẹ nam tính, một bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn bụng cô một chút, có lẽ là cảm giác được cô toát mồ hôi nên bàn tay kia liền tung chăn ra, nhẹ nhàng lau cái trán nhỏ nhắn cho cô. Động tác đều rất tự nhiên, thư thái, không hề quá phận nhưng lại vô cùng thân thiết.

Một lát sau, phần giường bên kia rốt cục cũng yên tĩnh lại. Cô dần dần cảm nhận được tiếng hít thở đều đều của người đàn ông bên cạnh.

Lúc này, Đông Hiểu Hi mới hơi nhẹ nhàng thở ra, duỗi chân tay ra khỏi chăn.

Ngoài cửa sổ gió thổi làm bay bay hai tấm rèm cửa, ở độ cao như vậy ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao, cùng ánh sáng thành thị rực rỡ hoàn mỹ dung hợp với nhau, thực thích hợp để mơ giấc mơ đẹp. Đông Hiểu Hi hồi tưởng lại hết thảy chuyện phát sinh tối nay, cảm thấy người đàn ông này ít nhiều vẫn có điểm bất đồng với ngày xưa, kĩ xảo so với trước đây càng thành thực hơn nhiều, vô luận anh có bao nhiêu hứng thú thì vẫn có thể vững vàng khống chế toàn bộ quá trình. Nhưng năng lực khống chế thể này lại càng khiến cô có cảm giác bất an.

Ánh hừng đông dần dần lộ ra, ánh đèn thành thị cũng biến mất dần trong thế giới ban ngày vì đây vốn không phải thế giới của nó, dù không cam lòng cũng vậy, không muốn buông tha cũng vậy, đều vẫn phải tự giác tiêu tan. Cô quay đầu nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh không khỏi nở nụ cười. Tư thế ngủ của anh và Trạ Trạ mười phần tương tự, cũng là cánh tay đặt trên đỉnh đầu, vô cùng đáng yêu. Chân mày cũng là giãn ra, khuôn mặt đã đỡ xuống vẻ sắc bén hờ hững bình thường, trở về bộ dạng bình tĩnh tự nhiên nhất. Trên thế gian này, đàn ông thì cố gắng khoác lên mình bộ dạng thành thực trưởng thành, phụ nữ thì liệu mạng làm đẹp, trang điểm áo quần, phấn son, đơn giản cũng chỉ là vì che giấu phần tâm lí không đủ tự tin, che giấu một phần hoang mang, khủng hoảng không nắm chắc về tương lai sau này. Chỉ có điều thật không công bằng là, đàn ông càng theo năm tháng càng trưởng thành chín chắn không cần giả bộ, mà phụ nữ càng theo năm tháng càng phải cố gắng giả trang làm đẹp. Như vậy kết quả không thể nghi ngờ là đàn ông ngày càng thành thực, chín chắn, mà phụ nữ thì ngày càng già đi....

Đông Hiểu Hi khe khẽ thở dài, không cam lòng mà xuống giường, quơ lấy đồng quần áo đã không còn có thể nhận hơn được nữa mặc vào người, vội vàng rời khỏi khách sạn.

Cô cảm thấy mình đang chạy trốn chết, cuống quýt không kịp nhìn một chút căn phòng mình vừa ở này, thậm chí cũng quên luôn những dấu hôn khắp người. Nhưng vì cái gì mà phải chạy trốn? Là vì sợ sáng sớm của một ngày năm năm sau khi đã chia tay, đột nhiên tỉnh dậy đối mặt với anh, sẽ xấu hổ sao? Có lẽ vẫn là sợ khi tỉnh táo, rốt cuộc không thấy trên mặt người ta cái loại ôn nhu như đêm qua nữa? Cũng có lẽ đơn giản là cô muốn trở về thay quần áo thôi, cô cố gắng nghĩ vậy.

Về đến nhà, tắm giặt sạch sẽ, nằm trên giường cô lại lăn lộn không ngủ được. Đột nhiên di động báo có tin nhắn: “Đùa giỡn xong rồi, sẽ không chạy trốn không chịu trách nhiệm chứ?” Đông Hiểu Hi nhìn không được mà nở nụ cười, cất di động, cũng không trả lời lại. Đối phương lại tiếp tục nhắn tin: “Nhớ rõ phải chịu trách nhiệm. Ban ngày ngủ nhiều một chút, buổi chiều đến văn phòng anh có chuyện muốn nói với em.”

Nhận hai tin nhắn đơn giản lại mang đầy thân thiết, không hiểu thế nào cô liền nhắm mắt ngủ rất ngon.

Lại tỉnh lại là do tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô hàm hồ trả lời một tiếng: “Alo.”

“Mẹ, mẹ ngủ lười vậy? Không nhớ đến Trạ Trạ?”

Khóe miệng Đông Hiểu Hi không tự giác mà giương lên, cũng tỉnh táo vài phần: “Nhớ, sao lại không nhớ được.”

“Mẹ ngoan, Trạ Trạ cũng nhớ mẹ.”

“Trạ Trạ cũng ngoan. Có chịu nghe lời ông bà ngoại hay không?”

“Có. Mẹ nhớ nha, nhớ nhắc chú Lam buổi chiều đến nhà ông bà ngoại đón Trạ Trạ.”

Đại khái có lẽ đây là tâm nguyện lớn nhất ngày hôm nay của thằng nhỏ. Đông Hiểu Hi cười cười đáp ứng, lại dặn dò vài câu mới ngắt điện thoại. Bây giờ đồng hồ trên tường đã chỉ chín giờ. Cô đột nhiên nhớ tới

bài phỏng vấn, thật sự là vấn đề rất đau đầu. Đối với sự tiến triển chậm của tập đoàn Lam Long trong quá trình khởi công, không thể nghi ngờ nhất định có nguyên do, sẽ là ưu thế cho người khác, đối với tài trí của Lam tổng cô chỉ biết một mà không biết hai, nếu cứ vô tư mà ca ngợi, thì có lẽ là tòa soạn đã che mắt độc giả ... Tóm lại, cô đột nhiên cảm thấy bài phỏng vấn này nếu do cô hoàn thành dường như có chút là lạ.....

Mười rưỡi sáng, Đông Hiểu Hi đứng giờ đến văn phòng của Lam tổng, kì quái là trong phòng không có một bóng người. Đang trong lúc cô còn ngây người thì Trương Khiết đi đến, đưa cho cô một tập tài liệu đóng dấu: “Lam tổng đến khu tây cất bằng khánh thành khu giải trí mới, từ sáng đã gửi tập tài liệu này đến hòm thư của tôi, dặn dò in ra rồi đóng dấu đầy đủ bảo giao cho cô, nói là giúp cho việc phỏng vấn.”

Sau khi Trương Khiết đi khỏi, Đông Hiểu Hi ngồi trên sofa lật xem tập tài liệu trong tay, đây là lịch sử quá trình từ khi thành lập đến từng bước phát triển huy hoàng của tập đoàn Lam Long, chỉ trong ba năm ngắn ngủi, cũng có những lúc khó khăn, không phải hoàn toàn giống như giới truyền thông truyền tai nhau như truyền thuyết – một bước kiên cố tiêu sái mà đạt được. Hơn nữa, phần tài liệu này hẳn là bản thân Lam Thành đã tự sửa chữa lại, bởi vì bên trong có rất nhiều phần giải bày tâm sự cùng cuộc sống mấy năm nay của anh, còn có một phần thời gian kể về những ngày tháng ở bên Mĩ du học, rất chân thật, không một chút phô trương khoe khoang.

Đông Hiểu Hi xem xong ánh mắt đã có chút ươn ướt, đây cũng không chỉ là trách nhiệm nghĩa vụ nặng trĩu đặt lên vai người đàn ông thành đạt này, mà cô còn hiểu được, sau khi cô rời đi, năm năm nay, người đàn ông này thực sự đã rất cô độc hoài niệm.

Bất tri bất giác cũng đã qua một tiếng đồng hồ, cô từ chối Trương Khiết mời mình cùng ăn cơm trưa, tự mình đi đến lầu hai của nhà ăn công nhân viên. Trong mấy ngày Lam Thành mất tích, cô cũng tự mình vào đây ăn cơm trưa, cho nên một mình ăn cơm ở đây cũng không thấy xa lạ. Nói thật, mùi vị đồ ăn ở đây thật sự không ngon, mười phần chán nản, nhưng đã thành thói quen, nên thậm chí cô còn thích dùng cơm một mình thế này.

Lựa xong đồ ăn, bưng cơm đến chiếc bàn ăn gần cửa sổ, cô im lặng ngồi xuống, lại nghe một giọng nói rất thấp lại vô cùng không hòa hảo, đang thảo luận nội dung đều là xoay quanh cô cùng Lam Thành.

“Cô phóng viên này da mặt cũng thật đủ dày, Lam tổng đối với cô ta mặt ngoài là tôn trọng, kì thật bên trong đều muốn trốn tránh.”

“Vì cái gì phải trốn cô ấy? Không lẽ cô ta có ý không an phận với Lam tổng?”

“Cái này cũng không rõ lắm, thật ra bây giờ có ai là không muốn đâu. Có điều có lí tưởng, có tham vọng là tốt, nhưng vẫn nên tự mình hiểu lấy, sao không nhìn lại tư sắc của mình một chút xem, người ta là Lâm bộ trưởng là người phụ nữ chất lượng cao như vậy còn bị Lam tổng cự tuyệt nhiều năm nay, huống chi là một phóng viên nho nhỏ không quen biết, vô mao vô tài....” Dứt lời là một trận cười nho nhỏ, nhưng thanh âm lớn hơn tiếng nói chuyện trầm thấp kia đến vài lần.

“Nói không chừng cũng không phải vậy, nghe nói Lam tổng còn đưa cô ta về mà... Tôi còn nghe nói, quản lí Tiểu Vương lúc đến chỗ thư kí Trương Khiết nộp bản báo cáo phân tích còn nhìn thấy gian phòng cửa thủy tinh kia của Lam tổng kéo hết rèm xuống, không một khe hở, một lúc sau, cô ấy cùng Lam tổng bước ra, cùng nhau tới phòng họp. Mọi người đoán xem, bên trong sẽ phát sinh chuyện gì? Chắc không đơn thuần là uống trà nói chuyện phiếm” Lại là một trận cười châm chọc.

“Có chuyện này các cậu cũng không nên nhiều chuyện mà nói ra ngoài, nghe nói hôm qua Lam tổng đưa cô ấy về khách sạn Lam Hinh. Đó là nơi nào chứ? Là nơi Lam tổng chiêu đãi khách quý nha, các cậu nói xem, hai người đó quan hệ thuần khiết mới là lạ nha....”

“Biết phải làm thế nào đây. Lam tổng người ta thì vốn luôn phong lưu tư bản. Nhưng cô ấy thì chắc chắn là thật đi, rồi không chừng vài ngày Lam tổng sẽ thay đổi người, cô ấy sẽ là làm sao đây.....”

“.....” Tuy rằng âm thanh bàn tán rất nhỏ nhưng Đông Hiểu Hi cũng đại khái nghe được. Hơn nữa, hình như là cố ý nói cho cô nghe. Thật ra thời đại tin tức bây giờ, thêm mắm dặm muối chính là một phần của cuộc sống mà thôi, Đông Hiểu Hi cũng không có yếu ớt đến mức không thể chịu đựng được nữa, chính là không thoát ra được thì cứ thản nhiên hưởng thụ. Cô cũng không sao cả, đem thức ăn trên bàn ăn hết, coi

mấy lời kia không đáng quan tâm. Đang lúc cô còn đang đặc ý, tưởng rằng cứ yên ổn, tĩnh lặng như này thường thức thời gian cơm chưa thì một thân ảnh đột nhiên đứng trước mặt cô.

Đầu tiên là một đôi giày da nam Italia sáng bóng, quần tây màu đen sang trọng, dần lên trên là áo sơ mi nhưng tơ trang nhã, trên cánh tay tùy tiện vắt chiếc áo vest xám tây trang. Không cần nhìn nữa cũng biết người đó là ai.

Thì ra âm thanh bên tai kia ngừng lại vốn không phải vì thái độ thể hiện cảnh cáo của cô, mà là vì sự xuất hiện hiếm có của Lam tổng đại nhân ở nhà ăn công nhân viên này, đúng là làm ọi người chấn kinh rồi. Sự khiếp sợ tự nhiên này cũng mang theo vài phần kinh hãi cùng vài phần khẩn trương.

Đông Hiểu Hi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt sáng lạn đường làm quan rộng mở kia, cũng không keo kiệt mà nở nụ cười với anh: “Chào buổi trưa, Lam tổng.”

Lam Thành hơi cười cười, dường như có chút phê bình mà ân cần thăm hỏi: “Ăn cái này sao?”

Cô biết lấy sự rèn luyện lí trí của Lam Thành hàng ngày mà nói, anh sẽ tuyệt đối không ở trước mặt mọi người mà nhắc đến bất kì điều gì liên quan đến chuyện tối qua, chỉ là vì sao câu hỏi thăm đứng đắn này lại có vẻ tà ác như vậy a? Đông Hiểu Hi xấu hổ chớp mắt, cổ trắn tĩnh trả lời: “Tôi cảm thấy ăn cái này rất tốt, người lao động thì phải có tự giác của người lao động....”

“À, vậy cô cũng lấy dùm tôi một phần đi!”

“Tự mình lấy đi.”

Đông Hiểu Hi không để ý đến anh, vừa mới cầm đĩa định ăn tiếp, thì khay thức ăn đã bị kéo về phía đối diện, người nào đó thân nhiên ngồi xuống trước mặt cô, cầm đôi đũa trên tay cô, không thềm để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, tự nhiên mà ngồi ăn cơm.

31. Chương 31: Chú Sẻ Cai Thuốc

Nhà ăn im lặng lạ thường, chỉ có những ánh mắt tựa như đào núi lấp biển hướng về phía Lam Thành và Đông Hiểu Hi, ngẫu nhiên còn phát ra âm thanh sợ hãi và cảm khái rất nhỏ.

Tất nhiên Lam Thành cảm thấy không sao cả, dù sao thời gian ăn cơm cũng sẽ không có ai đi tới “lễ phép” tiếp đón anh, cho nên anh liền không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng nhàn nhã ăn cơm. Nhưng giờ phút này Đông Hiểu Hi lại “như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than”. Năm năm trước cũng vậy, hiện tại cũng vậy, chỉ cần có quan hệ với Lam Thành liền bị mọi người để ý. Cô vốn nên quen, nhưng mà vào lúc này muốn ở trước mắt bao nhiêu người, không dễ tự nhiên trước cảnh tổng tài và một phóng viên nhỏ cùng nhau ăn cơm trưa, thật là có chút làm cô ăn không tiêu. Huống chi đối diện với người này, cho dù ăn cơm hộp cũng giống như là ăn một bữa tiệc tao nhã ở nước Pháp, mà khí thế cùng tự tin của mình dường như đều kém xa anh, vì thế tay cô đỡ ra cứng ngắt.

Lam Thành ăn cơm xong, trên bàn có sẵn bình nước, anh liền một bên uống nước một bên thưởng thức tường ăn ngốc nghếch của cô gái đối diện. Thật ra nếu Đông Hiểu Hi lấy tốc độ ăn cơm bình thường nhất định là ăn xong trước Lam Thành, dù sao năm năm này, kể cả khi đang làm công, đã có chút thói quen quân sự hóa, nhưng mà hôm nay chiếc đĩa thật không hợp với đôi tay, gấp cơm lên lại luôn rút xuống, làm cho cô rất cảm tức. Đợi cô vất vả ăn xong Lam Thành rốt cục nhả nài không được liền bật cười “Em khẩn trương cái gì?”

Đông Hiểu Hi như trút được gánh nặng, một bên đứng dậy đi ra ngoài, một bên trừng mắt nói “Rốt cục phát hiện một vấn đề, ăn cơm cùng với anh sẽ giảm thọ.”

“Không phải chứ, năm năm trước chúng ta sống cùng nhau đã ăn chung một cái bát nữa là.” Lam Thành theo sát phía sau.

“Đó là ở nhà, không có nhiều ánh mắt như vậy.”

Nói xong, Đông Hiểu Hi có chút hối hận, quả nhiên ngay sau đó Lam Thành cười nói: “Vậy thì không bằng về sau, chỉ mình hai ta về nhà ăn cơm trưa?” Ngữ điệu của anh có chút tà ác, cũng may hai người đã đi vào chỗ hành lang không người. Đông Hiểu Hi cũng không thêm bận tâm, lấy tay đẩy anh ra khỏi bên người “Anh đừng có mơ.”

“Anh thích giấc mơ thành sự thật.”

Gặp Lam Thành lại có chút ý xấu tiếp tục sáp lại gần cô, Đông Hiểu Hi vừa muốn đẩy ra, lại ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Hạ Tuyết.

“Hi, thời gian cơm trưa nên rút cục có thể nghỉ ngơi, liên điện thoại cho cậu.”

Đông Hiểu Hi kinh ngạc “Trong thời gian này cậu đã chạy đi đâu? Đổi số điện thoại cũng không nói biết, cậu muốn chết à?”

“Đừng nói nữa, một lời khó nói hết. Mình hiện tại đang ở Hải Nam, bị điều tới đài truyền hình Hải Nam. Vốn định sớm liên hệ với cậu, nhưng mà sống ở đây không quen, đành phải đợi từ từ thích ứng đã.”

“Hải Nam à, đó là thiên đường nhân gian, nếu lại gặp được người trong lòng, chỉ bằng cậu trực tiếp thề non hẹn biển, tổ chức một hôn lễ lãng mạn luôn.” Đông Hiểu Hi cười hướng cầu thang hẻo lánh đi tới, cũng không có ý định đi vào thang máy, Lam Thành tự nhiên đi theo ở phía sau.

“Cậu còn cười, còn không phải bởi vì cậu . . .”

“Mình? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Là Lam Thành động tay động chân, điều mình tới nơi này, hơn nữa hiện tại làm tiếc mục ngoại cảnh, phơi nắng đen cả người, thật sự là sống không bằng chết.”

“Lam Thành? Vì sao? Anh ấy đang ở bên cạnh mình, cậu có muốn nói chuyện với anh ấy không?” Đông Hiểu Hi cảnh giác nhìn thoáng qua Lam Thành.

“Thôi đi, thôi đi . . .” Giọng nói của Hạ Tuyết trong điện thoại áp ứng “Có thể là sợ mình ở thành phố T chiếm dụng nhiều thời gian của cậu, trở ngại chuyện tốt của hai người. Hi, việc này cậu đừng lo, cậu sống tốt thì mình sẽ vui vẻ, cứ vậy nhé, nói chuyện sau . . .” vội vàng tắt điện thoại.

Đông Hiểu Hi nhìn Lam Thành vài giây, liền im lặng đi lên lầu. Cầu thang thật im lặng, chỉ có tiếng bước chân của hai người, một tiếng thanh thúy, một tiếng trầm ổn. Đến tầng mười, Đông Hiểu Hi ngừng lại, liếc mắt Lam Thành một cái, liền tiếp tục đi lên lầu, cô giống như chờ Lam Thành giải thích với cô. Nhưng Lam Thành luôn giữ im lặng, mà im lặng như thế này lại làm người ta phát điên gần như tra tấn thần kinh người khác, đây là cách anh đáp lại mà Đông Hiểu Hi sợ nhất. Anh đối với nhận lỗi chỉ có ba loại phương thức, một là im lặng, hai là im lặng, ba vẫn là im lặng . . .

Đại khái là qua một giờ, hai người bắt tri bắt giác lên tới tầng ba mươi ba. Đi vào văn phòng, Đông Hiểu Hi hết kiên nhẫn, một bên thở dốc, một bên căm tức nhìn Lam Thành “Không cho em một lời giải thích sao?”

“Giải thích cái gì?” Lam Thành cười cười, tùy tay hạ bức màn ngăn cách với phòng thư ký xuống, sau đó lại đi đến tủ lạnh lấy ra đồ uống thích nhất, sau khi mở nắp liền đưa cho Đông Hiểu Hi “Chậm rãi nói, đừng kích động, anh nghe là được.”

Đông Hiểu Hi cũng không nhận đồ uống anh đưa, nhìn anh không chớp mắt “Đừng giả vờ, em chỉ muốn biết tại sao anh lại điều Hạ Tuyết đi Nam Hải?”

Nghe xong Lam Thành lại cúi đầu cười, sau đó chậm rãi đi đến sofa, ngồi xuống, lại uống một ngụm đồ uống mới không nhanh không chậm hỏi “Anh làm chuyện này? Vậy tại sao em không hỏi cô ta vì nguyên nhân gì?”

Phòng im lặng một hồi, Lam Thành thấy cô đã bớt giận, anh biết cô đang từ từ tiếp nhận lời nói của mình, ít nhất cũng đang tự hỏi, vì thế anh vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh anh “Ngoan, lại đây ngồi, vừa lúc buổi chiều có thời gian rảnh, anh mang em và Trạ Trạ đi công viên chơi được không?”

Cách dời đi sự chú ý của Lam Thành quả nhiên hiệu quả, Đông Hiểu Hi thả lỏng cảnh giác, chậm rãi đi qua, ngồi xuống cách xa anh một chút “Trạ Trạ ở chỗ mẹ của em, lát nữa qua đón sao?”

“Ừ, chờ lát nữa có văn bản đưa tới, anh ký duyệt xong thì chúng ta đi.”

“Được.” Đông Hiểu Hi đồng ý, chợt ý thức được mình bị người nào đó dời đi sự chú ý, liền đem đề tài trở lại “Em không hỏi nguyên nhân cũng biết, nhưng anh phải giúp em chuyển cô ấy trở về, nếu không em sẽ không tha thứ.”

Thấy cô gái quệt miệng nói điều kiện giống trẻ con, lại làm cho Lam Thành thấy trong lòng ngứa ngáy. Anh đem đồ uống để trong tay cô, nằm qua, gối đầu lên đùi cô theo ý mình, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói “Kỳ thật đãi ngộ ở Hải Nam tốt hơn ở đây, hơn nữa rèn luyện vài năm còn có khả năng thăng chức . . .”

“Nhưng mà rất vất vả, ở đó lại không có bạn bè . . . trước kia khi em ở trong những thời điểm như vậy cũng rất cô đơn, cho nên . . .”

Lam Thành lập tức làm một động tác dừng “Biết rồi, anh đồng ý với em.” Nói xong, anh đem mặt đặt ở bụng cô, khẽ thở dài. Nghĩ đến những chuyện phát sinh trong năm năm cô rời đi mình, cảm thấy rất đau lòng, có lẽ cô ấy đưa ra điều kiện khó tới mấy mình cũng sẽ đồng ý, hướng chỉ là việc nhỏ này, nhưng mà . . . Anh đột nhiên hỏi “Nếu có một ngày em phải lựa chọn giữa anh và Hạ Tuyết, em sẽ chọn ai?”

“Sao lại hỏi như vậy?”

“Không vì sao cả, chỉ hỏi một chút thôi. Xem em có để ý anh không.”

“Đương nhiên để ý.” không biết có phải vì có chuyện yêu cầu anh hay không, mà lúc này Đông Hiểu Hi trả lời thật rõ ràng. Nói xong cô vội uống đồ uống để che dấu xấu hổ.

“Để ý?” Đột nhiên Lam Thành bất mãn xoay mặt qua, nhìn thẳng mắt Đông Hiểu Hi nói.

“Buổi sang khi em rời phòng, để anh nằm tơ hơ dưới ánh mặt trời, ngay cả chăn cũng lười đắp giúp, hơn nữa cửa phòng còn mở rất lớn, em thật là không lo lắng . . .”

Đông Hiểu Hi mở to mắt nhớ lại chuyện hồi sáng cuốn quýt rời đi, rốt cục không thể nhịn cười được, phun thẳng một ngụm đồ uống trên mặt Lam Thành . . .

Lam Thành bật nhanh dậy, chỉ là dù có nhanh nữa thì cũng không thể nhanh hơn tốc độ ‘sóng thần’ ập đến, đợi anh xoay người lại, chất lỏng sáng trong suốt chảy xuôi từng giọt, lông mi nồng đậm cũng sáng trong suốt, nhìn có vẻ phá lệ động lòng người.

“Em cố ý hả?”

Đông Hiểu Hi sững sốt một chút, không nhịn được cười to, vội vàng tìm khăn tay lau mặt và quần áo cho anh, nói “Không phải cố ý, đừng nhìn em như vậy, thật sự không phải cố ý . . .”

“Cố ý cũng không sao.” Lam Thành cười tránh né khăn tay trong tay cô, đem miệng tiến đến bên môi cô, vội vàng chạm nhẹ một cái “Anh thích bộ dạng cười vui vẻ của em, anh đi tắm, chờ anh ...” Một câu đứng đắn ở trong miệng anh nói ra lại bao đầy hương vị ái muội. Trên mặt Đông Hiểu Hi hồng một mảnh, có lẽ là ý nghĩ của mình quá đen tối?

Phòng tắm truyền ra tiếng nước ào ào. Lúc đó Đông Hiểu Hi mới đi tham quan trong ngoài phòng, văn phòng này có cả phòng nghỉ lẫn phòng tắm, xem ra đàn ông cơ bản là ở đâu cũng có thể, bốn biển là nhà . . .

Đột nhiên, trong lòng như bị thứ gì đó làm cho đau nhức . Cô làm sao mà không cần anh được, chỉ là nỗi đau này chỉ có mình cô biết thôi.

Đến khu nhà nhỏ mà ba mẹ ở, Đông Hiểu Hi bảo Lam Thành đem xe để ở ngoài cửa lớn của khu nhà, Lam Thành không hỏi nguyên nhân, chỉ là khi mở cửa xe, thuận tiện đem túi giấy cầm sẵn trong tay đưa tới tay cô.

“Đây là cái gì?” Đông Hiểu Hi nói xong, đem túi giấy mở ra, bên trong là một bộ váy ngắn đơn giản màu trà sữa, cùng một đôi giày da có thể đi mưa. Một cái gói to khác là một bộ đồ thể thao cho Trạ Trạ, cũng là màu trà sữa. Còn có một đôi giày thể thao nhí đồng màu trắng. . . .

Thấy Đông Hiểu Hi cười cười nhìn anh, đột nhiên Lam Thành có chút ngượng ngùng “Không phải là anh tự mình chọn, là nhờ người khác mua giùm, em không thích sao?”

Đông Hiểu Hi lắc lắc đầu “Sao lại không thích, em cảm thấy rất vui vẻ.” Nói xong vội vàng hôn trên mặt Lam Thành một cái.

Lam Thành tỏ ra thẹn thùng, nhìn nhìn xung quanh nói “Em trở nên ngoan.”

“ Vì sao?”

“Em hiểu ý của anh.”

Đông Hiểu Hi cười cười, cô đương nhiên biết. Đối với Lam Thành mà nói, nếu mình nhận sự che chở của anh, so với nói với anh ba chữ “em yêu anh” còn quan trọng hơn.

Lam Thành nhìn bóng dáng cô biến mất ở cửa khu nhà, anh lặng lẽ châm một điếu thuốc, đột nhiên trong lòng thở dài. Còn nhớ rõ năm năm trước, lần đầu tiên Tiểu Hi đem anh tới gặp ba mẹ cô, giống như là triển lãm bảo bối trân quý nhất, sự tự hào và kiêu ngạo này làm anh cảm động rất nhiều năm, thậm chí hiện tại nghĩ đến vẫn thấy cảm động. Nhưng mà chẳng bao lâu sau, chính mình lại bị cô giấu phía sau, cẩn thận không để người khác biết ...

Không biết qua bao lâu, anh đem tắt thuốc, ngẫu nhiên ngẩng đầu, rất xa nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ hướng về phía anh chạy tới. Đợi cho tới khi chỉ cách hai thước, bóng dáng nhỏ đó bước chân chậm lại, thẹn thùng nở nụ cười với anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo tươi tắn, bên trái khoe miệng còn có lúm đồng tiền như ẩn như hiện . . .

Đột nhiên có một loại cảm xúc khác thường yên lặng xẹt qua trong lòng Lam Thành, hình như có chút đau, lại có chút vui sướng.

Anh đứng tại chỗ, nhìn Trạ Trạ chậm rãi vươn tay, thân ảnh nho nhỏ liền ngoan ngoãn chạy vào lòng anh, thân mình mềm mại, vẫn là mùi sữa đặc biệt, vẫn là giọng nói ngọt ngào trẻ con “Chào chú Lam.”

Lam Thành ngay lập tức vui vẻ, liền ôm nó đặt lên vai, làm Trạ Trạ sợ hãi kêu một tiếng.

“Trạ Trạ sợ à?”

“Không sợ, chú thật cao a, còn có thể cao nữa không?”

“ . . .” Lam Thành thấy Đông Hiểu Hi có chút khẩn trương liền ôm thật chặt Trạ Trạ vào trong ngực một lần nữa, cười nói “Chờ Trạ Trạ trưởng thành, nhất định phải cao hơn chú.”

“Vâng” Trạ Trạ đồng ý rồi ôm chặt cổ Lam Thành, vô cùng thân thiết gửi “Nhưng mà . . . chú có mùi thuốc, mẹ không thích, nên không cho cháu chơi với chú.”

“Vậy sao?” Lam Thành nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trạ Trạ, không nhịn được bật cười “Vậy chú bỏ thuốc, chờ mẹ thích chú, chú liền sống với Trạ Trạ được không?”

Trạ Trạ không trả lời, chỉ xoay đầu nhỏ nhìn mẹ cười.

32. Chương 32: Một Nhà Ba Người

Trạ Trạ nhát gan, những món đồ chơi thích hợp với cậu cũng không nhiều, thậm chí có một số trò chơi mang tính mạo hiểm kích thích cậu vừa nhìn đã bị dọa khóc. Vì thế toàn bộ buổi chiều, xuất hiện nhiều nhất chính là cảnh Trạ Trạ cười trên vai chú Lam, trên khuôn mặt lộ ra nét vui vẻ tươi cười và kiêu ngạo, giống như so với biểu hiện của người bạn nhỏ đang chơi cùng trò chơi ở giữa sân, độ cao của cậu có phần ưu thế hơn, cũng có phần hạnh phúc hơn.

Đông Hiểu Hi đi theo phía sau hai cha con, cầm trong tay mấy món đồ chơi chiến lợi phẩm của con, vài lần xúc động muốn nói cho Lam Thành, kỳ thật bọn họ là người thân một nhà, nhưng vẫn là nhịn xuống. Cô

cho rằng đứa nhỏ cần một thời gian để làm quen với việc có ba, dù sao hai cha con bọn họ cũng mới gặp nhau có ba lần, khác với ông ngoại, tiếng “Chú Lam” trong miệng Trạ Trạ vẫn còn đề phòng, mà cô cũng không còn là cô bé nữ sinh dễ xúc động của năm năm trước, có lẽ chờ thời cơ chín mùi, đợi một ngày nào đó bọn họ thân thiết với nhau hơn, cô sẽ đem bí mật này làm món quà quý giá nhất tặng Lam Thành, tin tưởng đến lúc đó cô sẽ được thưởng thức nhiều loại biểu cảm vui vẻ, cảm kích từ anh...

Mặt trời chiều chở đầy hạnh phúc cùng sung sướng dần dần lặn về tây, Lam Thành đem xe đậu ở trước cửa một tòa nhà sa hoa, Đông Hiểu Hi dẫn con xuống xe chờ đợi, Lam Thành đi tìm chỗ đậu xe trở về, một tay đem Trạ Trạ ôm lấy, tay kia thì nắm chặt lấy cô đi vào cửa lớn khách sạn, đây là động tác anh cho là hạnh phúc nhất trong cả buổi chiều, hơn nữa là cảm giác xuyên suốt lòng anh lúc này. Con nít thích náo nhiệt, Lam Thành gạt bỏ ý tưởng thuê phòng, anh chọn một vị trí ngồi dựa vào cửa sổ, đặt Trạ Trạ gần cửa sổ, để cho thằng bé có thể xem mặt trời lặn phía bên ngoài và cảnh tượng đại sảnh náo nhiệt.

Chỉ là một quá trình đơn giản nhưng hấp dẫn sự chú ý của không ít người, cuối cùng bọn họ đem ánh mắt dừng ở trên người Đông Hiểu Hi, mang theo nghi ngờ, một người con gái bình thường vì cái gì lại có thể có chồng và con đáng yêu như thế? Hơn nữa người đàn ông có ánh mắt ôn nhu làm say lòng người. Kỳ thật đạo lý rất đơn giản, yêu có thể khiến cho cô ở trong mắt đối phương trở nên không hề bình thường.

Trạ Trạ nhìn trước sau chạy lung tung, Lam Thành giúp con đứng vững ngay, Đông Hiểu Hi cũng không có đi theo phía sau, cô muốn cho hai cha con nhiều thời gian ở chung với nhau. Một lát sau, hai người bọn họ trở về, vạt áo trước đều ẩm ướt, cô có chút khó hiểu: “Hai người phải về chỗ ngay, vừa đi chơi tạt nước sao?”

Lam Thành cười mà không trả lời, Trạ Trạ vẻ mặt lại vui vẻ, kêu lên: “Mẹ, Chú Lam bị con đánh bại. Chú nói nếu quần khô sẽ không trở về nên làm ướt luôn, mẹ nên tức giận.”

Cô hiện tại đã muốn bắt đầu tức giận được rồi.

Đông Hiểu Hi trừng mắt liếc nhìn Lam Thành một cái, may mắn cô có thói quen tốt, chỉ cần đưa Trạ Trạ ra ngoài, nhất định sẽ vì con mang theo một bộ quần áo để đề phòng. Lam Thành cười nhận lấy quần áo, bàn tay to nhanh chóng đem quần áo của Trạ Trạ kéo ra, một thân mình nhỏ nhắn trắng nõn cứ như vậy trước mặt mọi người hiện ra.

“Chú Lam không tốt.” Trạ Trạ cũng không phản kháng, chỉ nhe răng cười hì hì dùng bàn tay nhỏ bé che hai mắt của mình, làm ra bộ dạng thẹn thùng.

Lam Thành cười búng tay nhỏ bé của con, một bên cẩn thận lau khô thân mình nhỏ trong lòng mình, một bên rất nhanh đem quần áo mặc vào cho con. Anh cảm thấy đứa nhỏ này như món đồ sứ đẹp đẽ, không muốn làm vỡ, chỉ muốn che chở ở trong lòng như bảo bối. Cho đến khi thay xong quần áo cho con, anh mới quay sang bấu môi hỏi Đông Hiểu Hi: “Của anh đâu?”

“...”

Nhìn thấy vẻ mặt cô ngạc nhiên, Lam Thành liền xoa cái trán nhỏ của Trạ Trạ, dùng giọng mềm mại “mách” đứa nhỏ: “Mẹ con rất bất công, chỉ mang theo quần áo cho Trạ Trạ, không mang cho chú.”

“Vậy làm sao đây?” Trạ Trạ nét mặt trẻ con, hàng mi có vẻ trông chờ còn thật suy tư. Đột nhiên cậu nép vào trong lòng Lam Thành, hai tay nhỏ bé kéo lấy vạt áo của anh, dùng cái miệng nhỏ nhắn thổi, ý đồ muốn dùng hết sức của mình thổi khô quần áo cho chú Lam. Đông Hiểu Hi cùng Lam Thành đều ngây ngẩn cả người, động tác của con thật sự rất trẻ con và chân thành, hai má phồng lên, nhìn ra được là con đang dùng toàn lực. Lam Thành trong lòng thấy ấm áp, đưa tay đặt Trạ Trạ lên đùi mình, ôm sát con: “Con ngoan, ai dạy con vậy?”

Trạ Trạ không trả lời anh, chỉ tự quyết định: “Mẹ nói quần áo ướt sẽ dễ sinh bệnh.” Nói xong, cậu từ đùi Lam Thành tụt xuống, lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn đến trong lòng chú dùng hết sức thổi. Cá tính quật cường và chấp nhất thật ra cùng Đông Hiểu Hi không có gì khác nhau.

Lam Thành cũng không ngăn cản nữa, một tay nâng mông nhỏ của con, một tay cầm lấy thực đơn từ tay người phục vụ vì hai mẹ con dụng tâm chọn đồ ăn. Anh có thói quen, gọi món ăn nhưng không hỏi ý kiến

của đối phương mà là hoàn toàn dựa vào hiểu biết của mình đối với đối phương mà lựa chọn. Chính là lúc này đây có chút ngoại lệ, anh hỏi ý kiến của con: “Bảo bối, còn muốn ăn cái gì?”

“Ăn đậu phộng rang.” Trạ Trạ dừng động tác, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói.

“...” Lam Thành dừng một chút, ngẩng đầu nói với người phục vụ “Một đĩa đậu phộng rang.”

“Thực xin lỗi ngài, nhà bếp không có món này.” Người phục vụ máy móc mỉm cười nhìn Lam Thành, dáng vẻ khí thế, dễ nhìn như vậy mà lại đến loại khách sạn này gọi món đậu phộng, sẽ không phải là đang đùa giỡn người ta đi.

“Vậy khách sạn này có món nào ngon?” Lam Thành hồ hững hỏi. Sau khi người phục vụ liệt kê một vài món ăn, Lam Thành đem thực đơn trả lại, miễn cưỡng nói: “Vậy chọn “Cung bảo gà đình đi.” (món gà xé phay cung đình)

“Xin hỏi tiên sinh có ăn kiêng không?”

“Có, ít gà thôi.” Lam Thành không hề chớp mắt nhìn chằm chằm người phục vụ. Người phục vụ xấu hổ, tiếp theo Lam Thành lại nói: “Cho thêm một chén mì ăn liền Khang sư phụ.” Giọng nói của anh không có chút do dự, cũng không có nửa điểm ý muốn vui đùa. Hiển nhiên anh vì yêu cầu của con không được đáp ứng nên tức giận, cho nên bây giờ cố ý làm khó người phục vụ.

Người phục vụ không biết làm sao rồi đi. Một hồi sau, quản lý trưởng nghe thấy liền bước nhanh tới, cười nói: “Lam tổng, ngược ngừng vì chậm trễ. Ngài có cần chúng tôi chuẩn bị phòng không?”

“Không cần, đứa nhỏ thích nơi này.” Lam Thành miễn cưỡng nhích mình về phía sau, lấy tay vuốt đầu Trạ Trạ, giọng điệu cũng rất thản nhiên.

Quản lý trưởng tiếp tục bảo trì lễ phép hoàn mỹ cười: “Thực xin lỗi Lam tổng, vừa rồi là người phục vụ mới tới, không hiểu quy cũ.”

“Ừ, không quan hệ. Là đứa nhỏ quá nhỏ, không hiểu.”

Đông Hiểu Hi cười trộm, nếu nhớ không lầm, bát mì Khang sư phụ đó dường như là Lam tổng đại nhân tự gọi, cùng với đứa nhỏ không quan hệ. Cô chưa từng gặp qua Lam Thành như vậy, giống với đứa trẻ to đầu. Là vì mấy năm nay Lam tổng tính tình trưởng thành, ở bên ngoài chịu không biết bao ủy khuất, nhưng vì anh muốn nuông chiều Trạ Trạ, không cho đứa nhỏ chịu bất cứ ủy khuất nào. Cô nhìn anh, trong lòng cảm thấy ấm áp, người đàn ông như vậy đáng giá cho cô giữ lấy, thực sự muốn xúc động mà đem anh ôm vào lòng.

“Lam tổng, con ngài lớn lên thật xinh đẹp, giống mẹ cũng giống ba.” Quản lý trưởng sờ sờ đầu Trạ Trạ, vẻ mặt ôn hòa thậm chí giọng điệu có chút muốn lấy lòng hỏi: “Người bạn nhỏ, còn cần gì thì nói với dì, dì nhất định thỏa mãn con.”

“Đậu phộng rang.” Trạ Trạ tựa vào lòng Lam Thành, cất lên giọng nói trẻ con. Giọng điệu bất chấp của con làm Lam Thành cùng Đông Hiểu Hi đồng thời vui vẻ.

Tôm hùm dài nhất của khách sạn cùng với đĩa đậu phộng rang đồng thời xuất hiện trên bàn cơm gần cửa sổ, biến nơi này thành một phong cảnh độc đáo, mặt khác trừ bỏ một bàn thức ăn tinh xảo, bên cạnh còn một chén mì Khang sư phụ không người hỏi thăm.

Ăn xong cơm chiều, mặt trời đã gần lặn hết, bầu trời phát ra mấy điểm ánh sáng màu xanh.

Xe chạy đến dưới lầu, Lam Thành cẩn thận ôm Trạ Trạ đã ngủ say đi đến bên cửa, chờ đợi cô mở cửa. Cho dù cách xa nhau năm năm lại một lần nữa bước trên hàng hiên này hình như cũng không có vẻ xa lạ, Lam Thành cùng Đông Hiểu Hi đồng thời đem cước bộ nhẹ lại, sợ làm kinh động cục cưng trong lòng, nhưng vừa mới mở cửa phòng ra, Trạ Trạ vẫn tỉnh, dùng tay nhỏ bé ôm lấy cổ Lam Thành, thấp giọng khóc. Thanh âm nhỏ không thể nghe thấy, chính là Lam Thành cẩn thận cảm giác được ở cổ ướt ướt, bị sợ hãi, thật cẩn thận cúi đầu xuống hỏi: “Làm sao vậy tiểu bảo bối? Là nằm mơ hay là tại vì chú làm cho con tỉnh?” Lam Thành từng tuổi này, anh cũng chưa từng thấy qua bản thân đối với ai ăn nói khép nép quan tâm quá như vậy.

“Chú không được đi, chú cùng Trạ Trạ xem phim hoạt hình.”

Lam Thành không khỏi đau lòng, hôn lên mặt đứa nhỏ: “Chú không đi, đừng khóc, ngoan. Chúng ta là đàn ông, đàn ông không thể tùy tiện rơi nước mắt, biết không?” Sau khi Trạ Trạ gạt đầu chuyển khóc thành mỉm cười, cậu mới ngẩng đầu về phía Đông Hiểu Hi, muốn hỏi ý của cô.

Đông Hiểu Hi không nói gì, vì Lam Thành tìm dép lê cho nam, thấy anh trong nháy mắt ngây người, cô mới thản nhiên giải thích: “Chuẩn bị cho ba em, anh mang nó trước đi, không có ý gì khác đâu.”

Lam Thành lơ đãng cười cười, kỳ thật đó là thật tâm cười. Anh đi vào phòng, một bên đặt Trạ Trạ ở sofa vì con mở đèn lên, một bên quay đầu hỏi: “Không biết như thế nào thay đổi?”

Cô tự biết anh chỉ là bố cục bài trí trong phòng, liền trừng mắt nhìn anh liếc một cái, tự đi chuẩn bị nước tắm cho Trạ Trạ.

Một câu: “Con muốn tắm cùng Chú Lam.” lại làm cho không khí trong phòng trở nên có chút xấu hổ. Lam Thành đi vào phòng tắm, vụng trộm bắt lấy thắt lưng cô, đem mặt dán vào tóc của cô, nhẹ giọng dụ dỗ: “Cho anh ở lại...” Gặp cô không nói lời nào, anh lại bổ sung nói: “Anh cam đoan ngoan ngoãn nghe lời, không mang lại phiền toái cho em.”

Cô xùy cười ra tiếng: “Không biết học của ai nha, còn có thể làm nũng hả?” Giờ phút này dưới ánh đèn, người đàn ông này trong thanh tú đến đẹp mắt, kỳ thật anh hay nhịu mày, thân thể không có vẻ cường tráng, nhưng ngược lại cả người anh tản ra sự ôn hòa đa tình. Bộ dáng ngẫu nhiên làm nũng làm động lòng cô. Đông Hiểu Hi giờ phút này liền thấy trong lòng mềm yếu, ngay cả giọng nói cũng giống như bình thường nói với bảo bối nhà mình.

“Học của Trạ Trạ, anh cảm thấy dùng rất được.” Lam Thành mang theo một tia xấu hổ cười nói.

“Lam tổng sa đọa nha, thế nào lại học làm trò giống đứa nhỏ.” Nói là nói như vậy, cô vẫn nâng tay hắt trên lưng lên yêu thương néo một chút: “Nơi này không có quần áo cho anh thay, làm sao bây giờ?”

“Em có để ý việc Trương Khiết đem lại đây không? Quần áo vẫn là không quan trọng, anh có mấy cái công việc cần hoàn thành trong buổi tối hôm nay.”

“Em còn có cơ hội nói để ý sao? Dù sao bên ngoài cũng đã có tin đồn, chính là trẻ thể này còn làm phiền một cô gái chạy tới chạy lui thật không tốt?” Đông Hiểu Hi có chút lo lắng.

“Không có việc gì, đây là công việc của cô ấy.” Lam Thành nói xong, cúi đầu rất nhanh hôn lên trán cô một cái: “Yên tâm đi, cô ấy rất kín tiếng. Anh đi ra ngoài gọi điện thoại một cái.”

Anh ra ngoài gọi điện, giọng điệu vừa mới ôn hòa làm nũng, vừa cầm điện thoại đột nhiên trở nên đứng đắn, đổi thành một mớ mệnh lệnh cứng nhắc. Đông Hiểu Hi không khỏi dè ngón tay xẹt qua trán, nơi đó gần như còn lưu lại hơi ấm, nhắc nhở cô vừa rồi tất cả đều là sự thật. Mà sự dịu dàng của anh lại chỉ vì mình cô...

Nhận quần áo, Trạ Trạ liền khẩn cấp lôi kéo Chú Lam đi tắm rửa, Đông Hiểu Hi phát hiện đây là lần đầu tiên con cô đối với vấn đề tắm rửa thật tích cực, xem ra sức thu hút của Lam tổng quả nhiên không phải bình thường. Cô đành phải tìm hai cái khăn tắm lớn đi đến cửa phòng tắm, một cái dùng để bao bọc lấy con, một cái khác dùng để cho anh tạm thời che chắn. Đột nhiên trong phòng tắm truyền đến một âm thanh vô cùng trong sáng, hỏi:

“Chú Lam, vì sao “tiểu kê kê” của chú không giống với Trạ Trạ?”

“...”

Thật là ... Đông Hiểu Hi nghe vậy trên mặt trở nên nóng rực, nhưng lại không có lập tức rời đi, cô thật ra rất hứng thú muốn biết Lam Thành trả lời vấn đề trong sáng của đứa nhỏ xảo quyết này như thế nào. Ngừng lại, Lam thành cúi đầu không biết nói cái gì, không quá một hồi cô nghe được Trạ Trạ nói: “Một là Chú Lam hé miệng, hai ánh mắt bốn chân. Thứ hai Chú Lam há mồm, bốn con mắt tám chân...”

Đông Hiểu Hi không nhịn được cười ra tiếng, lại nghe đến Lam Thành nhỏ giọng nói với Trạ Trạ: “Ah! Hai ta bị người ta dòm trộm.”

“Ai rình coi thế?”

“Chính là mẹ ở ngoài nhìn lên.”

“Mẹ vì sao lại nhìn lên? Chú Lam kêu mẹ đi vào, chúng ta cùng nhau tắm đi...”

“Ách...Không được...” Lam Thành lập tức cự tuyệt lời yêu cầu ngây thơ.

“Vì sao?”

“Nơi này quá nhỏ...”

Đông Hiểu Hi che miệng cười, Lam tổng rút cuộc nói “Không” được với con. Đột nhiên một trận chuông cửa vang lên, cô vội vàng buông khăn tắm đi ra mở cửa.

33. Chương 33: Cũng Cần Dỗ Dành

Người bấm chuông là Trương Khiết và lái xe của Lam Thành. Hai người vốn định bỏ đi nhưng đúng lúc này, trong phòng tắm truyền đến giọng nói trẻ nhỏ cùng giọng nói của Lam tổng:

“Chú Lam, tắm rửa xong chú giúp mẹ ngủ rồi vẫn sang với Trạ Trạ?”

“Kêu một tiếng “ba” liền ngủ cùng Trạ Trạ.”

“Mẹ nói , buổi tối con nên ngủ một mình.”

“.....”

Câu nói này cô đã nói rất lâu, chứ không phải là mới nói tối nay. Cô có chút xấu hổ, cả ba người đều cúi xuống nhìn giày của mình, lúc này vẫn là người tài xế lớn tuổi có vẻ có kinh nghiệm, đỏ mặt nói “ Lam tổng đang tắm rửa, chúng ta không nên quấy rầy.”

“.....”

Trương Khiết cũng liên tục gật đầu đồng ý, khuôn mặt hiện lên vẻ có lỗi giúp cô đóng cửa lại.

Cô đứng ngây người ở đó hơn nửa ngày, quả thật cô thấy buổi tối hôm nay có chút không tự nhiên, quả thật đối với mối quan hệ của cô và Lam Thành cô vẫn rất bình thản, cũng chưa từng giấu diếm, giống như anh nói cứ tất cả cứ thuận theo tự nhiên là tốt rồi. Trong nhà tắm truyền đến tiếng nước cùng âm thanh vui đùa ầm ĩ, một lớn một nhỏ như đang chơi đùa trong nhà tắm, cô mới dừng suy nghĩ hướng về phía phòng tắm nói “Hai người tắm nhanh lên, đừng làm chỗ này ngập nước.” Nói xong cô liền đặt máy tính và văn kiện vào chỗ thích hợp, sửa sang một chút rồi mới động đến hành lý của anh. Hành lý không nhiều lắm, hai bộ đồ tây cùng hai đôi giày tương ứng, còn quần đùi và tất, thêm một số đồ dùng hàng ngày như dao cạo râu, bàn chải đánh răng, nước xúc miệng ... Không thể không nói, Trương Khiết là một cô gái đơn giản, nhưng không phải là những thứ này phải để cho vợ chuẩn bị sao? Hơn nữa sao cô ấy đối với thói quen ăn mặc của Lam Thành lại có hiểu biết như vậy? Cô cầm quần áo cất vào tủ nhưng vẫn suy nghĩ miên man, không lâu sau, cảm giác này liền khiến trong lòng cô có cảm giác trống rỗng, bóng ma quá khứ cũng vì cảm giác kéo tràn về.

“Suy nghĩ chuyện gì vậy?”

Sau lưng cô truyền đến giọng nói của anh, cô quay người lại, theo bản năng ôm lấy con. Từ nãy đến giờ Trạ Trạ vẫn ở gần Lam Thành, rút cuộc cũng đem đầu chôn ở cổ cô “ Mẹ, ôm một cái.” Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của con cô tự nhiên cũng bị cuốn hút, nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay mềm mại kia.

“Con muốn ngủ cùng mẹ, cũng muốn ngủ cùng chú Lam.”

“Chỉ có thể chọn một cái.” Cô một bên mặc cho con bộ áo ngủ mềm mại, một bên cố gắng trấn tĩnh.

Trạm Trạm chu cái miệng nhỏ nhắn lại. Mở ta hai mắt nhìn về phía Lam Thành như thể anh đã hứa với nó điều gì.

Dưới ngọn đèn, anh chỉ cuốn quanh hông một cái khăn tắm màu trắng, không thể không nói thời gian là người thầy tốt nhất của đàn ông. Năm năm đã mang cái ngây ngô của một thanh niên nhào nặn thành sự quỵen rũ, thành thực của một người đàn ông. Khuôn mặt anh tuần tú ôn hòa, cô phát hiện mình quá để ý đến ánh mắt của anh, nụ cười này không hề mang ý nghĩa khiêu khích mà là vô cùng tuần nhã, cô vội vàng cúi đầu tiếp tục công việc đang dang dở, lúc này cô mới phát hiện mình đã mặc ngược quần cho con. Cô tùy tiện nói với anh : “Anh thay đồ đi.”

“.....”

Anh nhướn mắt lên, sắc mặt phụ nữ như thời tiết tháng sáu, muốn thay đổi liền thay đổi?

Khi cô tắm xong , trở lại phòng đã thấy anh mặc một bộ đồ ở nhà màu xám ôm Trạm Trạm kể chuyện cổ tích, câu chuyện được kể cực kỳ nhằm chán, lại mắc lỗi nhiều lần, làm người nghe không khỏi bật cười. Cô thậm chí còn hoài nghi anh cho tới giờ vẫn chưa hề xem phim hoạt hình, cho đến cuối không thể không đổi thành Trạm Trạm kể, anh nghe rất chăm chú, còn nghiêm trang hỏi: “Vì sao sói xám và cừu vui vẻ không thể trở thành bạn tốt?”

“Là vì ...” Trạm Trạm lấy bàn tay nhỏ bé xoa mặt, sau khi tự hỏi mình liền nói “Là vì thịt cừu vui vẻ quá ngon .”

“Thế à ... Chú lại nghĩ rằng vì chúng đều là con trai.”

“Vì sao con trai với nhau lại không thể trở thành bạn tốt?” Trạm Trạm hỏi lại, suy nghĩ một chút rồi trả lời “Cháu biết rồi, vì các bạn nữ thích cháu, sau đó đối xử tốt với cháu nên các bạn nam sẽ không để ý đến cháu nữa.”

Cô vội vàng ngăn lại, nếu cứ tiếp tục như vậy, cái gọi là giáo dục sẽ thành làm hư trẻ nhỏ mất. Mặt khác, nếu là ngày thường thì Trạm Trạm đã ngoan ngoãn đi ngủ, có thể thấy hôm nay thằng bé đã bị anh thu hút rồi. Vì thế cô nháy mắt với anh, liền ôm Trạm Trạm vào trong lòng mình, dọa dẫm “Nên ngủ thôi, nếu không nghe lời mẹ sẽ mang Trạm Trạm cho sói xám ăn thịt.”

Trạm Trạm không nói gì chỉ cười hì hì, hiển nhiên mẹ luôn nói như vậy để dọa nó, hơn nữa mỗi lần nghe câu nói này đều phải đi ngủ. Vì thế nó vươn bàn tay nhỏ cầm lấy ngón tay của chú Lam, mái đầu nhỏ bé hướng vào trong lòng mẹ , sau một hồi liền tiến vào mộng đẹp.

Anh chỉnh nhỏ ngọn đèn ở đầu giường, nhẹ nhàng ngồi thẳng dậy, nhẹ nhàng cầm nắm lấy chân Trạm Trạm quan sát một hồi rồi lẩm bầm “Nhỏ như vậy, tương lai có thể lớn sao?”

Cô không khỏi cười khẽ, hai tay khoanh trước ngực nói “Khi thằng bé mới sinh, cả người đều nhỏ xíu, lúc ấy em cũng hoài nghi thằng bé có thể lớn lên hay không, hoặc có thể cao nhiều không?”

Hai người đồng thời đứng dậy, cô đặt máy tính và văn kiện của anh trên thảm, lại chỉ về phía phòng ngủ “Trời mau lạnh, anh đừng thức quá khuya.”

Anh khẽ cười, ngoan ngoãn ngồi xuống, thấy cô cũng cầm cái đệm ngồi xuống bên cạnh anh , anh liền nhẹ nhàng nói “Em đi ngủ trước đi, ngoan.”

Cô không hề động dậy, giờ phút này nhìn ra cửa sổ có thể thấy “Thành ánh sáng” hoa lệ. Năm năm trước, anh một tay làm việc, một tay còn lại nắm chặt tay, dỗ cho cô ngủ. Khi đó cô còn trẻ, luôn cảm thấy qua hôm nay còn có ngày mai, khi trải qua ly biệt cô mới con người ta khi sinh ra không có bao nhiêu thời gian, từng giây từng phút cô đều muốn quý trọng.

Không biết đã bao lâu, có lẽ sợ mình sẽ ngủ quên, cô đứng dậy sửa sang lại chỗ quần áo của anh. Đột nhiên, trong túi rơi ra một cái ví da, cái ví màu lục cho dù có cũ nhưng vẫn được giữ gìn hoàn hảo, không có gì hư hỏng. Trong lòng cô run lên, nếu cô nhớ không lầm thì đây là món quà cô tặng anh năm anh trong lần sinh nhật hai mươi ba tuổi. Cô nhẹ nhàng mở ví ra, phát hiện bên trong có ảnh chụp trước đây của mình, khi đó cô còn trẻ, vẻ mặt rất ngây thơ, mái tóc dài thanh tú của năm đó đã không còn nữa, có lẽ cho dù một

ngày cô có nuôi tóc dài lại cũng không thể trở về bộ dạng năm đó nữa, những tâm tình của tuổi trẻ đó rồi cuộc cũng không thể tìm lại.

Đột nhiên phía sau lưng cô truyền đến thân nhiệt ấm áp, cảm anh đặt trên vai cô thật dịu dàng, thật lâu sau vẫn yên lặng, bởi anh đang tham lam cảm nhận mùi hương cùng nhiệt độ cơ thể cô. Cô ngẩng đầu, quay mặt nhìn anh nhẹ nhàng hỏi “Đã cũ như vậy, vì sao lại không đổi cái mới?”

“Em không tặng anh nữa, anh đổi như thế nào?” Anh làm nũng, nhẹ nhàng dựa lên người cô, “ Em giúp anh đổi.”

“Em không có tiền.” Cô thẳng thừng từ chối.

“Không cần đất tiền, một trăm đồng cũng được.”

“Không, một trăm đồng mua được cho con rất nhiều chocolate. Hơn nữa ngay cả quần áo cũng có người mua cho, huống chi chỉ là một cái bóp tiền ...”

À ... Thì ra là cô ghen, khó trách cả buổi tối tính tình lại khó chịu như vậy.

Anh nhẹ nhàng phả hơi lên vạt áo phía trên cổ cô, làm cô cảm thấy nhồn nhột, sau đó mới giải thích “Những thứ kia thực ra đều được đặt ở ngăn tủ ở văn phòng, cũng không phải là do ai mua cả, là đồ của cửa hàng đưa tới khi mua quần áo. Nếu không sau này không cần họ tặng nữa, những thứ này về sau sẽ do em quản, ai không làm đúng sẽ bị trừng phạt.”

“Trừng phạt như thế nào?”

Anh bình tĩnh nhìn cô một hồi, khóe miệng hơi mấp máy, đôi mắt đột nhiên tối sầm lại, đôi mắt anh lập tức dừng lại ở làn da trắng nõn lộ ra bên dưới chiếc áo, nói giọng khàn khàn “ Chờ anh làm mẫu cho em xem ...”

“”

Cô không kịp phản kháng, thân mình đã nhẹ nhàng rơi vào trong vòng ôm rắn chắc.

Trong phòng không hề bật đèn, chỉ có ánh sáng từ đèn đường theo cửa sổ tiến vào, trong đầu cô hiện lên hình ảnh đêm đêm anh đứng ở dưới lầu, dịu dàng ôm lấy anh. Anh đem cô đặt dưới thân mình, ánh mắt không ly khai đôi môi phần nộn yêu kiều của cô. Có người nói một giây trước khi kích tình đến, nhìn thẳng ngực phụ nữ là dục, nhìn thẳng vào môi cô ấy chính là yêu ...

Anh thở hổn hển cúi đầu hôn lên cô, nước bọt ngọt ngào giao hòa trong miệng lẫn nhau, cô không tự giác bật ra tiếng, lại bị anh thu vào trong lồng ngực. Anh nhanh tay cởi quần áo của cô, chỉ trong chốc lát, nửa thân trần của cô hiện ra trước mắt anh, cánh tay kia của anh cũng không an phận, dần thâm nhập hoa tâm đã ướt át của cô, hơn nữa nhịp điệu xâm nhập của ngón tay anh ngày càng điên cuồng, dễ dàng khơi gợi sóng tình trong đáy lòng của cả hai, khiến cho tầng tầng lớp lớp con sóng mãnh liệt xô tới ...

Lúc này đây, anh không hề khoan nhượng mà tuyệt đối giữ lấy quyền chủ động, nhưng anh cũng không hề vội vàng, anh thích thưởng thức làn da trắng nõn của cô từ từ nhiễm hồng, càng thích xem bộ dạng đáng yêu của cô khi bất lực cầu xin anh tha thứ, cho đến khi cô dùng ánh mắt cảnh cáo anh quá biến thái, anh mới mỉm cười nắm tay cô, đặt ở nơi lửa nóng đã muốn phát động của anh, ôn nhu lừa gạt : “Bảo bối, giúp anh giải phóng ...”

“ ...”

Anh dùng cứng rắn cùng dịu dàng, mà cũng xấu xa dùng vẻ yếu thế bức bách cô bỏ đi sự rụt rè mà dịu dàng yêu thương anh, như mọi khi, mọi chuyện đều đã được thực hiện. Có lẽ chính trong thời khắc này, anh cảm nhận được rõ ràng tất cả nhu tình của cô, nếu nói, làm như vậy là có chút ích kỷ, nhưng anh chỉ khát vọng mỗi điều này nhất mà thôi ...

Đột nhiên, anh rút bản thân ra, xoay người nằm phía sau lưng cô gắt gao cuốn cô vào lồng ngực mình, cô không thể không sợ run, gắt gao đem lưng tựa vào ngực anh, tựa như một con thuyền nhỏ phiêu bạt giữa đại dương mênh mông, cô là số mệnh duy nhất của anh ... Cứ việc như trước phiêu bạt.

Ở thời khắc đỉnh điểm, cô rút cục ngẩng đầu lên lại một lần nữa dung hợp cùng với đôi môi nóng bỏng của anh, cảm thụ từ anh từng hồi từng hồi run rẩy.

Gió thổi phía bên ngoài cửa sổ, nhành cây hơi rung động, lúc này anh không rời giường để hút thuốc, cũng không ngủ một mình, mà lấy tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô “Để tóc dài đi. Giống như trước đây vậy.”

“Anh thích?” Cô nhìn ánh mắt anh, lại nói “Thật ra có nhiều thứ không nhất định phải khôi phục lại như trước đây.”

“Không phải, nếu em thích thì càng tốt. Mặt khác, anh không cho rằng cứ phải để ý quá khứ tốt như thế nào, anh chỉ muốn tương lai thật tốt.”

Cô vừa muốn nói điều gì đó, đột nhiên phòng bên cạnh truyền đến tiếng con gọi “Mẹ , mẹ .”

Cô vội vàng đứng dậy mặc quần áo, đi đến phòng con.

“Mẹ, mẹ đi đâu?”

“ ... ”

“Dỗ chú Lam ngủ ?”

“Không phải, chú Lam là người lớn, không cần mẹ phải dỗ.”

Cho đến lúc Trạm Trạm ngủ, ngoài cửa mới truyền đến một câu nói trầm trầm “Ai nói anh không cần phải dỗ dành, có đôi khi cũng cần.”

“ ”

Hai ngày cuối tuần trôi qua rất nhanh, cứ nghĩ anh có thể thêm một bước tái chiếm toàn bộ thời gian của cô, cuối cùng lại không thể làm được, phải cho cô một không gian tự do. Phỏng vấn kết thúc, anh trả cô về Thời đại thương báo, hơn nữa Lam Long là tập đoàn tài chính nên làm việc rất nhanh chóng. Mà nói thật ra hai người cũng đã có thỏa hiệp miệng, Đông Hiểu Hi có thể không mua xe hoặc không sắp thời gian học lái xe, nhưng cô phải đáp ứng sự quan tâm không quá đáng của Lam Thành. Vì thế, cho dù Lam tổng bận rộn thế nào, cho dù anh không sắp xếp được thời gian, cũng có một chiếc xe đứng giờ dừng ở gần tòa soạn chờ cô tan tầm, rồi đến nhà trẻ đón Trạm Trạm. Cho dù anh bận rộn, căn nhà nhỏ mỗi ngày đều xuất hiện hình bóng anh, cho dù Trạm Trạm đã ngủ, anh cũng lặng lẽ ngồi cạnh một lúc.

Hai ngày Trạm Trạm tỉnh dậy không thấy hình bóng của chú Lam, vừa vặn lại được nghỉ, liền la hét để mẹ dẫn nó đến công ty của chú Lam. Cô gọi điện cho anh, có lẽ anh cũng nhớ thằng bé, liền đáp ứng ngay, cho xe đến nhà đón hai mẹ con cô. Chỉ là đập máy rồi, cô có cảm giác không đúng, anh dường như không ở văn phòng, trong điện thoại, cô nghe được âm thanh bên ngoài ồn ào, hơn nữa anh một bên tiếp điện thoại của cô, bên kia lại ngẫu nhiên cùng ai đó nói chuyện, tựa như đang cãi vã gì đấy.

Theo lái xe đến công ty cô mới biết được anh đang ở ngoài công trường thi công, dặn lái xe mang hai mẹ con cô đến công ty chờ anh. Cô nhìn thời tiết bên ngoài, gió to lại có vẻ nặng hơi nước trong không khí, dường như không bao lâu nữa sẽ có mưa to. Trong lòng cô không khỏi lo lắng, vội vàng nói “Đưa chúng tôi đến công trường trước đi.”

Lái xe do dự một chút , liền lái xe về hướng ngược với công ty.

34. Chương 34: Lam Tổng Phát Hỏa

Đông Hiểu Hi ở trên xe nhận được điện thoại của Lam Thành, nghe nói cô dẫn theo Trạm Trạm đến tận công trường anh liền giận dữ vô cùng, đầu tiên là lái xe bị mắng, sau đó là trực tiếp răn dạy cô, lần đầu tiên biết đến Lam Thành có thể tức giận đến mức cường đại như vậy. Trong ấn tượng của cô, Lam Thành mặc

dù có chút khắc nghiệt với bản thân và hơi cố chấp nhưng cũng rất trầm mặc, rất ít thời điểm phát giận. Chỉ là lúc này, anh tức giận hiếm có, ở trong lòng cô lại cảm thấy gọi cảm vô cùng, Đông Hiểu Hi thậm chí còn hoài nghi không biết bản thân mình có phải là đang có khuynh hướng tự ngược hay không? Hay là cô càng ngày càng nuông chiều anh rồi.

Mãi cho đến khi Trạm Trạm nhận điện thoại, nói con nhớ chú Lam, Lam Thành bên kia mới đột nhiên quay ngoắt 180 độ, dường như còn nở nụ cười. Sau đó, anh lẽ mề dạn dò lái xe gì đó rồi mới ngắt điện thoại.

Một giờ sau, xe rời đường lớn theo một con dốc mà đi, khung cảnh bên đường trong trẻo mà lạnh lùng, mặt đường cũng càng ngày càng không bằng phẳng. Đột nhiên, chiếc xe tiến đến một công trường cũ nát, xung quanh không có bóng người, thậm chí bụi bay mù mịt, có vẻ vô cùng hoang vắng. Xe ngày càng xóc nảy, Trạm Trạm mấy lần sượt nữa ngã xô về trước, Đông Hiểu Hi đành phải gắt gao ôm thẳng nhỏ vào trong lòng. Cô rốt cục hiểu được vì cái gì mà ban nãy Lam Thành phát hỏa với cô, chỉ có điều anh vì cái gì mà không nghĩ đến cô cũng sẽ lo lắng cho anh? Thậm chí lo lắng đến vô duyên vô cớ mà đứng ngồi không yên.

“Nơi này trước kia là một nhà xưởng cũ nát, hoang phế rất nhiều năm, tập đoàn Lam Long chúng tôi dự kiến trong mười năm sẽ biến nơi này thành mới hoàn toàn. Mười năm sau, tập đoàn Lam Long khẳng định sẽ không chỉ là tập đoàn Lam Long như bây giờ....” Ngừ điệu lái xe có chút kiêu ngạo, thấy Đông Hiểu Hi cười cười lại nói tiếp: “Đừng chỉ nhìn thấy Lam tổng trẻ tuổi, anh ta là lãnh đạo mà tôi kính nể nhất đấy, nghe nói anh ấy trước kia là học thiết kế? Không nghĩ đến một thư sinh như vậy có thể đem một tập đoàn trong vòng ba năm phát triển đến thế, vững vàng trong thương trường đầy khốc liệt, thật là không đồng nhất..... Chà, hôm nay tâm tình Lam tổng không tốt lắm, vừa rồi Cô đừng để ở trong lòng, tôi thấy anh ta là người đối xử với vợ tốt nhất mà tôi từng gặp đó....”

Đông Hiểu Hi rốt cục bật cười thành tiếng, khó trách lái xe luôn luôn trầm mặc ít lời lại tìm lời cùng cô nói chuyện phiếm, thì ra là vì nói tốt cho lãnh đạo, tựa như anh ta vừa nãy hoàn toàn không bị ai đó mắng vậy. Kì thật, cô hiểu rất rõ tính tình của Lam Thành, cho dù là giáo huấn cô thì vẫn mang theo vài phần bất đắc dĩ, thậm chí là ôn nhu. Mặt khác, tuy cô không hiểu về công việc của anh, nhưng cô biết anh tuyệt đối sẽ không mang áp lực công việc về đến tận nhà, trút lên vợ con mình.

Lại qua khoảng hai mươi phút nữa, từ rất xa có thể nhìn thấy, công trường đang thi công kia đột ngột mọc lên nhiều tòa nhà mới. Bọn họ rốt cục cũng dừng cạnh hơn mười chiếc xe con khác, Đông Hiểu Hi nhìn nhìn, có thể thấy trường hợp hôm nay không phải là bình thường, cô không biết chuyện gì đã xảy ra, trong lòng có chút lo lắng cho Lam Thành. Đột nhiên lái xe nói: “Xe không vào được nữa, chúng ta xuống đây đi bộ vào thôi.”

Cô gật gật đầu, sau khi xuống xe mới phát hiện công trường thi công đây là gạch ngói, gồ ghề hỗn độn không chịu được, lại có một đợt gió thổi bụi bay mù mịt, không mở mắt ra nổi. Cô vội vàng lấy tay che khuôn mặt nhỏ của Trạm Trạm một hồi lâu, cho đến khi lái xe đến nói: “Để tôi bế thẳng bé, chỗ này không dễ đi, cô cũng phải cẩn thận.”

Đông Hiểu Hi gật gật đầu, đem con giao cho anh ta.

Trạm Trạm tuy không phải là đứa nhỏ dễ dàng cho người khác ôm, nhưng có lẽ vội vàng muốn gặp chú Lam nên cũng ngoan ngoãn vòng tay ôm cổ chú lái xe, cũng nghe lời mẹ đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trên vai chú lái xe. Thấy không có hương vị dễ chịu như trên người chú Lam, thẳng nhỏ có biết bao nhiêu phần không tình nguyện, bèn vụng trộm nâng ánh mắt lên hết nhìn đông tới nhìn tây, tìm kiếm bóng dáng chú Lam.

Lúc này, Lam Thành đang nhăn mày, sự bình thản tự nhiên trên khuôn mặt hàng ngày đã không còn sót lại một chút nào. Đây là ngày cảm tức nhất trong suốt hai mươi chín năm anh sống trên đời, cũng là lần phát hỏa lớn nhất từ khi anh đảm nhận chức tổng tài tập đoàn Lam Long. Năm phút trước, anh vừa bãi nhiệm một vị tổng giám đốc bí mật của tập đoàn, hai quản lý hạng mục, khai trừ vài nhân viên kĩ thuật, giải trừ một đội ngũ thi công, cũng chuẩn bị truy cứu trách nhiệm pháp luật. Nguyên nhân vốn là, gần đây anh đem đại bộ phận nhân viên quản lý chủ lực của công ty tập trung điều khiển vài hạng mục quan trọng trước mắt, mặt khác việc khai phá có chút gặp trở ngại, bởi vậy khu tây này đẩy hết trách nhiệm ột quản lý, cố tình để xảy ra vấn đề. Bởi vì thời gian gấp gáp, nên chưa giám sát nghiêm khắc quy trình thi công, làm cho tòa nhà cao tầng này làm đến tầng thứ mười thì thoáng nhìn ra đã bị nghiêng. Nếu theo tiêu chuẩn quốc tế

về độ nghiêm khi kiến thiết phòng ốc thì còn chưa có vượt chỉ tiêu, người phụ trách chỗ này nghĩ đến chỉ cần về sau thi công công trình chú ý chất lượng thêm chút nữa hẳn là sẽ không có vấn đề gì lớn đi, hơn nữa đây chỉ là sai lầm cực kì nhỏ, nếu không phải nhân viên chuyên nghiệp có kinh nghiệm sẽ không phát hiện được. Chỉ là Lam tổng đây vốn xuất thân là kiến trúc sư thiết kế, năng lực quan sát đương nhiên vượt qua người thường, liếc mắt một cái liền nhìn ra vấn đề, hơn nữa anh vài giây nghe báo cáo của mấy vị quản lí có thể dùng kinh nghiệm chuyên nghiệp tìm ra được số liệu kết quả độc nhất vô nhị, quả thật không thể không làm cho người ta kính nể mà thấy tự xấu hổ. Tại cái vòng luẩn quẩn này, không ai không biết chế độ nghiêm trị hà khắc của tập đoàn Lam Long đối với chất lượng công trình, cho nên nơi này cho dù còn chưa có nhân viên nào bị xử lí, nhưng không một ai không bất an, đều đang chờ đợi quyết sách kế tiếp của Lam tổng.

Hầu tử đứng bên cạnh Lam Thành cả nửa ngày cũng không có nói gì, cuối cùng nhìn sắc mặt anh có chút cải thiện, mới rút điều thuốc đưa sang hỏi: “Kế tiếp xử lí như thế nào?” Cứ hỏi như vậy thôi chứ có lẽ trong lòng anh sớm đã có đáp án. Lam Thành có hai điểm mấu chốt quan trọng, một là Đông Hiểu Hi, hai chính là nguyên tắc. Mà vấn đề chất lượng công trình đối với Lam Thành mà nói là quan trọng hàng đầu.

Lam Thành tiếp nhận điều thuốc, rồi lại trả lại. Từ ngày đó đáp ứng Trạ Trạ, trên người anh cũng không có thuốc lá nữa, có khi nghiện thuốc lá cũng là bởi vì bận rộn liền muốn phân tán sự chú ý, giải tỏa áp lực, nhưng anh không muốn thất tín với đứa nhỏ. Với Lam Thành mà nói, Trạ Trạ là một tiểu thiên sứ thuần khiết, thẳng thắn xuất hiện luôn làm cho anh không tự giác mà gỡ mặt nạ xuống, tạm thời quên đi bản thân hiện tại, trở về nội tâm thật thà cùng im lặng, mỗi một cũng bắt tri bất giác liền tiêu tan. Anh có đôi khi cũng hoài nghi, đây là loại tình cảm gì? Lại thủy chung không tìm được đáp án.

Có lẽ thân hình Lam Thành quá mức thon dài thẳng tắp, nên ngay cả bóng dáng cũng có một phần khí chất lỗi lạc không giống người thường. Đông Hiểu Hi liếc mắt một cái nhìn trong đám người liền nhận ra anh, anh cùng mấy người khác đều đội mũ bảo hộ, quần áo bị gió thổi có chút bay bay, có vẻ càng cao lớn vững vàng, tựa như bóng dáng ấy có thể che trụ hết thấy gió mưa, làm cho người ta có một loại cảm giác an ổn không nói lên lời. Đông Hiểu Hi lo lắng suốt bao lâu rốt cục có thể buông xuống, trong đầu đột nhiên có cái ý niệm kì quái, nếu bây giờ sắp đến thời khắc tận thế đi nữa, có lẽ cô cũng không có gì hoảng sợ.

“Chú Lam, chú Lam....” Đột nhiên Trạ Trạ giẫy dụa khỏi lòng anh lái xe tụt xuống đất, mở hai cánh tay nhỏ bé chạy về phía Lam Thành.

Lam Thành nghe được tiếng gọi sững sốt một chút, liền vội vàng quay người, vừa nhắc nhở bảo bối chạy chậm một chút, vừa nhanh bước tới ôm lấy Trạ Trạ, cọ cọ vào khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi: “Mẹ đâu?”

“Mẹ không chạy nhanh bằng con.”

Trạ Trạ chỉ chỉ ra phía sau, Lam Thành nhìn thấy cô từng bước từng bước đi đến có chút chật vật, liền chậm rãi tiêu sái bước đến, trên mặt cũng không hề có vẻ là sẽ xin lỗi vì vừa nãy đã tức giận, nhưng là vẫn ôn nhu nhìn cô, một lúc lâu sau mới nói: “Lần sau không được viện lí do này nọ nữa.”

Đông Hiểu Hi cười cười còn đang muốn nói cái gì, lại thấy Lam Thành nhú nhú mày nói với Trạ Trạ: “Ôm sát cổ ba đi.” Gần đây, anh luôn cố ý đem tiếng ba sử dụng với thằng nhỏ, nhưng Trạ Trạ một lần cũng không có gọi, có lẽ trong lòng thằng bé, một tiếng chú Lam này còn thân thiết hơn tiếng ba kia. Lúc này, thằng nhóc ngoan ngoãn ôm cổ chú Lam của nó vô cùng thân thiết. Đột nhiên Lam Thành lại cúi mình xuống, lúc này, Đông Hiểu Hi mới phát hiện mình có một chiếc giày bị tuột dây, muốn cự tuyệt thì đã chậm rồi, vội vàng đưa mắt nhìn xung quanh.

Vừa mới rồi mọi người còn đem hô hấp nén xuống thấp nhất, không cả dám thở mạnh, giờ đây nhìn thấy Lam tổng đoàn hoàng, ương ngạch kia lại đột nhiên hạ mình trước mặt phụ nữ, không nhanh không chậm buộc dây giày hộ người ta, tất cả trong lúc nhất thời không kịp thích ứng, chỉ biết vội vàng ngẩng đầu lên ngắm mây trời, coi như chưa nhìn thấy gì.

Đợi Lam Thành đứng dậy, Trạ Trạ cũng học bộ dạng của anh nhăn mày lại, sau đó lại dùng bàn tay bé nhỏ di di trên mi tâm (giữa hai lông mày) của anh: “Chú Lam không cần tức giận, mẹ nói tức giận sẽ có nếp nhăn.” Lam Thành không khỏi nở nụ cười, vừa véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn, vừa cời mũ bảo hộ trên đầu mình xuống đội ở trên đầu con. Cái mũ có chút to lớn so với Trạ Trạ, cha con hai người một người chụp xuống một người nâng lên, bắt tri bất giác liền bật cười.

Đột nhiên Lam Thành hỏi con: “Tiểu bảo bối, con có thích trò chơi xếp gỗ không?”

“Thích.”

“Vậy nếu xếp đã lâu, đã sắp hoàn thành rồi, con đột nhiên phát hiện bên dưới không ổn, hoặc là không đúng như ý con muốn, con sẽ làm sao? Tiếp tục hoàn thành nó sao?”

“Không.” Trạm Trạm vung cánh tay nhỏ nhắn lên. “Dỡ xuống, xếp lại.”

“Tốt, không hổ là con ngoan của ba.” Nói xong, anh đột nhiên quay đầu lại nhìn bọn họ, đi về phía Hầu tử: “Liên hệ chuyên gia phá dỡ, mời bọn họ cấp tốc đến hiện trường khảo sát, tranh thủ đem cái đồng này trong vòng 48 giờ giải quyết cho xong.”

“.....” Hầu tử nâng cổ tay lên nhìn thời gian, do dự nhắc nhở: “Như vậy tổn thất trực tiếp chỉ sợ ít nhất cũng sáu trăm ngàn, ban giám đốc kia.....”

“Không có lựa chọn nào khác....” Lam Thành quyết đoán ngắt lời nói của anh, lại tiếp: “Chất lượng là một nguyên tắc sinh tồn duy nhất của công ty, khu nhà này xây xong sẽ trở thành biểu tượng để quảng cáo, là tốt là xấu trong lòng bọn họ đều tự biết nghĩ..... Đương nhiên đây cũng là do tổ quản lí sai lầm, việc này tổ sẽ xin lỗi với ban giám đốc..... Còn nữa, đừng kinh động đến phóng viên, đây cũng không phải chuyện về vang gì.”

Hầu tử nghe xong, nhìn nhìn Đông Hiểu Hi cười nói: “Đại phóng viên nhà cậu đều ở đây, cậu còn muốn giấu diếm người ta thế nào?”

“Cô ấy bán đứng chồng được sao?” Lam Thành giương khóe môi lên, nhìn về phía Đông Hiểu Hi, bộ dạng đầy tự tin.

Đông Hiểu Hi lại vội vàng cúi đầu. Hầu tử tiếp tục bĩu môi, nửa đùa nửa thật: “Cũng không nhất định như thế, vị kia nhà cậu cũng không phải là khổng chế tốt.” Nói xong anh lại quay sang trêu đùa Trạm Trạm đang ở trong lòng Lam Thành: “Tiểu tử kia, nhìn ba người uy phong, đành phải phá tòa nhà lớn như vậy, chờ tương lai nhóc con nhà ngươi trưởng thành cũng còn xa, nhưng chỉ sợ ngày nào đó không hài lòng, có khi ngay cả thành phố này người cũng muốn đào lên đi?”

“Con trưởng thành muốn đào lô cốt.”

“.....”

Tư duy của thằng nhỏ quả thực rất trực tiếp, mấy người đứng cạnh đấy đều bật cười. Đang lúc mọi người cười nói, đột nhiên mưa lớn ập xuống, Đông Hiểu Hi còn chưa kịp phản ứng đã bị Lam Thành ôm lấy đẩy vào trong xe, dận dỏ lái xe cũng vào ngồi. Đợi cô cùng Trạm Trạm vừa ngồi vào chỗ, mưa liền tầm tã trút xuống, trong lúc nhất thời không nhìn thấy trời đất bên ngoài. Trạm Trạm có chút sợ hãi, thấp giọng gọi chú Lam, Đông Hiểu Hi lúc này mới phát hiện Lam Thành không có lên xe, cô lập tức lau cửa kính xe nhưng phía trước cái gì cũng không nhìn rõ lắm, nghe cũng không rõ ràng, chỉ có tiếng mưa to đập vào cửa kính.

Có lẽ lái xe nhìn ra tâm tư của cô, vội vàng nói: “Lam tổng chắc đang đợi chuyên gia phá dỡ đến.”

“Mưa lớn như vậy mà cũng muốn khảo sát công trường sao?”

“Đúng vậy, tập đoàn Lam Long cùng các xí nghiệp khác nhau ở ngay tại điểm này.”

“.....”

Ước chừng phải hai giờ trôi qua, mưa cũng nhỏ dần, Trạm Trạm ở trong lòng Đông Hiểu Hi đã ngủ mất rồi. Cần gạt nước thông thả qua lại phía cửa kính trước, thế này cô mới có thể nhìn thấy phía trước. Thì ra đại bộ phận mọi người tụ tập vừa nãy đã đi khỏi, chỉ còn lại Lam Thành, Hầu tử cùng vài người, còn có vài vị chuyên gia đứng dưới mưa thảo luận gì đó, Trương Khiết cũng đang đứng bên cạnh. Cũng có mấy người cầm ô che trên đầu mấy vị chuyên gia cùng phụ nữ, Lam Thành cùng hầu tử bọn họ vẫn là bị mưa to ướt hết.

Mưa lớn như vậy chỉ e là quần áo bên trong cũng ướt hết đi, Đông Hiểu Hi khe khẽ thở dài.

Một lát sau, có lẽ bọn họ đã bàn xong công việc, tất cả mọi người đều về xe mình. Lam Thành cũng đi tới, đứng ở bên ngoài xe vài giây lại rời đi. Vài phút sau, lái xe nhận được điện thoại của anh, dặn dò bọn họ đi về chú ý an toàn, sau lại bảo chuyển máy cho Đông Hiểu Hi.

“Trạm Trạm đâu?”

“Ngủ.”

“Ừ.” Lam Thành hạ giọng, lại nói: “Đói bụng chưa? Trở về thay quần áo rồi chúng ta đi ăn cơm.”

“Tại sao anh không lên xe này vậy?”

“Quần áo anh đều ướt đẫm, lên xe sợ mang theo hơi ẩm, thân thể Trạm Trạm còn nhỏ sợ nhiễm hơi lạnh, không tốt.”

“.....” Ánh mắt Đông Hiểu Hi không biết thế nào liền có chút ướt át. Anh ấy nghĩ mình làm bằng sắt hay sao? Ở dưới mưa đứng đến hai giờ. Hai người trầm mặc một lát, Lam Thành lại nhẹ cười nói: “Sao không nói câu gì thế? Đau lòng vì anh à?”

“.....”

Đông Hiểu Hi vẫn là không nói gì, lại rõ ràng nghe thấy bên kia điện thoại bắt chợt truyền đến vài tiếng cười. Cô vội vàng nói: “Trở về nói sau.” Liền ngắt điện thoại.

35. Chương 35: Nam Nhân Bị Bệnh

Từ sau ngày Lam Thành mắc mưa, cũng đã một tuần rồi không thấy anh. Mà mấy ngày nay, tin tức từ tập đoàn Lam Long không báo mà lan ra, hầu như là thổi phồng các báo kinh tế lớn, luôn xuất hiện trên tiêu đề báo, thậm chí ngay cả báo giải trí cũng có mặt, có rất nhiều tin tức dùng hình thức bắt quái để gây tranh luận được tung ra. Đương nhiên tin tức cũng tồn tại tin tích cực và tin phản đối, mặc kệ chuyện này có chính xác hay là không, nguyên nhân vì sao, mọi người có hiểu biết tin tức hay không, nhưng tất cả mọi người đều có ý kiến riêng của mình thông qua những lời giải thích vụng về, nhất là những tin xoay quanh Lam Thành khen chê không giống nhau. Có người cho rằng Lam Thành là thương nhân có trách nhiệm khó gặp được, nhìn ra được ở anh sự gan dạ và sáng suốt. Cũng có người cho rằng Lam tổng luôn luôn không sợ hãi rồi cuộc không chịu nổi tịch mịch mà tranh giành gây nên, đây là xã hội “Văn minh tiến bộ” biểu hiện, ngôi sao dựa vào đầu đá nhau mà dành vị trí đầu, xí nghiệp thì dành nhau mà tuyên truyền, mà kinh khủng nhất là nhóm công nghiệp tư nhân cũng muốn dựa vào giành giật để tạo tình thần. Cũng có người nói là Lam thành thân là tổng tài của Lam Long tập đoàn, lại lợi dụng người khác quảng cáo rùm beng cho chính mình, đề cao địa vị cùng giá trị con người của mình trong xã hội.

Đông Hiểu Hi tự nhiên biết là gần đây anh chịu áp lực không nhỏ, không chỉ phải đối mặt với đám truyền thông điên cuồng oanh tạc, liền ngay cả những đồng sự luôn ủng hộ anh cũng có không ít đồng sự ra mặt, muốn nói với Lam Thành việc thay đổi quan điểm, cô không biết làm thế nào để giúp anh, có lẽ không nên đi quấy rầy anh, cô nghĩ ở trước mặt anh giả vờ không biết gì hết mới là làm cho anh thoải mái nhất.

Ăn qua cơm chiều, Lam Thành vẫn thường lui tới giống như cũ, cho dù không thể về nhà đúng giờ cũng sẽ gọi điện thoại về. Đông Hiểu Hi vừa mới “A lô” một tiếng, vẫn như cũ bị Trạm Trạm đoạt đi mất, sau đó lại bỏ lơ ba la cầm điện thoại tán gẫu không ngừng. Phía sau, cô tự nhiên không thể cùng tranh giành với con, liền nhàm chán đi tìm việc gì đó để làm, hơn mười phút sau, cô liên tiếp nhắc nhở vài lần đã đến giờ chiếu phim hoạt hình, Trạm Trạm vẫn như cũ không chịu buông điện thoại xuống, mười phần giống với nhóc con nói lời nhảm không ngừng. Có thể thấy được sức thu hút của chú Lam lớn hơn cả phim hoạt hình, mà địa vị mẹ của cô thật là khó giữ được.

Ngay lúc cô đi vào nhà bếp nấu nước trong nháy mắt trở về, bên kia điện thoại đã cắt đứt liên lạc, Trạm Trạm cũng đã bắt đầu hết sức chăm chú xem phim hoạt hình, cậu cũng vẫn như trước không hề phát hiện

ra tâm tư của mẹ. Đông Hiểu Hi nhin hai ngày rớt cuộc không thể nhin được nữa, liền tiến đến ngồi xuống bên người Trạ Trạ, hỏi: “Chú Lam gọi điện thoại nói cái gì?”

Trạ Trạ làm như là không nghe thấy gì, nhìn màn hình TV chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn cười.

“Mẹ hỏi sao con không nói.”

Trạ Trạ rớt cuộc quay đầu nhìn nàng một cái: “Mẹ, con muốn ăn khoai tây chiên.”

Đông Hiểu Hi cắn chặt răng, chỉ có thể lấy lòng bằng cách đem gói khoai tây chiên đóng gói đưa tới tay con, tiếp tục chờ mong. Thế nhưng vài phút trôi qua, Trạ Trạ dường như không còn nhớ rõ vấn đề của mẹ, một bên đem khoai bỏ vào miệng ăn, một bên nhin lại mày nhỏ, hoặc là măn mê cá miệng nhỏ nhắn, sau đó lại cười khanh khách, Đông Hiểu Hi bên này trong đầu hiện lên ý tưởng muốn xúc động bay qua đánh vào mông con. Cuối cùng nàng nhin đến tâm gần như muốn hồng, một phen đem khoai lấy đi, lạnh lùng nói: “Nhóc con không lương tâm, chú Lam mỗi ngày mua cho con nhiều đồ ăn ngon như vậy, con có thể không hề quan tâm đến chú ấy sao?”

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Trạ Trạ ngẩng đầu lên ngây người nhìn mẹ, vạ phần ủy khuất. Chính là sau một lúc lâu, cậu như là nghĩ tới cái gì, hỏi: “Mẹ, mẹ không phải là đang nhớ chú Lam? Nhưng chú ấy bề bộn nhiều việc, không thể tới tìm mẹ.”

“...”

“Nhưng mà con đã thay mẹ dặn dò chú, nói chú ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn ngủ, còn nói với chú là mẹ nói...”

Nhìn thấy con vẽ mặt chân thành, Đông Hiểu Hi chợt không biết nói gì. Không biết có phải hay không thấy mình có lỗi, cảm thấy đứa con gần bốn tuổi này nguyên lai bụng dạ mười phần đen tối, luôn cố ý vô tình “đùa giỡn” ba và mẹ. Cô đem khoai trả lại cho con, sờ sờ cái đầu thông minh của con, ôn nhu nói: “Không có việc gì, xem phim hoạt hình đi.”

Đi đến ban công, đối diện là cái cửa sổ nhỏ với ánh đèn đuốc ẩm áp, trong nháy mắt tưởng như cỏ dại ở trong lòng cô sinh trưởng thật tốt. Cô xác định chính mình chìm vào năm năm quá khứ ngày càng sâu, năm năm quá khứ của cô như ngọn cỏ thời thanh xuân, có khi tích cách quật cường không tiếp thu, cô gái của nhiều năm trước thích hư vinh, thích được hâm mộ, khen tặng hay luôn có thanh âm quay chung quanh. Mà hiện tại thì sao? Cô đã không thể theo đuổi cái loại phù hoa chói sáng này, người đàn ông đẹp trai cùng vinh quang cũng không còn là kẻ muốn khoe quyền sở hữu, cô càng thích trở về một loại nội tâm đơn giản, bình thản, thích lẳng lặng giữ lấy anh, lẳng lặng hưởng thụ khoảng thời gian hạnh phúc của ba người. Hiện tại cô cũng không quan trọng việc anh lại cẩn thận che chở cô, mà là anh đối với đứa nhỏ khuôn mặt tươi cười ôn hòa. Có lẽ đó chính là quá trình lột xác để một cô gái trở thành một người phụ nữ. Phụ nữ thường thường so với cô gái đơn giản hơn, lại so với cô gái càng sợ mất đi...

Đột nhiên chuông di động vang lên cắt qua màn đêm yên tĩnh, cuối đầu thấy cái tên đã lâu không xuất hiện, Hạ Tuyết.

Cô hơi nhếch lên khóe miệng, ấn nút nghe điện.

“Có nhớ mình không? Mình đã trở về thành phố T.”

“Nhanh như vậy?” Hiệu suất làm việc của Lam Thành quả nhiên tốc độ.

“Cậu còn ngại mau? Thấy mặt, mình sẽ bóp chết cậu. Không, mình sẽ bóp chết Lam Thành. Cậu không biết hấn có bao nhiêu kiêu ngạo, ngày hôm qua đi sân bay đón mình còn cảnh cáo mình không được tìm cậu, cậu trăm ngàn lần đừng nói với hấn là mình gọi điện cho cậu...”

“Lam Thành ngày hôm qua đi sân bay đón cậu?” Đông Hiểu Hi trong lòng có loại cảm giác khác thường, nhưng cụ thể còn không nói ra được vì cái gì, chỉ cảm thấy có chút tư vị của sự khó chịu, vô cùng bối rối.

“Giờ ăn trưa ngày mai tìm mình đi, mình muốn cảm ơn cậu.”

“Tốt, đến lúc đó mình giới thiệu nhóc con để nhin cho cậu.”

Cái gọi là giới thiệu nhóc con để nhìn cho Hạ Tuyết, tự nhiên là đem Trạ Trạ đến cho cô xem, thật ra Đông Hiểu Hi cũng không chờ mong gì cái loại nhiệt tình khiến cho cô sợ hãi này. Ngắn ngủi hai giờ gặp nhau, hai người trừ bỏ đùa đũa nhỏ hoặc chia thức ăn cho lẫn nhau, tựa hồ không có trao đổi gì nhiều. Cái loại tình cảm tỷ muội tốt đẹp không hề có khúc mắc này đột nhiên tựa như lọt qua khe hở thời gian quái dị, cứ việc giãy dụa cố gắng tìm kiếm đề tài để nói, lại vẫn như xưa là cái loại cảm giác xa cách thần nhiên. Đông Hiểu Hi cũng không biết vì sao nói không nên lời, nhưng cô biết loại xa cách này cũng không phải do một người tạo thành, đột nhiên cô có một loại cảm khái, người yêu nhau lúc chia tay tựa hồ có biết vì duyên cớ gì? Mà bạn bè trong lúc đó lại như vậy không biết tại sao trở nên bất hòa.

Bởi vì hôm nay sinh nhật ba, Đông Hiểu Hi không có ở lại lâu, ăn cơm xong liền tạm biệt Hạ Tuyết. Trên đường trở về, Trạ Trạ có chút không vui, nói di Hạ Tuyết dường như không thích cậu. Chẳng đến lúc Chú Lam gọi điện thoại tới, cậu mới nhovn cái miệng nhỏ nhắn lên nở nụ cười. Chính là lúc này đây Chú Lam không cho cậu cơ hội chiếm lấy điện thoại, vừa mới nói hai câu liền kêu cậu đem điện thoại giao ẹ. Sau khi Đông Hiểu Hi tiếp nhận điện thoại, bên kia liền truyền đến thanh âm thỏang vội vàng: “Em đưa Trạ Trạ đi đâu thế? Hôm nay không phải sinh nhật ba sao, anh mua quà đưa cho lái xe đem tới, vốn tính tự mình đi lại sợ làm cho lão nhân gia mất hứng.”

Đông Hiểu Hi nghe xong đột nhiên cảm thấy khổ sở, cũng hiểu được có điểm thật xin lỗi Lam Thành. Kỳ thật Lam Thành không dám đi gặp ba nguyên nhân chủ yếu là cô tạm thời không nghĩ đem chuyện tốt hai người quay lại với nhau nói cho ba mẹ, cô cảm thấy còn không nắm chắc được việc thuyết phục bọn họ, sợ chẳng thán rồi về sau cả hiện trạng này cũng không thể duy trì, lỡ Lam Thành lại sợ cô khó xử mà đem trách nhiệm gánh lấy hết cho bản thân.

“Đừng nghĩ quá nhiều, vui vẻ cùng ba qua cái sinh nhật, ngày mai anh trở về nhà cùng em, ngoan.” Lam Thành giọng nói rất thấp, ôn nhu tất nhiên là không cần phải nói, Đông Hiểu Hi đột nhiên cảm thấy giọng nói của anh không đúng chỗ nào đấy, vội vàng hỏi: “Anh còn đang tặng ca sao? Vì sao giọng nói không được bình thường, có phải hay không bị bệnh?”

Lam Thành dừng một hồi lâu mới không tình nguyện thảng thảng nói: “Ừ, bị bệnh vài ngày. Hôm nay thật sự không có biện pháp đến công ty, nên ở lại nhà trọ ...”

“Anh cũng thật có tiền đồ.” Đông Hiểu Hi ngữ khí mang theo trách cứ, cảm giác đau lòng cùng vội vàng thực tự nhiên liền toát ra. Cô biết Lam Thành không dễ dàng sinh bệnh, lại càng không dễ gì bỏ thời gian nằm trên giường dưỡng bệnh, nhất định là rất nghiêm trọng: “Anh ngoan ngoãn nằm, cái gì cũng đừng làm, em mua chút thuốc cùng đồ ăn lập tức đem qua.”

Đông Hiểu Hi lấy tốc độ nhanh nhất đến nơi ở của Lam Thành, cô phải lấy ra cái chìa khóa nhà trọ, hồi tưởng tới buổi tối ngày đó Lam Thành bắt nó đặt trong tay cô, khi đó cô không nghĩ tới có một ngày sẽ dùng tới nó, chỉ xem nó là một cái hứa hẹn trân quý của Lam Thành đối với cô.

Mở ra, phía sau cửa, Lam Thành sớm đã đứng ở trước cửa chờ. Áo ngủ màu xanh đen cùng với trắng được may tỉ mỉ vô cùng sạch sẽ nho nhã, ở trong mắt Đông Hiểu Hi, người đàn ông trên mặt trắng nõn nhẵn nhụi lại có một tầng ử rữ thần nhiên, có vẻ gầy yếu, làm cô không kìm lòng được muốn thương tiếc. Có lẽ một người cường ngạnh như anh cũng tồn tại một mặt yếu ớt, chính là anh không biểu lộ ra trước mặt ai mà thôi. Lúc cô cúi đầu đổi giày cho Trạ Trạ, lau đi nước mắt của bản thân, cô có cái thói quen, thời điểm ban ngày ở nhà Trạ Trạ chơi đùa, sợ con ngã sắp xuống, cho nên rất ít cho con mang dép lê. Làm cho cô không nghĩ tới Lam Thành lại cẩn thận đến thế, ngay cả tại cái nhà trọ chính mình cũng không thường ở lại chuẩn bị một đôi giày vải cho đứa nhỏ, nước mắt cuối cùng nhịn không được lăn xuống.

“Làm sao vậy? Hử?” Lam Thành ngồi xổm xuống, nhận lấy giày từ tay cô một bên mang cho Trạ Trạ, một bên ôn nhu hỏi. Bọn họ đã bao lâu rồi không gần gũi nhau như vậy? Đông Hiểu Hi đột nhiên cảm thấy cho dù chính mình ở bên người anh, vẫn là không thể kiểm chế những suy nghĩ về anh, cái loại tưởng niệm này vừa khiến cô áy náy vừa cảm giác bất lực. Cô không biết ở trước mặt anh, nên thế nào hoàn thành trách nhiệm của một người vợ, thậm chí tạm thời ngay cả hôn nhân cũng không có biện pháp cho anh, mà Lam Thành đối với khát vọng đó rất là mãnh liệt.

Có lẽ là do hiểu biết tâm tư của phụ nữ, Lam Thành đứng thẳng dậy vỗ mông nhỏ của Trạ Trạ, nói: “Bảo bối ngoan, tự vào phòng khách chơi, nơi đó có đồ chơi cùng đồ ăn vặt, mua để dành cho con.”

Sau khi con vui vẻ rời đi, Lam Thành mạnh mẽ đem cô đứng lên ôm vào trong lòng, hành động rất vội vàng, xem ra anh thật sự rất nhớ cô, chỉ sợ cô bởi vì anh sinh bệnh mà ngăn cản anh điên cuồng tăng ca, cũng sợ chính mình ỷ lại quá nhiều vào ôn nhu của cô mà giảm sức chiến đấu, cho nên hai ngày nay mới không có gặp cô. Nhưng là anh ngạc nhiên phát hiện, mấy ngày nay ly biệt cũng hơn hẳn năm năm kia, thì ra thói quen là vô cùng đáng sợ, làm cho anh hiểu ra được so với năm năm trước càng quý trọng cô hơn, cũng càng không muốn xa rời cô?

“Hôn anh một cái...” Lam Thành cúi đầu, thoáng làm nũng đòi hôn cô, ngay tại lúc đôi môi nóng rực vừa mới chạm cánh môi như hoa kia, đột nhiên có giọng nói nhỏ nhỏ gián đoạn bọn họ:

“Chú Lam, nhà chú vì sao không có con vật nhỏ nào? Cũng không có chó mèo?”

Đông Hiểu Hi xấu hổ đẩy Lam Thành ra, gặp con tròng ánh mắt to tròn nhìn cô, dường như là thực không hiểu vì sao mẹ cùng Chú Lam lại cùng nhau hôn môi, cô vội gượng ép giải thích “Chú Lam bị bệnh...”

Con nít quả nhiên dễ lừa. Trạ Trạ nhún lại chân mày nhỏ, đi đến trước mặt Lam Thành, còn hỏi thật sự: “Chú Lam, đầu chú có phải là rất đau? Nếu đau thì ẹ ôm một cái là tốt rồi, lúc Trạ trạ bị bệnh chính là mẹ ôm liền khỏe.”

“...”

36. Chương 36: Nhờ Vả Bạn

Vì muốn dời đi sự chú ý của thằng bé, anh ôm lấy nó đi vào vào phòng, vừa đi vừa nói “Ai nói chúng ta không có tiểu bằng hữu, Trạ Trạ không phải sao?”

“Nhưng mà...” Thằng bé nghiêng đầu nghĩ, lại nói “Nhưng không phải người lớn đều có trẻ nhỏ sao? Ông ngoại bà ngoại có mèo trong nhà, mèo còn sinh ra mèo con...”

Lúc thằng bé nói về mèo con, cái miệng nhỏ nhắn chu ra thật đáng yêu. Anh cảm thấy trong lòng thật ấm áp, không kìm lòng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé “Đúng vậy, cho nên mẹ với ba chỉ có một bảo bối thôi à.” Nói xong anh đặt thằng bé ở phòng khách, hỏi “Thích nơi này không? Con cùng mẹ ở lại đây được không?”

Trạ Trạ xoay cái đầu nhỏ, nhìn xung quanh một chút, lại lắc đầu nói “Không thích, rất yên lặng.”

“.....”

Có lẽ thằng bé suy nghĩ rất hồn nhiên nhưng từ ngữ nói ra thật lạnh lùng.

Đông Hiểu Hi thoáng đánh giá nơi này, rộng hơn 200 mét vuông, trắng đen là gam màu chủ đạo trong nhà trọ, dưới tầng là đại sảnh rộng rãi, rộng nhưng ngoại trừ một bộ sofa đơn giản, trên tường là một cái tivi to cùng một bộ loa, dường như không có gì cả, ngay cả món đồ trang trí cơ bản nhất cũng không có, điều này không phù hợp với yêu cầu thẩm mỹ cơ bản của một kiến trúc sư. Cô lại nhìn sofa, có vài quyển sách cùng vài thứ đồ chơi trẻ con và thực phẩm, liền nghiêng đầu hỏi anh “Vì sao mà cái gì cũng không có, nơi này chuẩn bị thành bãi đậu xe sao?”

Ánh mắt anh tối sầm lại, sau đó lại cười “Em không biết đấy thôi, nếu không phải sợ bên ngoài nói tập đoàn Lam Long phá sản, Tổng tài phải ở khu dân cư nghèo, ngay cả ngôi nhà này anh cũng không muốn ở.”

Đông Hiểu Hi không nói gì nữa, cô đương nhiên biết anh không nói đùa. Với anh mà nói căn phòng xa hoa này cũng không tính là nhà, nơi duy nhất khiến anh quyến luyến chính là căn hộ có mấy chục mét vuông kia, nơi ghi lại rất nhiều kỷ niệm của họ.

Cô đem thực phẩm mới mua đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra, cũng giống như tưởng tượng, bên trong ngoại trừ mấy lon bia ra thì không có gì cả. Cô đem đồ bỏ vào tủ lạnh, xoay người mới biết anh đang tựa ở cửa bếp nhìn cô. Trên mặt anh nở nụ cười mê hoặc khiến người khác hít thở không thông, ấm áp đến mức cô

không dám nhìn ngắ, bởi nụ cười này nhìn ngắ lâu sẽ ngiệt, cũng sẽ khiến cô không kìm lòng mà hứa hẹn với anh. Nhưng thời gian năm năm về trước đã cho cô kinh nghiệm, chính là không dễ nói chia tay, càng không dễ dàng hứa hẹn.

“Khi nào em cùng Trạ Trạ đến đây ở vậy?” Anh quả nhiên không buông tha vấn đề cũ, ôn nhu tìm lấy cơ hội, một tay anh ôm lấy thắt lưng cô, một bên úy khuất nói “Nếu em không đến, có lẽ anh ốm chết trong nhà cũng không có người biết đâu.”

Cô lảng tránh ánh mắt bức người của anh, cố ý đem sắc mặt trầm xuống “Nói bậy bạ gì thế, đừng ở trong này mê hoặc người khác, nhanh lên lầu nằm nghỉ đi...”

“Anh không cần nằm nghỉ, con nói em phải ôm một cái bệnh mới có thể khỏi.”

“Anh lại đùa gì thế, anh còn nhỏ sao?”

Cô trừng mắt với anh rồi bước ra khỏi phòng bếp trước. Hai người một trước một sau trở lại phòng khách, đi đến phòng ngủ trên lầu, lúc này mới phát hiện Trạ Trạ không ngồi trong phòng khách chơi đồ chơi, mà đang hướng đến cầu thang lên phòng ngủ, bước đi loang quanh, nhìn ngó lung tung, không chút để ý thiếu chút nữa vấp té. Anh bước nhanh đi qua, dùng một cánh tay ôm thẳng bé lên, bước lên lầu, hù dọa nó “Đừng bướng bỉnh, không thì ngã gãy mất răng cửa, lớn lên không thể lấy vợ được.”

Trạ Trạ vui vẻ cười hỏi “Vậy chú có răng cửa, vì sao lại không có vợ?”

“.....”

Cái này gọi là vô quyết dày có móng tay nhọn. Nhìn thấy bộ dạng anh kinh ngạc đến không trả lời được, cô không nhịn được cười trộm. Cả ba người đi vào phòng ngủ, cô mang nhiệt kế điện tử đến đưa cho Trạ Trạ, lại chỉ anh nói “Đem chú giao cho con, con chỉ huy chú nằm yên để đo nhiệt độ.”

Thằng bé giống như nhận được thánh chỉ, đá đôi giày nhỏ đi linh hoạt trèo lên giường lớn. Dường như giường quá rộng và êm, thằng bé lại bắt đầu nghịch ngợm, hưng phấn nhảy lên nhảy xuống trên giường, hoàn toàn quên nhiệm vụ mẹ giao. Anh sợ nó ngã xuống giường, liền vội vàng leo lên giường, không nghĩ thằng bé sẽ ngồi xuống, hăng hái nói “Chú Lam, hai chúng ta chơi đồ vật, xem ai khỏe hơn nào.”

Anh khoát tay, giống như bắt gà con trực tiếp ôm thẳng bé vào trong lòng “Chờ chú chăm cho con béo hơn rồi nói sau.” Một lớn một nhỏ lăn qua lăn lại, vui đùa ầm ĩ trên giường, kẻ lớn hoàn toàn không có tính tự giác của bệnh nhân, mà kẻ nhỏ lại không biết tính tự giác là gì.

Đông Hiểu Hi lắc đầu đi qua, đem tấm rèm trong phòng ngủ kéo lên, ánh nắng buổi chiều bất ngờ chiếu sáng căn phòng, ánh nắng trong suốt phân tán đến từng góc phòng ngủ. Tấm rèm xanh nhạt, giường lớn cùng sàn nhà màu trắng đơn giản, nhưng lại giống như trong mơ. Cô cảm giác như ở đây có ánh nắng ấm áp của buổi chiều, như một giấc mơ nhẹ nhàng, mà trong giấc mơ này khuôn mặt tươi cười hạnh phúc kia thật chân thật...

Không biết bao lâu sau, cô nghe thấy tiếng của Trạ Trạ “Mẹ, ba mươi chín độ, chú ấy có phải sốt hay không?” Cô phục hồi tinh thần mạnh mẽ đi đến bên giường đưa tay đặt lên trán anh, nóng bỏng làm tim cô đập nhanh. “Đi bệnh viện tiêm thôi.” Cô dùng câu trần thuật, không có đường thương lượng. Anh lại úy úy khuất khuất, trong lời nói có sự kiên định không thể phản bác “Anh nhất định không đi, em ở bên cạnh anh là được rồi.”

“...”

“Mẹ, mẹ đừng bắt chú Lam tiêm, đau mà.”

Con cũng lại đây, một lớn một nhỏ dùng ánh mắt cầu xin nhìn cô, một người là sợ tiêm, một người là sợ cô bỏ đi. Có lẽ khi được người ta cần tới mình có đôi khi càng cảm thấy được người ta yêu thương mình. Cô cũng không kiên trì nữa mà đi tìm thuốc hạ sốt cùng nước đưa đến ép anh uống, nửa thỏa hiệp nửa ra lệnh nói “Hai mươi phút nữa mà không hạ sốt, nhất định phải tiêm.”

Anh thỏa mãn kéo Trạ Trạ lại gần, một bên khê vuốt mái tóc mềm của nó, một bên hưởng thụ cô đắp chăn cho họ, cảm nhận bàn tay mềm mại của cô đặt trên trán mình, phủ qua cơ thể mình. Anh đột nhiên

cảm thấy bị bệnh có cảm giác thật tốt, cũng có thể giống Trạ Trạ được cô yêu chiều, cũng có thể không ngại ngừng gì làm nũng với cô.

Trong phòng im lặng hồi lâu, Trạ Trạ đột nhiên thở dài giống người lớn “Chú Lam, cháu muốn đi dự sinh nhật ông ngoại, buổi tối không thể ở cùng chú.”

Lam Thành cười, ôm thằng bé vào trong lòng “Chờ lúc Trạ Trạ không vội lại đến với chú?”

“Vâng.” Trạ Trạ gật đầu, dường như đâu là một lời hứa. Sau đó lại nói “Chú Lam ơi, cháu có thể mang một món đồ chơi chú tặng cháu cho ông ngoại không?”

“.....” Anh và cô đều tò mò nhìn thằng bé.

Trạ Trạ vừa hỏi vừa tự trả lời “Bởi vì chú mua cho Trạ Trạ đồ chơi rất tốt, còn chưa mua cho ông ngoại, cho nên Trạ Trạ vừa nhắc đến chú, ông ngoại có vẻ không vui.”

“.....”

Quả thật, tâm nguyện của thằng bé rất đơn giản, chính là nó hy vọng ông ngoại cũng thích chú Lam như nó. Không biết vì lý do gì mà anh cảm thấy ghen ngào, anh yêu thương hôn lên cái trán của thằng bé, còn thực sự hứa hẹn “Được, chú hứa với Trạ Trạ, nhất định sẽ làm ông ngoại vui vẻ, không làm cho Trạ Trạ khó xử.”

Một lát sau, Trạ Trạ thỏa mãn gối đầu lên cánh tay anh ngủ. Trong lúc ngủ, ánh nắng mặt trời chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, lông mi dài khê chớp, anh liền với tay che nắng, thằng bé lại tin tưởng dựa vào trong lòng anh, khiến cho anh cảm động không nói lên lời. Quả thật đứa bé này tâm tình đơn giản, cho nên nó mới có thể tin vào lời hứa của người lớn, mới có thể tựa vào lòng anh ngủ. Nhưng thằng bé vì cái gì mà tin tưởng anh? Vì điều gì mà đến bây giờ anh vẫn chưa hề nghĩ tiểu thiên sứ này là con của anh? Anh bị ý tưởng này làm kinh ngạc, quay đầu lại nhìn cô, khuôn mặt cô vẫn không có gì khác thường, có lẽ đây chỉ là ảo giác vì anh quá mệt mỏi. Anh nhắm mắt lại, cố gắng không suy nghĩ miên man, anh sợ hy vọng rồi lại nhận được thất vọng, loại cảm giác này vốn không có nhiều người có đủ dũng khí đối mặt, cho dù là anh cũng như vậy.

Đông Hiểu Hi kéo rèm vào, tìm một cái chăn khác, ôm con ở trong lòng Lam Thành đến giường bên kia, sau đó lại dịu dàng kéo lại chăn cho anh, cô không nghĩ động tác nhẹ nhàng này vẫn khiến anh giật mình. Cô dịu dàng cúi đầu nói “Anh cũng ngủ một lát đi, em đi làm cơm chiều, buổi tối sẽ trở về với anh.”

Anh chỉ vào chỗ bên cạnh, để cô tựa vào người, rồi ôm lấy thắt lưng của cô “Em yên tâm về dự sinh nhật của bố đi, anh không sao đâu. Chờ anh qua khoảng thời gian này, hai chúng ta sẽ cho Trạ Trạ một gia đình ổn định, thằng bé nhất định phải có cha.”

Cô gật đầu, căn phòng yên tĩnh trở lại.

Một giờ sau, cô lấy đồ ăn ra khỏi nồi, cho vào cặp lồng, viết giấy nhắn mới yên tâm lên tầng. Nhìn anh cau mày ngủ tựa như có chút không yên ổn, cô vội vàng lấy tay kiểm tra, nhiệt độ so với một giờ trước còn cao hơn, cô liền gọi điện cho bác sĩ. Anh vẫn mê man như cũ, thân thể mơ màng dựa vào cô, cô không thể nhớ anh đã bị bệnh hay bệnh nặng thể này chưa, nhưng vẫn vô ý dựa vào cô.

Theo thời gian, chất lỏng nhẹ nhàng chảy trong túi truyền dịch, cô xem đồng hồ, đã đến lúc trở về dự sinh nhật cha, nghe mẹ cô nói, năm năm qua, trong nhà không có ai tổ chức sinh nhật, mà bây giờ cha cô đặc biệt vui vẻ, cũng rất tích cực. Nghĩ vậy cô vội vàng gọi điện cho Hạ Tuyết, hỏi xem cô ấy có thời gian đến giúp cô chiếu cổ Lam Thành hay không. Cô không nghĩ rằng Hạ Tuyết không hề do dự, càng không nghĩ rằng gần hai mươi phút sau cô ấy đã xuất hiện trước mặt mình...

Cô nhìn người đàn ông đang ngủ trên giường, khuôn mặt trắng trẻo ẩn nhẫn chút yếu đuối. Đại khái trong tiềm thức không muốn cô rời đi, lúc cô đứng dậy đi đánh thức Trạ Trạ, anh đột nhiên dùng sức kéo cô lại. Cô nghĩ rằng anh đã tỉnh, vội vàng cúi đầu kiểm tra, mới biết anh vẫn ngủ say như cũ, hơn nữa cũng không có dấu hiệu tỉnh lại. Cô có chút thất vọng, dặn Hạ Tuyết nhớ đổi thuốc, cũng nói mình sẽ nhanh chóng trở về. Thật lòng cô không muốn đem anh như vậy giao cho ai cả, hơn nữa cô nghĩ được mùi nước

hoa trên người Hạ Tuyết, dường như buổi trưa khi hai người gặp mặt cô cũng không ngủ được, có thể mùi hương này theo từng thời điểm mà dậy mùi hơn, trong lòng bất giác hơi rối bời...

“Yên tâm đi, mình sẽ để ý anh ấy thật tốt, giống như lúc cậu rời đi năm năm trước.....”

Câu nói của Hạ Tuyết mang thiện ý cười nhạo, nhưng câu nói đùa này lại khiến cho cô có chút run sợ.

37. Chương 37: Chấn Ô Uế

Đông Hiểu Hi dẫn đứa nhỏ đi rồi, toàn bộ nhà trọ an tĩnh lại, Hạ Tuyết ngồi ở bên giường, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn người đàn ông ngủ trên giường ý thức không hề phòng bị, có lẽ cũng chỉ có Đông Hiểu Hi mới có thể làm cho anh buông sở hữu đề phòng, không hề công kích. Cô nâng tay phủ nhẹ lông mày thanh tú của anh, đây là lần đầu tiên cô ở trong tình huống không có áp lực gì khi hạ khoảng cách với anh gần như thế, thậm chí có thể gần đến mức cúi người liền có thể ngủ được cổ hương vị dễ ngủ đến từ thân thể anh. Giờ phút này tâm lý cùng thân thể dường như có cảm giác có một loại dục niệm nào đó rục rịch, cô muốn một lần buông tay, chung quy muốn ngừng mà không được, sự giằng co ở trong lòng ồn ào náo động.

Kỳ thật cô thích Lam Thành so với Đông Hiểu Hi không hề thua kém, nhớ rõ lúc ban đầu đối anh chính là xuất phát từ tò mò, tò mò anh vì cái gì có tài còn có thể có tướng mạo tốt, có tướng mạo còn có thể có phẩm cách. Ở trong lòng cô, Lam Thành là người đàn ông đứng đầu nhất mà cô từng biết, bởi anh lại có thể trong thời gian năm năm cô đơn tịch mịch, chờ đợi một người phụ nữ không quá ôn nhu cũng không quá xinh đẹp. Cô luôn luôn tự hỏi chính mình, Đông Hiểu Hi rốt cuộc có điểm nào tốt hơn cô, có phải hay không chính bản thân cô so với cô ta vận khí kém hơn mà thôi? Rốt cuộc giữa trưa hôm nay, khi cô gặp tiểu bảo bối của bọn họ, rốt cục đã có đáp án. Một người phụ nữ sau khi ly hôn, vẫn vì người chồng cũ sinh hạ đứa nhỏ, lại ở nơi thành thị xa lạ một mình nuôi nấng đứa nhỏ lớn lên, hơn nữa người phụ nữ này vì đứa nhỏ đã bỏ đi thói quen tiểu thư không nề hà, từ đầu đến chân đều ra dáng một người xứng đáng làm mẹ, có thể thấy không phải trong lúc nhất thời xúc động hay ngẫu nhiên mà cô ấy làm làm được như vậy. Mà Lam Thành sở dĩ yêu Đông Hiểu Hi như vậy, cũng là bởi vì bọn họ vẫn còn yêu nhau, bởi vì tình yêu trong bản thân mỗi người không chỉ tồn tại theo ý mình. Thế nhưng xem ra, hai kẻ đương sự trong cuộc nhưng lại không thấy rõ điểm này, mà người ngoài cuộc như cô, lại nhìn thấy mà hiểu được.

Nếu nói lần này một lần nữa trở về thành phố T, trong lòng cô còn ôm một tia hy vọng cuối cùng, thì khi thấy được đứa nhỏ kia, cô biết chính mình hoàn toàn thua. Cô ghen tị Đông Hiểu Hi không chỉ có được tình yêu của Lam Thành, còn có được bảo bối trên người dòng máu của Lam Thành, hơn nữa đứa nhỏ kia xinh đẹp nhu thuận, lại khiến người ta yêu thương. Thậm chí trong một khắc, cô cũng nảy mầm một ý tưởng, cho dù không thể có được Lam Thành, có thể hay không làm cho cô cũng có được một cục cưng xinh đẹp đáng yêu giống như Trạm Trạm? Có lẽ như vậy, cả đời này đối với cô như vậy là cũng đã đủ

Trong lòng cô không ngừng ồn ào náo động và bất an, nhưng cuối cùng cô vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, giấc mộng cùng hiện thực luôn cách nhau rất xa, muốn vượt qua từng bước phải có dũng khí lớn, cô không thể không cân nhắc lợi – hại của vấn đề. Thời gian cứ như vậy im lặng trôi qua với những náo động trong lòng, cho tới khi hai bình nước truyền gần hết cô bèn đứng dậy rút kim, Lam Thành bởi vì đau một chút nên rốt cục có phản ứng, cô vội vàng lấy tay nhẹ nhàng đè lại mũi tiêm, lại không ngờ Lam Thành bỗng đưa tay ôm lấy eo cô, tựa đầu vào vào lòng cô làm nũng ...

Hạ Tuyết cảm giác thân thể mình bị kiềm hãm, máu quanh thân không cách nào ức chế được mà ồn ào náo động sôi trào, cô dường như đã muốn bất chấp tất cả, nếu là địa ngục, cô cũng hy vọng có thể ôm anh cùng nhau ngã vào..... Cô nảy sinh ý nghĩ ác độc nâng đầu người đàn ông trong lòng lên, đem đôi môi đỏ màu son tràn ngập lửa nóng áp lên môi anh. Người đàn ông thoáng từ chối một chút liền bắt đầu chậm rãi đáp lại cô, hơn nữa dần dần chủ động dùng đầu lưỡi công kích khoang miệng cô từng tắc một. Hạ Tuyết biết anh sắp thanh tỉnh, nếu làm cho anh trầm luân ở một thế giới mê loạn, anh sẽ không nhận ra người phụ nữ mình ôm trong lòng có phải hay không là người anh muốn. Nghĩ vậy, cô vươn ra một bàn tay linh hoạt thân nhập vào quần áo ngủ của anh, mềm nhẹ cầm lấy phần dục vọng sớm đã thức tỉnh Một tiếng hừ

nhẹ, anh quả nhiên có phản ứng mãnh liệt, phía trước áo của cô nhanh chóng bị công kích, trước ngực tràn đầy hơi thở nóng rực của anh, “Có phải hay không nhớ anh? Anh biết em không nỡ bỏ lại anh.....” Thanh âm của người đàn ông mang theo dự vọng khàn khàn, quần áo trên người cũng như tiếng hô hấp của cả hai đều hỗn loạn, từ trong cả hai người đồng thời xuất ra một loại dự vọng cuốn lấy lẫn nhau trầm luân vào một thế giới khác ...

Yêu anh nhiều như vậy năm, Hạ Tuyết lần đầu tiên biết dùng nhiệt độ cơ thể an ủi lẫn nhau là một loại rung động khiến lòng người lạc phách như thế nào, cũng là lần đầu tiên cô biết đến anh lại có thể đối với cô có cảm giác hấp dẫn, mê hoặc..... Ngay tại lúc Lam Thành vừa muốn lật người áp cô xuống, cô lại dùng sức đè lại thân mình anh, cúi đầu xuống, đưa vật dự vọng lửa nóng của anh đã sớm cứng rắn vào khoang miệng mình. Cô biết, chỉ có thời điểm người đàn ông này không thể không chế mới có thể cho cô cái cô muốn, mới có thể cho cô càng nhiều.....

Lam Thành rốt cục bởi vì tình hình xảy ra một loại khoái cảm xa lạ há to mồm hấp khí, đầu óc lại đột nhiên thanh tỉnh lại không ít, rốt cục ý thức được người này không phải là người mà anh mong chờ, loại khoái cảm mãnh liệt này khiến cơ thể hít thở không thông, thậm chí mang theo một cảm giác khiến cho anh vạn kiếp bất phục trí mạng. Anh khẽ hé ánh mắt, còn chưa thấy rõ ràng người phụ nữ trên giường là ai, thứ đầu tiên đập vào mắt là người đang đứng ở cửa, người phụ nữ đó đang dùng biểu tình không cách nào hình dung được hoảng sợ trốn mắt há hốc mồm nhìn anh. Lam Thành thân thể run lên, rốt cục bởi vì khẩn trương mà không khống chế được Cùng lúc đó, Hạ Tuyết tựa hồ cũng đã nhận ra cái gì, cô theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn phía ngoài cửa, vật trong tay căng thẳng, người đàn ông dưới thân đột nhiên co rúm, một cổ chất lỏng nóng rực niềm trù liên phun trào ra.....

-

Hết thấy đều yên lặng .

Đông Hiểu Hi bị cảm giác không thể thoát phá ra được từ ngữ nào kìm chặt đáy lòng, nơi yếu ớt nhất trong cô. Ngay tại nửa giờ trước, ba cô còn khoan dung lý giải với cô nói, đừng để bệnh nhân một mình ở lại trong nhà, nguy hiểm. Nếu Trầm Trầm thích anh, mà anh có năng lực trở thành một ông bố đủ tư cách, ba mẹ cô cũng không muốn can thiệp nhiều lắm..... Cô vì vậy mà mang theo cảm giác thoải mái cùng sung sướng trở lại nơi này, không ngờ vào cửa nghênh đón cô lại là loại thanh âm cực kỳ quý dị cùng hình ảnh khó coi.....

Lam Thành suy sút ngã vào trên giường, dùng chăn che thân thể lỏa lồ không chịu nổi của chính mình, sống lâu như vậy anh chưa bao giờ khổ sở chật vật như bây giờ, thậm chí không biết phải đi tranh thủ cái gì, yêu cầu cô tha thứ cái gì. Anh đành buông tha mọi cố gắng, ngơ ngác nhìn trần nhà, chờ đợi xử quyết. Anh biết lần này là khó thoát khỏi chữ ‘Tử’, cũng không biết sẽ là chết vì bệnh tật, hay là sẽ bị cô từng chút từng chút một tra tấn chí tử, nếu có thể lựa chọn, anh hy vọng quá trình càng lâu càng tốt.....

“Cô đi đi, nơi này không cần cô.”

Rốt cục có người mở miệng nói chuyện, là thanh âm của Đông Hiểu Hi. Thực bình tĩnh, bình tĩnh đến làm người ta không rét mà run. Lam Thành biết sự bình tĩnh này đằng sau hàm xúc cái gì, anh suy sút nhắm mắt lại, cầm lấy gối bên người úp lên trên mặt mình, giờ phút này, anh cái gì cũng không muốn nói, cái gì cũng không muốn làm, cũng cái gì cũng không muốn đi suy nghĩ.....

Hạ Tuyết sửa sang lại quần áo xong, nhìn Đông Hiểu Hi, trên mặt bày ra một nụ cười không hề áy náy “Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện đi.”

“Không có gì để nói chuyện với cô cả.” Đông Hiểu Hi không hề chớp mắt nhìn cô ta, cô có điểm cảm thấy không tin được đây là người bạn thân đại học bốn năm cùng ăn, cùng ở chung phòng, uống phí cô tín nhiệm đem Lam Thành phó thác cho cô ta, gần hai giờ liền xảy ra sai lầm. Có lẽ việc này không phải là sai lầm, cũng không phải ngẫu nhiên, cô rốt cục biết Lam Thành vì cái gì đem Hạ Tuyết điều đi Hải Nam rồi xa thành phố này, cũng rốt cục biết Lam Thành vì cái gì bận trăm công ngàn việc lại đến sân bay đón cô ta, có lẽ ba năm qua quan hệ bọn họ sớm đã không còn như trước

“Đông Hiểu Hi, tôi yêu Lam Thành, một chút so với cô cũng không kém.”

Nghe thấy câu đó, Đông Hiểu Hi rất cục nỏ nộ cười châm chọc. Nếu cô ta thật sự thương anh, sẽ không sẽ làm anh giờ phút này không biết làm sao nằm ở trên giường thừa nhận loại sự sỉ nhục này. Cô đi qua bên giường, đem gối ở trên mặt Lam Thành luôn xuống dưới gáy, nâng tay phủ nhẹ lên cái trán của anh, ngoài việc cả đầu đầy mồ hôi anh cũng đã không hề phát sốt, chỉ có sắc mặt xám trắng có chút dọa người. Cô vỗ nhẹ nhẹ lên má anh tỏ ra an ủi, sau đó quay đầu đối với Hạ Tuyết nói “Cô đi trước đi, hiện tại cũng không phải thời điểm tốt để nói chuyện, hơn nữa chúng ta trong lúc đó đã không còn có gì để nói với nhau, cô nên trở về ngẫm lại làm sao đối diện với Lam Thành mà nói chuyện.”

Nghe được hai chữ “Lam Thành”, Hạ Tuyết rất cục lo lắng không yên, thậm chí khi rời khỏi phòng, cô ta cũng không có dũng khí lại nhìn Lam Thành liếc mắt một cái.

Sau khi cửa đóng lại, Đông Hiểu Hi ngơ ngác ngồi ở trên giường, cô không nghĩ có lúc mình phải đem tình yêu và tình bạn lên bàn cân, xem ra trên đời này không tồn tại vẹn toàn đôi bên, mà hai thứ này trong lúc cân đong đo đếm nghĩ sai một chút thì sẽ hỏng hết.

Không biết ngồi suy nghĩ bao lâu, ngoài cửa sổ ánh trăng đã rơi vài tia sáng vào, cô mới nhớ tới người đàn ông vô thanh vô thức trên giường. Cô đi qua mở cửa, nước mắt của người đàn ông đó ngoài ý muốn của cô mà tuôn tràn trên mặt anh. Kỳ thật từ đầu tới cuối cô đều không có oán anh, cô biết đây cũng không phải lỗi của anh, nếu có thể lựa chọn cô tình nguyện chính mình cái gì cũng không có nhìn đến, cái gì cũng đều không có nghe được, thậm chí mong rằng không hề nghĩ tới sự việc phát sinh vừa rồi, để cho việc này mờ đi qua. Nhưng có một số việc đã nhìn thấy, thì không thể quên đi được

Cô chỉ đổ thừa chính mình không nên rất dễ tin bằng hữu. Nhưng thế giới này nếu ngay cả bằng hữu cũng không dám tin, có rất đáng sợ hay không?

“Ghét bỏ sao?” Lam Thành cười khổ một tiếng, lại nói, “Anh cũng thấy ghét bỏ chính mình.....”

Mặt Đông Hiểu Hi không chút thay đổi, từ trong ngăn tủ lấy ra một bộ áo ngủ màu trắng, không nói hai lời liền nhấc chăn trên giường lên, đem anh quần áo cởi ra không còn một mảnh. Động tác của cô từ đầu tới cuối nhẹ nhàng cũng có, mà phảng phất ghét bỏ cũng có. Bởi cô người làm cho cô ngại không phải Lam Thành mà là Hạ Tuyết, cô vì có bằng hữu như vậy mà cảm thấy trơ trẽn.

Thay quần áo Lam Thành xong, cô đem anh đuổi xuống giường, điên cuồng lột drap giường và chăn, sau đó liền đi tới phòng tắm.

Bồn tắm lớn chứa đầy nước đem nhúng chăn vào, cô không phải tiểu nữ sinh không rành thể sự, dấu vết trên chăn cô biết có ý nghĩa gì, chính là cô không biết cái cảm giác gọi là không bị phản bội, nhưng mặc kệ thế nào, cảnh tượng kia cô không thể quên được, có lẽ cô cùng Lam Thành rốt cuộc không thể trở về được. Tay chà đến đỏ, drap trải giường rốt cục cũng giặt sạch. Trong đêm đen, đôi mắt chớp lên ánh sáng trắng rất cục làm cho cô hiểu được anh đang đau đớn gần như muốn chết, bởi vì dấu vết kia đã muốn khắc lại trong lòng. Vì sao khi bọn họ yêu nhau, muốn cùng đi đến cuối cùng lại khó khăn đến vậy? Rốt cuộc là họ sai lầm, hay vẫn là yêu nhau không đúng thời điểm?

Cô tựa vào trên cửa ban công, di động vang đã lâu mới chậm rãi nghe máy.

“Mẹ, con đã ngoan ngoãn tắm rửa xong, vừa mới cùng bà ngoại cùng nhau tắm rửa sạch sẽ con. Chú Lam đã hết bệnh chưa? Không cần lại chích cho chú ấy, rất đau. Mẹ, vì sao không nói chuyện với con? Mẹ, ngày mai tan tầm sớm một chút đi nhà trẻ đón con, con muốn gặp chú Lam.....” Con ở trong điện thoại thao thao bất tuyệt tự quyết định, rồi nó còn nói thêm “Mẹ, Trăm Trăm mệt rồi, ngủ ngon.”

“Đã biết bảo bối của mẹ, mẹ nhớ con”

Buông điện thoại xuống, Đông Hiểu Hi rất cục nộ không được khóc, người mà bạn cô động chạm tới không chỉ là người đàn ông của cô mà còn là cha của con cô.

“Thực xin lỗi.....” Không biết từ khi nào, Lam Thành đến gần bên người cô thật cẩn thận đem cô ôm vào trong ngực, lẩn qua lộn lại nói lời xin lỗi. Anh lại không biết, phụ nữ sợ nhất chính là ba chữ này.

-

Ngày hôm sau Đông Hiểu Hi nghỉ việc nằm ở nhà suốt một ngày, cô cảm thấy chính mình giống như là bị dây thừng vô hình trói buộc, muốn chạy trốn cũng đã không có phương hướng xác thực, cô không có thể giống năm năm trước chạy ra khỏi thành phố này, bởi vì sở hữu sinh mệnh tương quan của cô đã muốn thật sâu cắm rễ ở trong này. Hiện tại cô chỉ có hai lựa chọn, ủy khuất chính mình để cho chuyện này chậm rãi phai nhạt, hoặc là quyết tâm cắt đứt liên quan cùng Lam Thành, bao gồm tình cảm phụ tử của Trạ Trạ cùng với anh.

Buổi chiều, Đông Hiểu Hi sớm đi vào nhà trẻ, từ rất xa cô liền nhìn thấy xe Lam Thành đậu ở chỗ kia, gần bờ cỏ, Trạ Trạ trên tay nhỏ bé cầm kem ăn ngon lành, mà một tay khác ôm cổ chú Lam đang ngồi xổm mang giày cho thằng bé, bé con còn ngẫu nhiên hì hì cười, dùng cái miệng tràn đầy nước kem nhỏ xuống cạ vào mặt và cổ chú Lam. Hình ảnh như vậy không thể không làm Đông Hiểu Hi động tâm, cô dừng bước lại, không muốn quấy rầy bọn họ, có lẽ hình ảnh như vậy về sau sẽ càng ngày càng ít đi.

Không biết khi nào thì Lam Thành đuổi đứa nhỏ đi chơi, chính mình lại một mình đến gần cô, đứng đối diện trước mặt cô. Anh mặc một cái áo sơ mi màu đen, vạt áo tùy ý bỏ ở bên ngoài, có vẻ gầy rất nhiều. Hôm nay anh cũng không có đi làm, suốt một ngày đều canh chừng ở bên ngoài nhà trẻ. Anh sợ rằng, ngay cả cơ hội gặp lại đứa nhỏ cũng không có.

Đứng một hồi, anh rốt cục thật cẩn thận mở miệng “Đừng làm cho anh rời xa con, được không?”

Câu nói hình linh dọa đến Đông Hiểu Hi, cô dùng ánh mắt chất vấn nhìn anh, hỏi “Hầu tử nói với anh cái gì?”

“Không có.....” Lam Thành thần nhiên lắc đầu, ngữ khí ngoài phần kiên định còn có một tia hứa hẹn “Anh biết năm năm qua em đã vất vả, cho nên trừ khi em chính miệng nói cho anh biết, người khác nói cái gì anh cũng sẽ không nghe, anh cũng sẽ không suy đoán. Anh biết chính mình không có tư cách làm cha, mặc kệ em cho anh cái thân phận gì khi đối mặt với con, anh đều sẽ vui vẻ nhận. Anh cũng khát vọng có một ngày, em cùng Trạ Trạ có thể chân chính chấp nhận anh, cho dù thời gian có bao lâu, anh cũng sẽ chờ. Nhưng mà Em đừng làm cho anh không nhìn thấy nó Anh đã không muốn rời xa con” Nói xong, anh lại thực gian nan bổ sung một câu “Anh cũng không muốn xa rời em.....”

“Không phải em nhẫn tâm, nếu không có tương lai, anh tốt nhất vẫn nên cách xa con một chút đi, như vậy sẽ tốt hơn.”

“.....”

“Lam Thành, có một số việc tuy rằng không phải lỗi của anh, nhưng dù sao cũng phải có người đến gánh vác. Anh nguyện ý gánh vác sao?”

Lam Thành gật gật đầu, nói “Nhưng mà, em không thể nhẫn tâm làm để cho con cũng phải liên lụy”

“Con còn nhỏ, không gặp một thời gian sẽ quên anh thôi. Nếu anh không muốn bức em lại rời khỏi nơi này, hy vọng anh bảo trì khoảng cách với con của em.”

Lam Thành suy nghĩ đã lâu sau, rốt cục xoay người rời đi. Sau lưng mơ hồ truyền đến thanh âm Trạ Trạ “Mẹ, chú Lam đi đâu? Chú đã đáp ứng mang con đi ăn đại tiệc.”

“Chú Lam đột nhiên có công tác phải làm, hôm nay không đi được, mẹ mang con đi ăn được không?”

38. Chương 38: Bị Cô Bán Đứng

Lam Thành trở về nhà thì đã hơn chín giờ tối, căn phòng tối đen, từng bước từng bước chân đều phát ra âm thanh phản hồi lại. Anh không tiến đến bật đèn như thường ngày, bởi vì anh hiểu được cho dù cho căn phòng giờ đây ánh sáng có rực rỡ cũng không thể thấy rõ lại hình ảnh ám áp chiều qua được nữa. Khi đó, anh vẫn còn có được toàn bộ ấm áp yêu thương của cô, còn sắp có tư cách làm cha, vậy mà vì cái gì giờ đây mọi thứ đột nhiên thay đổi hết? Vì sao bi kịch của năm năm trước lại một lần nữa xảy đến với anh?

Hoặc có thể nói, lúc này đây anh còn thua trận bởi một đứa nhỏ. Thật ra, anh không phải dằn dặt, cũng không phải ngốc nghếch, mỗi lần Trầm Trầm dùng bàn tay bé nhỏ ôm lấy cổ anh, mỗi lần thằng nhỏ chu cái miệng nhỏ nhắn làm nũng, trong lòng anh luôn có cảm giác ấm áp lạ thường, sẽ vô điều kiện sủng nịnh chiều chuộng thằng nhỏ, thậm chí rất hưởng thụ loại khoái hoạt này, anh thực lòng muốn cảm ơn vô cùng đến mẹ của đứa nhỏ. Đây là cái gọi là phụ tử tình thâm chăng? Anh tự khẳng định suy nghĩ này sẽ không sai, chỉ là tận đáy lòng anh không muốn nhìn thẳng vào điều này, anh muốn Đông Hiểu Hi nguyện ý tự mình nói ra cho anh biết sự thật mà không phải do anh tự đi kiểm chứng bất cứ điều gì. Nhưng ở một khắc bị mất đi kia, loại cảm giác cốt nhục thân sinh bị cắt đứt khiến anh thật sự đau đớn, thì ra trên đời này có những thứ mình chân chính để ý cũng không thể dùng sức mạnh mà đoạt được. Một người đàn ông ở bên ngoài có thể hô mưa gọi gió, thậm chí có thể ở trong lãnh vực, địa bàn của mình mà thao túng tất cả, nhưng lại không có cách nào một mình khống chế hôn nhân, gia đình, bởi vì ở nơi đó, anh không thể dùng thủ đoạn như bao năm vật lộn trên thương trường, tại cái thế giới kia, anh không thể thao túng tất cả, nếu có thể có chăng chỉ là đưa một vòng tay vững chắc ra để mẹ con cô có thể dựa vào. Nhưng mà anh vẫn thất bại, thua ở nơi trí mạng nhất.

Đối với Hạ Tuyết, anh không phải là không có trách nhiệm, trở về nước sau ba năm du học, anh xuất hiện trước mặt cô quả thật rất thường xuyên, trong lúc vô ý đã tạo cho cô gái đó hi vọng xa vời vào tình yêu. Nhưng vì không muốn hạnh phúc gia đình mình bị uy hiếp, anh lại trực tiếp đẩy cô ta đến nơi khác. Cho nên lúc này đây, việc ngoài ý muốn đó cũng không phải là ngẫu nhiên, Đông Hiểu Hi nói rất đúng, cho dù lần này anh đúng hay không đúng, thì trách nhiệm này anh vẫn phải gách vác một phần. Chỉ là anh không thể nào nghĩ đến, mình luôn luôn kiêu ngạo rằng có thể tự kiểm soát được bản thân, lại có thể ở trên tay một người phụ nữ mà không thể khống chế được. Đây là chuyện chưa từng có đối với anh, kể cả khi ở cùng một chỗ với Đông Hiểu Hi anh cũng không chột vật đến như vậy. Có lẽ là vì sinh bệnh nên thân thể yếu nhược đi. Thật ra, thời gian năm năm Đông Hiểu Hi không ở bên cạnh anh, anh cũng đã từng sinh bệnh, nhưng cho dù là lúc bệnh nặng nhất đi nữa, anh cũng không cho phép mình ở trạng thái thả lỏng bản thân hoàn toàn. Có lẽ, chỉ ở trước mặt Đông Hiểu Hi, anh mới có thể giảm bớt áp lực với chính mình, mới hoàn toàn yên tâm giao phó bản thân mình cho cô. Nhưng không ngờ cô ấy vẫn gây thơ, đơn thuần như thế, trọng tình cảm, coi trọng bạn bè, dễ dàng tin cậy người khác. Có lẽ điều duy nhất an ủi chính là, anh và Hạ Tuyết còn không có chân chính tiếp xúc thân mật đến cùng, nếu không anh phải lấy chết tạ tội mất..... Nhưng mặc kệ như thế nào, anh vẫn đã thương tổn người phụ nữ anh thương yêu nhất, quan tâm nhất.....

Lam Thành đứng ở ban công suy nghĩ hồi lâu, cho đến khi cảm thấy khát nước vô cùng mới trở vào phòng ăn. Bật công tắc điện lên, thấy trên bàn ăn có cà-mên được giữ ấm kia có kẹp một tờ giấy Đông Hiểu Hi để lại, anh như thấy được trân bảo quý giá, gấp gao giữ lại trong tay.

Trên tờ giấy viết mấy dòng: “Đại bảo bối của em, em dẫn tiểu bảo bối đi sinh nhật ba, anh tỉnh ngủ nhất định phải ngoan ngoãn đem phần bánh bao này ăn hết, em trở về sẽ kiểm tra đấy.”

Đông Hiểu Hi vốn học ngành báo chí, viết chữ thì không phải nói, nhưng tờ giấy này lại bị cô cố ý viết xiêu xiêu vẹo vẹo, giữa mỗi dòng chữ đều lộ ra tình cảm ấm áp cùng vẻ đáng yêu vô cùng.

Rốt cục Lam Thành cảm nhận được hốc mắt mình nóng rực lên, vội vàng cầm lấy một cái bánh bao lên nhét vào miệng, một cái lại một cái, còn chưa kịp nuốt xong, cũng hoàn toàn không thèm để ý là mấy cái bánh bao đã đều lạnh hết, biến vị cả rồi. Anh cứ nghĩ rằng nhồi nhét đầy trong miệng sẽ ngăn được nước mắt không chảy xuống, nhưng mà nước mắt cũng không kiềm được nữa mà từng giọt tuôn ra.

Đông Hiểu Hi có lẽ nằm mơ cũng không tưởng tượng được, bánh bao cô đã trút xuống toàn bộ yêu thương để làm lên, lại khiến người đàn ông này chảy lệ mà nuốt xuống.

Ngay lúc Lam Thành đem miếng bánh cuối cùng nhét vào trong miệng thì điện thoại đột nhiên đổ chuông, là dây số vô cùng quen thuộc. Trong bóng đêm yên tĩnh, nó giống như tia hi vọng mang đến đường sống cho Lam Thành. Anh vội vàng nhận điện thoại, bởi vì miệng còn đầy đồ ăn chưa nuốt xuống được mà không thể nói, nhưng bên kia cũng không chờ mà đã nhao nhao lên tiếng.

“Chú Lam, chú thấy sao rồi? Nhớ phải tắm rửa nha, mẹ nói, đứa nhỏ không chịu tắm rửa thì không phải là bé ngoan..... Chú Lam, sao chú không nói lời nào thế, mẹ chỉ cho con nói chuyện mười phút thôi, chú mau nói đi nha.”

Lam Thành vội vàng nuốt miếng bánh bao xuống, thanh âm sau khi khóc vẫn còn khàn khàn: “Ngoan, chú nhất định sẽ nghe lời con, trước khi ngủ, sẽ nhất định tắm rửa.”

“Chú Lam, chú đoán xem buổi tối mẹ đưa con đi ăn cái gì?”

“Ăn cái gì, đậu phộng rang?”

“Không phải.”

KFC? Không phải. Chân gà nướng? Không phải. Gà xé phay? Không phải.....

Lam Thành không hề phiền hà mà đoán, anh nghĩ nếu có đoán cả đời như vậy, có lẽ cũng là một loại hạnh phúc.

Sau đó Trạ Trạ rốt cục sợ thời gian không kịp, nên giống như đang hiến vật quý nói cho anh biết: “Mẹ dẫn con đi ăn thịt bò bít tết.”

“Vậy sao? Trạ Trạ thích ăn sao?”

“Thích. Ngày mai bảo mẹ cũng mang chú Lam cùng đi ăn.”

Chỉ là thịt bò bít tết mà thằng nhóc thích ăn thôi, đã khiến nó thỏa mãn cực độ, thậm chí còn không quên chia sẻ khoái hoạt này cùng chú Lam của nó. Lam Thành đột nhiên cảm thấy vô cùng chua xót, rốt cục cũng hiểu được kiêu ngạo của mình lúc trước đối với Đông Hiểu Hi mà nói là tàn nhẫn như thế nào. Cũng bởi vì bản thân thất trách, khiến đứa nhỏ năm năm nay phải lớn lên mà thiếu thốn tình thương của cha, mà chính mình ban đầu lại còn cho rằng đó là con của cô cùng người đàn ông khác..... Lam Thành suy nghĩ một lúc lâu, áy náy một lúc lâu, mãi cho đến khi Trạ Trạ trong điện thoại liên tục gọi chú Lam, chú Lam thì mới tỉnh lại, thông thả hỏi: “Tiểu bảo bối, mẹ con đâu? Để mẹ nghe điện thoại được không?”

“Được. Chú Lam ngủ ngon. Còn có, chú phải nhớ nha, ngày mai đến nhà trẻ đón Trạ Trạ, sau đó để ẹ đưa chúng ta đi ăn thịt bò bít tết.”

“Được. Một lời đã định.”

Lam Thành đáp ứng, đại khái qua hai phút dây dưa, mới nghe thấy đầu bên kia truyền đến giọng nói của Đông Hiểu Hi. Sau tiếng “alo”, hai người đều lâm vào trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cô mới hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, anh đã đem bánh bao em làm ăn hết.”

“Mấy cái đó đều đã để ra ngoài biết bao lâu, đều đã biến vị rồi, anh còn ăn.”

“Không có, rất ngon.....” Lam Thành nói xong ủy khuất cùng áy náy mà khóc, rốt cục anh cũng không chống đỡ nổi nữa, hoặc có thể nói là ở trước mặt Đông Hiểu Hi anh cũng không cần mặt mũi, tôn nghiêm đàn ông nữa.

Điện thoại bên kia yên lặng hồi lâu, người đàn ông nghẹn ngào thấp giọng khóc khiến Đông Hiểu Hi đau lòng vô cùng. Trong trí nhớ của cô, Lam Thành trước đây không phải như vậy, cô thậm chí chưa từng thấy anh rơi một giọt nước mắt. Nhưng lần này trở lại thành phố T, anh lại vài lần không chút phòng bị, ở trước mặt cô mà khóc. Xem ra, không có ai là có thể luôn luôn kiên cường.

“Tiểu Hi, em tin tưởng anh đi, anh không chạm vào cô ấy, mấy năm nay một lần cũng không.....”

“Vậy vì cái gì anh lại điều cô ấy đến Hải Nam? Vì cái gì mà hôm trước anh một mình đến sân bay đón cô ấy, còn cảnh cáo cô ấy không được tìm em, chẳng lẽ không phải bởi vì mấy năm qua hai người đã phát sinh cái gì, nên thấy chột dạ sao?” Đông Hiểu Hi nhin không được nói ra hoài nghi trong lòng mình. Có lẽ không phải là cô không tin Lam Thành mà chính là muốn có một cái đáp án xác thực.

“Anh không hề đi đón cô ấy, hôm trước anh đưa khách hàng ra sân bay thì trùng hợp gặp cô ấy. Về phần anh đưa cô ấy đến Hải Nam thì quả thật có chút tư tâm, từ sau khi biết cô ấy thích mình, anh luôn cảm thấy bất an. Cô ấy không giống em, sẽ làm sự việc trở lên phức tạp.....”

Có lẽ anh đang muốn biểu đạt rằng Hạ Tuyết là người phụ nữ có tâm cơ. Nhưng Đông Hiểu Hi hiểu anh, Lam Thành là người chưa bao giờ nói xấu phụ nữ, mặc kệ người ta đáng giận bao nhiêu, anh vẫn luôn tôn

trọng hết mức có thể. Nhưng loại tôn trọng này cũng có giới hạn của nó, không có nghĩa là anh không biết dùng hành động để cảnh cáo người phụ nữ kia, hơn nữa giờ đây, hẳn là anh vô cùng hận Hạ Tuyết. Nghĩ vậy, Đông Hiểu Hi nói: “Anh đã nói hai người không có chuyện gì, anh cũng không yêu cô ấy thì đừng làm cô ấy khó xử nữa đi...”

“.....”

“Không phải là em nói thay cô ấy, kì thật trong lúc ấy em cũng không còn có khả năng làm bạn với cô ấy nữa rồi. Em chỉ muốn là, nếu đã không thương thì cũng không nên dây dưa thêm nữa...”

Lam Thành vừa muốn nói cái gì thì đối phương đã ngắt điện thoại. Có lẽ Đông Hiểu Hi muốn ám chỉ với anh, nếu đã quyết định buông tay, thì sẽ không dây dưa nữa. Anh nghĩ vậy.

Buổi chiều hôm sau, làm hết công việc, Đông Hiểu Hi thấy còn hơi sớm để đến nhà trẻ đón con, liền nhàm chán mở diễn đàn Thiên Nhai ra. Bình thường, cô chẳng bao giờ vào đó, công lực của diễn đàn bất quá chính là giải trí mà thôi. Hôm nay không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại post lên một chủ đề, đem chuyện tình chiều hôm đó miêu tả một chút, dĩ nhiên là có những chỗ che dấu rồi, chính cô cũng không nói rõ là muốn người khác giúp đỡ, mà có lẽ là đơn thuần muốn phát tiết một chút thì đúng hơn.

Không nghĩ đến hiệu suất của diễn đàn Thiên Nhai này lại lớn đến vậy, bài viết của cô đăng lên một lúc đã có hơn trăm phản hồi, đại bộ phận mọi người đều đối với người đàn ông kể trên tỏ vẻ bất mãn cùng khinh thường, thậm chí còn đồng ý tiến hành một hồi thuyết giáo, phê phán, nhưng họ cũng không thể không thừa nhận đó là hiện tượng phổ biến bây giờ, nói một người đàn ông có phụ nữ ngồi trong lòng mà tâm không loạn thì không còn tồn tại nữa rồi, thậm chí còn có người chúc mừng cô đã về sớm, hai người kia còn chưa kịp đem một hồi hương diễm kia trình diễn một lần, cũng có người phê bình cô nói, đàn ông không phải mang ra để khảo nghiệm, phụ nữ thông minh phải biết kéo đàn ông ra khỏi cám dỗ, mê hoặc.

Đầu óc Đông Hiểu Hi sắp hỏng bét đến nơi, cô chợt hối hận không nên khi tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử, ngay khi cô còn đang muốn nhìn lại diễn đàn một chút, lại nhìn thấy một câu phản hồi: “Kì thật trong lòng cô đã phủ nhận hành vi bên ngoài kia của anh ấy rồi, chỉ là tạm thời cô còn chưa chấp nhận được hình ảnh kia, nếu cô đủ yêu anh ấy thì tin tưởng rằng hình ảnh kia dần dần sẽ phai nhạt đi mà thôi. Mặt khác tôi cho rằng chồng cô là nhận lầm người, ở tình huống sốt 40 độ kia, đột nhiên bị người khác giới kích thích thì người đầu tiên anh ta nghĩ đến thường là người trước khi anh ta mê man đã chăm sóc bên người anh ấy.”

Đông Hiểu Hi nhìn chằm chằm màn hình máy tính có chút không biết làm sao, lại đột nhiên nghe được có người gọi cô: “Hiểu Hi, xảy ra chuyện rồi. Công trường của tập đoàn Lam Long có một hộ bị cưỡng chế, buổi tối bệnh tim bị tái phát, lại vì bị cưỡng chế cắt nước cắt điện, nên không uống thuốc đúng lúc mà tử vong....”

“.....”

“Hiện tại các phóng viên đều tập trung hết ở bệnh viện để chuẩn bị phỏng vấn người nhà đương sự và người phụ trách bên tập đoàn Lam Long, tổng tài vừa chỉ thị muốn chúng ta phái người đi một chuyến, em chuẩn bị đi cùng chị đi.”

.....

Đông Hiểu Hi dọc đường đi vẫn còn lo lắng cho Lam Thành có bị áp lực từ dư luận khiển trách hay không, nhưng khi cô cùng Trương tỷ chạy đến hiện trường nhìn thấy người phụ trách của tập đoàn Lam Long xử lí việc này, đối mặt với người nhà bệnh nhân đang đau xót muốn chết mà không hề áy náy hay bị thương, đều là bộ dạng bình tĩnh thản nhiên như giải quyết công việc chung. Như thế một mạng người đối với bọn họ chẳng khác gì con kiến, căn bản không thể khơi dậy trong lòng bọn họ sự coi trọng chân thành. Đông Hiểu Hi trong lòng nghĩ vậy nên vô cùng bị phẫn.

Đúng lúc này Lam Thành cùng vài vị phó tổng bị phóng viên bu quanh cũng đang đi tới, vài nhân viên bảo vệ cản ở xung quanh yêu cầu các phóng viên giữ khoảng cách nhất định với Lam tổng. Lam Thành một thân tây trang tối màu, khuôn mặt vẫn nhất quán không kiêng nể, cũng không hề sợ hãi.

Nhìn vẻ mặt thản nhiên trước thông tin về xí nghiệp, có thể nghĩ dư luận đã phát triển theo xu hướng ý muốn của anh. Âm thanh Đông Hiểu Hi nghe được nhiều nhất chính là, đối với việc ngoài ý muốn lần này tập đoàn rất quan tâm coi trọng, đã tận tình đến thăm hỏi người nhà người chết, hơn nữa sẽ đáp ứng tất cả các điều kiện người nhà người đã mất đưa ra, là xí nghiệp đầu não trong các xí nghiệp điền sản, hành động xử lý này của Lam Long tập đoàn hiển nhiên là được đề xướng, đáng để các tập đoàn trong ngành học tập.

Rõ ràng là một mạng người, lại được người ta ca tụng thành thơ, không ai vì người chết mà bất bình. Đông Hiểu Hi đột nhiên chen vào đám người, lớn tiếng mang theo một cỗ chính nghĩa mà hỏi: “Xin hỏi Lam tổng, đối với bốn chữ tôn trọng sinh mệnh này, ngài cảm thấy thế nào? Là người đứng đầu tập đoàn Lam Long, ngài thực thi cắt điện cắt nước gây nên nguy hại đối với tính mệnh người khác, sự việc xảy ra như thế chẳng lẽ ngài không tự tiếp thu, khả năng còn muốn trốn tránh trách nhiệm hay sao?”

Có lẽ là người đầu tiên nói lên lời phản đối, khiến hết thảy xung quanh đều im lặng, Lam Thành dừng bước chân lại, hơi trấn định một chút mới xoay người lại. Anh nhìn Đông Hiểu Hi, bộ dạng tao nhã sửa sang lại cả vạt một chút, sắc mặt trầm ổn, đến những người quen thuộc cũng không nhìn ra, trong mắt anh hiện lên một tia bi thương vì bị người yêu thương của mình bán đứng.

39. Chương 39: Đề Là Do Bất Đắc Dĩ

Lam Thành không trả lời chất vấn của Đông Hiểu Hi, mà dùng một loại biểu hiện không chút nào che dấu sự ôn nhu, gần như là sùng nịnh nhìn cô, dường như muốn nói, ngoan, đừng náo loạn. Thật ra trong lòng anh thật sự không hề để ý, anh càng nguyện ý xem như cô đang buồn bực anh như trẻ nhỏ giận lẫy, chứ không muốn thừa nhận trong thời điểm mấu chốt này cô lại đem anh ra trước đầu sóng ngọn gió.

Nhưng giờ phút này Đông Hiểu Hi hoàn toàn không muốn bỏ qua cho Lam Thành, cô không thích anh luôn cao ngạo, luôn tự mình là kẻ hơn người. Vì thế ngay lúc Lam Thành xoay người chuẩn bị rời đi, cô lại bức bách truy vấn: “Lam tổng, ngài không tính cho dân chúng thành phố T một công đạo hợp lý sao? Sự trầm mặc của ngài, tôi có thể lý giải là ngài cảm thấy áy náy với người đã mất không? Hay là ngài căn bản trong lòng không hề có hai chữ áy náy này, ngài cảm thấy tiền bạc là có thể giải quyết mọi chuyện, trong đó bao gồm cả việc trấn an một sinh mệnh đã qua đời?”

Thân thể Lam Thành bị kiềm hãm, chậm rãi xoay người lại, mặt không chút thay đổi gần từng chữ “Bởi vì tôn trọng hai chữ này, tôi mới không phát phiếu kết luận của ý kiến cá nhân trước công chúng. Phóng viên Đông, câu trả lời của tôi có làm cô vừa lòng?” Nói xong, anh lại mỉm cười với Đông Hiểu Hi, nhưng nụ cười này mang theo cảm giác xa cách, giao tiếp, hoàn toàn bất đồng với ánh mắt vừa rồi.

Đông Hiểu Hi nhất thời hoảng hốt, trước mắt ngoại trừ cái cảm trơn bóng tỏ vẻ kiêu ngạo, dường như không nhìn ra bất kỳ biểu tình nào của anh. Lúc cô còn đang muốn tìm hiểu thêm một chút thì chỉ còn lưu lại trước mắt một bóng dáng kiêu ngạo thẳng tắp ...

Đông Hiểu Hi thẫn thờ đứng lại chỗ, lúc này người phụ trách xử lý việc này của tập đoàn Lam Long cùng hai mươi mấy nhân viên bảo an liền tiến ra ngăn cản đám đông phóng viên đang muốn tràn lên “Mong các vị giới truyền thông không quấy rầy công tác của Lam tổng, là người phát ngôn của tập đoàn Lam Long, tôi đại diện tập đoàn xin trình trọng hứa với các vị, chúng tôi nhất định sẽ xử lý thích đáng mọi việc, mang đến cho người thân của người đã mất và những người quan tâm một kết quả vừa lòng.

“Cái ông gọi là kết quả vừa lòng là xử lý hậu sự và bồi thường à? Xin hỏi tập đoàn Lam Long và cá nhân Lam tổng đối đãi như thế nào với một sinh mệnh?” Có lẽ là vì có một phóng viên đứng ra chỉ trích, nên giờ phút này đã có vài nhà truyền thông vì người đã chết mà muốn lên án công khai tập đoàn Lam Long, mọi người lại trở nên ồn ào.

Về mặt người phụ trách lại tỏ ra bình tĩnh, thao thao bất tuyệt nói “Tập đoàn Lam Long của chúng tôi luôn tuân thủ nghiêm túc chế độ làm việc của chính phủ đề ra, chắc chắn sẽ bồi thường rộng rãi. Mọi người đều biết, đối với việc thi công giải tỏa mặt bằng luôn gặp khó khăn và những việc bất đắc dĩ, mỗi một ngày trì

hoàn thì không chỉ có các xí nghiệp chịu tổn thất mà còn ảnh hưởng không ít đến sự phát triển của thành phố. Tập đoàn Lam Long của chúng tôi cũng không ngoại lệ, trong công việc luôn cố gắng cẩn thận làm việc, nhưng lần này lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn Lam tổng cũng rất đau lòng, ngoài việc bồi thường theo đúng nguyên tắc pháp lý, Lam tổng cũng lấy danh nghĩa cá nhân bù đắp thêm tổn thất cho người thân của người đã mất, mong có thể an ủi được họ ... Hi vọng các vị trong giới truyền thông sẽ đưa tin đầy đủ và tự biết đánh giá đúng sai ...

Đông Hiểu Hi không chú ý chút nào lời nói của người phụ trách, ánh mắt của cô chỉ tập trung vào một bóng dáng người nào đó, đến khi Lam Thành ngồi vào trong xe, rồi cho tận tới khi chiếc xe rời đi, anh cũng không quay đầu nhìn lại cô. Cô hiểu rõ, nếu nói năm năm trước Lam Thành luôn kiêu ngạo thì bởi vì anh còn trẻ tuổi khí chất, thì bây giờ anh tỏ ra như vậy là bởi vì bị chính cô đã thương. Người đàn ông cứng rắn có thể ngăn cản tất cả mọi áp lực từ bên ngoài, nhưng duy nhất lại không thể chịu đựng được người thân bên cạnh bán đứng mình. Mà bản thân cô rốt cục làm vậy cũng chỉ vì bản năng nghề nghiệp phóng viên của mình, hay là vì những thua thiệt Lam Thành gây cho cô những năm gần đây và sự việc mấy ngày trước phát sinh không thể tiên tan trong lòng cô? Cũng có thể là cả hai.

Lam Thành ngồi ở trong xe, phiên toái kéo kéo và vạt, lại cởi bớt một cái nút trên áo sơ mi, có cảm giác áp lực khó thở. Ngay lúc này anh còn phải nói lý, cô rõ ràng không tha thứ còn bán đứng anh, giờ phút này anh có cảm giác đã trải qua mấy kiếp, không khỏi trở thành việc bị chê cười trước mặt người khác ...

Hầu tử đưa cho anh một điều thuốc, Lam Thành khoát tay nói: “Không.”

Hầu tử không nói gì thêm, vụng trộm nhìn thoáng qua vẻ mặt mệt mỏi của Lam Thành. Có nghị lực từ bỏ thuốc lá, chắc chắn có thể quyết tâm từ bỏ tình yêu, có thể dứt bỏ từng yêu nhưng lại không cách nào từ bỏ tình thân. Cùng ở chung nhiều năm, anh vẫn cảm thấy Lam Thành là người đàn ông không có chuyện gì có thể đánh gục, điều kiện tiên quyết là ngoại trừ việc có liên quan tới Đông Hiểu Hi. Nhưng ông trời ạ, hai người họ lại có chuyện gì vậy, Lam Thành rốt cục có biết Trạ Trạ là con của cậu ta không? Anh là người ngoài có nên nhiều chuyện một chút không? Nghĩ vậy, anh lại hỏi thử, “Đi nhà trẻ đón thằng nhỏ sao?”

Lam Thành ngẫm nghĩ, nâng tay nhìn đồng hồ rồi thở dài: “Quên đi, mẹ nó hiện tại chắc là đi đón rồi.” Nói xong anh hơi nhắm mắt lại, vô lực tựa đầu ra sau ghế. Đối với quyết định của Đông Hiểu Hi, anh ngoài việc tôn trọng cũng chỉ có thể là tôn trọng. Mấy năm nay, cô vì con của bọn họ, đem thời gian quý giá nhất của người phụ nữ dành cho sự gian khổ tịch mịch, so sánh với chính mình, anh có tư cách gì yêu cầu thân phận làm bố kia? Đối với kẻ không xứng làm cha như anh, có lẽ huyết thống chỉ có ý nghĩa là nghĩa vụ và trách nhiệm mà thôi, cũng không có thêm quyền lợi gì.

“Đi suối Tuyền Long tắm rửa.” Hầu tử nói với lái xe, nhìn thấy Lam Thành không có phản đối lại nói: “Cạo gió với tắm hơi bù trừ làm giảm cảm mạo, giảm bớt áp lực mới có lợi. Vả lại, người khác không hiểu Đông Hiểu Hi, chẳng lẽ cậu cũng không biết sao? Có một số việc nhất thời không thể nóng lòng.”

Lam Thành nhắm mắt tịnh tâm, không phát biểu ý kiến gì. Hầu tử biết anh có thể nhận cái gì, không thể nhận cái gì, liền gọi điện thoại hẹn trước với chỗ tắm nước nóng, lại tự mình chủ trương hẹn một số bằng hữu họp mặt tại đó.

Bởi vì ở trước cửa nhà trẻ không nhìn thấy chú Lam, Trạ Trạ không thêm đòi mẹ dẫn nó đi ăn thịt bò nữa. Về nhà ăn xong cơm chiều, nó không làm nháo ngoan ngoãn để mẹ tắm ỳnh. Đông Hiểu Hi tự nhiên biết con có biểu hiện ngoan ngoãn như vậy nhất định có yêu cầu gì. Nhưng mà đợi hơn nửa ngày, Trạ Trạ cũng chỉ dùng tay nhỏ bé không ngừng nghịch trong nước, da teo cả lại vẫn không nói gì. Lại qua một hồi lâu, con đột nhiên hỏi “Mẹ, chú Lam ở nhà một mình có sợ hãi hay không?”

Đông Hiểu Hi khẽ run trong lòng, đứa trẻ nhỏ như vậy cũng có thể hiểu được sự tịch mịch của người lớn? Hay là con đã bắt đầu biết thương chú Lam của nó?

“Mẹ, chúng ta đi gặp chú Lam được không?”

Quả nhiên con đưa ra yêu cầu thực khó chiều, Đông Hiểu Hi vội vàng cự tuyệt: “Muộn rồi, chú Lam còn phải làm việc ở văn phòng, hơn nữa bên cạnh chú ấy còn có nhiều chú và dì khác nữa, sẽ không sợ hãi.”

“Mẹ, chú Lam không phải từng nói buổi tối công tác chỉ cần có Trạ Trạ và mẹ ở bên cạnh sao? Hôm nay sao lại ở cùng các chú và dì khác?”

“Có những việc cần nhiều người cùng hợp tác để hoàn thành. Chờ khi Trạ Trạ lớn sẽ biết.”

“Nếu khi Trạ Trạ lớn phải lo công tác, có phải chỉ còn lại một mình mẹ ở nhà?”

“... Không phải.” Đông Hiểu Hi hít hít cái mũi, nhin không nổi ôm cái đầu nhỏ ướt đầm của con và lòng, ôn nhu nói: “Chờ mai này Trạ Trạ trưởng thành, khi công tác, mẹ sẽ ở bên cạnh con được không?”

“Được ạ.” Trạ Trạ ngoan ngoãn dụi cái đầu ướt sũng trên vai mẹ, lại đưa ra yêu cầu thứ hai “Mẹ, một lát nữa chúng ta gọi điện thoại cho chú Lam đi, hỏi chút ngoan ngoãn ăn cơm không ...”

“Ừ, chờ Trạ Trạ tắm xong chúng ta sẽ gọi.” Đông tác vô cùng thân thiết của con làm cô nhớ tới Lam Thành, có đôi khi anh cũng như đứa trẻ nhỏ, vùi đầu trên hõm vai cô, khẽ dụi làm cho người ta không thể cự tuyệt yêu cầu.

Sau khi tắm xong, Đông Hiểu Hi lấy khăn tắm lớn bọc lấy con ôm đến trên giường, sau đó lấy điện thoại nhét vào trong tay con. Trạ Trạ một bên thuần thục nhấn tìm tên của chú Lam, một bên nở nụ cười trên cái miệng nhỏ nhắn, chỉ vậy mà đã có thể cười, nụ cười đơn giản đó lại như đâm vào tim của Đông Hiểu Hi đến đau đớn. Một lúc sau, cô nghe thấy giọng nói thất vọng của Trạ Trạ: “Chú Lam tắt điện thoại rồi.”

“... ”

Không hiểu sao Đông Hiểu Hi có chút không ngờ tới, trong lòng có cả, giác mất mát thậm chí sợ hãi, tựa như cô đi một mình trong bóng tối, đột nhiên quay người lại phát hiện người luôn luôn theo phía sau bảo hộ mình, giờ phút này không còn nữa. Cô thần thờ nhìn con, con cũng bất an nhìn cô, dường như chờ đợi mẹ inh một đáp án. Lúc này cô mới ý thức được từ khi Lam Thành đi vào cuộc sống của cô và con, chính cô đã vô tình mà cố ý đem gánh nặng đặt vào Lam Thành, để cho con ngày càng y lại vào anh. Hiện tại không còn có người làm cha ở bên cạnh, cô lại trở thành chỗ dựa duy nhất của con. Nghĩ vậy cô lập tức điều chỉnh tâm tình, một bên dùng khăn lau tóc cho con, một bên cười nói: “Điện thoại chú Lam có khả năng là hết pin, chờ chú ấy biết chúng ta gọi, nhất định sẽ gọi lại.”

“Vậy ... Nhưng điện thoại của mẹ có từng hết pin chưa?” Trạ Trạ ngoan cố nhìn mẹ đòi giải thích.

“Điện thoại của mẹ đôi khi cũng hết pin, nhưng lúc đó không cầm tới mà thôi.”

Hóa ra trên đời này câu nói ấm áp nhất lại là “Sẽ luôn để cho điện thoại khởi động cả 24 giờ.” Hơn nữa đối phương thật sự có thể làm được.

Đêm đã khuya, xuyên thấu qua cửa sổ, hào quang như ngọc của “Thành ánh sáng” vẫn thấy rõ như cũ. Đông Hiểu Hi dỗ con ngủ say, hôn nhẹ lên khuôn mặt phần nộn của con hai cái, một cái là cho chính mình, một cái khác là thay cho Lam Thành. Bởi vì không thể nói chuyện điện thoại với chú Lam, Trạ Trạ ngay cả trong mơ ngủ miệng cũng hơi lép nhép, làm người ta đau lòng lại khiến cảm thấy triu mến. Cô lại ngơ ngác nhìn một hồi mới xuống giường lấy máy tính, viết cho xong bản thảo phỏng vấn.

Đối với sự kiện ngoài ý muốn lần này, cô biết chính phủ có cái khó của chính phủ, doanh nghiệp cũng có cái khó của doanh nghiệp, nhưng là người trong ngành truyền thông nhắm tới dư luận cô cho rằng có chút thời điểm tất yếu cũng cần có trách nhiệm vì những người yếu thế mà tranh thủ lấy lại chút tôn nghiêm và quyền lợi cho họ. Mặt khác cô cho rằng Lam Thành có chút thay đổi, không phải là biến thành người tốt hay kẻ xấu, mà chính là hiện tại anh giống như một đứa trẻ phạm lỗi, cần nghiêm khắc cảnh cáo và nhắc nhở anh, người đàn ông nếu không cẩn thận sẽ không sửa chữa được sai lầm, giống như ba cô năm đó.

Viết xong bản thảo, cô lại đọc lại một lần, tuy rằng ngôn ngữ bên trong có chút sắc bén, nhưng không hề nêu đích danh công ty Lam Long và tên Lam Thành, chỉ là mượn lời nói chung về các tập đoàn và sự kiện

tạo thành bị kịch mà phản ánh sự thật tồn tại trong xã hội, cũng theo đó kêu gọi các ngành chức năng có liên quan cần có những quy định nghiêm ngặt hơn, thích hợp hơn để ủng hộ lợi ích cho những người yếu thế.

Khi cô mở hộp thư chuẩn bị gửi, mới phát hiện có một lời nhắn, là email của Hạng Hàn gửi cho cô, yêu cầu cô phải gửi bản thảo hôm nay đến hộp thư của anh ta ngay tối nay. Đông Hiểu Hi không suy nghĩ nhiều liền gửi mail, không lâu sau, đối phương lại có hồi đáp: “Còn chưa ngủ sao? Nếu không ngủ thì vào QQ đi, chúng ta thảo luận vài vấn đề về bản thảo.”

Dường như không thể thương lượng, Đông Hiểu Hi chuyển cửa sổ trên màn hình, QQ vừa mới login, đối phương liền khẩn cấp gửi tin nhắn: “Bản thảo này viết rất hàm súc, cần sửa chữa một chút.”

Đông Hiểu Hi: “Anh xem rồi chỉnh sửa, cứ dùng tên của tôi, và lại cũng không thể lệch khỏi quỹ đạo sự thật.”

Hạng Hàn: “Nói cho tôi một chút lí do.”

Đông Hiểu Hi: “Tôi không thể phủ nhận là vì Lam Thành, không nghĩ mình thương anh ấy quá sâu.”

Hạng Hàn: “Sao thế? Gần đây chuyện tình cảm hai người có vấn đề sao?”

Đông Hiểu Hi: “Không có gì, chỉ xảy ra vài việc, không biết nên xử lý thế nào.”

Hạng Hàn: “Không xử lý, là biện pháp xử lý tốt nhất.”

Đông Hiểu Hi gõ một icon ngủ ngon rồi log out, không xử lý là biện pháp xử lý tốt nhất? Nói thì dễ hơn làm. Nếu không có Trạ Trạ có lẽ tất cả mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều. Lúc cô vừa muốn cởi áo lên giường đi ngủ, không ngờ lại nhận được điện thoại của Lam Thành, cô đè thấp giọng, một lần nữa sửa chấn cho con, rồi lặng lẽ đi ra ngoài ban công.

Thành phố ban đêm có chút trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, giống như bầu trời đêm thừa thớt những ánh sao, hình như anh có uống chút rượu, cứ nghe thấy anh cố ý nén xuống chất giọng cho trầm ổn, Đông Hiểu Hi có thể nghe ra được một tia cảm xúc bất lực và ủy khuất khó che giấu nổi.

“Anh với Hầu Tử và vài người bạn đi tắm suối nước nóng, vừa mới phát hiện điện thoại hết pin.”

“Ừ.”

“Anh có mua cho Trạ Trạ đồ chơi và ít đồ ăn vặt, lát nữa đưa tới em đặt ở đầu giường con, để khi nó tỉnh lại biết chú Lam buổi tối có ghé quá, thăm nó ...”

“Được.”

“Muốn anh đi tới hay là nhờ lái xe đưa qua?”

“...” Đông Hiểu Hi ngẫm lại nói “Nhờ người lái xe một chuyến đi.” Thật ra là do cô lo lắng, sợ anh uống rượu lại lái xe. Mà dường như Lam Thành uống rượu say nên đầu óc cũng không linh động mà nghĩ tới điều cô la lắng, chỉ thản nhiên nói “Đã biết!” rồi đột nhiên cúp máy.

Không lâu sau, lái xe đem đồ chơi và đồ ăn vặt tới, Lam Thành dường như muốn mang cả siêu thị đến nhà của cô, có cảm giác những món đồ để chật cả căn phòng. Đông Hiểu Hi thật không ngờ Lam Thành lại mua hai con gấu bông to hơn một thước, một con màu trắng, một con màu cà phê. Dù Lam Thành không có nói thêm gì, nhưng Đông Hiểu Hi biết rõ một con là cho Trạ Trạ, con còn lại là dành cho cô. Cô suy nghĩ một hồi, ôm con gấu màu cà phê về phòng mình để lên giường, con gấu bông chiếm hơn cả nửa cái giường, cô đột nhiên hiểu ra dụng ý của Lam Thành, tâm tình ngoài muốn cười ra còn cảm thấy hơi bất đắc dĩ.

Chẳng lẽ anh không hiểu có những thứ không thể thay thế sao?

Cuối cùng, cô đem con gấu to màu trắng qua phòng con, trên giường ngủ màu xanh nhạt, thân hình con nhỏ bé gắt gao tựa vào con gấu lớn, cái đầu nhỏ dụi gần vào đầu con gấu lớn, hình ảnh hạnh phúc khiến người ta muốn rơi lệ.

Lúc này đây, cô nghĩ Lam Thành rất cuộc chỉ có thể dùng tâm của mình để ở bên cạnh hai mẹ con cô. (Kat: đau lòng quá các tình iu ơi)

40. Chương 40: Cướp Mắt Đứa Nhỏ?

“Mẹ, chú Lam có phải là đã quên mặt mũi của Trạ Trạ rồi hay không?”

“.....”

“Mẹ, chú Lam có phải là cũng đi sang Mĩ không cần chúng ta nữa hay không?”

“.....”

Trên đường đi nhà trẻ, Trạ Trạ vẫn không vui hỏi đến vấn đề về chú Lam của nó. Vài ngày nay, Lam Thành thủy chung tuân thủ hứa hẹn, không hề quấy rầy mẹ con cô, chỉ là Đông Hiểu Hi cho phép anh đưa chút đồ vật cho Trạ Trạ mà thôi. Lúc ban đầu, đứa nhỏ rất vui vẻ, nhưng ngày này qua ngày khác chỉ thấy đồ vật mà không thấy chú Lam đến, rốt cuộc cảm thấy mất mát, không được thỏa mãn.

Đông Hiểu Hi không biết trả lời con như thế nào, chỉ là ngồi xổm xuống, ôn nhu hỏi thằng nhỏ: “Trạ Trạ đi có mệt hay không, để ẹ bế Trạ Trạ được không?” Cô có chút gian nan ôm lấy con. Mùa hè trên thành phố T đã muốn đến sớm, cho dù là buổi sáng, nhưng ánh mặt trời cũng có vẻ phá lệ mà tỏa nhiệt. Đi được một lúc, trán Đông Hiểu Hi đã toát mồ hôi, cô vốn nghĩ mình cần bản có thể kiên cường giống như ngày xưa, nhưng khoảng thời gian này cùng Lam Thành bất hòa, trong lòng cô liền có một lỗ hổng mất mát cùng bất mãn. Cô thậm chí cảm thấy hình ảnh trong đầu ngày hôm đó đã dần mờ nhạt đi rồi, mà ôn nhu của Lam Thành, nhân nhượng của Lam Thành lại luôn rõ rệt ở trong đầu cô. Đoạn thời gian hạnh phúc kia làm cô mỗi ngày về nhà đều thoải mái, mỗi ngày không cần suy nghĩ buổi tối ăn cái gì, không cần lo lắng đồ ăn vật cho con có nên mua hay không, món đồ chơi này có nên đổi hay không, thậm chí cũng không cần nghĩ đến tối đồ con ngủ thế nào, ngày hôm sau cũng không phải vội vã rời giường vì muộn giờ. Bởi vì khoảng thời gian này cô còn chưa kịp suy nghĩ thì đã có người làm thay mọi việc ỉnh rồi. Người phụ nữ hạnh phúc chính là khi mệt mỏi, có một bờ vai để dựa vào.....

Miên man suy nghĩ trên đường đưa con đến nhà trẻ, lúc đang đi đến tòa soạn, cô lại ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Hầu tử. Vừa mới nhận điện thoại, bên tai liền truyền đến lời trách cứ không ngừng của đối phương: “Đông Hiểu Hi, theo lí thuyết mà nói, người ngoài như tôi không nên hỏi đến việc nhà của cô và Thành tử, về chuyện đứa nhỏ cô không muốn tôi nói, tôi cũng giữ lời không nói. Tôi vốn nghĩ hai người tách ra lâu như vậy, còn có thể sánh bước cùng nhau, loại duyên phận này ai cũng không thể chia rẽ, cho dù cãi nhau cũng chỉ là việc nhỏ. Nhưng cô cũng không khỏi quá nhẫn tâm đi, không làm cho Thành tử điều đứng, cô không cam tâm sao? Mấy năm nay, anh em chúng tôi có sóng to gió lớn gì là chưa từng trải qua đâu, chỉ là lần này Thành tử bị cô làm bị thương nặng nhất.....”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Trong đầu Đông Hiểu Hi lập tức hiện ra bản sơ thảo mình đã gửi cho Hạng Hàn kia.

“Đừng hỏi tôi, cô đi nhìn xem phụ san thương báo Thời Đại của mấy người hôm nay phát hành sẽ biết.”

Đông Hiểu Hi còn muốn nói nữa, thì Hầu tử đã không chút lưu tình mà ngắt điện thoại. Cô chờ không nổi, vội vàng tiến đến tòa soạn, nhanh chóng tìm phụ san phát hành hôm nay. Không khó nhìn ra Hạng Hàn đem in bài viết về tập đoàn Lam Long này làm trang bìa. Bìa đó chính là hình ảnh Lam Thành kiêu ngạo vội vàng rời đi hôm đó. Tây trang tối màu, cằm ngẩng cao, một bộ dạng không ai bì nổi, lại lộ ra vẻ mặt có vài phần đậm bạc xa cách, Đông Hiểu Hi nhớ tới ảnh chụp này cũng chính là mình chụp trong tình huống hỗn loạn ngày đó, lúc ấy cô còn đối với bộ ảnh này mê mẩn rất lâu, không nghĩ Hạng Hàn lại lấy chính những hình ảnh này để đặt ở chính trang bìa. Cô vội vàng lật xem nội dung bên trong, bài viết đúng là văn hay chữ tốt chiếm gần như toàn bộ trang báo, về nội dung văn vẻ cơ bản không có thay đổi, nhưng Hạng Hàn lại đem tập đoàn khuyết danh cô viết kia đổi thành tập đoàn Lam Long, hơn nữa lại đề tên tổng tài chính là Lam Thành, mà Đông Hiểu Hi vốn ngôn từ sắc bén, cho dù không ghi tên cô, Lam Thành cũng quá hiểu rõ ngữ khí của cô. Không khó tưởng tượng tâm tình Lam Thành khi đọc bài báo này, hẳn là từng câu từng chữ đều như mũi dao đâm vào tim mình vậy.

Đông Hiểu Hi cảm giác có chút vô lực, việc này cũng trách không được Hạng Hàn, dù gì tổng biên cũng không thể bỏ qua cơ hội ngàn vàng đưa tin kiểm lời thế này, hơn nữa làm tin tức cũng là thuộc phạm trù

trách nhiệm của bọn họ. Chỉ là bản thân mình nên làm thế nào mà đối mặt với Lam Thành đây? Cô ngo ngác đứng một bên nhìn người đi bộ vội vàng bước trên đường, nhìn mây trên bầu trời thong thả dạo chơi. Minh và Lam Thành vì cái gì lại đi đến kết cục này, cho dù lúc trước không trở lại thành phố T, cô cũng đã tưởng tượng đến vô số kết cục, nhưng còn chưa nghĩ tới sẽ có một ngày cô sẽ bán đứng anh như thế này, hơn nữa trong mắt Lam Thành, là cô liên hợp cùng một người đàn ông khác mà phản bội anh. Không biết hiện tại Lam Thành ra sao, cô hiểu rõ Lam Thành cho dù tuyệt vọng cũng sẽ không biểu lộ ra trước mặt người khác, chỉ có Hầu tử mấy người bọn họ có thể nhìn thấy cảm xúc yếu ớt tận đáy lòng của anh.

Cô đứng ở ven đường ngăn người không biết bao lâu, đột nhiên nhận được tin nhắn của Hạng Hàn: “Tin chắc là cô đã xem qua phụ san kia rồi. Tôi thực có lỗi, nhưng lại cũng vì bất đắc dĩ, đây chính là trách nhiệm nghĩa bất dung của chúng ta, hi vọng cô có thể hiểu được. Mặt khác, tôi nghĩ Lam Thành là người rộng lượng, sẽ không vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tình cảm của hai người.”

A, Đông Hiểu Hi nhìn điện thoại trong tay cười khổ, hay cho câu là người rộng lượng kia. Vậy nếu Lam Thành cứ để ý chuyện này, chẳng lẽ lại chứng minh anh chỉ là người keo kiệt tính toán chi li hay sao? Vì cái gì mà mọi người chỉ biết yêu cầu tiêu chuẩn cao với người khác như thế? Nghĩ vậy, cô lập tức trả lời tin nhắn của Hạng Hàn: “Hôm nay tôi không trở lại tòa soạn, chấm dứt nhiệm vụ phỏng vấn buổi sáng, tôi sẽ gửi bản thảo đến hòm thư của anh.”

Gửi tin nhắn xong, cô quyết đoán không thêm để ý đến hậu quả, tắt di động đi.

Phỏng vấn buổi sáng xong, Đông Hiểu Hi một mình bước đi không mục đích trên đường, đi ngang qua một shop trang phục cho nam, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cô liền bước vào. Bên trong đồ dùng, trang phục cho nam muôn màu muôn vẻ, cô nhân viên bán hàng cũng vô cùng gọi cảm nhiệt tình. Cô trực tiếp đi đến nơi bày ví da, lựa chọn lấy cái ví màu lục thịnh hành nhất năm nay, giá tiền phải nói là lớn nhất trong những khoản năm năm nay cô từng chi, nhưng cô cũng không chút do dự mà hướng đến nhân viên bán hàng bảo gói lại. Cô biết Lam Thành thích màu này, không có nguyên nhân, đơn giản là vì anh nhớ đến tình bạn cũ, trong nhiều vấn đề anh vốn luôn cố chấp không đổi.

Rời khỏi shop quần áo, không biết vì sao trong lòng rộng mở, thoải mái hơn rất nhiều. Nhìn đồng hồ, chuẩn bị đến nhà trẻ sớm một chút đón Trạ Trạ, nhờ con thay cô tổng tiền lễ vật này cho người ta, cho dù hôm nay không phải là ngày thích hợp cho lắm, nhưng cô tin tưởng Lam Thành biết là cô không phải đang nhận lỗi, mà là một loại hứa hẹn không nói thành lời.

Đến nhà trẻ, cô không tưởng tượng được lại xảy ra sự kiện khiến cô sợ ngây người. Thì ra con đã sớm bị Lam Thành đón đi rồi, trong trí nhớ của cô, Lam Thành cho đến bây giờ cũng không hề tự tiện chủ trương như thế. Cô lập tức liên tưởng đến bài viết sáng nay, chẳng lẽ anh vì trả thù nên muốn cướp đi Trạ Trạ bên người cô sao? Lấy địa vị xã hội và năng lực của Lam Thành hiện nay mà nói, nếu anh muốn cướp con đi nhất định có muôn ngàn phương pháp, thậm chí sẽ có vô số người tận lực giúp anh làm được việc này. Đông Hiểu Hi bị tư tưởng này của chính mình làm cho sợ đến toát mồ hôi lạnh, có lẽ đời này cái gì cô cũng đều có thể buông tay, chỉ riêng Trạ Trạ là cô không thể tách rời được. Nghĩ như thế, cô liền vội vàng chạy tới tập đoàn Lam Long.

Khi cô vọt vào văn phòng của Lam Thành, bên trong trống rỗng khiến lòng cô càng thêm khủng hoảng, cũng càng thêm chứng thật ý nghĩ trong đầu. Cô đột nhiên xoay người bất ngờ đụng vào Trương Khiết đang ôm đồng hồ văn kiện bước vào. Hai người còn chưa đứng vững, cô đã khẩn trương giữ chặt tay Trương Khiết, run run hỏi: “Con tôi đâu?”

“.....” Trương Khiết lơ đãng xoa nhẹ bả vai đau đớn vừa bị đụng vào, đang có chút sững sốt lại lập tức hiểu ý cô, cười cười trả lời: “Cô nói Trạ Trạ sao, đang ở phòng họp cùng Lam tổng, thẳng thớm thật đáng yêu, cũng rất ngoan.....”

Trương Khiết còn chưa nói xong, Đông Hiểu Hi đã hướng về phía thang máy chạy đi.

May mắn là đối với phòng họp của tập đoàn Lam Long, cô cũng không xa lạ, chưa đến mười phút cô đã đi đến cửa phòng họp. Cánh cửa khép hờ, bên trong truyền ra một loạt âm thanh thảo luận, cô chậm rãi đẩy cửa ra một chút tạo một khe hở, đập vào mắt đầu tiên chính là Lam Thành. Anh mặc áo sơ mi màu đen,

hơi nói lỏng cổ áo, một tay ôm trước ngực, tay kia thì chống cằm như đang suy nghĩ chuyện gì. Về mặt anh cũng không có gì khác biệt với thường ngày, vẫn là không buồn không giận như thế. Đông Hiểu Hi vội vàng dùng ánh mắt tiếp tục tìm tòi, ngay bên cạnh người Lam Thành, cô nhìn thấy thân hình nhỏ bé của Trạ Trạ đang ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia, bàn tay bé nhỏ đang cầm món đồ chơi, một tay khác không ngừng cầm lấy đồ ăn vặt trên bàn bỏ vào miệng, hơn nữa ghế da trong phòng họp rộng rãi vô cùng, Trạ Trạ lọt thỏm trong đó vô cùng thoải mái. Khuôn mặt nhỏ nhắn lúc thì như cười, một hồi lại nhũn mày suy tư, không khó đoán thằng nhỏ đang dùng máy tính của “chú Lam” mà xem hoạt hình.

Đông Hiểu Hi nhẹ nhàng thở ra một chút, lúc này mới phát hiện mình đã bị dọa đến toát mồ hôi lạnh. Cô không biết Lam Thành có thật sự vì giận cô mà đem con chiếm lấy hay không, chỉ có thể chờ cuộc họp kết thúc mới biết được đáp án. Đại khái khoảng một giờ trôi qua, cuộc họp buồn tẻ dai dẳng vẫn còn tiếp tục, đột nhiên bên trong truyền đến tiếng Trạ Trạ đột nhiên bật cười, cô vội nhìn xem, dường như Trạ Trạ ý thức được mình đã quấy rầy người khác, nên đang dùng bàn tay nhỏ nhắn che miệng lại, đôi mắt đen láy nháo nhác nhìn xung quanh, về mặt búng bình lại vô cùng đáng yêu. Cùng lúc đó, mọi người trong phòng họp dường như đều cúi đầu khẽ cười, ngay cả vị đang phát biểu kia cũng bị quấy nhiễu mà ngừng lại một chút, không biết làm sao đành cười cười. Giờ phút này, chỉ có Lam Thành không nhanh không chậm nâng tay lên, nhẹ nhàng phủ đầu con, tươi cười tràn đầy ý cưng chiều.

Đông Hiểu Hi nhất thời thất thần mất một lúc, cô đã nhìn thấy vô số thời khắc mê người của Lam Thành, lại duy nhất thời khắc này làm cho lòng cô vô cùng an bình, trong lúc nhất thời lại quên mất cả mong muốn ban đầu khi bước vào nơi này.

41. Chương 41: Đột Nhiên Tăng Ca

Tan họp, trong phòng chỉ còn lại ba người, Trạ Trạ ngồi xem phim hoạt hình, hoa tay múa chân kể cho Hàu Tử nghe nội dung, làm như người ta không ai hiểu phim hoạt hình, khiến cho Hàu Tử cười khanh khách. Lam Thành ngồi một bên, sắc mặt có chút mệt mỏi, ánh mắt bỗng dừng trên trang bìa tạp chí. Thật ra anh đã sớm nhìn thấy Đông Hiểu Hi đứng ngoài cửa, cũng biết cô đến vì mục đích gì, thậm chí anh còn có chút thấy vọng với cô. Nếu nói cô xuất phát từ trách nhiệm của một người phóng viên, cho dù cô nghiêm khắc nói về mình, mọi chuyện qua đi anh cũng chỉ cười trừ, nhưng cô không chỉ cùng Hạng Hàn công khai lên án anh, mà còn không tin tưởng anh, thế nên vừa thấy anh giữ con đã vội vàng đến chất vấn.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, ngay khi cô không biết nên đi vào hay đứng đó chờ, Trạ Trạ đột nhiên nhìn thấy mẹ, đôi bàn tay nhỏ bé mở ra hướng về phía cô, trong khoảnh khắc cô mỉm cười bước đến bên cạnh con. Ngay khi cô vừa vươn tay ôm lấy con, anh lại cố ý đem thằng bé ôm trong lòng đứng dậy. Động tác này vừa vừa vô ý lại vừa như cố ý, làm cho cô không thể chạm vào người thằng bé. Cô sững sờ nhìn xuống, anh cúi đầu hôn lên trán thằng bé, dịu dàng nói “Ngoan, để cho chú xem hoạt hình không hiểu dẫn con đi chơi nhé, để chú Lam và mẹ nói chuyện.”

“Con không thích.” Ngồi trong lòng chú Lam, Trạ Trạ khẽ di chuyển thân mình, tỏ vẻ không đồng ý “Chú Hàu không thích cười, mà lúc cười lại rất khó coi, con không muốn chơi cùng chú ấy.”

“.....”

Không khí trong phòng họp có chút căng thẳng, ngay trong nháy mắt, cả ba người đều bị lời nói vô tư làm bật cười. Hàu tử giả bộ tức giận, một tay ôm Trạ Trạ vào lòng tức giận nói “Thằng nhóc này, chưa lớn mà đã biết ghét bỏ người khác. Chú nói à biết, không được gọi chú là chú Hàu.”

“Nhưng mà, con nghe được có người gọi chú là Hàu tổng.”

Hàu tử bất đắc dĩ nhìn Lam Thành “Đúng là cha nào con nấy.” Nói xong anh khẽ dùng sức bế Trạ Trạ lên “Đi, tiểu tổng tài, chú mang con đi xem một vòng cơ nghiệp lớn của chúng ta, tương lai nơi này sẽ do con tiếp quản.”

“Con không thích, nơi này không có đồ chơi, cũng không có thú cưng, con không thích.” Trạ Trạ cựa quậy trên vai Hầu tử, nhưng không có ý chống cự. Đợi hai người đi ra ngoài cửa, Lam Thành không quên dặn “Đừng cho nó ăn bậy.”

“Biết rồi, so với đàn bà còn lè mề hơn.” Hầu tử bất mãn nói, một lớn một nhỏ vui đùa âm ỉ, dần dần đi xa. Lúc này cô mới quay đầu lại, chất vấn anh “Lam Thành, anh có ý gì?”

“Có ý gì?” Anh lạnh lùng nhìn cô, cúi đầu coi như không quan hệ gì, ngón tay dài loay hoay đặt cái bút cạnh máy tính.

“Anh không nói một lời liên tục đến nhà trẻ đưa Trạ Trạ đi, anh dựa vào cái gì hả?”

“Em thấy anh dựa vào cái gì?” Anh lại nhìn lên, ánh mắt vẫn lạnh lùng như vậy.

Trong lòng cô run lên, bực hơi thở như bị tắc lại, “Anh giả vờ ngốc, nhưng thật ra là không hề như vậy. Nhưng anh đừng nghĩ anh có tiền là muốn làm gì thì làm, trừ khi em chết đi, nếu không dù anh dùng cách gì cũng đừng mơ mang Trạ Trạ rời khỏi em.”

“Muốn làm gì thì làm? Cướp đi?” Anh nhìn cô không chớp mắt. Tuy đã sớm biết cô còn hiểu lầm anh, nhưng những lời do chính cô nói ra vẫn làm cho anh đau lòng. Sau đó, anh nhắm mắt, thản nhiên nói “Đồng Hiểu Hi, cho dù thế nào, chúng ta cũng từng là vợ chồng, cũng đã yêu nhau nhiều năm, cho dù em không hiểu anh, anh cũng hy vọng em đừng nghĩ anh như vậy.”

“Vậy anh đón Trạ Trạ, ít nhất cũng phải gọi điện cho em chứ.” Nhìn đến trong mắt anh có một tia âm ỉ. Cô có chút không đành lòng, ngữ khí cũng không mạnh bạo như lúc trước.

“Em tắt điện thoại.” Anh không nhìn cô, tiếp tục nói “Đang ngủ trưa, Trạ Trạ đột nhiên tỉnh dậy, khóc lóc âm ỉ, dù dỗ dành thế nào cũng không được, cô trông trẻ lo lắng thằng bé có phải là bị bệnh không, liền vội vàng gọi điện cho em, nhưng em tắt máy, gọi đến tòa soạn thì nói em đi phỏng vấn, mọi người mới nói là gọi cho anh.”

“.....”

Anh nhìn thấy khuôn mặt đầy lo lắng của cô, lại vội vàng trấn an “Anh đưa thằng bé đi bác sĩ rồi, bác sĩ nói là không có việc gì, có thể là gần đây bị chuyện bên ngoài làm ảnh hưởng. Mặt khác, phương thức em giáo dục thằng bé có vấn đề, dù sao nó cũng là con trai, không phải lúc nào cũng ôm, Trạ Trạ nhút nhát hơn những đứa trẻ cùng tuổi nhiều lắm.”

Cô nghe xong thì muốn cười, anh còn nghiêm túc thuyết giáo cô, dường như phương diện này anh đã từng trải qua.

Hai người im lặng một lúc, cô chỉ vào quyển tạp chí trên bàn nói “Tạp chí đưa tin, em không nghĩ sẽ như thế với tập đoàn của anh...”

“Không sao cả.” Anh mỉm cười một cách khinh bỉ, lại nói “Lời nói khó nghe hơn anh không phải là chưa từng nghe qua, khi tập đoàn Lam Long vừa thành lập được một năm đã chen chân vào top 50 xí nghiệp mạnh nhất cả nước, còn có người nói Lam Thành được như ngày nay là dựa vào sự thiên vị của một vị lãnh đạo nữ.”

Cô đương nhiên biết vị nữ lãnh đạo kia là Lâm Sương, cô vẫn không nói gì, chỉ tiếp tục nghe anh nói.

Giờ phút này, anh chuyển đề tài, cầm lấy từ tạp chí nghiêng đầu cẩn thận nhìn khuôn mặt mình trên ảnh bìa, lại cười “À, là em chụp? Anh đang nghĩ quả thật cố gắng của mình với Thời Đại Thương Báo thật không nhỏ. Trả một khoản lớn chi phí quảng cáo, được bọn họ giao ột người đẹp tài giỏi. Đương nhiên, Hạng tổng của các vị vẫn quả là một người biết tri ân, vẫn báo đáp một khuôn mặt đẹp trai trên trang bìa cho anh, hôm nay toàn bộ nhân lực của tập đoàn Lam Long tập trung để tiếp điện thoại cầu hôn, anh lo rằng có phải tập đoàn nên đổi dịch vụ, môi giới hôn nhân, mà cá nhân anh có nên đổi nghề.” Nói xong, anh vô tâm vô phẩy cười.

Tuy rằng việc này có chút buồn cười nhưng cô cũng không dám cười, cô biết đây không phải là điều anh muốn nói. Quả thật, trong nháy mắt anh không cười nữa, nói “Anh không biết người nhận tin của các em

có phải đều không có tính người không, nhưng là toàn soạn lớn, theo lý mà nói quả không nên làm như vậy, trừ khi bởi vì phụ nữ...” Cô sững sốt muốn giải thích ình thì anh lại không cho cô cơ hội mở miệng, tiếp tục nói “Mặc kệ mục đích của anh ta là gì, anh cũng chỉ muốn biết trong lòng em anh đã gây ra tội ác tày trời? Em cho rằng những lời văn kia của em là viết đúng quan điểm nhà báo sao?”

Anh dùng ánh mắt mang đầy khí thế bức người nhìn cô, Đông Hiểu Hi theo bản năng lui về phía sau một bước, lập tức giọng nói của anh cũng trở nên lạnh như băng “Cho dù theo lời em nói Lam Thành là một người không ra gì. Cũng không biết trong tương lai anh trở nên như thế nào, nhưng anh vĩnh viễn không vô tình với em và con, càng không thể hợp tác với người ngoài bán rẻ em. Em phải nhớ rõ. Trên đời này, người luôn che chở cho em chỉ có Lam Thành.”

Anh nói xong liền đi nhanh ra ngoài, Đông Hiểu Hi cũng đi theo sau. Trong lời nói của anh đều mang sự cường thế, lại mang theo sự oán hận, nhưng cô tuyệt đối không tức giận, lại càng không sợ hãi. Cô biết anh vốn là người lạnh lùng, trầm mặc, mà vừa rồi, anh nói những lời này đơn giản chỉ là tùy hứng, muốn cô sợ anh nổi giận mà thôi. Cô có chút buồn cười, vừa bước vào văn phòng tổng tài vừa mở di động ra, cùng với nhạc chuông thì di động đầy tin nhắn và cuộc gọi của Hạng Hàn. Cô vội vàng gọi điện về tòa soạn, Trương Tỷ nói cho cô biết chủ biên khẩn cấp yêu cầu biên tập viên của toàn soạn cho dù có lý do gì cũng phải có mặt ở tòa soạn trước sáu giờ để tăng ca.

Cô hạ máy, nhìn Lam Thành, hai người không hẹn mà cùng đối diện một hồi. Một lát sau anh nói “Không được đi.”

Cô bất đắc dĩ nhũn mày cười, ngữ khí trở nên ôn nhu “Đừng nhu vậy, em đi một lát thôi. Anh đưa Trạm Trạm đến cho bố mẹ em, ngày hôm qua họ còn nói nhớ cháu.” Nói xong cô không chờ anh đồng ý, liền đi ra ngoài. Phía sau truyền đến giọng nói nửa như uy hiếp, nửa như làm nũng của anh “Em ra khỏi cánh cửa này, về sau cũng đừng đến gặp con.”

Cô dừng bước, quay đầu trừng mắt nhìn anh, cũng uy hiếp anh “Trông con của em tử tế, có sơ suất gì em lột da anh.”

“Em không lo nhìn con sao?”

“Quên đi, thằng nhóc đó bám anh đến muốn đòi mạng, em đi nhanh rồi về nhanh.”

“.....”

Anh nhìn không thôi bóng dáng cô, bỗng xuất hiện cảm giác không nói ra được. Rõ ràng lúc sáng khi nhìn thấy tin tức này anh đã thấy rất tức giận, nhưng đến khi gặp cô lại thật sự không thể nổi giận với vô. Khi người đàn ông kia muốn cô tăng ca, trong lòng anh lại xuất hiện cảm giác bối rối chưa từng có, sự tự tin cũng biến mất. Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô yên tâm giao con cho anh, trong lòng lại có cảm giác an ủi.

Cuối cùng cô cũng đã về đến tòa soạn, khi đi đến bàn làm việc của mình, cô phát hiện không khí xung quanh không bình thường. Cô không biết xảy ra chuyện gì liền lặng lẽ về chỗ ngồi, quay đầu hỏi Trương tỷ “Có chuyện gì vậy?”

“Không biết, mọi việc vẫn bình thường mà.”

“.....”

Cô không nói gì nữa, cúi đầu mở túi ra lấy bài phỏng vấn, chuẩn bị mang bản thảo đi nộp. Ngay lúc cô bỏ đồ ra, không cẩn thận làm rơi cái ví da mới mua cho Lam Thành ra đất, cô xoay người nhặt lên, lại đem nó ra xem xét tỉ mỉ một lần, nghĩ đến bộ dạng vui vẻ như đứa trẻ của anh khi nhận được quà, trên khuôn mặt liền xuất hiện nụ cười.

“Tặng ai? Cái này thật đắt nha, em cũng thật hào phóng.” Trương tỷ không biết từ lúc nào thì quay sang hỏi.

Cô xấu hổ không cười nữa, đem ví da cất đi, có chút bướng bỉnh nói, “Bí mật.”

“Nhìn em thần bí như vật nhất định là tặng bạn trai rồi? Nhưng cái ví này nhìn quen mắt, hình như ông chủ của chúng ta cũng dùng loại này, nhãn hiệu, kiểu dáng cũng không khác lắm.”

“Ừ” Cô thuận miệng nói.

Nộp bản thảo rồi cô mới phát hiện ra hai giờ đã trôi quá. Cả ngày chưa có cái gì vào bụng khiến cô đột nhiên cảm thấy không thoải mái, cô cầm lấy cái ly muốn đến phòng uống nước, đột nhiên nhìn thấy biểu tượng QQ của Hạng Hàn bắt đầu nhấp nháy. Trong nháy mắt cô bị kìm hãm, lập tức tin tức hiện ra, trên đó nói “Hôm nay con tôi sẽ đi, bị mẹ nó đưa sang Australia, tâm tình thật buồn.”

.....

Cô có chút khốn đốn, cô biết Lam Thành và Hạng Hàn là hai dạng đàn ông khác nhau. Lam Thành là dạng đàn ông không dễ trải lòng cho người khác, dù là chuyện gì cũng tự mình chống đỡ. Mà Hạng Hàn lại hay tìm cô để tâm sự chuyện vợ trước và con, cô cảm thấy có lẽ vì hai người đã từng ly hôn, cũng đều là cha mẹ cả, cho nên có nhiều điểm giống nhau. Nhưng đến giờ phút này, cô đột nhiên lại nhớ đến lời Lam Thành nói, ý thức được Hạng Hàn luôn cố ý đem sự yếu đuối của bản thân thể hiện với cô.

42. Chương 42: Điều Là Trả Nợ

Đông Hiểu Hi bất an nhìn đồng hồ, cũng nhìn người đàn ông đối diện đang một chén lại một chén uống vào.

Cả bữa cơm tối nay từ tám giờ đến tận mười giờ, suốt hai tiếng đồng hồ, cô cũng không nói được mấy tiếng, cũng không yên lòng được một phút. Thật ra ngay từ lúc Hạng Hàn mở miệng lúc tối, cô đã muốn cự tuyệt lời mời của anh, nhưng cuối cùng vẫn lại mềm lòng. Bởi vì cô nhìn thấy trước mặt mình không phải là một người đàn ông thất tình, thất nghiệp mà là một người cha mất đi quyền giám hộ con mình, thậm chí mất đi quyền đến thăm con. Thật ra tình thương của người cha là một loại tình cảm rất sâu sắc, thâm trầm, nó không giống như tình thương của người mẹ, có thể tùy lúc mà dùng ngôn ngữ để biểu đạt, có thể nói cho con mình biết là mẹ yêu con biết bao nhiêu. Tình thương của người cha là một loại tình cảm lắng đọng lại trong lòng, rất sâu đậm. Hơn nữa loại yêu thương này, không phải là lúc nào cũng khoái hoạt, có đôi khi cũng có điều bất đắc dĩ, thậm chí bị ai.....

Đêm đã khuya, Hạng Hàn rốt cục cũng không thắng được rượu mà chịu trận gục xuống, ngủ say. Ngoài cửa sổ là bầu trời đêm tĩnh lặng, mà trong cửa sổ này, anh lại say rượu gục xuống, khuôn mặt bị mặt bàn lạnh như băng đè ép có chút biến dạng.

Giờ phút này anh ta cô độc, lẻ loi có ai đau xót?

Đông Hiểu Hi suy tư chút nữa vì hình ảnh trước mắt mà rơi lệ. Đương nhiên cô cảm thấy khổ sở cũng không phải là chỉ vì bộ dạng thất hồn lạc phách bây giờ của Hạng Hàn, mà là cô cũng nghĩ đến Lam Thành, nghĩ đến anh có phải ban đêm cũng đã từng như thế này, cũng một mình ngồi uống rượu, nhớ đến cô cùng thằng nhỏ hay không? Khi thật có đôi khi đàn ông thoát nhìn bề ngoài rất kiên cường, nhưng kiên định của bọn họ phần nhiều là muốn phụ nữ an tâm, nếu không ý chí bọn họ cũng sẽ dần dần mà bạc nhược, cũng sẽ bất tri bất giác mà sa sút tinh thần thôi. Trong khoảng thời gian này, cô chính mắt nhìn thấy quá trình gian nan của Lam Thành từ vị trí “chú Lam” mà hoá chuyển thành “ba ba”, thậm chí còn mang theo chút hèn mọn, càng ngày anh cùng Trạ Trạ càng ở chung nhiều, càng ngày mặt yếu ớt của anh càng dễ dàng biểu hiện ra ngoài, Đông Hiểu Hi có cảm giác, anh ngay cả che dấu cũng không buồn che dấu nữa, hoặc là đã không thể che dấu nữa rồi.

Cô bước vòng qua bàn, vỗ vỗ vai Hạng Hàn, không thấy có phản ứng gì. Người này trước khi say thì nói cực kì nhiều, khi say rượu rồi thì hạnh kiểm lại tốt kinh người thế này, một động tĩnh cũng không. Đông Hiểu Hi gọi điện ột đồng nghiệp nam ở tòa soạn báo, cô không kịp lo lắng xem mình có làm phiền người ta không nữa, dù sao thì đối mặt với Hạng Hàn say như vậy cô cũng bó tay. Hai người là cộng sự cũng được một

thời gian, thậm chí ở một số phương diện trong công việc còn có chút ăn ý với nhau, anh ta cũng coi như là người đàn ông mà Đông Hiểu Hi kết giao nhiều nhất ngoại trừ Lam Thành, đối với anh, cô không cảm thấy có gì quá phiền phức, nhưng cũng không phải có hảo cảm đặc biệt, chỉ là bình thường mà thôi. Ngẫu nhiên, bọn họ cũng coi như một đôi bạn chơi thân đi. Có một khoảng thời gian, ở tòa soạn cũng truyền ra một ít lời đồn về hai người bọn họ, cô vốn vẫn cảm thấy không thẹn với lương tâm mình nên cũng chẳng để tâm đến nhiều. Hôm nay, Lam Thành ở trước mặt cô đã ghen không thêm che giấu, cô cảm thấy mình vẫn có tự do giao tiếp với người khác giới chứ, nếu Lam Thành đối với cô ngay cả điểm tín nhiệm ấy cũng không có, thì thật uổng phí nhiều năm như vậy, cô một mình nuôi con, vì anh mà chờ đợi.

Đưa Hạng Hàn về nhà xong, Đông Hiểu Hi trở lại nhà cha mẹ thì đã mười một rưỡi đêm rồi, nhưng làm người ta bất ngờ nhất là xe Lam Thành lại đỗ ở dưới lầu, trong xe tối đen như mực. Cô cẩn thận bước đến gần vỏ vỏ cửa kính xe, không thấy có động tĩnh gì. Lại dùng sức, vỗ mạnh tiếp, một hồi chuông báo động vang lên trong không gian im lặng, lúc này cô mới xác định trong xe không có người. Đông Hiểu Hi lại ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ nhà mình, bên trong đèn đuốc vẫn sáng ngời, trong lòng chợt có chút rung động.

Nhẹ nhàng bước lên lầu, cô tự mình lấy chìa khóa mở cửa, quả nhiên từ phòng khách bay ra mùi rượu và mùi thức ăn, đồng thời là tiếng ba cô đang nói.

“Thành tử, ta vốn không phải ủng hộ chuyện uống bia rượu quá nhiều, nhưng hôm nay thật sự cao hứng. Ta đối với con không có yêu cầu gì khác, chỉ cần đối xử với con gái và cháu ngoại ta thật tốt là được. Tiền đồ lớn nhất đối với một người đàn ông chính là, thà để bản thân mình cực khổ đến chết, cũng muốn làm cho vợ con mình hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp nhất có thể. Cái tốt đẹp nhất này không nhất định phải là vinh hoa phú quý, mà chính là phần khởi, hạnh phúc, thư thái Đừng làm cho con gái yêu của ta phải khóc nữa, nghe không?”

“Ba, con đã biết.”

“Biết cái rắm ấy, đã trẻ thế này rồi còn để cho vợ mình ra ngoài tăng ca, vì người đàn ông khác mà bán mạng, cậu vẫn còn là đàn ông sao?”

Đông Hiểu Hi không hiểu sao lại cảm thấy lời nói này của ba như là đã quyết định rồi, hai người hẳn là đã uống không ít. Cô cười cười đi vào phòng, vừa vặn nhìn thấy Lam Thành đứng lên, nghiêm trang nói với ba cô: “Ba, con bây giờ phải đi đón tiểu Hi, đón không được, con cũng không làm đàn ông nữa.”

“Phốc.....” Đông Hiểu Hi nhin không được mà bật cười, đây mà là Lam tổng ương ngành, đường hoàng thường ngày sao, rõ ràng là đứa nhỏ bốc đồng ở trước mặt người trên thì đúng hơn. Cô cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Lam Thành ở trước mặt ba mình mà thả lỏng như thế.

Ánh sáng từ bóng đèn chiếu lên khuôn mặt Lam Thành, vẫn là bình tĩnh như nước, chỉ có cặp mắt như đang phủ lớp sương mù mỏng manh kia là cho thấy anh đã uống không ít rượu. Không biết là do tác dụng của cồn, hay là vì bây giờ cô đang đứng trước mặt anh, mà khuôn mặt Lam Thành lại dần dần lộ ra vẻ ôn nhu trìu mến, làm cho Đông Hiểu Hi xấu hổ vô cùng. Ở trước mặt ba cô thế này mà anh lại lộ liễu nhìn cô không chớp mắt như vậy.

Cô thoáng cúi đầu, so với khi mới bước vào cửa thì lại càng bình tĩnh thêm, hỏi: “Trạm Trạm đâu rồi?”

“Ngủ.” Lam Thành vẫn ngây ngốc nhìn cô, bàn tay chỉ chỉ vào phòng ngủ, trên môi bắt giắc nở nụ cười.

“Uống ít thôi.” Cô tiện tay để túi xách xuống sofa, vô cùng tiêu sái đi đến bên cạnh Lam Thành ngồi một chút. Có lẽ là rượu nồng mà tình cũng nồng, hai người họ bất kể là đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà giờ phút này đây, một động tác tùy ý tự nhiên cũng khiến cho họ không còn ghi hận trong lòng. Lam Thành thậm chí xem nhẹ chuyện khi người phụ nữ này đòi đi tăng ca, chính anh đã điên cuồng ghen tuông thế nào. Giờ đây, chỉ cảm thấy mình đã có chút say, không rõ là vì uống rượu hay là vì hương thơm từ trên người cô truyền đến nữa? Anh mỉm cười, ngoan ngoãn buông chén rượu trên tay, lại rước lấy sự bất mãn của Đông Vượng Lương.

“Nha đầu, con từ lúc vào nhà đến bây giờ, không có một câu là quan tâm đến ba của con.”

“.....”

Hai người không nói gì chỉ cười cười, lại nghe Đông Vạn Lương uy nghiêm ra lệnh: “Thành tử, chén rượu hôm nay nhất định phải uống. Hôm nay, lời nói của vợ có thể không nghe, nhưng về sau nhất định phải nghe.”

Lam Thành không ngừng gật gật đầu, lại lần nữa cầm chén rượu lên, ngửa cổ uống cạn.

.....

Đông Hiểu Hi tươi cười, mặc kệ hai người họ mà đi vào phòng ngủ. Dưới ánh đèn mờ nhạt, mẹ cô đang cầm chiếc quạt nhỏ, nhẹ nhàng ngồi bên quạt cho Trạ Trạ. Trạ Trạ cũng đã ngủ rồi, lông mi thẳng nhỏ thật dài có chút lay động trên khuôn mặt trắng nõn, một bàn tay để qua đỉnh đầu, tay kia nắm lấy áo bà ngoại, ngay cả cái miệng nhỏ nhắn cũng cong lên thành nụ cười. Có lẽ vì hôm nay có chú Lam, nên phá lệ, ngay cả khi ngủ cũng thấy ngọt ngào.

Đông Hiểu Hi bước đến cầm chiếc quạt trên tay mẹ, ngồi xuống hỏi: “Sao lại không bật điều hòa vậy ạ, như này thật nóng.”

“Lam Thành nói khi này tắt Trạ Trạ có hắt xì một cái, không cho bật điều hòa.”

“Người gì thế chứ, trong mắt chỉ có con của anh, muốn để người khác nóng chết à.” Chính cô cũng không nghĩ câu “con của anh” lại dễ gọi như vậy.

“Con ngại nóng thì sang phòng khác, phòng trẻ nhỏ vốn không nên bật điều hòa.” Trần Thanh Hoa lấy lại chiếc quạt trong tay con gái, vừa quạt tiếp cho Trạ Trạ vừa nói: “Lam Thành là người cha tốt khó kiếm đấy, vừa vào cửa đã cùng chơi đùa với thằng nhỏ, lúc tắm cho Trạ Trạ xong cứ tự mình ôm lấy nó, làm cho áo sơ mi cũng bị ướt hết, cũng chẳng hề để ý, chẳng thêm xấu hổ, trực tiếp cởi ra lau cho thằng nhỏ. Các con cũng thật là, đến bây giờ Trạ Trạ vẫn còn một câu lại một câu gọi chú Lam, khi nào thì con định để cho thằng nhỏ gọi một tiếng ba đây?”

“Không phải nói gọi ba là gọi được ngay, cũng phải cho thằng nhỏ một quá trình tiếp nhận đã.”

“Mẹ thấy con ép buộc cũng đủ rồi đấy, Lam Thành bây giờ đã là người đàn ông chín chắn, ưu điểm vốn nhiều hơn nhược điểm, con còn quạt cường như thế, chỉ sợ sớm hay muộn cũng bị người phụ nữ khác cướp đi mất, đến lúc đó mẹ chờ xem con khóc lóc thế nào đây. Con có thể không sao đi, nhưng thật đáng thương cho cháu ngoại của mẹ.” Trần Thanh Hoa nói xong, lấy chăn mỏng phủ lên người Trạ Trạ. Đây cũng là chăn Lam Thành ra ngoài mua cho Trạ Trạ, thằng bé này chỉ biết thương con quá mà không biết nên làm thế nào cho đúng, giữa trời nóng lại mua chăn đệm dày đủ cho Trạ Trạ, nói là sợ mùa đông lạnh. Xem ra bên người đứa nhỏ, dù là cha hay mẹ cũng không thể thiếu. Bà cùng chồng cũng đã nói chuyện này rất nhiều lần, quyết tâm dù thế nào cũng không thể lại để cho hai vợ chồng tiểu Hi có mẫu thuẫn hay chướng ngại gì nữa, đối với chuyện li hôn của hai chúng nó trước đây, bậc làm cha mẹ như họ cũng không phải là không có trách nhiệm.

Không biết Lam Thành đã đến gần phòng từ lúc nào, Trần Thanh Hoa bèn đứng lên đưa cái quạt cho con gái, rồi lặng lẽ bước ra ngoài.

Chiếc giường bỗng nhiên lún xuống một chút, hơi thở nồng đậm mùi rượu phả lên cổ Đông Hiểu Hi. Lam Thành đặt cằm lên bả vai cô, hai người vẫn trầm mặc, chỉ có tiếng hít thở trong không gian im lặng.

Hồi lâu, Đông Hiểu Hi mới giật bả vai đau nhức ra, nhẹ giọng hỏi anh: “Anh ngủ sao?”

“Không.” Lam Thành dịch người một chút, tiếp tục đặt cằm lên vai cô: “Nhìn con ngủ.”

“Tối nay anh ngủ lại đây hay là lại về.”

“Anh về.” Lam Thành nói xong, nhấc đầu khỏi vai cô, lại giải thích tiếp: “Ở đây phòng ít quá, với quan hệ của hai đứa mình bây giờ, anh ở lại không thích hợp. Chờ “tiểu khu Thành ánh sáng” hoàn thành, anh sẽ mời ba mẹ đến cùng, như vậy mọi người cùng ở một nhà với nhau, Trạ Trạ cũng sẽ vui về.”

“Anh tưởng tượng đi, dù sao em với con cũng đều không đi đâu hết.”

Nhìn hai má trắng nõn của cô, lại vẽ mặt cố ý chọc giận anh kia, Lam Thành liền cười, nâng tay lên xoa xoa mái tóc hỗn độn của cô: “Em mà không nuôi cho tóc dài ra, anh còn chưa nghĩ sẽ lấy em vào cửa đâu.”

Nói xong, anh đứng lên định hôn lên mặt con một cái, bị Đông Hiểu Hi đẩy ra.

“Không được mang theo mùi rượu tiếp cận con em, lại dạy hư nó thành con sâu rượu nhỏ.”

“.....” Lam Thành sững sốt nâng môi lên, lại tiếp tục cười: “Anh còn chưa hỏi em đâu, về muộn như vậy còn mang theo mùi rượu. Em là đi tặng ca? Hay là cơm no rượu say thế?”

“Là em tự nguyện muốn. Hiện tại em là người độc thân, anh không có quyền lợi quản thúc em.”

“Độc thân? Em là bà mẹ độc thân đó.” Lam Thành không cho là đúng mà nhắc nhở cô: “Sớm muộn gì anh cũng sẽ một lần nữa lấy lại quyền lợi mà quản thúc em.”

.....

Tiến Lam Thành khỏi cửa, Đông Hiểu Hi trở lại cửa sổ nhìn ánh đèn đường chiếu lên thân ảnh kia, anh cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, đột nhiên trong lòng cô tràn lên cảm giác chua xót. Vinh hoa phú quý cũng tốt, phân tranh mâu thuẫn cũng tốt, kì thật đều là hư vô, con người trên đời này có thể hoàn toàn vô lo, khoái hoạt lại có bao nhiêu người? Cô và Lam Thành rốt cuộc là yêu nhau, nên cho dù tách ra nhiều năm như vậy, cái loại động tâm mỗi khi đối diện nhau này vẫn chưa từng thay đổi.

Lam Thành quả thực là đã uống rất nhiều, ngay cả bước đi cũng có chút trôi nổi. Mấy năm nay, đủ loại tư vị say rượu anh đều đã trải qua, ngoài việc đau lòng chính là thân thể càng khó chịu. Mà hôm nay, là lần đầu tiên anh say mà cảm thấy hạnh phúc như vậy. Thật ra lúc tiểu Hi rời khỏi phòng khách, anh đã nhìn đến túi xách của cô đặt trên sofa, có lẽ là do chưa kéo hết khóa nên túi mở rộng ra, bên trong lộ ra một chiếc hộp nhãn hiệu rất quen thuộc với anh. Anh tò mò cầm lên, mở ra mới biết là một chiếc ví màu xanh thẫm, màu sắc giống với chiếc ví năm năm trước cô mua cho anh, là màu mà anh thích nhất. Anh biết, cái ví này giá trị không nhỏ, đối với quan niệm của Hiểu Hi bây giờ có thể nói mua nó là hoang phí, ngay cả đồ trang điểm cô dùng cũng đều là loại bình thường thậm chí giá rẻ, cũng chỉ khi mua đồ cho Trầm Trầm cô mới không hề so đo giá cả mà thôi. Lúc ấy trong lòng Lam Thành thấy ấm áp vô cùng, cảm giác được người ta yêu thương từ lâu rồi nay đã trở lại trong tim lần nữa.

Lúc này đây, anh nhìn lên người phụ nữ nhỏ bé trên ô cửa sổ, một loại cảm động khó nói thành lời trào lên trong lòng. Anh đương nhiên biết cô là luyện tiếu anh, cũng là sợ anh say rượu quá mà không đi nổi. Anh hướng lên cửa sổ mà nở nụ cười, rồi quay đầu bước đến xe mình, dưới ánh trăng sáng, dưới ánh đèn đường, anh thấy lòng mình rộng mở. Bên tai vẫn quanh quẩn lời nói của Đông Vạn Lương: “Làm người là đã đeo nợ nần trên đời này vào mình rồi, con người ta có đôi khi còn sống cũng là cả một quá trình trả nợ, trả xong rồi thì thoải mái tiêu sái, nếu còn chưa trả hết, thì có thể là kiếp sau, rồi kiếp sau nữa vẫn phải tiếp tục gồng mình mà tiếp tục.”

43. Chương 43: Là Chiếc Bóp Da

Buổi chiều ngày hôm sau, Lam Thành sớm an bài xong công việc, đi cắt tóc, lại mua cho Trầm Trầm món đồ chơi mới nhất. Xe đi ngang qua một cửa hàng bán hoa, anh ngừng lại, có lẽ vào một ngày trời đẹp không gợn mây thế này, còn có ánh sáng chói mắt, trong tay cũng nên có bó hoa tươi khi đến đó mới đúng. Nghĩ vậy anh không chút do dự bước vào cửa hàng bán hoa.

“Tiên sinh muốn chọn hoa tặng bạn gái sao?” Cô gái bán hoa ở trong không gian nhỏ hẹp tràn ngập mùi hoa, cười sáng lạn như ánh mặt trời, làm cho người ta cảm thấy phụ nữ vốn nên có hoa tươi bên cạnh.

Lam Thành không nói gì, dường như bị đủ loại màu sắc của hoa ở trước mắt làm cho hôn mê. Trong trí nhớ của anh, một lần cũng chưa từng tặng hoa cho Đông Hiểu Hi, không phải là anh không biết lãng mạn, chẳng qua là cảm thấy hoa tươi là một loại vật phẩm không đáng tin nhiệm. Tựa như một tác phẩm thiết kế hoàn mỹ lại không thể xây dựng ở trên cát đất, mà một kiến trúc không có nền móng bền chắc vĩnh viễn đều là hư vô.

Nhưng mà giờ phút này khi nhìn đến khuôn mặt tươi cười của cô gái bán hoa, anh mới đột nhiên phác giác, tuổi xuân của người con gái thật vội vàng, không có bao nhiêu năm tháng có thể thật sự có được sự lãng mạn, mà người phụ nữ của anh lại đem thời kỳ tươi đẹp nhất của mình cho anh và đứa nhỏ của bọn họ. Là đàn ông, anh cảm thấy bản thân mình đã mắc nợ cô thật sự là nhiều lắm.

Cuối cùng anh chọn một bó hoa hồng màu hồng nhạt, tựa như lúc ban đầu bọn họ gặp nhau không có gì đặc biệt, cũng không có tình cảm oanh oanh liệt liệt, tất cả đều tự nhiên mà thành.

Cầm nó đi ra cửa hàng bán hoa, Lam Thành thế này mới chân chính cảm giác có nơi nào đó không ổn. Anh phát hiện tất cả người qua đường đều đang nhìn anh, nhìn bó hoa hồng trong tay anh. Quả nhiên hoa tươi là thứ quá mức rêu rao, không dễ dàng đưa cũng không dễ dàng giữ. Anh vội vàng chui vào xe, tốc độ rời đi giống như là đang đi cướp, nhưng loại tâm tình làm cướp này lại cực kỳ sung sướng, trong lòng đang nghĩ lần tới nên tặng cô ấy loại hoa nào, có màu sắc gì.

Đến gần nhà trẻ, từ xa anh liền nhìn thấy một chiếc X5 màu trắng bên cạnh là Đông Hiểu Hi và hình dáng nhỏ nhỏ của Trạ Trạ. Có lẽ do xe của mình đều là màu đen, Trạ Trạ đang tò mò vuốt ve chiếc X5 màu trắng, điều này làm cho anh nhớ tới con mình thích nhất là xe. Anh cười đem xe dừng ở bên đường, nhìn thoáng qua bó hoa hồng hồng nhạt, nghĩ khi cô ấy nhìn thấy sẽ có bộ dáng gì, bất tri bất giác trên mặt nở nụ cười.

Đợi khi anh cầm món đồ chơi hướng tới chỗ họ, một người đàn ông trong tay đưa kem vội vàng đi qua “Chỗ này kem ăn ngon như vậy sao? Sắp hàng dài như vậy”

Nam nhân kia một bên đưa kem cho Trạ Trạ, một bên thông thả dứt bốp da vào túi quần.

Hình ảnh chiếc bốp da ở trong mắt Lam Thành chậm rãi mở rộng, anh rõ ràng nhận ra màu sắc ấy, giống như cái đã nhìn thấy ở trong túi Đông Hiểu Hi đem qua, mà người đàn ông kia lại là Hạng Hàn.

“Ăn ngon, không tin chú lại mua một cái, cùng Trạ Trạ ăn”

“Có vẻ thích ăn vặt nhỉ, sao cháu không mua một cái cho chú ăn?”

Đông Hiểu Hi nhìn Hạng Hàn cười, đây là nụ cười đẹp nhất của cô trong khoảng thời gian từ lúc trở về tới giờ mà Lam Thành nhìn thấy. Vẻ đẹp này giống như khi ánh nắng chiếu vào hồ nước trong buổi trời chiều, lại bị một viên đá phản chiếu, phát tán hấp dẫn. Lam Thành trong lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, anh dừng lại bước chân, hình ảnh trước mắt mờ ảo hư vô. Anh chỉ nhìn thấy Hạng Hàn mặc quần màu trắng giống Đông Hiểu Hi, ngay cả Trạ Trạ cũng mặc một chiếc quần nhỏ màu trắng, cầm trong tay cây kem đang chảy nước lung tung, tay còn chỉ qua chỉ lại, đang cùng chú Hạng Hàn nói về nhà trẻ của nó.

Ba người đều đang cười, nụ cười ấm áp tự nhiên như vậy . . .

Hình ảnh tốt đẹp như vậy, lại chỉ có anh một mình ở bên ngoài. Lam Thành đột nhiên cảm giác một có một chỗ nào đó trong cơ thể đang vang lên tiếng rầm rầm vỡ vụn, bất ngờ đến mức không kịp phòng ngự. Anh ngờ ngác đứng thẳng, tựa như đứng ở chiến trường không có khói thuốc súng, chính mình đã dùng hết toàn bộ năng lượng nhưng lại đổi lấy sự thất bại, mà lúc này đây anh thua trận chính là hoàn toàn thua bản thân mình. Vợ, con, còn có tất cả hy vọng. Thế giới của anh trở nên tối tăm, ba hình bóng màu trắng là màu sắc duy nhất trong bóng đêm, thật hư ảo, thật châm chọc. Anh không biết chính mình đã di chuyển như thế nào, ngay cả món đồ chơi mua cho con cũng không biết tại sao lại như vậy, là anh ném xuống hay là tự nhiên trong tay anh rơi ra, tất cả anh đã không nhớ rõ ... Anh thậm nghĩ rời đi thật mau, anh không thể để gã đàn ông đó sau khi hưởng lợi lại còn nhìn thấy anh chật vật, cười nhìn anh thảm bại.

“Chú Lam, chú Lam . . .”

Thanh âm phía sau thực xa vời, anh tưởng chính mình nghe lầm. Ngay tại đêm qua, anh còn để cô ấy dựa vai mình, nhìn con ngủ ngọt ngào, nhưng giờ phút này nhận ra hóa ra là chính mình tự đa tình. Khó trách đêm qua cô ấy toàn thân như say men, tựa như một tiểu cô nương trong mối tình đầu, thì ra tất cả cũng không phải là vì anh ...

Chiếc xe màu đen vẽ một đường cong mạnh mẽ, tăng ga chạy nhanh ra ngoài, xuýt nữa đụng vào người qua đường bên cạnh.

Trạm Trạm một bên gọi chú Lam, một bên đuổi theo chiếc xe điên cuồng kia. Chú Lam của anh chưa từng quay lưng lại với nó, ngoại trừ mẹ ra, chú là người đối với nó tốt nhất. Nhưng mà hôm nay chú Lam đi quá nhanh, nó lớn tiếng gọi anh cũng không có quay đầu. Có phải chú Lam chú nhìn thấy nó ăn kem người khác mua liền cảm thấy không vui? Nó ném kem trên tay xuống, chạy chạy lại vấp phải món đồ chơi làm ngã, ngãng đầu, xe của chú Lam đã không còn thấy . . .

Trạm Trạm oa một tiếng khóc lớn, không biết là tại chú Lam đi rồi, hay là tại té đau.

Đông Hiểu Hi ngay khi Trạm Trạm kêu chú Lam trong nháy mắt, liền thấy Lam Thành vứt bỏ món đồ chơi của đứa nhỏ, bóng dáng tức giận vội vàng. Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, vốn đêm qua cùng Lam Thành hẹn ở trước cửa nhà trẻ không gặp không về. Ngay khi cô rời đi nhà soạn báo, Hạng Hàn nói muốn mời ba người cả nhà bọn họ ăn cơm, vì muốn tòa soạn nói với Lam Thành lời xin lỗi, cũng nghĩ muốn nhìn đứa con bảo bối của bọn họ. Đông Hiểu Hi cũng không có cự tuyệt, cô cũng muốn giải trừ khúc mắc giữa Lam Thành cùng Hạng Hàn. Nhưng cô thế nào cũng không nghĩ tới Lam Thành nhìn thấy Hạng Hàn phản ứng lại lớn như vậy, thế nhưng tức giận đến không để ý tới con . . .

Cô mang giày cao gót thất tha thất thểu chạy tới, ôm lấy Trạm Trạm, mới nhìn thấy hai đầu gối con đều té rách, đất và máu lấm lem trên da.

“Mẹ, chú Lam . . . chú Lam tức giận . . . không để ý đến con.”

Con khóc nức lên, máu theo đầu gối chảy ra càng ngày càng nhiều. Đông Hiểu Hi xoa xoa khuôn mặt nhỏ của con, khóc nói: “Ngoan, không khóc. Mẹ mang con đi bệnh viện, sau đó gọi điện cho Lam chú, gọi chú ấy đến thăm Trạm Trạm được không?”

“Gọi ngay bây giờ . . .”

“Được, mẹ liền gọi ngay bây giờ.” Đông Hiểu Hi một bên ôm con đi đến xe của Hạng Hàn, một bên gọi điện thoại cho Lam Thành, bên kia không có người nghe máy.

“Mẹ, món đồ chơi” Trạm Trạm chỉ chỉ phía xa xa.

“Chúng ta bỏ đi, đều hư rồi, mẹ mua cái mới cho Trạm Trạm”.

“Không, con muốn cái đó. . .”

Trạm Trạm trong lòng mẹ một bên khóc một bên lắc lắc thân mình nhỏ, Hạng Hàn thấy thế đi mau vài bước nhặt món đồ chơi lên, lại chạy tới mở cửa xe cho hai mẹ con. Giờ phút này, Trạm Trạm lại vươn cánh tay nhỏ bé đầy bụi nhận lấy món đồ chơi mà chú Lam mua cho nó. Đông Hiểu Hi ngay tại giờ phút đó, rốt cục bị nước mắt làm mờ hồ tầm mắt, cô hận không thể lập tức bóc da Lam Thành.

-

Khi băng bó miệng vết thương, Trạm Trạm vẫn không ngừng khóc, làn da của đứa nhỏ rất mềm mại, ngay cả y tá cũng không nhẫn tâm dùng miếng bông tẩm oxi già chà lau.

“Không có việc gì, sát trùng đi.” Đông Hiểu Hi cố gắng nhẫn tâm, đem mặt con ôm vào trong ngực không cho nó nhìn, chính mình cũng đem ánh mắt xoay qua một bên. Tuy rằng trong quá trình trưởng thành Trạm Trạm không có ba bên người, nhưng cô vẫn cẩn thận che chở, không để đứa nhỏ bị qua ủy khuất hay thương tổn gì. Nhưng hôm nay cố tình thương tổn đứa nhỏ, là ba ruột của anh, thậm chí dọc theo đường đi, Đông Hiểu Hi gọi điện thoại vô số lần cho anh, Lam Thành một lần cũng không có nghe. Đây là anh ngoan cố, xem ra lòng kiêu ngạo của anh vẫn không thể thay đổi, vậy mà mình lại ngây ngốc tin anh một lần.

Băng bó cho Trạm Trạm xong, Đông Hiểu Hi mới biết chân mình bị trật, đã sưng lên rất to. Nhưng vì muốn mau chóng trấn an con, cô không có nghe theo Hạng Hàn khuyên bảo đi xem bác sĩ, muốn về nhà ngay.

Hạng Hàn đi rồi, trong phòng vắng lặng chỉ có hai mẹ con cô. Đông Hiểu Hi một tay ôm con khắp khiêng, bận rộn ở phòng bếp, vô luận như thế nào cũng không thể để con vừa bị thương lại bị đói. Năm năm qua cô chính là kiên trì như vậy. Cho dù là lần con bị viêm phổi ở bệnh viện, bên người cô cũng không có bất cứ ai đến giúp cô. Nhưng lúc này lại không giống trước kia, rốt cục không giống ở chỗ nào cô cũng không thể nói rõ, chính là cảm thấy lúc này muốn kiên cường lên, thật là khó, lúc này đầy nước mắt cũng đặc biệt nhiều, muốn nhịn cũng không được.

Lúc này con đã ngừng khóc, ngoan ngoãn đem đầu nhỏ gối lên trong lòng mẹ, hàng lông mi dài ướt sũng, nó đang chờ mẹ làm xong cơm lại gọi điện cho chú Lam. Đông Hiểu Hi chưa từng thấy hối hận như vậy, cô hối hận không nên để Lam Thành đi vào trong cuộc sống của con, cô vừa mới nhận ra, thì ra anh là một người cha không thể dựa vào nhất trên đời, cũng là người đàn ông không thể dựa vào nhất.

Cơm tối chỉ ăn một chén, Trạ Trạ nằm ở trên giường hỏi mẹ “Vẫn không gọi điện thoại được cho chú Lam sao?” Vấn đề này nó đã hỏi qua không biết bao nhiêu lần. Đông Hiểu Hi một bên cầm khăn mặt ẩm chà lau thân mình nhỏ, một bên tiếp tục điện thoại cho Lam Thành, đối phương đã tắt điện thoại.

“Mẹ, nếu chú Lam biết chân của Trạ Trạ bị thương, sẽ đến sao?”

“Sẽ đến.” Đông Hiểu Hi dùng khăn che mặt, buồn bã nói “Trạ Trạ ngoan, nên ngủ, mẹ sẽ không ngừng gọi điện cho chú, cho đến khi được mới thôi.”

“Mẹ, sau khi gọi được điện thoại rồi, người nói cho chú Lam Trạ Trạ sẽ không bao giờ ăn kem do chú khác mua nữa, để chú đừng nóng giận.”

“Ừ”

Đêm đã khuya, thanh âm ‘Số điện thoại bạn gọi đã khóa máy’ cùng với đêm tối ngoài cửa sổ làm cô khó hít thở. Con ngủ thật sự không an ổn, khi thì nhướn mày lên bên gối mẹ nức nở, khi thì sờ đầu gối kêu đau. Nhưng trong lòng ôm món đồ chơi đã hư vẫn không buông tay. Đông Hiểu Hi sợ con bị cắt da, đem chỗ bị hư dùng băng keo băng lại, có vẻ tả tơi. Cho tới bây giờ trong lòng cô chưa từng hận Lam Thành như vậy, cho dù hiểu lầm cũng nên cho cô một cơ hội giải thích đi, cho dù không chịu tha thứ cho cô, cũng nên hỏi con một chút.

Không biết qua bao lâu, có người nhẹ gõ cửa, cô vội vàng khập khiễng chạy tới, ngoài cửa là bóng dáng của Hạng Hàn.

Mở ra cửa phòng, Hạng Hàn đầu đầy mồ hôi đưa qua một cái túi, giải thích nói “Chân của cô dùng rượu thuốc xoa rất có tác dụng, nhưng điện thoại của cô vẫn bận, tôi đành tự mình đem tới”

“Vào đi.” Đông Hiểu Hi nhận thuốc trong tay Hạng Hàn khập khiễng đi phía trước.

Phòng không có sáng đèn, chỉ có ánh trăng thản nhiên phân tán chiếu vào. Hai người một trước một sau tiến vào phòng khách, Hạng Hàn đi tới ngồi xổm xuống muốn xem xét chân bị thương của cô một chút, lại bị cô cự tuyệt. Chính cô cũng không biết vì sao muộn vậy rồi còn cho anh vào phòng, có thể là bên cạnh có người cô mới tạm thời không thể suy nghĩ, không thể hận. Hai người không nói gì, Đông Hiểu Hi cũng không cần có người nói chuyện với cô, cô chỉ im lặng đem rượu thuốc đổ vào tay, hai tay chà sát, sau đó dựa vào ánh sáng của ánh trăng xoa lên trên vết thương, một cơn đau đớn lan ra toàn thân, tim cũng đau đớn theo, từng giọt từng giọt nước mắt không tiếng động rơi xuống chân, đây là lần đầu tiên cô ở trước mặt một người đàn ông, ủy khuất rơi lệ.

Hạng Hàn vài lần muốn tiến đến an ủi cô, cuối cùng lại sợ dọa đến cô. Đến khi nhìn cô xoa thuốc xong, anh mới chậm rãi nói “Như vậy không được, ngày mai phải tới bệnh viện xem, tôi tới đón cô được không?”

Đông Hiểu Hi gật gật đầu. Lần đầu tiên cô nhận giúp đỡ của người đàn ông khác ngoài Lam Thành, cũng không phải vì cảm động anh muộn như vậy còn tới đưa thuốc, lại càng không muốn dựa vào một người đàn ông, mà là cô hận Lam Thành. Nếu anh bởi vì Hạng Hàn mà ghen, cô cũng muốn hung hăng tổn thương anh một lần, cho dù bọn họ trước kia từng có oán hận, nhưng cô cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới hai chữ trả thù, nhưng lúc này đây cô muốn hung hăng trả thù anh, bởi vì lần này Lam Thành thương tổn không phải cô mà là con trai của cô, bảo bối quý giá nhất trong lòng cô.

Lam Thành một hơi chạy xe tới ngoại ô, trời cũng đã tối đen. Có lẽ là ghen tuông làm mất lý trí, lúc đó anh nên hỏi rõ ràng mới đúng. Sau khi nghĩ kỹ, anh quay đầu xe, dọc theo đường đi lý trí dần dần trở về đầu óc vốn trí tuệ. Đến nội thành, anh mới phát hiện di động đã hết pin, không kịp thay pin mới, anh liền quay xe tới nhà của hai mẹ con, cũng là ngôi nhà duy nhất của anh.

Vừa mới đi vào đường nhỏ quen thuộc, ngay tại dưới cây đèn đường anh hay dừng xe, chiếc X5 màu trắng xuất hiện ở trước mặt mình. Anh dừng xe lại, nhìn không chớp mắt xác nhận biển số xe một lần nữa, không có nhìn lầm. Anh nhìn lên trên lầu, cửa sổ nhà mình một mảnh tối đen, hiện tại đã hơn 12 giờ khuya, nên ngủ đã ngủ, không nên ngủ chỉ sợ cũng đã ngủ ...

Anh tuyệt vọng cười với bầu trời đêm, thông thả khởi động xe, đem hết thấy phiền muộn bỏ sau đầu. Bó hoa hồng màu hồng nhạt vẫn yên lặng nằm trên ghế ngồi phía sau, thoang thoang tỏa ra hương thơm.

Anh một lần lại một lần nói với chính mình, không thể buông tha, bởi vì trong lòng còn yêu. Anh đã không còn là Lam Thành kiều ngạo năm năm trước, anh là một người đàn ông bình thường, một người cha bình thường. Lúc này anh rời đi, là sợ buổi sáng hôm sau nhìn thấy người đàn ông đó còn buồn ngủ theo cửa đi ra, vô luận như thế nào anh đều sẽ làm như mọi chuyện đều không có phát sinh. Ngày mai anh sẽ lại tới đây trong nụ cười, chỉ cần ba người một nhà bọn họ có thể ở cùng nhau, mọi việc rồi sẽ tốt lên, tất cả rồi sẽ như vậy.

44. Chương 44: Không Cần Chú

Sáng sớm Hạng Hàn liền chạy tới nhà Đông Hiểu Hi, nhưng mà Trần Thanh Hoa so với anh còn đến sớm hơn. Nghe được tin cháu ngoại bị thương bà một khắc cũng không dám chậm trễ, chính là cũng không biết rõ ràng tình trạng trước đó, bà không dám kinh động bạn già Đông Vạn Lương, dù sao đàn ông có đôi khi hành động rất nóng nảy, dễ dàng đem chuyện bé xé ra to. Lúc nhìn thấy được Hạng Hàn, trong lòng bà đã muốn hiểu hơn phân nửa, gương mặt không có biểu cảm gì cũng có thể hấp dẫn cả nam lẫn nữ, khó trách Lam Thành lại ghen, chuyện của người trẻ tuổi bà không muốn hỏi nhiều đến, tránh tạo áp lực cho con gái, bà chỉ cần để ý xem trọng đến cháu ngoại bảo bối là tốt rồi.

Lúc đi thang xuống lầu, Hạng Hàn vài lần muốn giúp đỡ Đông Hiểu Hi nhưng đều bị cô cự tuyệt. Có lẽ cũng là bị cô cự tuyệt nhiều thành thói quen, Hạng Hàn cũng không để ý, từ ngày đầu tiên đi làm chỉ biết cô là một cô gái quật cường, nhưng giờ biết thêm được cô cũng là một cô gái kiên cường.

Hai người một trước một sau đi ra tới cửa lớn, rồi đứng lại cùng một lúc.

Thì ra cách đó không xa, Lam Thành hai tay nắm túi hành lý, nghiêm túc bình tĩnh hướng bọn họ bên này đi tới. Đồ tây màu xanh đậm cắt may vừa người, áo sơ mi màu trắng, làm người ta hoa mắt chóng mặt, kể cả đàn ông như Hạng Hàn cũng không thể không tán thưởng ở trong lòng, khó trách tuần san hoặc báo giải trí mới bình chọn hình tượng người đàn ông dễ nhìn, cũng chính là Lam tổng. Nhưng giờ phút này Đông Hiểu Hi lại thầm nghĩ phớt lờ đi qua mặt anh. Anh nghĩ anh là ai vậy? Cuộc sống của cô và con, anh muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? Nhưng điều cô thấy kì quái là, Lam Thành tựa hồ có chuẩn bị mà đến, cho dù thấy Hạng Hàn cùng cô đứng chung một chỗ, trên mặt anh cũng không thấy biểu hiện quá nhiều kinh ngạc, thật không biết là anh che dấu tốt, hay là anh không quan tâm, không biết vì sao mà trong lòng vẫn có một chút điểm mất mát.

Kỳ thật đều không phải là Lam Thành che dấu tốt, ngay khi vừa mới nhìn thấy Hạng Hàn cùng Đông Hiểu Hi đồng thời xuất hiện ở trước mắt, lòng anh nháy mắt lạnh toát cùng, tối qua đã tự cảnh cáo chính mình, vô luận thế nào cũng không được xúc động, nhưng mà anh thiếu chút nữa đã xoay người rời đi, nói cách khác là quyết định từ bỏ. Dù sao Lam Thành cũng là một người đàn ông thông minh, đầu óc xoay chuyển mau hơn so với người bình thường, bởi vì nháy mắt anh đột nhiên lại tự ý thức lại được, quần áo trên người Hạng Hàn cũng không phải là bộ ngày hôm qua anh nhìn thấy, có thể nói lên rằng đêm qua hai người bọn họ không có cùng một chỗ. Hơn nữa anh cũng không tin Đông Hiểu Hi là người phụ nữ tùy ý, độc thân năm năm, như thế nào trong một đêm liền đem chung thân của bản thân phó thác cho người khác? Nghĩ vậy, trong lòng anh có chút gợi mở, ngay cả ánh mắt cũng trong sáng lên rất nhiều. Anh chậm rãi tiêu sái đi qua, nâng tay bắt lấy cánh tay Đông Hiểu Hi, cũng không cần quan tâm Hạng Hàn có ở đó hay không, đầu tiên liền hạ giọng nói: “Anh đến giải thích, coi như ngày hôm qua là anh điên rồi, tha thứ cho anh.”

“Đã trễ.” Đông Hiểu Hi bỏ tay anh ra, lại đem tay kia cuốn lấy cánh tay của Hạng Hàn, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi.”

“Anh muốn gặp con.” Lam Thành nói từ tâm của chính mình. Bởi có Hạng Hàn đứng ngay đó, lại đối mặt với lời nói lạnh nhạt của cô, anh thật sự nói không nên lời thấp kém nào nữa.

Quả nhiên Đông Hiểu Hi cười: “Thì ra là vì anh muốn gặp Trạ Trạ Trạ? Thật là xin lỗi, em nghĩ có một số việc có thể là em nói anh không hiểu được, ba ruột của Trạ Trạ Trạ không phải anh, là Lam tổng tự mình đa tình.”

Lam Thành hơi há hốc miệng thở dốc, tựa hồ là muốn nói gì đó, không ngờ giờ phút này Hạng Hàn lại đem Đông Hiểu Hi ôm lấy, nhẹ giọng nói: “Xin tránh đường.” Thanh âm không cao lại cực kỳ có lực uy hiếp.

Lam Thành không hề chuyển động, chính là nheo mắt lại nhìn anh ta không chớp mắt, nhìn cô trong ngực anh ta...

Đại khái qua thời gian hai giây, Hạng Hàn dùng thân thể di chuyển Lam Thành, Đông Hiểu Hi cũng cực kỳ phối hợp, dùng hai tay ôm cổ anh ta, không coi Lam Thành ra gì, thông dong tiêu sái đi qua...

Trong nháy mắt lúc xe vừa rời đi, Đông Hiểu Hi đỡ xuống toàn bộ nguy trang, cố gắng kiềm chế nước mắt nhưng vẫn không ngăn được nước mắt. Ngay lúc vừa rời lướt qua anh, đôi môi Lam Thành có hơi nhếch lên, cô rút cuộc vẫn đau lòng. Để có thể thỏa thuê mãn nguyện về chuyện ngày hôm qua, nhất định phải trả thù anh, trong nháy mắt nhìn thấy anh như vậy, hận trong đáy lòng vẫn là bị tan rã không còn bao nhiêu. Có thể thấy rằng, phụ nữ so với đàn ông mềm lòng hơn, cho nên phụ nữ dễ dàng tha thứ, dây dưa kéo dài quan hệ.

Nhưng khi nhớ đến những lúc con trông chờ điện thoại của chú Lam, sau đó một lần lại một lần thất vọng, tim cô như bị dao cắt, chưa từng đau như vậy. Ngay tại sáng hôm nay, cô còn lo lắng có nên hay không nói dối trấn an con, con lại cố tình không hỏi gì cả, tựa như ngày thường ngay cả một chữ chú Lam cũng đều không có nhắc lại. Chỉ dùng đầu nhỏ chạm trán của cô, nói: “Mẹ, chân của con không đau, một chút cũng không đau.” Đứa nhỏ chắc cũng sợ thất vọng, con cũng sẽ tận lực tránh đi một ít chuyện làm con khổ sở. Nhưng vô luận con kiên cường như thế nào đi nữa cũng chỉ là một đứa nhỏ, y tá đến nhà thay băng cho con, con vẫn khóc. Đó không chỉ có đau, hẳn còn có ủy khuất nữa, còn có nhớ đến chú Lam của con chăng? Nhưng chắc con trai đã muốn chính mình học cách thừa nhận, không muốn làm mẹ khó xử...

Đây cũng chính là chuyện làm cho Đông Hiểu Hi tự trách nhất, cũng là nguyên nhân làm cô hận Lam Thành nhất. Chẳng lẽ đứa nhỏ trải qua cuộc sống năm năm không có ba còn chưa đủ sao? Còn muốn làm cho con được biết đến tình thương của ba sau lại bị vứt bỏ sao? Cô biết sinh nhật ngày hôm qua nhất định đã xảy ra hiểu lầm, hiểu lầm là có thể giải quyết, nhưng bản tính con người cũng là chấp nhất, thậm chí là khó có thể bỏ. Tuy rằng Lam Thành ngày thường tính tình ôn nhu đa tình, nhưng một khi bùng nổ lên là muốn mạng người, chính cô thật ra thấy không sao cả, nhưng tâm hồn đứa nhỏ rất mảnh mai, cho dù lần này hiểu lầm giải thích rõ ràng, cô cũng không dám cam đoan sau này Lam Thành cũng không vô lý nổi bão, cô đối với anh không chút nắm chắc, cũng không muốn cho con quá sớm thừa nhận rồi mất đi sẽ rất đau xót, chuyện này thật tàn nhẫn.

“Hiện tại anh hiểu được vì sao vợ trước của anh mang con sang Úc. Cha mẹ nếu đã muốn chia tay, không bằng cho đứa nhỏ một hoàn cảnh sống mới, cho con nhận ba mới, như vậy đối với con mới tốt.” Hạng Hàn nói xong lại thần nhiên cười: “Đương nhiên, anh không phải nói em, em cùng Lam Thành vẫn tồn tại khúc mắc không rõ, thật đúng là không nhất định phải chia tay. Phụ nữ các người.....Có đôi khi chính là khẩu thị tâm phi...”

“...”

Đông Hiểu Hi không nói gì, nhưng trong đầu cô đang nghĩ, có phải hay không cũng nên cho con tiếp xúc với người mới, cho con biết có lẽ chú Lam cũng không nhất định là người duy nhất.

Đi vào bệnh viện, Đông Hiểu Hi không nghĩ tới xe của Lam Thành cũng theo ở phía sau, lúc cô vừa mới xuống xe, Lam Thành liền tiến lên từng bước: “Chân em làm sao vậy? Tại sao lại bị vậy? Có nghiêm trọng

không?” Về mặt anh thân thiết nhưng cũng không dám dễ dàng đụng vào cô, sợ cô phản kháng lại làm vết thương nặng thêm.

Hạng Hàn khóa xe, trực tiếp đi qua ôm lấy Đông Hiểu Hi hướng cửa lớn của bệnh viện đi đến, đối với Lam Thành, anh ngay cả nhìn cũng đều không có liếc mắt một cái.

T toàn bộ quá trình xem bệnh và chụp hình, vẫn đều là Hạng Hàn ôm Đông Hiểu Hi, Lam Thành còn lại là xếp hàng đăng kí trả tiền, sắm vai như một người hầu nhỏ bé, hai người đàn ông rất thông dong bình tĩnh, chịu khó chăm sóc cho Đông Hiểu Hi. Cũng may cô bị thương không nghiêm trọng, không đến hai giờ liền bị bác sĩ ột đồng thuốc rồi đuổi đi.

Đứng xa xa ở trên bãi cỏ phía sau, Lam Thành cầm thuốc không biết làm sao, anh thậm chí cũng chưa hỏi chân của cô vì sao lại bị như vậy, bởi vì ánh mắt của cô lạnh băng và quá bén nhọn, nếu không phải da mặt chính mình quá dày thì cũng sợ sẽ bị lung lỗ mất.

“Lam Thành, anh buông tay đi, chúng ta bây giờ tuyệt đối không có khả năng.” Đông Hiểu Hi giọng điệu thật đậm mạc, cũng rất tuyệt tình. “Không cần phải tìm cách để ở bên bọn em, nếu anh lại xuất hiện trước mặt em cùng Trạ Trạ, em liền lập tức đem bản thân mình gả đi.”

“Đừng...”

Lam Thành lắc đầu thật mạnh, ánh mắt cầu xin giống như đứa nhỏ, nhưng đối với Đông Hiểu Hi mà nói không hề có tác dụng. Cô tiếp nhận, xác thật mà nói là đoạt lấy thuốc trong tay Lam Thành, xoay người hướng xe của Hạng Hàn đi đến, còn không quên nặng giọng uy hiếp một câu: “Em nói chuyện sẽ giữ lời.”

Kỳ thật phụ nữ hay không quả quyết cũng có lúc nắm bắt lấy thời điểm, tựa như tân nương xuất giá, phụ nữ không phải người nào cũng dùng hạnh phúc cả đời đi làm tiền đặt cược sao? Cho dù không có lợi, các nàng cũng sẽ đi ném thử một lần. Lam Thành biết rõ Đông Hiểu Hi so với phụ nữ khác có phần quật cường hơn một chút, cho nên anh cái gì cũng không dám nói, không dám làm, thân ảnh X5 màu trắng trước mắt anh trở nên mờ ảo quá, hơn nữa càng chạy càng xa, cho đến lúc biến mất không thấy...

Một tuần trôi qua Lam Thành quả nhiên không có quấy rầy mẹ con cô nữa. Mấy ngày nay, Đông Hiểu Hi cũng không có đi tòa soạn báo, công việc được giao đều hoàn thành ở nhà. Hôm nay cũng là như thế, cùng con ăn xong điểm tâm cô liền sớm mở máy tính ra làm việc, lại ngoài ý muốn thấy được trong hòm thư điện tử một bức thư Lam Thành gửi đến: Mấy ngày nay rất nhớ đến em và Trạ Trạ, thực sự rất nhớ, hôm trước rốt cuộc nhịn không được tới nhà trẻ. Em không cần giận, anh không muốn tới quấy rầy cuộc sống an tĩnh của hai người, chỉ muốn đứng ở rất xa liếc mắt một cái. Nhưng là đợi hai ngày cũng không thấy bóng dáng của em cùng Trạ Trạ, đến hỏi giáo viên mới biết được em cùng đứa nhỏ đều bị thương. Anh không biết làm như thế nào để chuộc lỗi. Đêm hôm qua, anh nghĩ suốt một đêm, vì sao thời gian năm năm chúng ta tách ra so với thời gian chúng ta cùng một chỗ lâu hơn, chúng ta lại còn có thể yêu đối phương? Anh vẫn tưởng bởi vì anh bao dung cùng sủng ái. Nhưng là hiện tại ngẫm lại, là anh sai lầm rồi, anh rất tự đại cũng quá mức tự tin, cứ cho rằng trừ bỏ anh, không có ai có thể cho em và đứa nhỏ hạnh phúc. Kỳ thật, cho đến nay đều là em đem đến cho anh và Trạ Trạ hạnh phúc, trả giá vì anh cùng đứa nhỏ. Tiểu Hi, có thể cho anh một cơ hội nữa sao? Anh sẽ không cuồng vọng tự đại, lại càng sẽ không nhìn em từ trên cao nữa, ở mặt tình cảm chúng ta hẳn là ngang hàng, anh thật sự biết chính mình sai ở nơi nào. Chờ em cho anh cơ hội.

Đông Hiểu Hi quyết đoán xóa thư, cô sợ chính mình nhịn không được lại nhìn một lần nữa, quyết định vừa rồi sẽ bị tan rã. Khép lại máy tính vụng trộm vào phòng con, thế nhưng lại thấy con đi chân trần, ôm gấu bông đi tới đi lui trên thảm. Đột nhiên con dừng lại ở một cái vị trí ngay góc tường, nhét con gấu đứng ở góc tường, làm cho nó hơi bẹp đi, sau đó lại kiêu ngạo ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, xem cũng không liếc mắt một cái lại đi chơi món đồ chơi khác.

Hành động vừa rồi thật ra làm cho Đông Hiểu Hi vui vẻ, cô nở nụ cười đến một nửa thế nhưng nhịn không được khóc. Cô liền vội vàng trốn ra phòng khách, ngồi trên sofa muốn khóc một trận thống khoái. Có lẽ là áp lực lâu lắm, chính cô cũng không biết nước mắt không nên nhiều như vậy, khóc thật lâu. Không biết khi nào thì con lặng lẽ tiến vào trong lòng cô cọ cọ, dùng tay nhỏ bé lau nước mắt của cô: “Mẹ không khóc,

mẹ còn có Trạm Trạm...” Con từng nói với cô nhiều lần như vậy, nhưng lúc này đây nghe đặc biệt đau lòng. Cô ôm chặt con, dùng sức cọ mặt con: “Bảo bối, con nhớ chú Lam sao? Con muốn gặp chú ấy sao? Nếu muốn liền gọi điện cho chú ấy, chú vẫn rất nhớ Trạm Trạm.”

“Me, con không cần chú.” Con có lòng tự trọng, không cam lòng bị người khác vứt bỏ. Một lát sau, con còn nói: “Mẹ, con cũng không cần chú Hạng Hàn, bởi vì chú ấy luôn thích đối với con giả bộ cười.”

“ ... ”

Đại khái trên đời không có người nào giống chú Lam, đối với nó luôn tươi cười chân thành.

Đảo mắt một tháng trôi qua, yêu cùng hận, thương cùng đau đều bị thời gian chôn vùi, hết thấy mọi việc đều nhìn như bình lặng, lại luôn có cảm giác có chút khuyết điểm như người ta vẫn thường nghĩ.

Hôm nay là lễ mừng đầy năm của tuần san kinh tế, nghe nói là mời các nhân vật nổi tiếng trong giới xã hội cùng thương giới đến ủng hộ. Tuần san thời đại thương báo vốn là anh em của tuần san kinh tế, tổng biên tập Hạng Hàn tất nhiên là không thể thiếu, muốn tới nói lời chúc mừng. Anh lao lực thuyết phục Đông Hiểu Hi làm bạn gái đi theo anh, lúc ban đầu bị Đông Hiểu Hi một lời từ chối nhưng không chịu nổi Hạng tổng biên tập kiên trì không ngừng, hướng dẫn từng bước, còn đem phúc lợi cấp cho cô, mỗi tuần có thời gian một buổi chiều có thể cùng cô đi học lái xe, mặt khác sau khi cô mua xe, tòa soạn báo có thể đặc biệt vì cô cung cấp dịch vụ bảo dưỡng, dự hoặc như vậy Đông Hiểu Hi tất nhiên là không có lý do gì để cự tuyệt, hơn nữa cô cùng con trước mắt xác thực cần phải có một chiếc xe thay đi bộ, huống chi Hạng Hàn nói với cô, Lam Thành gần nhất sẽ đi Hồng Kông, cho nên bữa tiệc buổi tối hôm nay sẽ không có phát sinh trường hợp xấu hổ nào, cô liền vui vẻ tiếp nhận.

Buổi chiều, Hạng Hàn sớm đem lễ phục chuẩn bị cho cô đem đến nhà, váy dài một màu mềm mại rất là thanh lịch, phóng khoáng. Bởi vì Hạng Hàn không có hứa hẹn với cô sẽ chuẩn bị trang sức, chính cô cũng không có trang sức gì xứng với lễ phục, suy nghĩ một lát, cô liền ra tiệm uốn tóc nói cho tóc dài ra một tí.

Suốt năm năm không nhìn thấy mái tóc dài của chính mình, giờ phút này nhìn cô gái trong gương, một mái tóc màu cà phê dài hơi gấp khúc, làn da trắng giống như trẻ con thật động lòng người, khiến cho cô kinh ngạc, thậm chí có vài phần hoài nghi cô gái kia thật là chính mình sao?

45. Chương 45: Kết Hôn Đi

Tiệc tối được tổ chức ở phía đông hoa viên khách sạn. Khách sạn thiết kế hình tròn thật đặc biệt, nhìn xa giống như một cái bánh ngọt hình tròn, cũng giống một tòa thành màu trắng tọa lạc giữa bách hoa, mộng ảo mà xa hoa. Cô nghe nói sau khi Lam Thành rời khỏi giới kiến trúc sư số lượng tác phẩm hạng nhất không còn nhiều, năm đó có rất nhiều công ty lớn muốn mua lại nó nhưng đều bị anh kiên quyết từ chối, sau đó nó chỉ được dùng cho khách quý được tập đoàn Lam Long chiêu đãi, còn lại là không được dùng đến. Đối việc sự dụng tài nguyên hoàn hảo của Lam tổng mà nói, mọi người không hiểu được, hiểu rõ về anh lại càng không hiểu vì sao anh lại thiết kế một tác phẩm như vậy, hoàn toàn khác biệt với những thiết kế đơn giản của anh. Có lẽ cũng chỉ có Đông Hiểu Hi hiểu được. Năm đó vì khả năng có hạn, hôn lễ của họ tổ chức rất đơn giản, Lam Thành vẫn nhớ mãi không quên, anh nói cuộc đời một cô gái chỉ có một lần như vậy, mà anh lại không thể cho cô một cái bánh sinh nhật xa hoa, thiếu cô một hôn lễ xa hoa lãng mạn. Khi đó anh đã hứa với cô năm năm sau, năm năm sau anh nhất định sẽ cho cô cuộc sống giống như một công chúa. Cô không nghĩ cô bỏ đi mấy năm nay, anh lại một mình yên lặng thực hiện từng lời hứa của họ.

Giờ phút này, cô đứng ở đại sảnh đèn đuốc huy hoàng, nhìn thấy trang phục khách, trong lòng có chút cảm xúc, rốt cuộc là cô phụ anh, hay là anh phụ cô, cô cảm thấy lẫn lộn không rõ ràng.

“Đứng ngây ra làm gì vậy? Đã đói bụng sao?” Hạng Hàn mặc lễ phục màu trắng đi tới, lấy đồ ăn ở trên bàn đưa cho cô, “Sợ cô không thấy tự nhiên, cũng sợ cô nghĩ tôi lợi dụng cô, cho nên tôi đã tự đi xã giao một

vòng, cô sẽ không vì nguyên nhân bị bỏ một mình mà không vui chứ?”

Cô lắc đầu cười. Không thể không thừa nhận trong bữa tiệc hôm nay Hạng Hàn cũng là mục tiêu có lực hấp dẫn lớn, mà anh ta lại chọn trang phục cho họ rất khéo. Chỉ có một điều khiến cô cảm thấy không ổn chính là quần áo của bọn họ rất giống nhau, nhìn giống như tình nhân vậy. Cũng may trong hội trường cũng không có nhiều người quen biết cô, Hạng Hàn cũng không mang cô đi xã giao, điều này khiến cho cô vui lên một chút.

Bỗng nhiên, đại sảnh yên lặng một chút, rồi lại xôn xao một cách kì lạ. Cô nhìn ra chỗ đám đông, điều khiến cho cô không nghĩ đến là, Lam Thành đang dẫn đầu một đám người đi vào đại sảnh. Một thân tây trang màu đen sa hoa, áo sơ mi màu sẫm tôn lên làn da trắng. Anh hiển nhiên là vừa xuống máy bay, không thắt cà vạt, cũng không để ý đến trang phục nhưng vẫn toát ra một khí chất cao quý. Đi phía bên phải của anh là một cô gái mà cô rất quen thuộc, đại mỹ nữ được tất cả mọi người công nhận – Lâm Sướng. Lâm Sướng không mặc lễ phục, chỉ là một bộ đồ CHANEL màu đen, tùy ý nhưng không tùy tiện, mái tóc dài được uốn nhẹ nhàng, hơi hơi rung động, toát nên vẻ quyến rũ. Có lẽ là do trai tài gái sắc đứng với nhau, có lẽ trang phục của họ không hên mà lại phù hợp nên khiến cho họ trở thu hút ánh mắt cùng những lời khen. Trong lòng cô đột nhiên xuất hiện cảm giác khó chịu, cái gọi là nghìn hồi xoay chuyển, hoàng tử và công chúa rốt cuộc đã đứng cùng nhau.

Đang lúc cô miên man suy nghĩ, hội trường lại im lặng, chủ nhân của buổi tiệc, tổng biên tập của Tuần san kinh tế hoan nghênh phó thị trưởng Bùi cùng Lam tổng vừa xuống máy bay đã đến dự tiệc, giữa bọn bè công việc vẫn cố gắng xuất hiện, và cũng là người giúp cho bữa tiệc rất nhiều. Theo sau, ông ta lại giới thiệu rất nhiều khách quý cùng giới truyền thông, vì thế nên cô mới biết thì ra Hạ Tuyết cũng ở hội trường. Có lẽ duyên bạn bè của họ đã hết, ở cùng trong đại sảnh mà hai người không gặp nhau, trong lòng không thể không có cảm giác nuối tiếc, dù sao hai người cũng từng là bạn thân.

Thì ra trên đời này không có gì không thể thay đổi, mong manh cũng không chỉ có tình yêu.

Ngau sau giây phút anh xuất hiện, đối với cô mà nói đều khó khăn vô cùng. Chính cô cũng không biết vì lí do gì, ở bên anh luôn khiến cho cô cảm thấy ách lực, thậm chí cảm thấy tự ti. Là anh quá tốt? Hay là do cô quá nhỏ bé, vì cái gì, cô không thể nói rõ những trong lòng chỉ có một chữ, Trốn.

Cũng may có rất nhiều người đến gần anh, anh vẫn ở trong đó không để ý xem trăm hoa đua nở trong căn phòng, cũng càng không để ý đến một người không bình thường như cô. Đương nhiên đó là chỉ phụ nữ, quả thật có một nguyên nhân khiến anh không thể để ý đến chỗ khác, là vì bên cạnh anh có một người quá xuất sắc. Nói thế nào thì nếu đem phụ nữ so sánh với hoa thì Lâm Sướng chính là một bông hoa mẫu đơn màu trắng, diễm lệ lại thanh cái, quả nhiên là một cô gái xuất chúng. Hơn nữa Lâm Sướng cũng không phải dựa vào đàn ông, cô độc lập xã giao trong vòng luẩn quẩn, cho đến khi những người ở bên cạnh Lam Thành đã vắng dần cô mới lặng lẽ mang đồ ăn đến đưa cho anh, sau đó chính mình cầm lấy một ly rượu hồng, nhưng cũng không uống, chỉ cúi đầu chậm rãi thưởng thức, không biết đang nghĩ về cái gì.

Đông Hiểu Hi cũng biết lúc này không thể tiếp tục nhìn, vừa lúc cô định thu hồi ánh mắt nhìn Lam Thành thì không ngờ ánh mắt của anh lại đột nhiên nhìn về phía cô. Cô vội vã cúi đầu, đi nhanh đến bàn để đồ ăn, giả vờ chọn lựa. Không biết vì sao tim lại đập nhanh hơn, giống như làm chuyện xấu hổ. Cô thậm chí thấy hối hận vì đã dùng tóc giả để thành tóc dài, cũng không nên trang điểm trang trọng hơn bình thường, cũng không nên đi giày cao gót, cũng không nên mặc váy hở vai... Tóm lại là cảm giác thế nào cũng không đúng.

“Em giảm béo sao?”

Âm thanh quen thuộc từ phía sau truyền đến, cơ thể cô vô ý cứng ngắc. Trong lòng có chút giận dữ, rõ ràng biết cô cố lảng tránh, anh lại cố ý đến gần cô.

“Ăn nhiều một chút, gầy quá không tốt.”

Cô vẫn đang cứng người lại thì anh đã không nhanh không chậm đặt hai miếng bánh ngọt vào trong đĩa, anh lại nói “May mắn là hôm nay anh đến đây, nếu không khi nào lại nhìn thấy em để tóc dài?”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh híp mắt lại, nhìn cô thật chăm chú. Trong lòng cô run lên, không dám đối diện với anh, liền nhìn xuống tay. Lúc này anh chậm rãi lấy ra một cái hộp hình hoa hồng hết sức tinh xảo, đem một chuỗi hạt sáng chói mắt đến gần cô, một bàn tay nhẹ nhàng đem tóc cô vén lên.

Cô giật bả vai muốn cự tuyệt, lại nghe đến một giọng nói nhẹ nhàng vang lên “Đừng nhúc nhích.” Cô giống như bị trúng tà, yên lặng không hề nhúc nhích, mặc cho anh không coi ai ra gì đeo cho cô. Theo ánh mắt của những người xung quanh, cô biết cái vòng này giá trị vô cùng xa xỉ. Cả cổ và tâm trí đều đang lên một cái giác trầm trọng.

“Anh mua vật này đã lâu, bây giờ mới có thể tự tay đeo cho em.” Anh nhẹ nhàng sửa lại tóc cho cô, lại cất cái hộp đi một cách tao nhã, lại nói “Biết em không thiếu và lạ gì những thứ này, nhưng con gái nhất định phải có.”

“Đủ rồi.” Cô bỏ tay xuống, giọng nói không nặng nề nhưng cũng rất thành khẩn “Nếu anh chỉ là vì thực hiện những lời hứa trước đây, em nhận, nhưng anh cũng đừng làm như vậy nữa. Đừng tự làm bản thân khó xử, cũng đừng lại khiến em khó xử.”

“Em có thể buông tay sao?”

“Buông tay.”

“Anh không tin.” Anh nhìn cô không chớp mắt, như muốn tìm kiếm đáp án anh muốn.

“Em sẽ khiến anh tin.” Cô tránh mắt sang một bên, lảng tránh khí thế bức người trong ánh mắt của anh, “Lam Thành, tuy rằng năm năm chúng ta xa nhau, em và con thật sự rất vất vả, nhưng cuộc sống rất bình tĩnh. Nhưng khi trở về nơi này lại đột nhiên đối mặt với cuộc sống nhiều biến động, con và em thực sự không chấp nhận được.”

“Không có anh cuộc sống mới xem như bình thường sao?”

“Đúng.” Cô gật đầu “Bởi vì quá mệt mỏi, em không nghĩ sẽ lại yêu ai nữa.”

Lam Thành dường như đã hiểu, cũng khẽ gật đầu, hai tay thu lại để bên sườn. Đây là lần đầu tiên cô thừa nhận trước mặt anh là yêu anh, lại thỉnh cầu anh buông tay. Như vậy tình yêu còn có ý nghĩa sao? Như vậy còn có thể dây dưa sao?

“Có thể đi rồi.” Hạng Hàn tiêu sai bước đến, tách hai người ra.

Cô gật đầu với anh xem như lời từ biệt. Cho dù không muốn nhưng con người này, nơi này cũng không thích hợp với cô.

—

Đi ra khỏi nơi náo nhiệt này, chỉ có vài mét khoảng cách nhưng lại như cách nhau tận hai thế giới, cố gắng cũng không thể vượt qua. Ngồi trong xe, Hạng Hàn cúi người thắt dây an toàn cho cô. Mà ánh mắt cô vẫn hướng về hình bóng của anh ở cửa. Anh cũng muốn nói lời từ biệt với cô? Mấy chục giây ngắn ngủi cũng qua đi, rốt cuộc xe lao đi trong nháy mắt, giải thoát rồi, hoặc nói là hư thoát.

Cô nhìn ra ngoài cửa xe mà không ngừng nháy mắt, ánh đèn thành phố ngày càng đẹp. Cô hẳn là khóc, cô nghĩ. Vì cái gì mà tách ra và ở bên nhau đều khó lựa chọn như vậy? Có lẽ duyên phận của bọn họ đã chấm hết từ năm năm trước, chỉ là cuộc đời lại một lần nữa đưa bọn họ, một lần chia tay nhưng không cam lòng, lần này bọn họ dây dưa cũng đã đủ, cũng đã đủ mệt mỏi, cũng đã cam tâm để chia tay một lần nữa.

“Vì cái gì mà không thể vượt qua được.” Hạng Hàn thân nhiên nói, tùy tay đưa khăn tay cho cô.

“Anh ấy ngày càng xuất sắc, còn tôi thì không thay đổi. Chúng tôi ngày càng chênh lệch.”

“Một nửa tình cảm, một nửa lý trí, phụ nữ thật khó hiểu.” Hạng Hàn bắt đầu dĩ lắc đầu.

Quả thật phụ nữ rất đơn giản, có một tác giả đã nói, phụ nữ đơn giản là muốn được yêu rất nhiều, còn có cả cảm giác an toàn nữa. Có lẽ cô nghĩ rằng anh không cho cô cảm giác an toàn, nhưng cô cũng không nói rõ vấn đề là ở cô hay ở anh.

—

Cửa khách sạn, bầu trời đêm im lặng, ngay cả vì sao cũng lười nháy mắt.

Lam Thành vẫn không nhúc nhích nhìn cô rời xa tầm mắt của mình. Anh một chút cũng không hận người đàn ông bên cạnh cô, người đã mang cô đi, nếu đứng bên cạnh cô không phải là anh, như vậy có ai ngại gì? Quả thật, buổi tối nay, trong nháy mắt anh vừa bước vào đại sảnh đã nhìn thấy bộ dạng cô với mái tóc dài. Anh nhớ tới buổi tối khi còn học đại học, nhớ đến cô bỗng nhiên quay đầu nhìn anh cười. Đôi mắt trong veo nhìn anh, tựa như con nai con sợ hãi. Hình ảnh ở sâu trong trí nhớ không đổi, nhưng sao lại không giống? Là năm tháng mang dải lụa mỏng phủ đi đoạn tình kia? Hay là vẫn có nguyên nhân tạo khoảng cách giữa bọn họ? Cứ nghĩ năm năm cô đã muốn tha thứ cho anh. Cũng nghĩ rằng giữa bọn họ đã có con, tất cả đều như nước chảy thành sông. Nhưng không phải. Trên đời này không có nhiều “bởi vì” hay “cho nên” như vậy, nên chuyện này cũng không có đáp án. Hoặc là đôi khi yêu chính là một sai lầm, chính là xem cả hai có nguyện ý hay không, có hay không đem sai lầm này sửa chữa.

Bọn họ tách ra năm năm đều kiên trì, nhưng gặp lại, lại không thể kiên trì nữa.

Lâm Sướng cùng Hầu Tử tìm được Lam Thành uống say ở quán bar. Lâm Sướng đi qua vỗ vỗ vai Lam Thành, không ngờ anh lại ôm lấy cô. Chính vì không còn đủ lực, đầu của anh lại nặng nề để trên vai cô.

“Lam Thành, anh không giống bình thường.”

“Cô ấy muốn buông tay, anh là ai thì có quan hệ gì đâu?” Có lẽ do tác dụng của rượu, Lam Thành có chút không khống chế được, nức nở nói “Anh vốn nghĩ, ông trời khiến cô ấy trở về để gương vỡ lại lành, nhưng không phải như vậy, cô ấy trở về là để nói cho anh biết, cô ấy yêu anh nhưng không muốn ở bên anh.”

“Có lẽ không phải như vậy đâu, có lẽ không như anh nghĩ đâu.” Lâm Sướng chưa từng thấy qua một Lam Thành kích động như vậy, cô không biết nên khuyên anh thế nào, chỉ đau lòng lấy tay xoa lưng Lam Thành? Sao lại yếu đuối như vậy? Vì cái gì mà Đông Hiểu Hi không nhận ra?

Hiển nhiên sự khuyên bảo của cô đối với Lam Thành cũng không có tác dụng, anh tuyệt vọng lắc đầu trên vai cô, “Chúng ta kết hôn đi, anh mệt mỏi lắm rồi.”

46. Chương 46: Cầu Hôn Thất Bại

Kết hôn? Lâm Sướng nhìn nhìn người đàn ông thần trí đã không còn tỉnh táo lắm trước mặt mình. Đối với hai chữ kết hôn này mỗi người phụ nữ đều cảm thấy miễn cưỡng. Mà giờ phút này từ trong miệng Lam Thành nói ra, lại giống như người ta đang nói, anh mời em ăn cơm, giống như bạn bè phải giúp nhau, thực bình thường. Trong lòng cô, đến một tia dao động cũng không có. Cũng không phải cô không nghĩ ngợi gì, mà là bọn họ quá hiểu biết lẫn nhau. Nhớ rõ Lam Thành từng hay nói giỡn, em là cô gái mà anh thấy thanh tịnh nhất khi nghĩ đến đấy. Thật ra, đây là điểm thông minh của Lam Thành, anh luôn thần nhiên cự tuyệt cô như vậy. Cho nên bị bức bách phải thanh tịnh như thế ở bên người anh nhiều năm, chưa từng vượt quá giới hạn, cho dù trong lòng cũng chưa từng vượt qua.

Mặt khác, cô cũng biết rõ ràng Lam Thành là người đàn ông như thế nào, người phụ nữ có thể đi vào lòng anh quả không dễ dàng, nhưng một khi đi vào rồi thì cũng lại không dễ dàng mà đi ra, hơn nữa chuyện gì anh đã kiên trì thì sẽ không thay đổi. Trong số những bạn bè của họ, rất nhiều người cũng không xem trọng Đông Hiểu Hi, cho rằng tính cách của cô không hợp với Lam Thành. Nhưng Lam Thành đã nói một câu: “Cô ấy đem khoảng thời gian tốt đẹp nhất của cuộc đời mình dành hết cho tôi, tôi phải quý trọng cô ấy.” Thật ra, chính cô cũng không hiểu tại sao, từ lúc trung học bọn họ chính là đồng học, cô yêu anh suốt mười ba năm, vậy thời gian thanh xuân của cô là ai quý trọng đây? Có lẽ đây chính là điều khó giải thích nhất trong tình yêu, rõ ràng biết là không có khả năng, nhưng lại luôn đặt anh ở nơi tư mật nhất, yếu đuối nhất trong lòng mình, không dám chạm đến, sợ làm đau chính mình, cũng sợ làm đau anh.

.....

Trở lại nhà trọ, Lam Thành nặng nề chìm vào giấc ngủ, chỉ là một tay anh vẫn luôn ôm chặt lấy Lâm Sướng, sợ rằng nếu mình buông tay thì một lời cầu hôn kia sẽ bị anh quên đi mất. Chẳng lẽ anh lại mạnh mẽ bức bách chính mình thực hiện một lời hứa khi say rượu sao? Lâm Sướng cảm thấy có chút buồn cười, nhưng cô cũng không muốn so đo với một con quỷ rượu, làm thế cũng không được gì. Không thể làm cho anh tỉnh dậy, cô đành chậm rãi dùng sức gỡ bàn tay đang ôm eo mình ra, lấy chiếc gối khác nhét vào lòng anh. Thấy anh bất mãn nhíu nhíu mày, sau đó lại ôm chặt lấy cái gối, dĩ nhiên là đã ngủ say rồi. Lâm Sướng bắt đầu dĩ cười khổ, thì ra bản thân mình cũng chỉ đảm đương tác dụng của cái gối đầu kia mà thôi.

Nhưng anh với Đông Hiểu Hi tại sao lại thành thế này? Không phải vì mình cùng Lam Thành đồng thời xuất hiện ở tiệc tối làm cô sinh ra hiểu lầm đấy chứ? Nếu là có liên quan đến mình, có lẽ cô nên đem hiểu lầm này giải thích rõ ràng thì hơn. Cô nhìn thời gian, chỉ sợ đối với Đông Hiểu Hi mà nói, tối hôm nay cũng không thoải mái gì hơn Lam Thành, huống chi với vai trò học tỷ của mình, từ khi cô ấy trở về, mình vẫn không có cơ hội thích hợp mà gặp mặt cô ấy. Nghĩ vậy, cô cầm điện thoại, tìm tên Đông Hiểu Hi.

“Alo.” Sau khi điện thoại kết nối được, truyền đến giọng nói có phần chậm chạp của Đông Hiểu Hi.

“Đông Hiểu Hi, tôi là Lâm Sướng.”

“.....”

“Không biết cô có còn nhớ hay không lời ước định vài năm trước, cô còn thiếu tôi một bữa kem lớn đấy.” Chính Lâm Sướng cũng thấy câu mở đầu của mình vui đùa có chút nhảm chán, hơi xấu hổ nói tiếp: “Là như vậy, tôi nghĩ muốn cùng cô gặp mặt, tâm sự một chút. Sẽ không mất nhiều thời gian của cô đâu, hẹn ở gần chỗ cô một chút cũng được.”

“.....” Đông Hiểu Hi hơi do dự rồi cũng nói: “Vậy cô chờ tôi một chút, tôi phải mang theo thằng nhỏ, để nhóc ở nhà một mình tôi không yên tâm.”

.....

Một giờ sau, ở một quán cà phê mở suốt đêm, Lâm Sướng gặp được Đông Hiểu Hi và tiểu bảo bối xinh đẹp trong truyền thuyết _ Trạ Trạ.

Có lẽ cả hai người đều không nghĩ đến, nhiều năm về sau các cô còn có thể đối mặt ngồi nói chuyện, đề tài từ người đàn ông kia giờ chuyển thành về đứa nhỏ. Lâm Sướng lần đầu tiên nhìn thấy Trạ Trạ, trong lòng run lên một chút, nếu không phải cô đã quen biết Lam Thành và Đông Hiểu Hi, thì cô cũng không biết được cha mẹ nào tài năng mà lại có được đứa nhỏ đáng yêu như vậy, đây có lẽ mới chính là tác phẩm hoàn mỹ nhất của Lam Thành chăng? Như vậy Lam Thành và Đông Hiểu Hi còn dây dưa, rốt cuộc có phải là có một chút là vì đứa nhỏ này không? Lâm Sướng thậm chí cảm thấy thật uống ỳnh cũng làm phụ nữ, chuyện kia cứ mãi không hiểu, giờ thì có lẽ đã lí giải được phần nào tại sao lúc trước Đông Hiểu Hi lại cự tuyệt Lam Thành rồi.

Đêm đã khuya, ánh đèn mờ ảo của quán cà phê chiếu lên khuôn mặt buồn ngủ của những người khách, vài đôi tình nhân cũng đã lục đục kéo nhau rời đi. Trạ Trạ ăn xong cốc kem liền nhào vào lòng mẹ ngủ. Đông Hiểu Hi cởi áo khoác ra bao bọc lấy người con, Lâm Sướng nhìn thấy ánh mắt và động tác của cô, liền linh hội được rằng phụ nữ một khi có con rồi, nhu cầu đối với tình yêu cũng sẽ không còn như trước.

Cô dùng thìa chậm rãi khuấy ly cà phê, một lúc lâu sau mới nói: “Lam Thành uống rượu.”

Đông Hiểu Hi ngừng lại một chút, rồi lại lộ ra nụ cười ảm đạm, chỉ là nụ cười của cô cũng không che dấu được sự thân thiết, quan tâm trong lòng.

“Cô không cần lo lắng quá, Hầu tử đi cùng anh ấy, hơn nữa bây giờ anh ấy cũng ngủ rồi.” Thấy Đông Hiểu Hi gật gật đầu, Lâm Sướng lại tiếp tục nói: “Thật ra hôm nay tôi cùng anh ấy cùng đến buổi tiệc tối đó cũng không hoàn toàn là trùng hợp, nhưng anh ấy chỉ là giúp tôi cự tuyệt một người..... Cô sẽ không để ý chứ?”

Đông Hiểu Hi cười lắc lắc đầu, tuy rằng về phương diện sinh hoạt cá nhân, lãnh đạo Lâm Sướng này nói có vẻ hàm súc, nhưng cô đại khái cũng có thể đoán ra Lâm Sướng là cự tuyệt ai. Vì thế trầm mặc một hồi, cô mới nói: “Tôi và Lam Thành quyết định tách ra cũng không phải là chuyện ngày một, ngày hai, đây là do vấn đề của chính hai chúng tôi, không phải do người khác đâu.” Dứt lời, cô thấy Lâm Sướng hơi hơi há

miệng bất ngờ một chút, dường như có chút nghi vấn lại không hỏi ra miệng được, liền thản nhiên nói tiếp: “Không thực sự mất đi sẽ không thể hiểu được, vĩnh viễn không thể nào biết được sau khi mất đi thống khổ đến thế nào, thật ra trong mắt người khác, mà có lẽ chính trong mắt Lam Thành cũng vậy, đều nghĩ tôi là vì anh ấy một mình nuôi lớn đứa nhỏ như thế, theo lý thuyết hẳn là làm cho anh ấy cảm kích tôi, sau đó lại nhận được càng nhiều trân trọng và nhân nhượng của anh ấy đi. Nhưng thật ra không phải vậy, đứa nhỏ này với tôi mà nói là món quà ông trời đã ban tặng, ở thời điểm đau đớn nhất, cứu vớt tôi không phải là tình yêu, mà là thai nhi trong bụng mình, chính đứa nhỏ đã cho tôi dũng khí tiếp tục cuộc sống. Cho nên, tôi có thể không có tình yêu, nhưng không thể mất đi đứa nhỏ. Trên đời này, bao đôi vợ chồng gương vỡ lại lành đều có lý do, nhưng lại cũng có bao nhiêu người đã tách ra lại có thể chân chính hợp lại được chứ? Trong đó lại có bao nhiêu cặp hợp lại với nhau rồi lại một lần nữa tách ra? Đến lúc đó, tôi còn có thể lại có tư cách lựa chọn nữa sao? Còn có thể trọn vẹn có được con trai của mình sao?”

Có lẽ Đông Hiểu Hi mới chỉ nói ra một nửa, cô có điều lo lắng sợ hãi của riêng mình. Lam Thành hiện tại thực sự yêu cô, cứ cho là như vậy đi, nhưng vẫn luôn có người phụ nữ khác đứng ở trước mặt cô, hôm nay nói yêu Lam Thành như thế nào, ngày mai lại nói đồng tình với thống khổ của anh ra sao, bên người anh vẫn luôn có người phụ nữ khác cẩn thận chiếu cố cuộc sống và công việc của anh. Nhưng chính anh lại không thể chịu được bên người cô có một người đàn ông khác xuất hiện, chỉ sợ ở gần lại là có vấn đề gì đó. Có lẽ rất nhiều người sẽ thấy không sao cả, bởi vì yêu, người phụ nữ sẽ chịu được tất cả. Nhưng con người rồi cũng sẽ già đi, tình yêu rồi cũng sẽ phai nhạt, có một ngày nào đó, năm tháng phơi phai, tình yêu của bọn họ cũng sẽ nhạt phai đi như thế, liệu anh còn có thể vẫn như trước đây mà cự tuyệt người phụ nữ bên người mình sao? Cô không phải không nghĩ muốn yêu, mà thực ra là sợ. Về ngoài hạnh phúc là để cho người khác thấy, nhưng thống khổ trong lòng lại chỉ có thể tự mình mà chịu đựng.

Lâm Sướng cũng không nói gì nữa, cô hiểu những gì Đông Hiểu Hi lo lắng, giống như cô ấy nói, con người ta sợ nhất không phải là không chiếm được, mà là đạt được rồi, sau lại mất đi.

.....

Lâm Sướng gặp lại Lam Thành là trên bàn anh vào sáng hôm sau, Hầu tử bởi vì xử lý chuyện công ty nên đã sớm rời đi, nhà trọ chỉ còn lại hai người bọn họ. Nếu không phải cô hiểu rõ Lam Thành, không phải đêm qua cô tận mắt nhìn thấy, cô cũng sẽ không dám tin người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, tinh tảo điềm tĩnh trước mặt lại là con ma men đêm qua. Thậm chí trong nháy mắt hôm qua đó, Lâm Sướng còn nghĩ lầm rằng anh đã muốn buông tình cảm dây dưa không rõ đó với Đông Hiểu Hi.

“Lời anh nói đêm qua, em nghĩ thế nào?” Lam Thành uống một ngụm cà phê, nhìn bánh bao trước mặt nhưng không ăn mà chỉ cúi đầu nhìn.

“Không phải anh say rượu sao?” Lâm Sướng trả lời rất nhanh, dường như cũng không muốn thảo luận đề tài này nhiều.

“Đúng là say, nhưng lời nói đêm qua là thật.”

“Nếu bây giờ mà anh vẫn còn thật sự có ý nghĩ đó, em sẽ suy nghĩ.” Lâm Sướng nói xong, nhìn thấy chiếc đĩa trong tay Lam Thành run lên, đụng đổ cốc sữa, anh vội vàng lấy giấy ăn lau đi, không hiểu sao động tác này trong mắt Lâm Sướng lại có vẻ ngốc nghếch cố ý, dường như là che dấu bất an của anh. Vì thế, cô cười cười nói: “Đừng quá tự tin, anh cho rằng cầu hôn với phụ nữ bọn em là ân huệ sao, nhất định phụ nữ đều phải đồng ý sao? Lam Thành, trong lòng anh có một người phụ nữ, anh cảm thấy anh có thể dùng tình cảm chân thành gì để đối đãi với em? Nếu là bảy năm trước, anh cầu hôn với em, em sẽ không chút do dự mà đáp ứng, nhưng hiện tại..... Anh không hiểu là anh không có tư cách ấy sao.”

Không biết có còn người đàn ông nào bị thảm giống như Lam Thành không, chưa đầy 24 giờ đã bị phụ nữ cự tuyệt đến hai lần. Chỉ là lúc này đây, anh bị cự tuyệt lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Đêm qua em đã gặp Đông Hiểu Hi, em cảm giác cô ấy không phải không muốn cùng một chỗ với anh, mà chính là sợ hãi, có lẽ sự cự tuyệt của cô ấy là muốn đổi lại càng nhiều kiên trì của anh.”

“.....”

“Anh không hiểu sao? Phụ nữ có tính khẩu thị tâm phi (nói một đằng nghĩ một nẻo), có đôi khi lời nói dối nói ra vô cùng thành thật. Cho cô ấy một ít thời gian, anh cũng có thể dùng thời gian này chứng minh kiên

trì của mình đi. Mặt khác” Lâm Sướng cúi đầu cười : “Cảm ơn anh đã cho em một lần cự tuyệt anh, em cảm thấy đủ...”

“.....”

Buổi chiều một tuần sau, mặt trời chói chang chiếu lên những tán cây. Lam Thành đứng dưới hàng cây, mắt không rời khỏi cửa nhà trẻ. Có lẽ có một số thứ vì lưu luyến mà thành một loại thói quen, anh đã không nhớ rõ nổi đây là lần thứ bao nhiêu vụng trộm đứng ở chỗ này rồi, nhìn người phụ nữ dẫn theo bảo bối âu yếm của bọn họ bước ra, lướt qua anh mà không biết. Đứa nhỏ có lẽ đã dễ dàng quên đi, nó dường như lại có thể hoạt động như trước, cũng dường như đã quên mất chủ Lam rồi, bất luận thế nào, Lam Thành hi vọng cuộc sống của thằng nhỏ về sau sẽ vĩnh viễn vô ưu vô lo như thế. Cho nên anh một lần lại một lần ức chế xúc động muốn bước ra của mình, anh không muốn làm cho cô nghĩ rằng, anh chỉ là vì thằng nhỏ nên mới muốn bọn họ ở cùng một chỗ.

Một lát sau, Đông Hiểu Hi bước ra khỏi một chiếc taxi, dáng người mảnh khảnh, mặc bộ quần áo mà anh đã từng thấy qua, vẫn là áo sơ mi trắng cô thường xuyên mặc, váy ngắn vàng nhạt, cùng đôi giày JimmyChoo cũ màu vàng kia. Cô im lặng đứng trước cửa nhà trẻ, cùng vài vị phụ huynh khác trò chuyện chờ đợi đứa nhỏ tan học. Không biết có phải là ảo giác của anh không, anh cảm thấy mái tóc của cô đã dài thêm một chút, che khuất khuôn mặt trắng nõn. Rất nhiều người nói rằng, cô không có Lam Thành bên cạnh đã không còn xinh đẹp như xưa, ngay cả chính Đông Hiểu Hi cũng cho rằng như vậy, nhưng trong mắt Lam Thành, cô luôn mang đến cho anh cảm giác xúc động đến giản dị nhất. Ôn nhu của cô cứ luôn bị vùi lấp dưới vỏ bọc quật cường, chỉ đối với anh cô mới chân thật là chính mình....Đám đông chật chội trước cửa dần dần tản đi, hồi lâu, Lam Thành mới nhìn thấy cô dẫn theo Trạ Trạ bước ra. Hình như Trạ Trạ muốn ăn kem, nên hai người dừng lại, ngay lúc cô đang sửa sang lại quần áo cho thằng nhỏ, lơ lửng ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy anh đứng dưới tàn cây

47. Chương 47: Liều Lĩnh

Đông Hiểu Hi đứng ngơ ngác ở nơi đó, người dưới tàng cây mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, khí chất nam nhi mát lạnh nho nhã giống như trước kia khiến suy nghĩ của cô lập tức quay trở quãng thời gian đại học. Lúc đó chưa thoát khỏi tâm tính trẻ con nhưng lại cứ tỏ ra như người đã từng trải, dường như đó là những ký ức khó quên nhất lưu lại trong tâm trí của mỗi người khi họ còn sống. Nhưng bởi vì áp lực cuộc sống, dần dần khiến người ta quên đi giấc mơ ban đầu, quên đi năm đó vì sao bản thân lại thoải mái, dùng cảm theo đuổi tình yêu cùng lý tưởng.

“Cả đời ít nhất nên có một lần vì người nào đó mà quên chính mình.” Giờ phút này không biết vì sao, chẳng hiểu sao những lời này của cô lại xuất hiện lặp lại trong đầu.....

Lam Thành từng bước một hướng tới hai mẹ con cô, bước chân rất lớn cũng rất thông thả. Nguyên bản chỉ là muốn yên lặng nói lời tạm biệt lại biến thành một loại cảm xúc khó tả. Anh đi đến bên cạnh hai mẹ con cô, nghĩ đến bằng này khoảng cách vừa vặn có thể tự chủ được, nhưng tâm vẫn bị nhiễu loạn bởi hơi thở của họ. Cũng đối với suy nghĩ buông tha của chính mình mà có cảm giác xấu hổ cùng áy náy.

“Anh sắp đi Nhật bản, đến đây cùng hai người nói lời từ biệt.” Anh thề không phải không thăm nghĩ dừng đến, có lẽ sợ sự xuất hiện đột nhiên của mình khiến cô không vui.

Đông Hiểu Hi không nói gì, tâm dù xa nhưng bề ngoài không bình tĩnh được. Cô cúi đầu nhìn con, giờ phút này Trạ Trạ cũng cúi đầu quyết miệng, hai tay nhỏ bé bắt an xoa nắn mũ quả dưa màu vàng làm rớt ra đồ trang trí hình con thỏ, lại rồi rầm muốn đem nhét con thỏ trở lại.

Lam Thành từng bước đến gần con rồi ngồi xổm xuống, một bàn tay nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay nhỏ của con, ngón tay cái trượt trên da thịt non nớt của con. Còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy con, trong lòng không hiểu sao sinh ra một loại cảm giác thương tiếc. Anh không bao giờ nghĩ đến, ở một nơi anh không hề

hay biết, lại có một sinh mệnh nhỏ mang một nửa dòng máu của anh lặng lẽ sinh ra, thế giới này quả thật quá kì diệu nhất chính là hình thức kéo dài sinh mệnh này. Nhưng mà anh đã mắc nợ đứa nhỏ này nhiều lắm, cũng mắc nợ mẹ của nó. Nhiều lần anh nghĩ lớn tiếng nói, bảo bối, hết thấy còn kịp, ba đem con về dành toàn bộ tình yêu cùng thời gian cho con và mẹ. Bảo bối, nhất định phải tha thứ cho ba, lại cho ba thêm một cơ hội... Nhưng anh không có tư cách nói ra khỏi miệng...

Có lẽ là bị chú Lam lơ đãng sờ đầu, Trạ Trạ nhíu mày, rút tay khỏi tay anh, cũng không nói lời nào, đôi mắt như trước vẫn sụp xuống, chỉ có thể thấy được hai hàng lông mi ngẫu nhiên chớp.

Lam Thành cười sửa lại quần áo cùng mũ cho con, nói: “Trạ Trạ, chú Lam đi Nhật Bản về mua cho con đồ chơi được không? Vậy con cũng đáp ứng chú, nghe lời mẹ, ngoan ngoãn ăn cơm, chờ chú trở về nhìn thấy Trạ Trạ của chúng ta vóc dáng vừa cao lại vừa khỏe mạnh.”

Nghe được chú Lam nói muốn đi Nhật Bản, Trạ Trạ đột nhiên mở to hai mắt nhìn, sau đó mạnh mẽ đẩy tay của chú Lam trên vai mình, rồi chạy tới chỗ bán kem hướng đối diện mà không quay đầu lại. Lam Thành cả kinh, anh không biết con vì cái gì mà phản ứng lớn như vậy, vừa có ý định đuổi theo, lại bị Đông Hiểu Hi lấy tay ngăn lại: “Kệ con đi, mấy ngày nay nó vẫn đều cư xử không được tự nhiên.”

Hai người không nói gì, yên lặng nhìn thân ảnh nhỏ nhỏ của cậu đứng trong đội ngũ xếp hàng thật dài. Dì phía trước xoay người nói chuyện với cậu, tựa hồ là muốn nhường cậu lên trước, cậu lại quật cường lắc đầu, ngoan ngoãn chờ đợi, không chen ngang cũng không làm nháo. Một lát sau, rốt cuộc đến lượt cậu, cậu vươn tay nhỏ bé chỉ phương hướng của mẹ và chú Lam cho dì bán kem xem, sau đó thuần thục chọn mùi vị mình thích, nhận kem trong tay dì ấy, liền đứng một bên ngoan ngoãn ăn, cũng không ngẩng đầu lên. Dì bán kem cười sờ đầu cậu, cậu lại quật cường né tránh, dù sao một hồi nữa mẹ đến trả tiền, không ăn không phải trả tiền, cho nên không cho sờ.

Lam Thành cùng Đông Hiểu Hi kìm lòng không được nở nụ cười, Lam Thành nói: “Con càng lớn, càng ngày càng khó quản?”

Đông Hiểu Hi gật gật đầu: “Ừ, đặc biệt ương ngạnh, nhưng ngày thường vẫn rất ngoan.” Dứt lời, cô giương mắt nhìn thoáng qua Lam Thành: “Đi Nhật Bản công tác? Phải đi bao lâu?”

“Ừ, ba tháng đến nửa năm.” Lam Thành nhẹ nhàng trả lời: “Hạng mục mới ở Nhật Bản, đi sắp xếp một chút.” Kỳ thật nguyên bản hạng mục này không cần đích thân tổng tài là anh đi, anh chính là muốn tạo khoảng cách trong tình cảm một thời gian, một lần nữa trở về với chính mình, muốn để bản thân bình tĩnh lại, tìm lại tình cảm của bản thân.

Hai người trầm mặc một hồi, Đông Hiểu Hi đột nhiên nói: “Đi Nhật Bản nhớ chú ý thân thể, thành phố T là mùa hè, nhưng nơi đó vừa mới vào mùa xuân.” Thật ra không nghĩ tới dặn dò anh, nhưng Lam Thành chính là loại người chỉ biết lo lắng người khác, sẽ không lo lắng chính mình, cô đối với anh vẫn có chút lo lắng. Thật ra không phải là nói cho có, có lẽ gạt được người khác nhưng vô luận như thế nào cũng không lừa được chính mình.

“Trung tuần tháng năm đến mùa, có thể thưởng thức cây anh đào, em mang theo Trạ Trạ đi, anh chờ.”

“Anh cho là Nhật Bản là nhà anh sao, chúng ta nói đi là đi?” Đông Hiểu Hi gắt giọng trừng mắt nhìn anh liếc một cái.

“Chỉ muốn xem coi em có nghĩ là đi hay không. Có Hầu tử bọn họ lo cho, những việc khác không cần quan tâm. Còn có, không có anh ở đây, có việc gì khó thì tìm bọn họ hoặc điện thoại cho anh.”

Đông Hiểu Hi gật gật đầu: “Em phải đi ngăn cản tiểu tử kia, nếu ăn xong mà nó còn có thể đòi nữa, buổi tối cũng đừng nghĩ nó có thể ngoan ngoãn ăn cơm.” Nói xong cô cũng không quay đầu lại, hướng phía con kia bước nhanh đến, thậm chí giống như chạy tốc độ chậm. Kỳ thật cô đột nhiên không thích tình huống từ biệt vừa rồi, ngay lúc cô thấy Lam Thành nắm lấy cánh tay của con, hai mắt bỗng ướt át, cái mũi của cô cũng hơi buốt. Cô cảm thấy nếu mình không rời đi, nước mắt cũng sắp không khống chế được. Kỳ thật, đáy lòng cô còn có bí mật, luôn do dự không biết có nên nói cho Lam Thành hay không, nên nói cái gì đây, trạng thái hiện tại của hai người, nói thì có gì khác biệt đâu?

Cô đang suy nghĩ miên man, đột nhiên phía sau truyền đến thanh âm của Lam Thành: “Em không đi Nhật Bản tìm anh, anh sẽ không trở lại.”

Không biết vì cái gì khi nghe câu đó, Đông Hiểu Hi cười thiếu chút nữa xụi chân. Không hiểu khi nào thì da mặt Lam Thành trở nên dày như vậy, rõ ràng khi này đã muốn buông tay, như thế nào anh còn đối với cô xấu như thế. Cô không khỏi quay đầu lại liếc mắt một cái, quanh cảnh mặt trời lặn có chút hư ảo, mà lam Thanh như trước cười thật chân thành, cũng thật bình thản.

Cô không dám nhìn tiếp, đi đến bên cạnh Trạm Trạm, đem tiền trả cho dì bán kem. Giờ phút này đôi mắt nhỏ của Trạm Trạm nhìn chăm chăm tay dì nhận tiền từ mẹ, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đương nhiên kêu lên: “Con muốn ăn nữa.”

“Lần sau đi.” Đông Hiểu Hi kéo tay con, cô biết làm thế nào để không cho đứa nhỏ vùi vĩnh nữa. Hai người đi vài bước cô đột nhiên dừng lại giữ chặt con, quay đầu nhìn thoáng qua chỗ người đàn ông đang đứng yên lặng: “Trạm Trạm, chú Lam muốn đi Nhật Bản, con không cùng chú nói tạm biệt sao?”

Trạm Trạm nhìn chăm chăm nửa cây kem còn lại trong tay, sau một lúc lâu hỏi: “Chú Lam đi Nhật bản cũng giống ba Trạm Trạm đi Mỹ sao?”

“...”

Vấn đề đứa nhỏ hỏi thật sâu sắc, cô nhất thời không trả lời được. Không biết vì cái gì cô đột nhiên vì Trạm Trạm không muốn nói tạm biệt với chú mà cảm thấy khổ sở, cô thậm chí có chút tò mò, Lam Thành được kêu là ba thì biểu tình như thế nào? Hoặc là, cho dù hai người bọn họ hết duyên, một ngày nào đó cũng nên cho con biết ba của nó là ai. Huống chi ... Đông Hiểu Hi theo bản năng sờ sờ bụng mình... Đột nhiên, cô nhớ đến cái gì đó, cuối đầu mở túi ra, đem một cái hộp được gói kỹ ra, đó là món quà để trong túi đã lâu mà chưa đem tặng...

“Trạm Trạm, con đứng ở chỗ này chờ mẹ, mẹ cùng chú Lam nói hai câu, được không?”

“Dạ...” Trạm Trạm suy nghĩ, rồi thận trọng nói: “Mẹ cùng con nói tạm biệt chú Lam đi, con không muốn một mình nói với chú ấy.”

“...” Đông Hiểu Hi thấy bộ dáng thành thật của con, đỡ khóc đỡ cười, hỏi: “Vì sao vậy?”

“Bởi vì ba của Trạm Trạm đi Mỹ không trở lại, chú ấy đi Nhật Bản có phải hay không cũng không trở lại, cũng không cần chúng ta nữa?”

Ánh mắt Đông Hiểu Hi nóng lên, xoa đầu con “Chú Lam sẽ trở về, nếu không tin, sao con không tự mình đi hỏi thúc ấy?”

“Mẹ đi hỏi đi.” Trạm Trạm dùng tay nhỏ bé đẩy mẹ, tựa hồ có chút ngượng ngùng.

Lam Thành cúi đầu vừa muốn xoay người rời đi, nghe được tiếng điện thoại vang. Là Hầu tử gọi, về chuyện hạng mục mới ở Nhật Bản. Anh một bên tiếp điện thoại, một bên không để ý cúi đầu đi qua đường cái, trong lòng lại nghĩ đến Đông Hiểu Hi và con. Đột nhiên anh nghe được có người kêu tên anh, trong lúc còn đang sửng sốt, thân thể bị đẩy mạnh một phen, anh lảo đảo vài bước chưa kịp đứng vững, liền nghe một tiếng “phanh” bèn nhón. Trong lòng anh run lên, mạnh mẽ xoay người lại, đã thấy Đông Hiểu Hi ngã vào chiếc xe hơi màu xám bạc phía trước, cách anh chỉ có vài bước...

Chung quanh nổi lên tiếng xôn xao, phản ứng đầu tiên của Lam Thành là gọi xe cứu thương, rồi nháy mắt vọt qua.

Giờ phút này, người phụ nữ có chút thống khổ nhìn anh, một bàn tay cô nắm món quà, tay kia thì chỉ về phía con. Một dòng máu theo thân thể của cô chảy hướng ra phía ngoài, rất nhanh thấm ướt quần áo của cô ...

48. Chương 48: Không Còn Đứa Nhỏ

Lam Thành ôm con, ánh mắt không hề rời khỏi cửa phòng cấp cứu. Nếu không phải Đông Hiểu Hi đẩy anh, chỉ sợ rằng hiện tại người nằm bên trong đó chính là anh. Nhưng tại sao cô lại khờ như vậy, luôn lặng lẽ gánh vác những chuyện mà người phụ nữ vốn không nên gánh lấy tất cả?

Con trai ghé vào bên tai anh lớn tiếng khóc đòi mẹ, Trương Khiết và Lâm Sướng vài lần muốn giữ đứa trẻ cho anh, nhưng Lam Thành không chịu buông, gắt gao ôm lấy con. Nếu thế gian này còn muốn đem một nhà bọn họ chia lìa, thì chỉ có thể là do sinh tử. Nên anh tin tưởng cô chắc chắn sẽ không vứt bỏ anh và con, thậm chí cho tới bây giờ anh vẫn một mực tin tưởng như vậy. Anh không ngừng nói với chính mình cũng như với con, cô không có việc gì, có ba, mẹ nhất định không có việc gì.

Cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở, một vị bác sĩ cầm giấy tờ lại gần hỏi: “Ai là người nhà Đông Hiểu Hi?”

“Tôi! Tôi là chồng cô ấy.” Lam Thành ôm con lập tức đứng lên, không hề nghĩ ngợi gì trả lời.

Bác sĩ nhìn anh một giây: “Người bị thương gãy xương tại nhiều chỗ, da bị ngoại thương, hơn nữa sanh non nên xuất huyết nhiều, cần phẫu thuật khẩn cấp. Mời anh ký tên.” Ông ta đưa cho Lam Thành một số giấy tờ, lại nói bổ sung: “Sau khi phẫu thuật, 90% khả năng mất đi khả năng sinh con.”

Lam Thành sửng sốt, ngay sau đó nhú mồm nhìn bác sĩ, giọng hàm chứa mệnh lệnh lên tiếng: “Tôi muốn có được 10% kia.”

“Đây là bệnh viện.” Bác sĩ nói xong, nhìn người đàn ông khí khái bất phàm, vội đem lời răn dạy thu lại, chỉ nói: “Nếu không ký tên, ngay cả mạng sống cũng không còn.” Đúng vậy, có cái gì so với sinh mệnh là quan trọng hơn? Có lẽ nếu có, thì phải là người đã tạo nên sinh mệnh đó.

Lam Thành hung hăng cắn môi, anh biết không thể không nghĩ tới đường sống, bèn nhắc bút, ký xuống bản cam kết mâu thuẫn và trầm trọng nhất đối với anh từ lúc chào đời cho tới nay.

Bác sĩ đi rồi, anh rã rời ngồi trên ghế, càng ôm chặt con. Cô mang thai, vì sao anh lại không biết? Anh có tư cách trách cô không nói cho anh sao? Vì sao anh chưa từng nghĩ sau này cô có thể mang thai con anh không? Rốt cuộc là do sợ ý hay là anh vốn theo chủ nghĩa đàn ông, cho rằng đây là chuyện của phụ nữ? Suy nghĩ và thắc mắc của bản thân liên tục làm anh cảm thấy hổ thẹn, có vài thời điểm người ta chợt nhận ra, cảm thấy chính mình có thể gánh vác mọi chuyện nhưng lại không nghĩ tới gánh vác như thế nào, nên làm sao để gánh vác vì cô.

Bốn giờ trôi qua, đèn phòng phẫu thuật đổi màu, sau đó, đầu tiên là vài bác sĩ từ bên trong đi ra. Trong đó có một vị là chủ nhiệm bệnh viện ở thời điểm khẩn cấp Lam Thành mới đến. Ông ta nhìn thấy Lam Thành, bước nhanh tới nói với anh: “Không có việc gì, tạm thời qua cơn nguy hiểm, nhưng bệnh nhân vì mất máu quá nhiều nên rất suy yếu, nếu trải qua 6 tiếng đồng hồ không xảy ra tai biến gì thì coi như vượt qua một tai kiếp ... Đừng lo lắng, vấn đề không lớn ...”

Lam Thành thông thả gật đầu, ánh mắt thủy chung nhìn chằm chằm cửa phòng phẫu thuật. Vị chủ nhiệm thấy vậy, khẽ thở dài một tiếng vỗ vỗ bờ vai anh: “Chuyện đứa nhỏ ... thật đáng tiếc ... Dù sao thì, người ta trong cuộc đời dù sao cũng phải gặp phải một vài chuyện tiếc nuối ... Đừng khổ sở, may mắn hai người đã có một đứa nhỏ đáng yêu rồi ...” Ông ta nói xong, xoa đầu Trạ Trạ, “Bé con đừng khóc, một lát nữa là có thể gặp mẹ ...”

Trạ Trạ khóc nhèu có chút mệt, thút tha thút thít nhỏ dần, dùng tay nhỏ bé ôm sát cổ chú Lam, đầu cũng vùi trên vai của anh. Lam Thành khẽ đưa tay vỗ nhẹ lên đỉnh đầu con, nói lời cảm ơn với chủ nhiệm. Không lâu sau, Đông Hiểu Hi được hai vị hộ lý và bác sĩ đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, bởi vì ảnh hưởng của thuốc mê, Đông Hiểu Hi nặng nề ngủ, sắc mặt tái nhợt, nhìn rất gầy yếu tiêu tụy...

Đôi mắt Lam Thành có chút ẩm ướt. Chính người phụ nữ quật cường lại nhỏ bé này đã cho anh mối tình đầu, cho anh một mái nhà chân chính, còn cho anh đứa con như bảo bối. Thế nhưng chính cô cũng là người liều lĩnh dùng chính sinh mệnh của mình bảo hộ cho anh ... Trong tình yêu, có một thứ gọi là sinh tử không ngờ, Đông Hiểu Hi chính là người phụ nữ không biểu đạt tình yêu như bình thường, nhưng cô vẫn luôn dùng

chính sinh mệnh mình mà yêu thương anh. Giờ phút này, trong lòng anh trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết là nên hận chính bản thân mình vì sao không cẩn thận hại cô bị thương, hay là nên cảm tạ lúc dừng xe kia người lái xe đã thắng lại đúng lúc, không để cho anh và cô vì sinh tử mà chia lìa. Về phần đứa nhỏ chưa từng được sanh ra ... Có lẽ đúng như chủ nhiệm nói, nhân sinh đôi khi cũng phải trải qua một vài chuyện tiếc nuối hay không thể nắm bắt được, lời giáo huấn này cũng làm cho anh hiểu ra được trên đời này còn có những thứ thật yếu ớt, nếu không biết quý trọng gấp đôi sẽ vượt mất ...

Đông Hiểu Hi tỉnh lại trong hỗn loạn, ánh mắt mơ hồ, cả người đau đớn đến không nói nên lời, cảm thấy như có cái gì đang gò bó lấy bản thân, không thể nào nhúc nhích. Đột nhiên cô nhớ tới hình ảnh trước khi hôn mê, Lam Thành của cô, Trạ Trạ của cô ... Trong đầu đột nhiên ý thức rõ ràng, cô cố gắng mở to hai mắt, nhìn bốn phía vách tường trắng toát, nhìn đến chai truyền dịch nhỏ từng giọt một, tầm mắt dần dần rõ ràng. Sau đó cô nhìn đến khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mắt, bên cạnh giường, con đang ngoan ngoãn được một di dút cơm cho. Cô nở nụ cười một chút, muốn cử động, bên tai lại truyền đến thanh âm cực kỳ ôn nhu: “Đừng nhúc nhích, trên người em có thương tích.”

Lam Thành vuốt nhẹ cái trán của cô, lại đuổi người nhấn vào chuông báo. Không lâu sau các bác sĩ lại tới kiểm tra tình hình bệnh nhân. Đông Hiểu Hi chậm rãi nhắm mắt lại, chỉ lắc đầu hay gật đầu trả lời câu hỏi của bác sĩ, cô chỉ muốn dùng chút sức lực còn lại trong mình cho con và Lam Thành mà thôi.

Bác sĩ đi rồi, cô lại chậm rãi mở to mắt, lúc này Lam Thành đã ôm Trạ Trạ lại gần. Trạ Trạ vừa nhìn thấy mẹ đã muốn khóc, vươn tay nhỏ muốn chạm vào mẹ, lại bị Lam Thành ngăn lại. Đông Hiểu Hi nở nụ cười, dùng thanh âm mỏng manh nói: “Ngoan, nhớ mẹ sao? Đến hôn mẹ nào.”

Lam Thành nghe xong, ôm Trạ Trạ đến sát mặt cô, để cho con hôn mẹ mình rồi đem con giao cho người phụ nữ phía sau: “Ngoan, đi chơi với dì đi, để ẹ con ngủ một giấc cho khỏe.”

Trạ Trạ không có quấy rầy mẹ và chú Lam, ngoan ngoãn cùng với dì nọ ngồi trên một cái giường khác dùng máy tính xem hoạt hình.

Trong phòng im lặng một lát, Lam Thành ngồi bên giường bệnh của Đông Hiểu Hi, lấy một chút nước thấm ướt môi cho cô, sau đó cúi người hôn nhẹ lên mắt cô: “Ngủ thêm một chút, để khôi phục thể lực, nào.”

Đông Hiểu Hi lắc đầu, thong thả chuôi tay ra khỏi chăn, phủ nhẹ lên mặt Lam Thành, anh nhất định vì cô mà đã khóc, cô biết. Nghĩ vậy, cô bắt tri bất giác rơi lệ: “Ngày mai anh có đi Nhật Bản không?”

Trên đời này sao lại có người phụ nữ khờ khạo đến như vậy, sau tất cả còn có thể hỏi câu này. Trong lòng Lam Thành đau xót, nhẹ nhàng trấn an cô: “Anh thế nào cũng không đi, em cũng đừng mong lại rời khỏi anh. Ngay cả chết em còn không sợ, lại sợ ở cùng anh một chỗ sao?”

Đông Hiểu Hi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, gật gật đầu, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống gối: “Lam Thành, rốt cục khi em nằm trên giường bệnh cũng có anh bên cạnh.” Một câu nói đã nói ra toàn bộ nỗi đau và ủy khuất mấy năm nay của cô. Vốn, trước cuộc sống nhiều thứ phải tính toán, cô không biết có bao nhiêu lúc khi ốm đau, trong một khắc từng hy vọng có thể có được cảm giác thân thể đau mà lòng lại hạnh phúc. Cô sống ngày qua ngày, luôn muốn chính mình phải kiên cường, nhưng thật ra trong tiềm thức luôn hy vọng bản thân không phải lúc nào cũng phải kiên cường.

Đột nhiên, khuôn mặt tràn đầy nước mắt của cô nở nụ cười: “Lam Thành, may mắn em không chết, em sẽ luyện tiếc anh và con.”

“Vậy em ngoan ngoãn ngủ đi, anh và con một bước cũng không rời em.” Vĩnh viễn ... vĩnh viễn ...

Có lẽ thật sự không còn một chút khí lực, Đông Hiểu Hi nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác bàn tay to từng chút một vuốt ve tóc của cô. Cô cảm thấy hơi buồn ngủ ... Nhưng đột nhiên, cô mở to mắt, lấy tay sờ bụng, nhất thời hoảng hốt ...

“Lam Thành, Lam Thành ...”

“Ngoan, anh đây.” Lam Thành biết vì sao cô hoảng hốt, nhưng lại không biết nên an ủi như thế nào.

“Con trong bụng em không còn phải không?”

“...” Lam Thành gật đầu, nâng tay ôn nhu lau đi nước mắt của cô, “Đừng lo, chúng ta còn có Trạm Trạm. Anh chỉ cần có em và Trạm Trạm ...” Anh không thể nói cho cô, bọn họ chỉ có thể có Trạm Trạm, việc này có thể giấu diếm bao lâu thì giấu. Nên mừng là bọn họ lại có nhau ...

“Anh trách em sao?” Đông Hiểu Hi dùng ngữ khí nhận sai chưa từng có trước đây hỏi: “Thật ra em không muốn giấu anh, đang đợi cơ hội nói với anh.”

Lam Thành nở nụ cười, lại gật gật đầu, nhưng anh biết cơ hội này có khả năng lại là năm năm, hoặc có thể lâu hơn ...

“Thực xin lỗi, Lam Thành...”

Lam Thành lấy ngón tay đè nhẹ môi cô, bọn họ lúc này chỉ có yêu, không có “thực xin lỗi”. Vì dễ cho cô vui vẻ, anh cười chỉ vào con sắp ngủ trong lòng người dì họ “Nếu thật sự có em trai hay em gái, “vật nhỏ” sẽ ghen tị...”

“Ừ...” Tuy rằng khổ sở trong lòng, nhưng bọn họ lại có nhau về sau, thời gian còn rất dài không phải sao? Đông Hiểu Hi nở nụ cười yếu ớt, nâng tay không còn nhiều sức lực đem kéo áo sơ mi của Lam Thành ra khỏi thắt lưng, đưa tay luồn vào trong, dán trên lưng anh. Cô cần nhiệt độ cơ thể của anh, chỉ cần một chút cũng đủ rồi, như vậy miệng vết thương của cô sẽ không đau nữa.

Lam Thành nghiêng đầu nhìn cô, sau đó nở nụ cười hài lòng. Anh nhẹ nhàng áp chặt cánh tay của cô đang ở trên thân thể của mình, khiến cho cô cùng chính mình dán sát vào nhau càng thêm chặt chẽ ...

49. Chương 49: Đại Kết Cục...

Năm tháng sau, tại một hội trường lớn được thuê tại khách sạn Khải Duyệt, một số cựu sinh viên tốt nghiệp đại học T đã nhiều năm cùng nhau tụ hội. Lần gặp mặt lần này không biết là ai đề xướng, cũng không biết là ai an bài kế hoạch này, nhưng cuối cùng người trả mọi chi phí là Lam Thành, cũng không ngờ đến anh cũng tham gia.

Giờ phút này, trong phòng có người thì ca hát, có người thì chỉ nhảy theo âm nhạc, cũng có người đang thoả mái chè chén. Còn có một ít vây quanh Đông Hiểu Hi mời rượu, hỏi han.

“Hiểu Hi, cậu là một trong số bạn học của chúng ta có mảnh khỏe chuẩn nhất, cũng là một người may mắn nhất nha. Người ta nói, thành công lớn nhất của đàn ông là tìm đúng công việc, thành công lớn nhất của phụ nữ là gả đúng đàn ông.”

“Hiểu Hi, người thật đáng khâm phục, ở thành phố T ít nhất hơn phân nửa phụ nữ độc thân đều mộng có một ngày có thể gả cho Lam Thành, còn lại hơn một nửa vẫn còn là vị thành niên...”

“Hiểu Hi, Lam Thành của nhà cậu ở bên ngoài diễn võ dương oai, như thế nào về nhà lại giống mèo con nha?”

“Hiểu Hi a, mới đầu chúng tôi còn thấy đáng tiếc cho cậu, ai biết con các cậu đã 4 tuổi, còn hạnh phúc như vậy...”

“Miễn bàn về con của Lam Thành, nhắc tới mình sẽ tức giận.” Không biết là ai, bắt đầu nổi lên oán giận.

“Hai ngày trước mình muốn tìm Lam Thành bàn bạc công chuyện, kết quả điện thoại là thư ký của anh ấy tiếp, nói Lam tổng chỉ có thời gian mười phút. Mình cứ nghĩ mười phút cũng bàn được, kết quả thư ký trì hoãn hết hai phút, đợi cho tới khi Lam Thành đến tiếp điện thoại, anh ấy lại ngớ ngẩn trong điện thoại cùng mình tán gẫu về con của anh ấy, nói chuyện hết bảy phút, mình thực hoài nghi đứa nhỏ có phải hay không là anh ta tự mình mười tháng mang thai sinh ra...”

Gian phòng trào lên một tràng tiếng cười, Đông Hiểu Hi cũng xấu hổ cười cười, tiếp tục gian nan xã giao chuyện này chuyện nọ với tất cả bạn học quen thuộc và không quen. Cô cho tới bây giờ cũng không bị người khác ủng hộ cùng kính yêu quá như thế, cũng là lần đầu tiên nhăm nháp tư vị “Thê bằng phu quý” (vợ

được quý trọng nhờ chồng). Bọn họ trong đó đại bộ phận là muốn tìm Lam Thành bàn việc, Lam Thành giờ phút này lại không quen với loại hoàn cảnh náo nhiệt như vậy, lấy đứa nhỏ làm cớ né ra ngoài. Khó trách trước đó đồng ý tham gia tụ hội, anh đã muốn mang con đến lắm, lúc ấy Đông Hiểu Hi chỉ nghĩ anh chỉ muốn khoe khoang, không ngờ cả hai ý đều có, Lam tổng quả nhiên gian xảo, lại liên lụy cô giờ phút này cực khổ nói chuyện

Sau khi người vây quanh cô dần dần đi vây qua nhóm người Hầu tử. Đông Hiểu Hi mới được nhẹ nhàng thở ra. Cô đi đến phía trước cửa sổ, muốn nhìn xem Lam Thành cùng con có hay không ở dưới lầu, lại đột nhiên nghe được có âm thanh quen thuộc gọi tên cô. Cô dừng lại, lúc đầu có chút không ngờ, cũng không phải đặc biệt ghi hận gì, chỉ là không biết nên lấy thái độ gì để đối đãi với cô ta, nên cùng cô ta nói cái gì.

Hạ Tuyết dừng lại bên người Đông Hiểu Hi, thật lâu sau mới nói: “Tôi muốn rời thành phố T.”

“Là Lam Thành điều cô đi?” Đông Hiểu Hi trong lòng cả kinh.

“Không, là tôi từ chức.”

“ ... ”

“Trải qua cố gắng nhiều năm, mới phát hiện không phải chính mình muốn, chỉ là vì muốn chứng minh ột người xem, bản thân mình cứng cỏi hơn so với người anh ta yêu. Nhưng cố gắng nhiều năm như vậy, mới biết được là chính mình nếu không thể ... Không bỏ xuống được nhưng cũng phải buông...”

“ ... ”

“Tiểu Hi, mình muốn nói với cậu một chuyện. Thật ra năm năm trước mình đã theo dõi Lam Thành cùng người phụ nữ kia, cố ý kêu cậu đến, để cho hai người hiểu lầm nhau...”

“ ... ”

“Không nghĩ tới cậu ra đi năm năm, không hề hối hận, lại còn có thể vẫn yêu đối phương, còn có thể một lần nữa đến với nhau... Hiểu Hi, thực xin lỗi. Về sau không biết khi nào có thể gặp lại...”

“Vậy cậu bảo trọng.”

Hạ Tuyết đi rồi, cô ta thủy chung không có quay đầu liếc nhìn cô một cái. Chính mình hẳn là nên tha thứ cho cô ta, chắc là vậy, cô khuyên chính mình như vậy. Đột nhiên di động vang, một tin nhắn của Lam Thành: “Bà xã, mau tới bãi đỗ xe. Con đang leo lên nóc xe.”

Về mặt Đông Hiểu Hi tối sầm. Lam tổng, đứa nhỏ bốn tuổi có thể tự mình leo lên sao?

Đông Hiểu Hi đi ra bên ngoài, xuyên qua đường nhỏ giành cho nhân công, theo khe hở giữa các bức tường, ánh mặt trời loang lổ rơi xuống dưới, trong không khí tràn đầy sự tươi mát và hương thơm. Cái gọi là không khí trong lành tháng mười cuối thu chính là thích ý như vậy. Cô một bên hưởng thụ không khí ẩm ướt, một bên hướng bãi đỗ xe đi đến.

Từ xa, đã nhìn thấy chiếc xe Lambouguini màu hồng, quả nhiên con đang ở trên nóc xe một bên bám lấy mặt xe một bên hò reo. Ở giữa, Lam Thành mơ hồ hỗn loạn lên tiếng dụ dỗ: “Ngoan... Không được động đây... Cẩn thận ngã sắp xuống...”

Đông Hiểu Hi cười tới gần bọn họ, chiếc xe này cô nghĩ đến là buồn cười, đây là màu do con của cô chọn, con đang còn nhỏ mà đã có mắt thẩm mỹ, thực tốt. Nhưng bản thân cô là mẹ vẫn chưa nhìn qua vài lần, vậy mà hôm nay con lại cố tình muốn đem chiếc xe không nên này của ba mẹ đi ra ngoài. Thế nên Lam Thành, người luôn luôn nổi tiếng trầm ổn, bất đắc dĩ đành phải mang chiếc xe phong cách như vậy ra ngoài, nhưng mang theo một đứa con phong cách rêu rao trên đường cái, anh lại thấy thích thú.

Đến gần phía sau bọn họ, Đông Hiểu Hi cố gắng tỏ ra giận tái mặt: “Lam Trạ, con lại không nghe lời, đi xuống dưới.” Lam Thành chính là người cha không có nguyên tắc nhất, cho nên cô phải đóng vai người ác ở trước mặt đứa nhỏ, hiện tại trong nhà đã muốn xuất hiện chuyện cha con họ trên một chiến tuyến đối địch với cô.

Quả nhiên, Trạm Trạm nghe được mẹ gọi đại danh của cậu nên có phần khiếp đảm. Cậu ngồi xổm xuống ôm lấy bàn tay to đang hướng về mình, lại bán đứng chủ nhân đôi bàn tay to kia: “Là ba bế con lên, ba nói đứng trên đỉnh xe, mẹ sẽ có thể nhìn thấy con, sẽ nhanh trở về.”

“...”

Lam Thành không buồn con bán đứng anh, mà còn cao hứng con nhỏ như vậy vẫn luôn ý thức được có anh bảo hộ cho con. Anh tránh đi ánh mắt giết người của cô, đem con từ nóc xe ôm xuống, thân thiết hôn: “Đi thôi, mẹ con đã ăn uống no nê, ba thì vẫn đói bụng.”

Ngồi ở trong xe, Lam Thành cũng chưa vội đi, mở nhạc trong xe, ôm con trong lòng, lại không chuyển mắt nhìn cô chăm chăm, hưởng thụ không khí nhỏ hẹp ấm áp trong xe. Một tia gió thu ôn nhu từ bên ngoài cửa sổ xe thổi vào, anh vươn tay vén gọn tóc bị gió thổi tung của con. Lúc này, con ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi anh: “Ba, lúc Trạm Trạm còn nhỏ, ba qua nước Mĩ là vì không cần con và mẹ sao?”

Con còn giận sao?

Lam Thành cười xoa xoa mặt con: “Bởi vì ba không biết có Trạm Trạm, nếu biết, ba nhất định trở lại bên người con và mẹ, thế nào cũng đều đi.”

“Vậy ba không cần đi Mĩ nữa?”

Đông Hiểu Hi bật cười, vốn là lời nói cảm động, bị đứa nhỏ làm thay đổi. Nhưng kế tiếp, cô lại nghe thấy Lam Thành chân thành nói: “Không chỉ nước Mĩ, có con và mẹ, ba có thể không cần toàn bộ thế giới. Con và mẹ chính là toàn thế giới của ba.”

Trạm Trạm không biết nghe có hiểu hay không, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn dán ở ngực ba, nghe âm thanh tim ba một chút một chút nhảy lên.

Lam Thành cười hỏi con: “Ba chỉ cần mẹ và con, còn con?”

“Dạ...” Trạm Trạm còn thật sự suy nghĩ: “Con muốn ba mẹ, còn có ông bà ngoại... Còn có nhiều thiệt nhiều đồ chơi... Nhiều thiệt nhiều kem...”

Lam Thành cười, cũng không phải vì lòng tham của con, mà là bởi vì con còn nhỏ, còn chưa biết cái gì mới là quý trọng nhất. Mà anh cùng Đông Hiểu Hi cũng là những người trưởng thành về sau mới hiểu được, trên đời này có một số thứ không thể thay thế.

Ăn qua cơm chiều, lúc trở lại trong xe, con đã ngủ ở trong lòng Lam Thành. Đông Hiểu Hi cẩn thận tiếp nhận con từ trong lòng anh, nghe được con lúc ngủ mơ, kêu một tiếng ba. Cô vui mừng nở nụ cười, đây là con vừa mới học được cách xưng hô, có lẽ lúc con còn nhỏ, trong lòng đã muốn thử kêu lên vô số lần, cho nên lúc cho con gọi chú Lam là ba, con không hề thấy mất tự nhiên lắm, hơn nữa hiện tại đã thành nghiện kêu như thế.

Lam Thành lái xe tốc độ thật thong thả, ngẫu nhiên lại liếc mắt qua bên người nhìn cô một cái, thấy cô vẫn nhìn ngoài cửa sổ xe, ngọn đèn hai bên ngã tư đường lưu lại ánh sáng lúc sáng lúc tối ở trên mặt anh. Lam Thành hiểu ý đem xe đi lòng vòng, cô tưởng anh lại không nhớ sao? Kỷ niệm của cô cũng chính là kỷ niệm của anh, bởi vì bọn họ quen nhau chính tại thời điểm này nhiều năm trước.

Xe đứng ở quảng trường Thế Kỷ, Lam Thành đem quần áo của con sửa lại hoàn chỉnh, sau đó kéo cửa sổ xe xuống, hơi gió đêm thổi vào, còn có cả ánh sáng ngọc của “Thành ánh sáng” cùng nhau dung nhập trong không gian nhỏ hẹp trong xe.

Đông Hiểu Hi ngẩng đầu nhìn ánh mắt có khả năng so với đèn đuốc chói lọi nhất, từ từ nói: “Nó vẫn là tiếc nuôi của em, em sau mới biết được ý nghĩa của “Thành ánh sáng”, Lam Thành Tiểu Hi.” Cô cười, lại thở dài: “Thật muốn tòa nhà kia mang tên anh là người kiến tạo”

Lam Thành cười nhẹ, vén mái tóc mới dài một nửa của cô: “Thật ra, anh không tiếc nuôi. Rất nhiều tác phẩm sở dĩ kéo dài không mất, cũng không phải vì chính bản thân tác phẩm, mà là mọi người đối với sự vật

tốt đẹp có một loại khát vọng và phần dẫu. Cho nên hiện tại vô luận nó mang tên ai, đều làm cho người ta đối với bản thân nó có loại cảm giác mơ màng vừa hoa lệ lại thần bí. Mà tên của giáo sư Lâm Khải Càng của anh hoàn toàn có thể cho “Thành ánh sáng” càng thêm huy hoàng, danh khí của ông ấy cùng tác phẩm nghệ thuật của ông cũng vốn chính là một loại thương hiệu, cho nên anh nguyện ý đem tác phẩm giao cho ông.... Nhưng...” Anh thật sâu nhìn thoáng qua Đông Hiểu Hi: “Trên đời này chỉ có một thứ không cần vẽ bề ngoài đó, chính là thân tình và tình yêu, nó đáng quý nhất ở chỗ nó chân thật, gạt được người khác lại vĩnh viễn cũng không lừa được chính mình. Đây chính là cái thuộc về mỗi chúng ta, ai cũng không lấy được... Cũng chỉ có chúng ta, hai người cùng nhau cố gắng làm cho nó càng trân quý...”

Đông Hiểu Hi sụt sùi cái mũi, mái đầu đang tựa vào cửa sổ xe quay lại, nhẹ nhàng dựa trên vai Lam Thành: “Đời này cũng không đủ thì làm sao bây giờ? Anh hứa với em tam sinh tam thế (ba đời ba kiếp) đi.”

“Tam sinh tam thế cái gì chứ. Chúng ta một nhà ba người bên nhau đời đời kiếp kiếp.”

“...”

Mặc kệ có phải nói dối hay không, có thể thực hiện được hay không, Đông Hiểu Hi vẫn khóc. Có người nói, ở đúng thời gian gặp được đúng người chính là hạnh phúc. Bọn họ rốt cuộc ở đúng thời gian, cùng bên nhau ...

Đôi lời hoàn văn

Vậy là cuối cùng, câu chuyện của Lam Thành, Đông Hiểu Hi và tiểu bảo bối Trạ Trạ đã kết thúc, một kết thúc nhẹ nhàng mà chúng ta thầm tìm kiếm sau bao sóng gió tình cảm của cặp đôi vừa đáng yêu vừa đáng giận này.

Đây là bộ truyện dài đầu tiên của nhà ta, bộ truyện đầu tiên ta hợp tác với nhiều editor như vậy. Xin được đặc biệt cảm ơn Mèo thủy tinh và Eileen, hai người đã cố gắng giúp đỡ ta theo câu chuyện này đến cùng. Ta cũng không quên cảm ơn những tình iu khác đã đóng góp công sức vào câu chuyện này như Pup, Đon Đon, Bồ Công Anh và Xi chum. Cảm ơn mọi người đã hỗ trợ con mèo lười Kat hoàn được câu chuyện không hề ngắn này.

Xin cảm ơn tất cả những tình iu khác đã quan tâm và ủng hộ truyện cũng như giàn editor vô cùng nhí nhố nhà ta. Thanks Haery vì tình iu luôn đồng hành cùng chúng ta, cảm ơn Châu nhi vì muội luôn gào khóc hoặc gào thét trong mỗi chương truyện. Và cuối cùng xin cảm ơn bất kỳ tình iu nào đã kiên nhẫn theo dõi câu chuyện mà chúng ta đã edit dù chỉ là trong yên lặng.

—o0 Toàn văn hoàn 0o—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-dung-lai-yeu-em>